

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

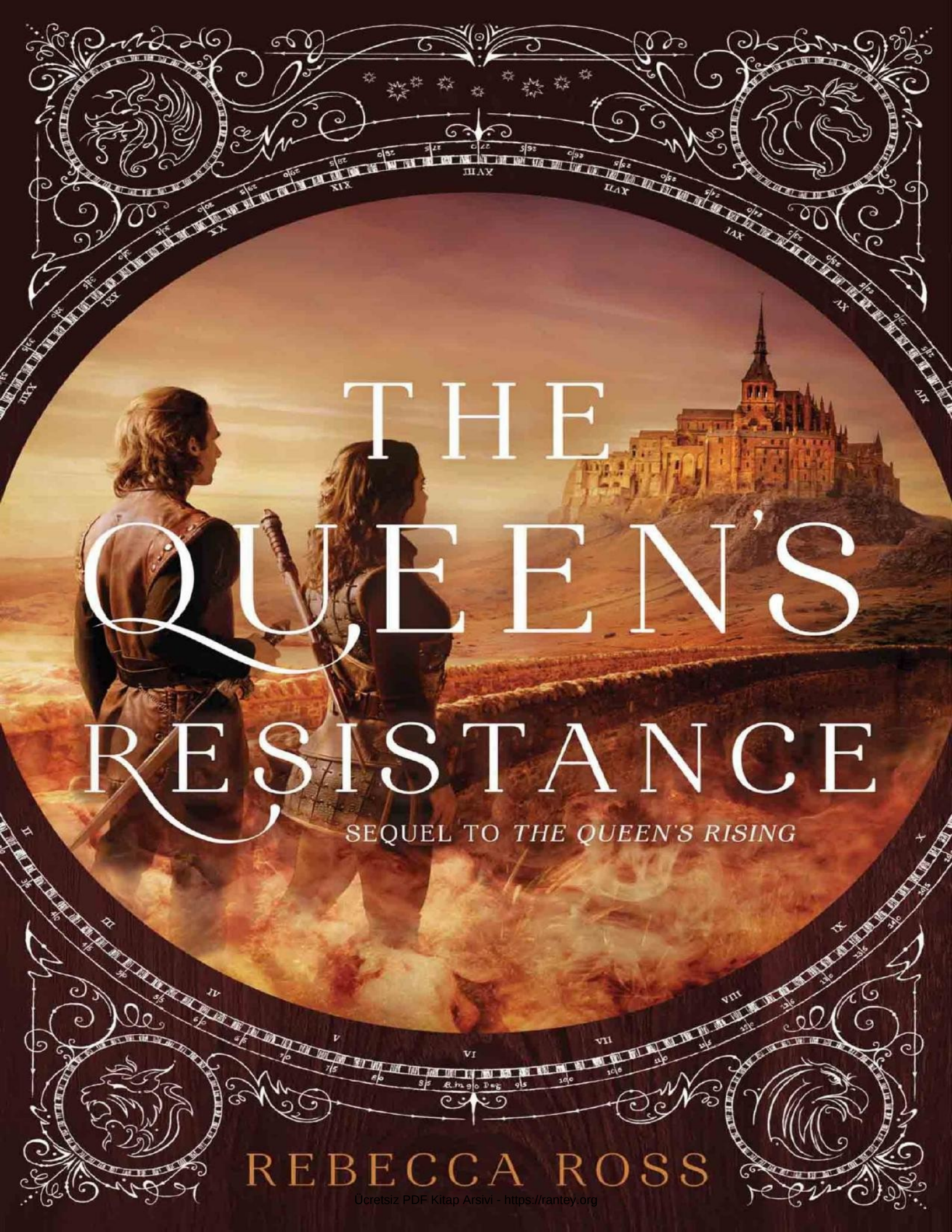
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE QUEEN'S RESISTANCE

SEQUEL TO *THE QUEEN'S RISING*

REBECCA ROSS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

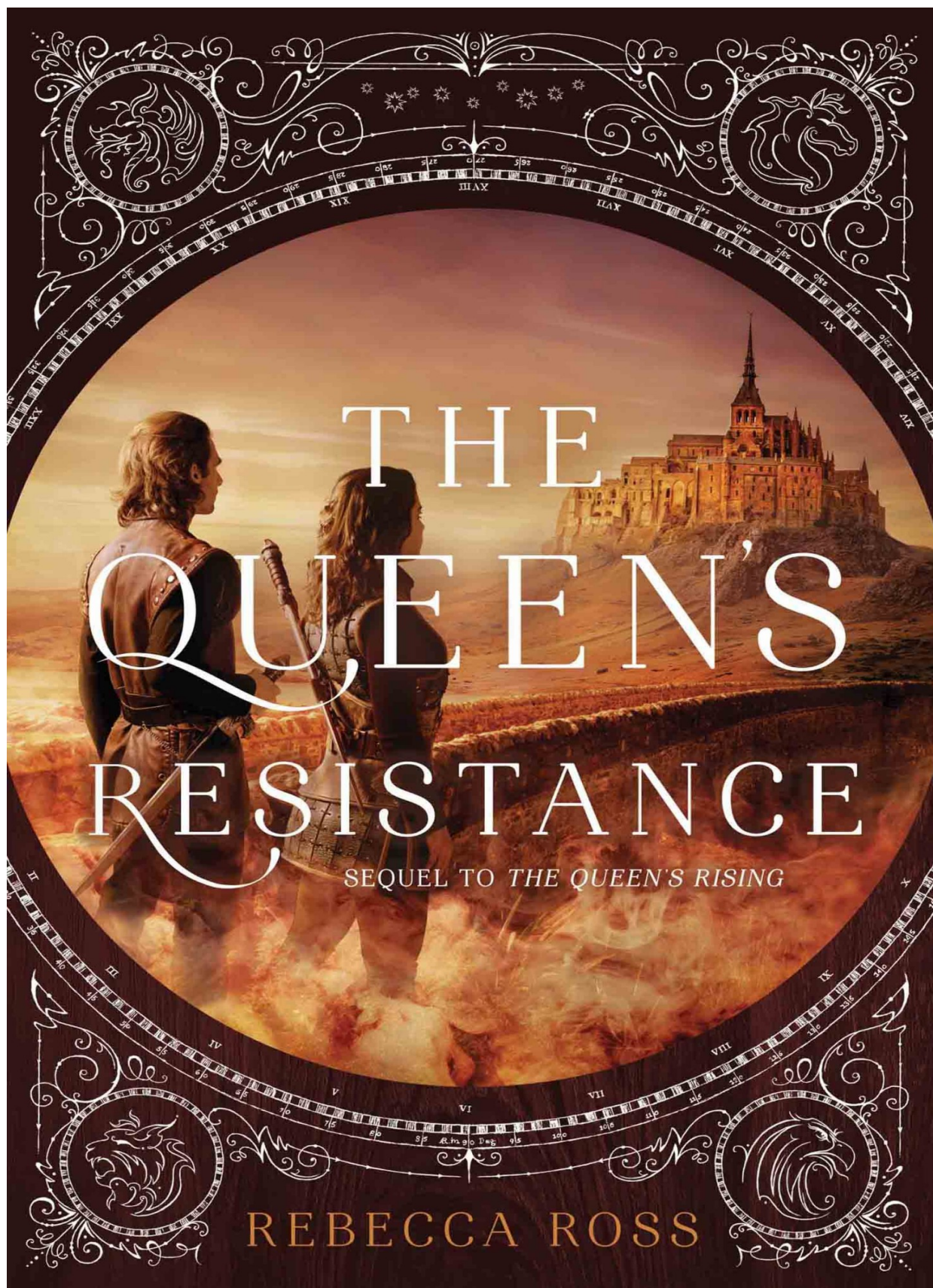
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

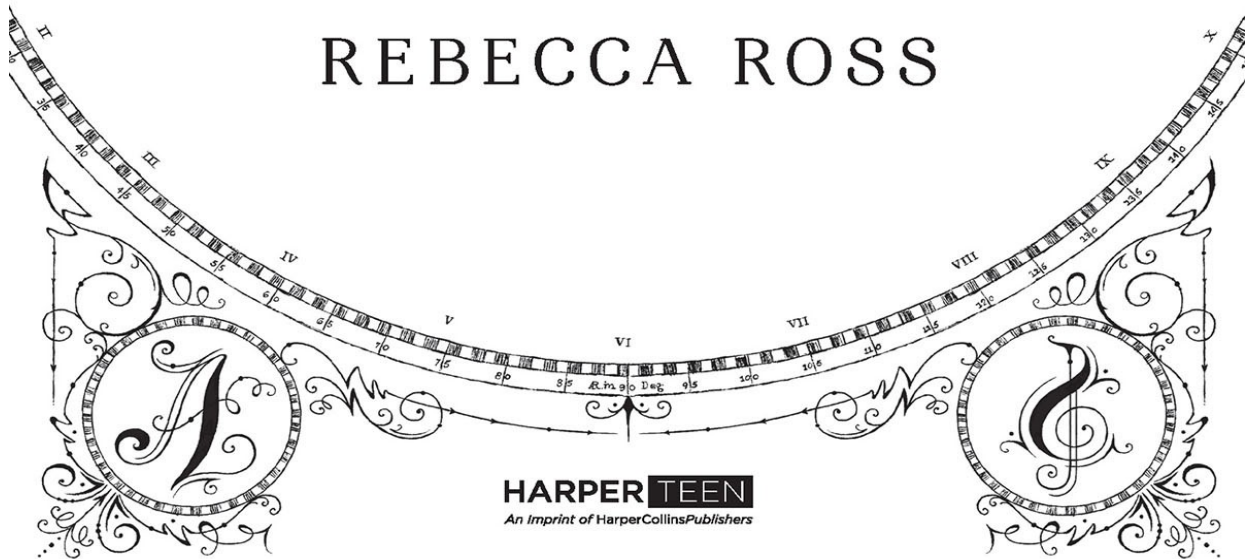

THE QUEEN'S RESISTANCE

REBECCA ROSS

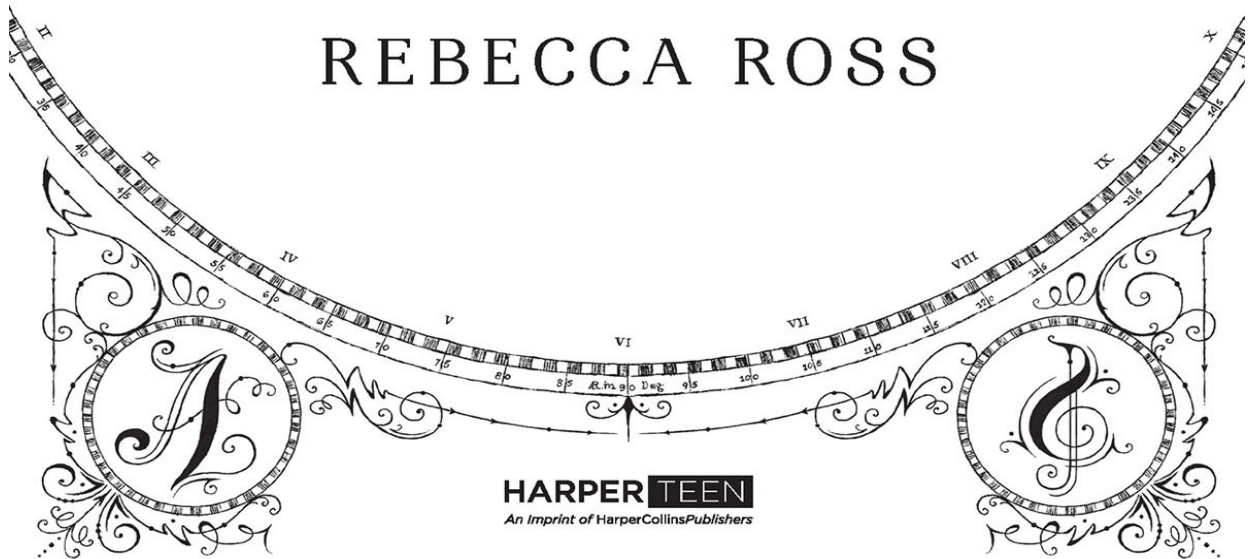

HARPERTEEN
An Imprint of HarperCollins Publishers

THE QUEEN'S RESISTANCE

REBECCA ROSS

HARPER TEEN
An Imprint of HarperCollins Publishers

DEDİKASYON

Büyükannem ve büyükbabama-

Bana her gün ilham vermeye devam eden Mark ve Carol Deaton & John ve Barbara Wilson.

İÇİNDEKİLER

Kapak

Başlık Sayfası

Adanmışlık

Maevana'nın Bölgelerinin Haritası

Karakter Kadrosu

Allenach Aile Ağacı

MacQuinn Aile Ağacı

Morgane Aile Ağacı

Kavanagh Aile Ağacı

BİRİNCİ BÖLÜM- Dönüş

1. Düşmanın Kızı- Brienna

2. Kan İzi - Cartier

3. Şikayetleri Ele Almak İçin- Brienna

4. Swift En Uzun Gece İçin Doğar- Cartier

5. Mum Işığında İtiraf- Brienna

6. Mavi Pelerinli Kadın- Cartier

7. Bana Altın Kurdeleyi Getir- Brienna

8. Neredesin, Aodhan? - Cartier

9. Gerçeğin Keskin Kenarı- Brienna

10. Orphan No More- Cartier

İKİNCİ BÖLÜM- Duruşma

11. Yarım Aylar- Brienna

12. Acı Porsiyonlar- Cartier

13. Gece Geç Saatlerde Çıkamazlar- Brienna

14. Bir Kez Lannon, Her Zaman Lannon- Cartier

15. Erkek ve Kız Kardeşler- Brienna

16. Bırakın Başları Dönsün- Cartier

17. Karanlık Keşifler- Brienna

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM- Tuzak

18. Akıntılara Kapılın- Cartier

19. Yarım Ayın İzinde- Brienna

20. Kanayan Bir Prenses - Cartier

21. MacQuinn'in Leydisi- Brienna

22. Rosalie- Cartier

23. Canavar- Brienna

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM- Misilleme

[24. Ültimatom- Cartier](#)

[25. Engellemek ve Umut Etmek- Brienna](#)

[26. Gizli Konular- Cartier](#)

[27. Bıçaklar ve Taşlar- Brienna](#)

[28. Güney Kulesi- Cartier](#)

[29. Hızlı Tutmak için- Brienna](#)

[30. Neredesin, Declan? - Cartier](#)

[BEŞİNCİ BÖLÜM- Morgane'ın Hanımı](#)

[31. Vahiyler- Brienna](#)

[32. Hesap- Cartier](#)

[33. Ejderha ve Şahin- Brienna](#)

[34. Karanlık ve Işık Arasında- Cartier](#)

[35. Kraliçe Yükseliyor- Brienna](#)

[36. Evinizin En İyisi- Cartier](#)

[37. Işıkla Buluşmak İçin- Brienna](#)

[Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Rebecca Ross tarafından yazılan kitaplar](#)

[Geri Reklam](#)

[Telif Hakkı](#)

Yayıncı Hakkında

MAEVANA'NIN BÖLGELERİNİN HARİTASI

KARAKTER KADROSU

MACQUINN EVİ- *Sadıklar*

Brienna MacQuinn, bilgi metresi, lordun evlatlık kızı

Davin MacQuinn, MacQuinn lordu (eski adıyla Aldéric Jourdain) Lucas MacQuinn, müzik ustası, lordun oğlu (eski adıyla Luc Jourdain)

Neeve MacQuinn, dokumacı

Betha MacQuinn, baş dokumacı

Dillon MacQuinn, damat Liam

O'Brian, reis

Thorn MacQuinn, kale kâhyası Phillip

ve Eamon, silah arkadaşları

Isla MacQuinn, şifacı

MORGANE EVİ - *Swift*

Aodhan Morgane, bilginin efendisi, Morgane'nin lordu (eski adıyla Cartier Évariste)

Seamus Morgane, thane

Aileen Morgane, Seamus'un karısı, kale kâhyası Derry Morgane, taş ustası

KAVANAGH EVİ - *Parlak*

Isolde Kavanagh, Maevana kraliçesi (eski adıyla Yseult Laurent) Braden Kavanagh, kraliçenin babası (eski adıyla Hector Laurent) LANNON EVİ- *Vahşi*

Gilroy Lannon, Maevana'nın eski kralı

Oona Lannon, Gilroy Lannon'un eşı Declan Lannon, Gilroy ve Oona'nın oğlu

Keela Lannon, Declan'ın kızı Ewan

Lannon, Declan'ın oğlu

HALLORAN EVİ- *Dik Duranlar*

Treasa Halloran, Halloran Leydisi

Pierce Halloran, hanımefendinin en küçük oğlu

ALLENACH EVİ- *Kurnaz*

Sean Allenach, Allenach'ın lordu, Brienna'nın üvey kardeşı Daley Allenach, lordun uşığı

BURKE EVİ- *Yaşlı* Derrick Burke,

Burke Lordu DERMOTT EVİ-

Sevilen Grainne Dermott, Dermott

Leydisi

Rowan Dermott, Grainne Dermott'un kocası

ANILAN DİĞER KİŞİLER

Merei Labelle, müzik metresi

Oriana DuBois, sanat metresi

Tristan Allenach

Tomas Hayden

Fergus Lannon

Patrick Lannon

Ashling Morgane

Líle Morgane

Sive MacQuinn

MAEVANA'NIN ON DÖRT EVİ

Kurnaz Allenach

Kavanagh Parlak Burke

Yaşlı Lannon Vahşi

Carran Cesur MacBran

Merhametli Dermott

Sevilen MacCarey Adil

Dunn Bilge MacFinley

Dalgın

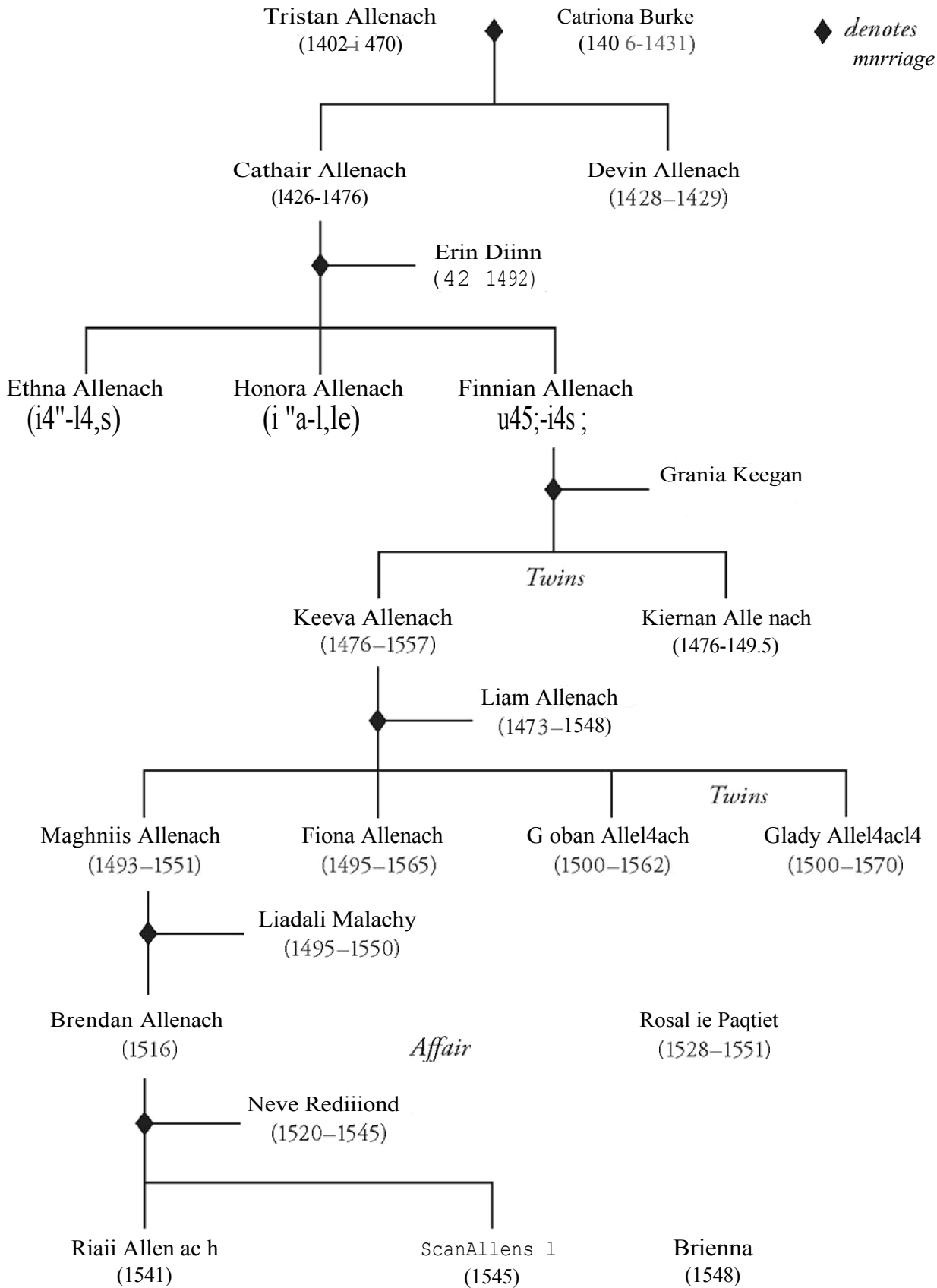
Kibar Fitzsimmons

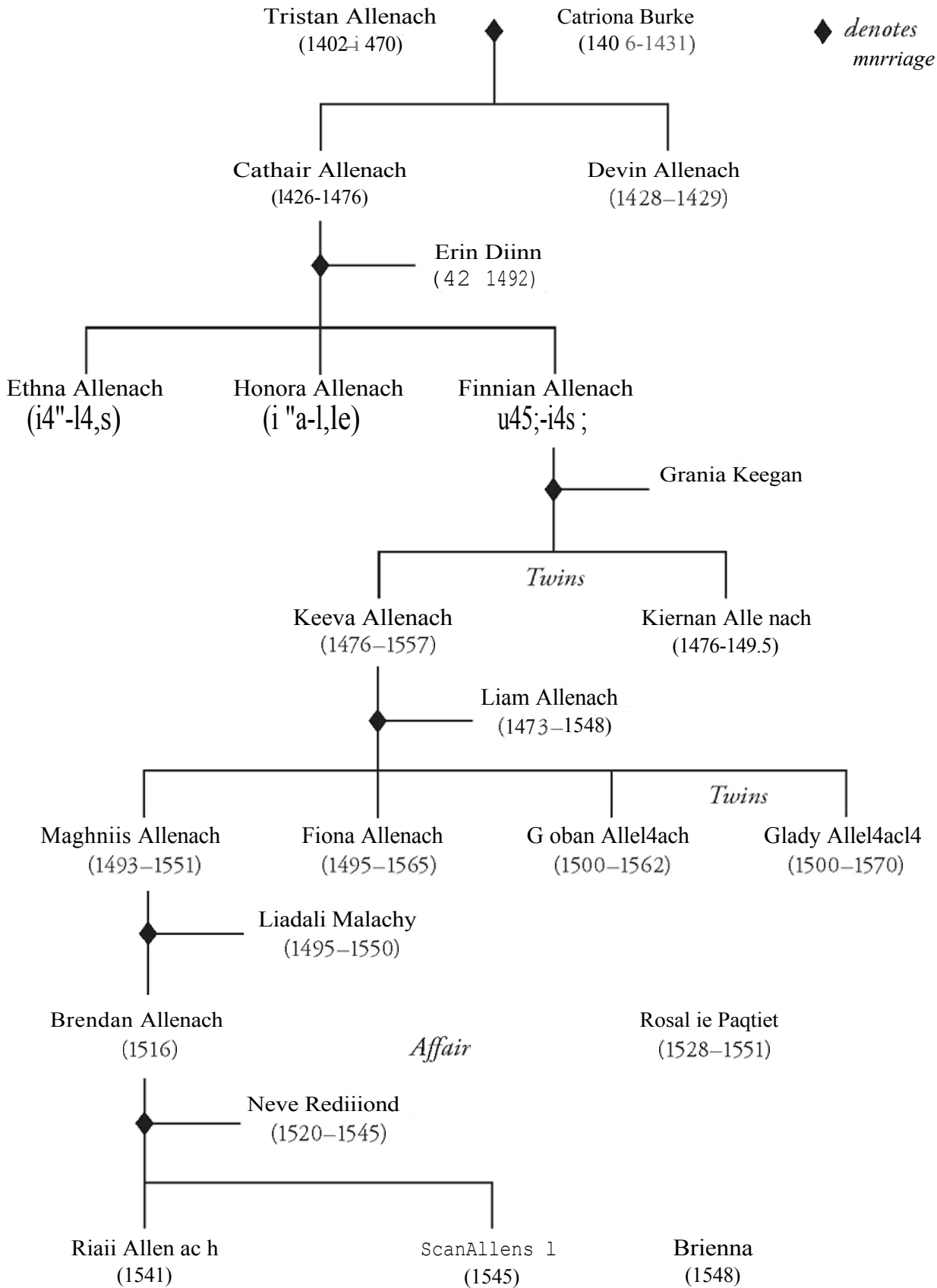
MacQuinn Kararlı

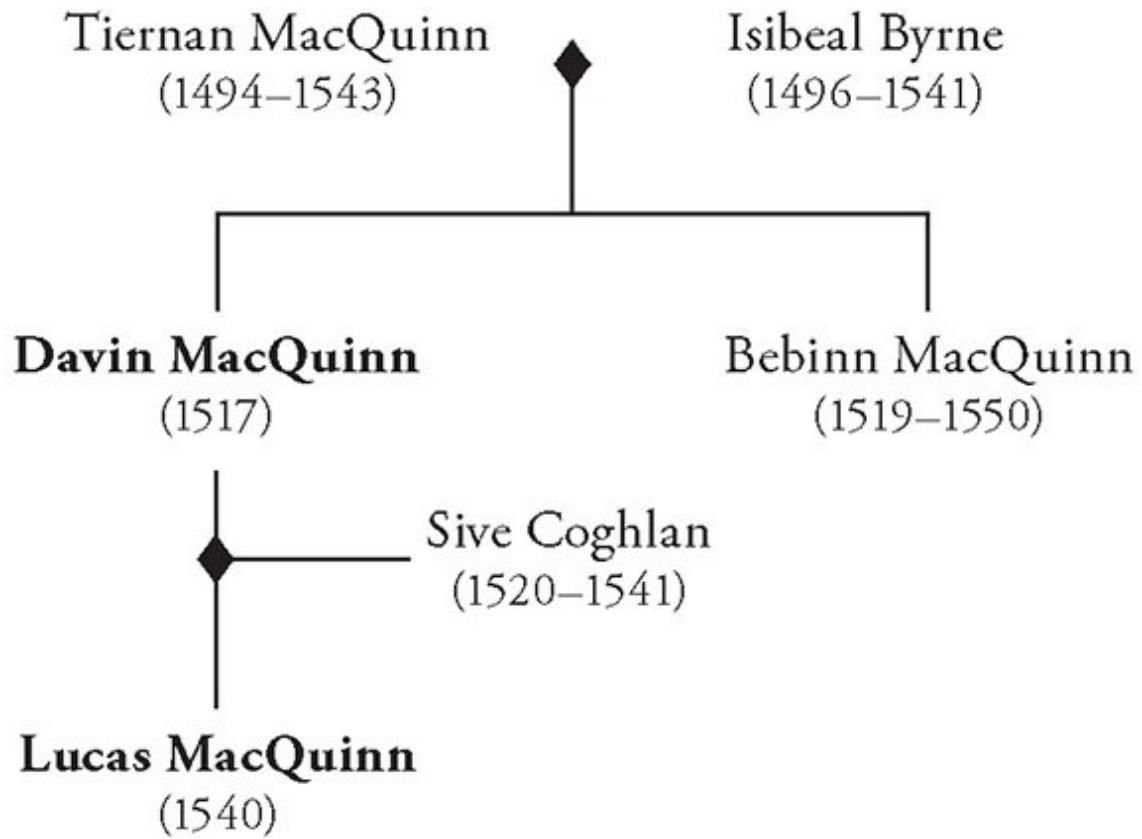
Halloran Dik Duran

Morgane Hızlı

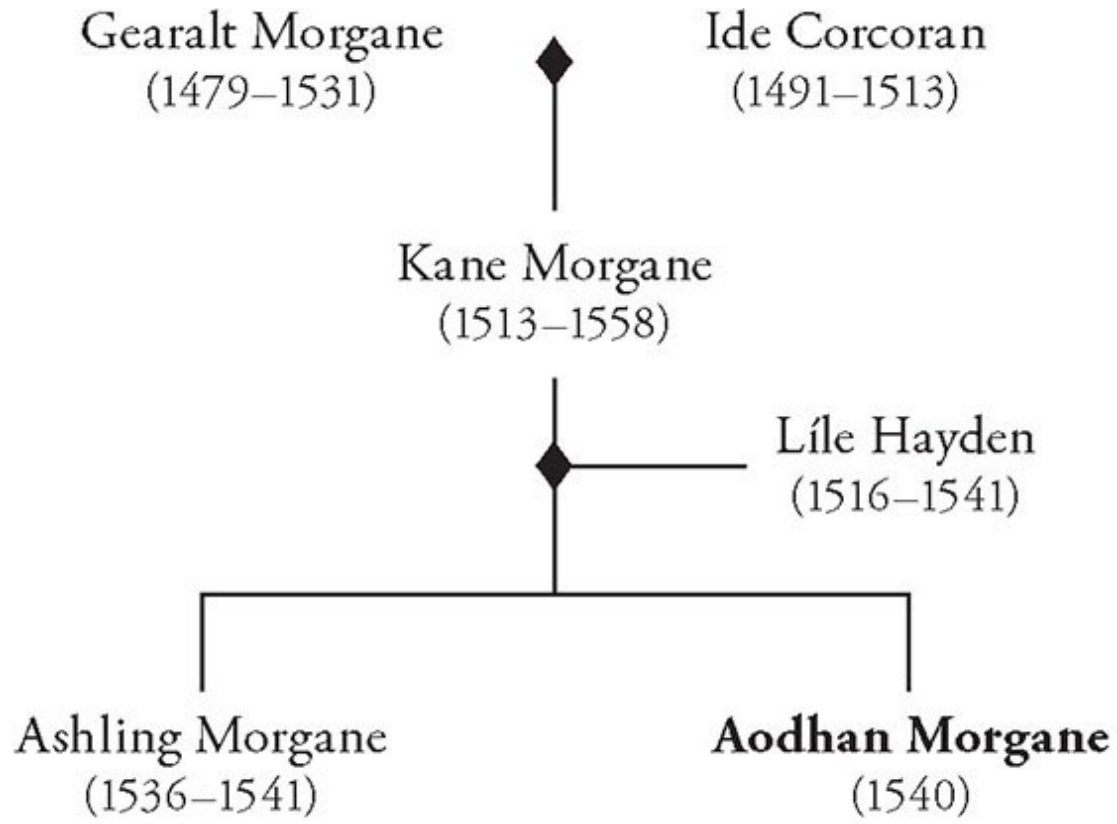
ALLENACH AİLESİ

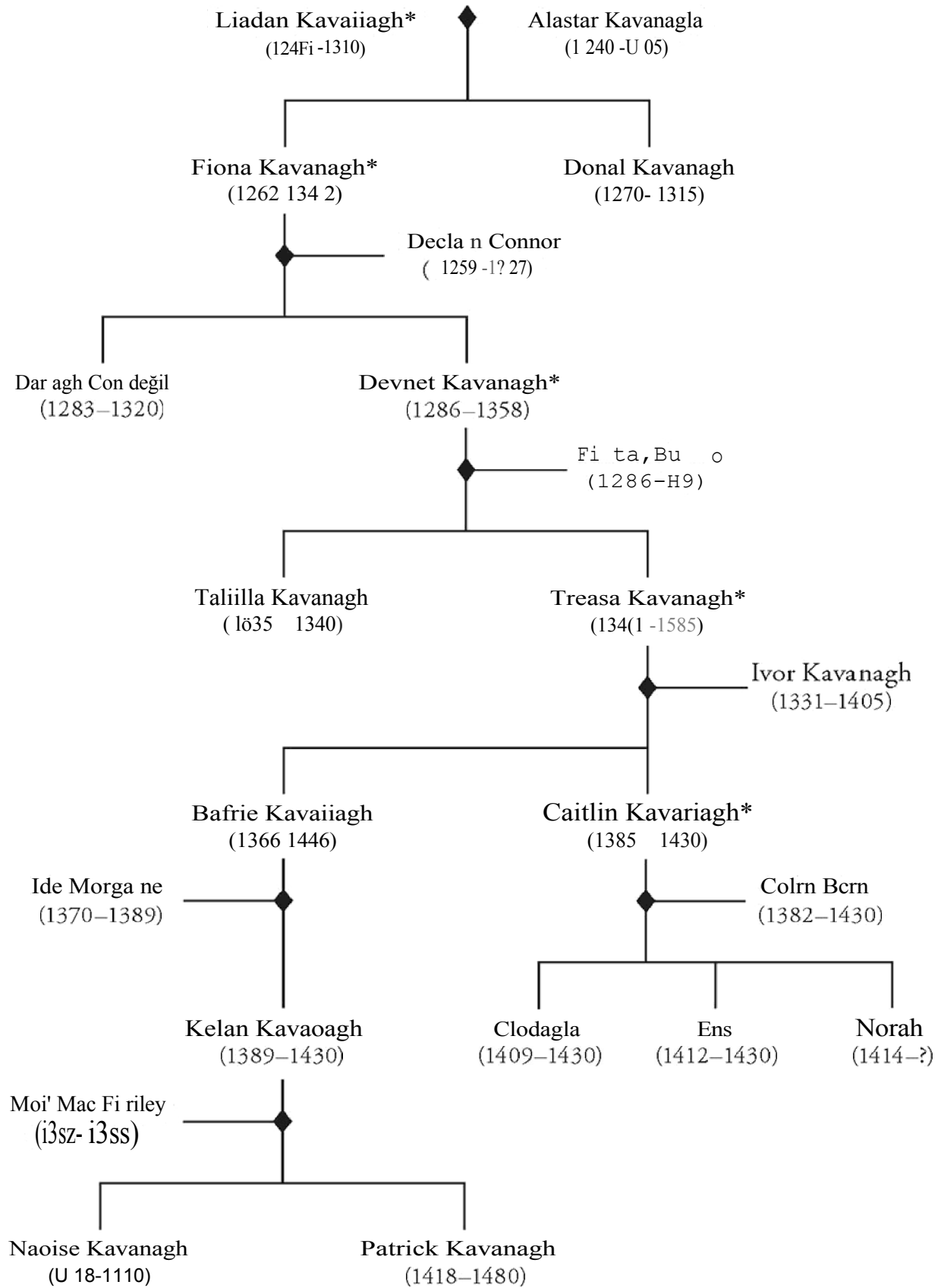

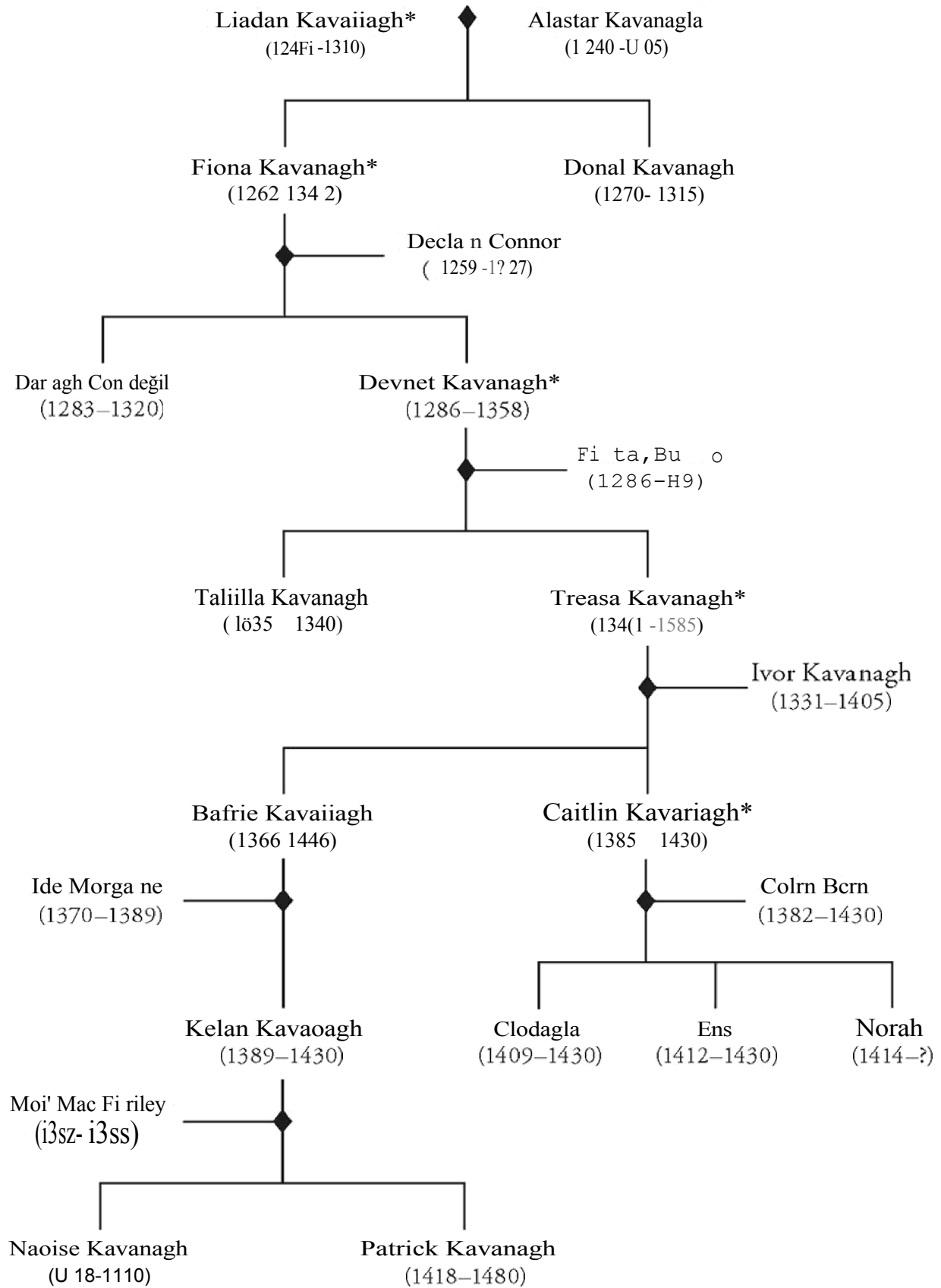
[MACQUINN AİLESİ](#)

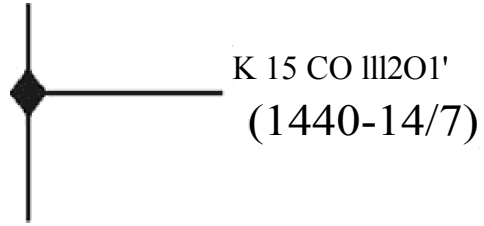
[MORGANE AİLESİ](#)

[KAVANAGH AİLESİ](#)

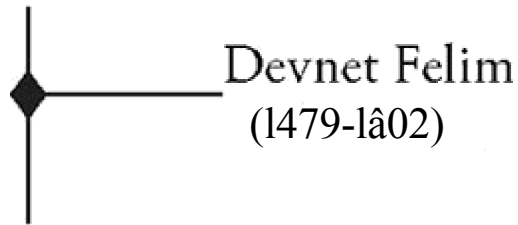

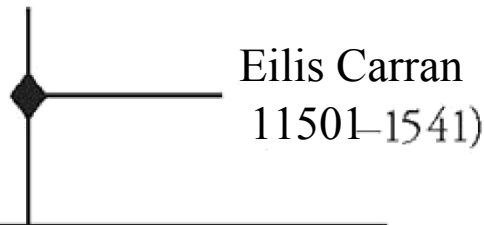
Patrick Kavanagh
(1418–1480)

Cathan Kavanagh
(1177-1'ij I)

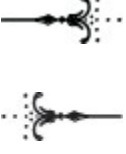
Braden Kavanagh
(1502)

5lie-a Kas'ailagh
(1525-1541)

Isolde Kavanagh
(1538)

BİR

DÜŞMANIN KIZI

Lord MacQuinn'in Bölgesi, Fionn Brienna

Kalesi

Cartier ve ben, sırtımızda mavi tutku pelerinleri, saçlarımıza dolanan gece esintisiyle salona girdiğimizde şato kahkahalar ve akşam yemeği hazırlıklarıyla dolup taşıyordu. Asılı duvar halılarına, dumanlı gölgeler içinde eriyen tavanın yüksek kemerine, doğu duvarındaki pervazlı pencerelere hayranlıkla bakmak için büyük odanın kalbinde durdum. Sırlı bir ocakta ateş yanıyordu ve şatonun kadınları en iyi kalay ve gümüşleri sehpa­ların üzerine yerleştiriyorlardı. Beni fark etmediler, çünkü onlar için hâlâ bir yabancıydım ve bir grup genç kızın masa sırtlarını çam dalları ve koyu kırmızı çiçeklerle süslemesini izledim. Bir çocuk arkalarından dağ gibi mumları yakmak için koşturuyordu, gözlerinin kumral saçlı kızlardan birine takıldığı belli­ydi.

Bir an için, sanki bu kale ve bu insanlar Lannon ailesinin hükümdarlığının karanlığını ve baskısını hiç bilmemiş gibi görünüyordu. Yine de yirmi beş yıl boyunca zalim bir kraldan kurtulduktan sonra kalplerinde, hafızalarında ne gibi yaralar kaldığını merak ettim.

"Brienna." Cartier yanımda nazikçe durdu. Benden güvenli bir mesafede durdu - tam bir kol boyu- dokunuşunun a n ı s ı n ı hâlâ hissedebilmeme rağmen, dudaklarının tadını hâlâ alabiliyordum.

Birlikte sessizce durduk ve onun da salonun gürültüsünü ve rustik güzelliğini içine çektiğini biliyordum. Kraliçenin diyarı Maevana'ya döndüğümüzden beri hayatlarımızın ne hale geleceğine hâlâ alışmaya çalışıyordu.

Ben Davin MacQuinn'in evlatlık kızıydım -son yirmi beş yıldır saklanan düşmüş bir lord- ve sonunda salonunu aydınlatmak ve halkını geri getirmek için geri dönmüştü.

Ve Cartier, eski eğitimcimim, Morgane Hanesi'nin lorduydu. Swift-Aodhan Morgane'ın lordu.

Ona böyle bir isimle hitap edecek iradeyi kendimde zor buluyordum. Onu güneydeki Valenia krallığında tanıdığım onca yıl boyunca, ben onun öğrencisi, o da benim öğretmenim, bir bilgi ustasıyken, sahip **o l d u ğ u n u** *asla* hayal edemeyeceğim bir isimdi bu.

Hayatın beş tutkusu için bir **V a l e n y a** okulu olan prestijli Magnalia Evi'ne kabul edildiğimde onunla tanıştığım ilk andan itibaren hayatlarımızın nasıl iç içe geçtiğini düşündüm. Onun Valenya'lı olduğunu varsaymışım; Valenya'lı bir isim almıştı, görgü kuralları ve tutku konusunda cilalıydı ve hayatının neredeyse tamamını güney krallığında yaşamıştı.

Yine de bundan çok daha fazlası olmuştu.

"Seni tutan neydi?"

İrkildim, Jourdain görüş alanıma girdiğinde beni gafil avladı, gözleri beni tepeden tırnağa taradı, sanki bir sıyrığım olmasını bekliyormuş gibiydi. Bu bana neredeyse komik geliyordu çünkü üç gün önce Maevana'nın gerçek kraliçesi Isolde Kavanagh ile savaşa girmiştik. Zırhımı giymiş, yüzüme mavi balmumu sürmüş, saçlarımı örmüş ve devrim boyunca yaşayıp yaşamayacağımı bilmeden Isolde'nin adına kılıç sallamışım. Ama Cartier ve Jourdain gibi ben de onun için savaşmışım ve onunla birlikte bu topraklarda *asla* kral olmaması gereken Gilroy Lannon'a meydan okumuştum. Birlikte, onu ve ailesini bir sabah vakti, kanlı ama muzaffer bir gün doğumunda alaşağı etmiştik.

Ve şimdi Jourdain sanki bir kez daha savaşa dalmışım gibi davranıyordu. Hepsi yemeğe geç kaldığım içindi.

Kendime anlayışlı olmayı hatırlatmak zorunda kaldım. Baba telaşına alışık değildim, hayatım boyunca kan babamın kim olduğunu bilmeden yaşamışım. Ve şimdi kimin soyundan geldiğimi bildiğim için ne kadar da üzgündüm.

Onun adını aklımdan çıkardım, onun yerine karşımda duran adama odaklandım; aylar önce, ikimiz Kral Lannon'a karşı bir isyan planlamak için bilgilerimizi birleştirdiğimizde beni kendi çocuğu olarak kabul eden adama.

"Cartier ve benim konuşacak çok şeyimiz vardı. Ve bana öyle bakmayın, Peder. Zamana geri döndük," dedim ama Jourdain'in dikkatli bakışları altında yanaklarım ısındı. Ve gözlerini Cartier'ye çevirdiğinde, sanırım anlamıştı. Cartier ve ben sadece "konuşmuyorduk".

Karşı konulmaz bir şekilde Cartier'yle Morgane topraklarındaki harap şatosunda durduğum, bana sonunda tutku pelerinimi verdiği o anı düşündüm.

"Evet, sana hava kararmadan dönmeni söylemiştim Brienna," dedi Jourdain ve sonra Cartier'ye hitap ederken ses tonunu yumuşattı.

"Morgane. Kutlama ziyafeti için bize katılman ne güzel."

Cartier başını saygıyla eğerek, "Davetiniz için teşekkür ederim MacQuinn," diye karşılık verdi.

Bu tür isimlerin yüksek sesle söylendiğini duymak tuhaftı, çünkü zihnimde bu şekilde hizalanmamışlardı. Başkaları Cartier'e Lord Aodhan Morgane diye hitap etmeye başlarken, ben onu hep Cartier olarak düşünürdüm.

Bir de Jourdain vardı, patronumdan babama dönüşen. Onunla iki ay önce tanıştığımda kendisini Valenian takma adı olan Aldéric Jourdain olarak tanıtmıştı. Ama Cartier gibi o da bundan çok daha fazlasıydı. O, Lord Davin MacQuinn the Steadfast'ti. Ve diğerleri ona bu şekilde hitap etmeye başlarken, ben ona "Baba" derdim ve onu her zaman Jourdain olarak düşünürdüm.

"İkiniz de gelin." Jourdain bizi lordun ailesinin uzun bir masada oturup yemek yiyeceği kürsüye götürdü.

Jourdain'in sırtı bize dönükken Cartier bana göz kırptı ve saf bir sevinç gülümsemesini yutmak zorunda kaldım.

"İşte buradasın!" Luc yan kapılardan birinden salona girerken bağırdı ve bakışları beni kürsüde buldu.

Genç kızlar Luc yanlarından geçerken kıkırdamak ve fısıldaşmak için çam ve çiçek aranjmanlarına ara verdiler. Koyu kahverengi saçları her gün olduğu gibi dağınıktı ve gözleri neşeyle parlıyordu.

Kürsünün merdivenlerini hızla çıkararak beni kucakladı ve öğleden önce onu görmüş olmama rağmen sanki aylardır ayrıymışız gibi davrandı. Beni omuzlarımdan tuttu ve tutkulu pelerinine işlenmiş gümüş iplikleri görebileceği şekilde çevirdi.

"*Bayan Brienna*," dedi. Arkamı döndüm ve nihayet isimle bağlantılı bir unvan duyduğum için güldüm. "Çok güzel bir pelerin."

"Evet, bunun için yeterince uzun süre bekledim sanırım," diye cevap verdim, çaresizce Cartier'ye bakarak.

"Hangi takımyıldızı bu?" Luc sordu. "Korkarım astronomi konusunda oldukça kötüyüm."

"Ben Aviana."

Artık bilginin sahibiydim, Magnalia Evi'nde yıllarca uğraşıp elde ettiğim bir şeydi bu. Ve o anda, Maevana'da Jourdain'in salonunda, etrafım ailem ve dostlarımla çevriliyken, tutku pelerinimi giyerken, Isolde Kavanagh kuzey tahtına dönmek üzereyken ... Daha fazla tatmin olamazdım.

Hepimiz yerimize otururken Jourdain'i izledim, elinde altın bir kadeh vardı, akşam yemeği için salona giren halkını incelerken yüzü dikkatle korunuyordu. Yirmi beş yıl boyunca dehşet içinde yaşadıktan sonra nihayet evine dönmek, bu insanların efendisi rolüne geri dönmek için neler hissettiğini merak ettim.

Hayatının gerçeklerini, Maevan geçmişini ve Valenian geçmişini biliyordum.

Maevana'nın asil bir oğlu olarak bu kalede doğmuştu. MacQuinn topraklarını ve halkını miras almış, korkunç Kral Gilroy Lannon'a hizmet etmek zorunda kalırken onları korumak için çabalamıştı. Jourdain'in kralın salonunda korkunç şeylere tanık olduğunu biliyordum; vergilerinin tamamını ödeyemeyen adamların ellerinin ve ayaklarının kesildiğini, yaşlı adamların

Krala uzun süre baktıkları için gözleri oyulmuş, dövülürken uzak odalardan çılgık atan kadınlar duymuş, sessiz olmaları gerekirken ses çıkardıkları için kırbaçlanan çocuklar görmüştüm. *İzledim*, diye itiraf etmişti Jourdain bir keresinde bana, hatırladıkça beti benzi atıyordu. *Konuşmaktan korkarak izledim*.

Ta ki sonunda isyan etmeye, Gilroy Lannon'u alaşağı edip kuzey tahtına hak ettiği kraliçeyi oturtmaya, bir zamanların görkemli Maevana'sına dönüşen karanlığı ve **d e h ş e t i** söndürmeye karar verene kadar.

Diğer iki Maevan Hanesi de onun gizli devrimine katılmıştı: Maevana'nın tek büyüğü Hanesi ve kraliçelerin kökeni olan Kavanaghlar ve Morganlar. Ama Maevana bir krallar ülkesiydi.

Her biri kendi güçlü ve zayıf yönlerine sahip, topraklar kadar çeşitli on dört Hane. Yine de sadece üçü krala meydan okumaya cüret etti.

Bence lordların ve leydilerin çoğunu geride tutan şey şüpheydi çünkü iki değerli eser kayıptı: Kavanagh'lara sihirli güçlerini veren Eventide Taşı ve hiçbir kralın Maevana'nın tahtına oturamayacağını ilan eden yasa olan Kraliçe'nin Kanonu. Taş ve Kanun olmadan isyan, tahtta kök salmış olan Gilroy Lannon'u nasıl tamamen devirecekti?

Ancak yirmi beş yıl önce MacQuinn, Kavanagh ve Morgane birleşmiş ve savaşa hazırlanarak kraliyet kalesine saldırmışlardı. Darbenin başarısı Lannon'u gafil avlamaya bağlıydı ve bu da biyolojik babam Lord Allenach'ın isyanı öğrenip sonunda onlara ihanet etmesiyle bozuldu.

Gilroy Lannon, Jourdain ve takipçilerini bekliyordu.

Her ailenin kadınlarını hedef aldı ve öldürdü, bunun lordların kalbini kıracağını biliyordu.

Ancak Gilroy Lannon'un tahmin etmediği şey, çocuklardan üçünün hayatta kalmasıydı: Luc. Isolde. Aodhan. Ve hayatta kaldıkları için, bu üç meydan okuyan lord çocuklarıyla birlikte komşu ülke Valenia'ya kaçtı.

Valenian isimlerini ve mesleklerini aldılar; Dairine ana dillerini Orta Chantal'ın Valenian dili için bir kenara bıraktılar; kılıçlarını, kuzey mühürlerini ve öfkelerini gömdüler. Ve çocuklarını Valenian olarak yetiştirerek saklandılar.

Ama çoğunun bilmediği bir şey vardı. Jourdain geri dönmeyi ve Lannon'u tahttan indirmeyi planlamaktan asla vazgeçmedi. O ve diğer iki düşmüş lord yılda bir kez buluşuyor, tekrar ayağa kalkıp başarılı olabileceklerine olan inançlarını asla kaybetmiyorlardı.

Kaderlerinde kraliçe olmak olan Isolde Kavanagh vardı. Bir kez daha isyan etmek için arzuları ve cesaretleri vardı.

Yılların verdiği bilgeliğin yanı sıra ilk başarısızlıktan aldıkları acı ders de yanlarındaydı.

Yine de hayati önem taşıyan iki şey hâlâ eksikti: Eventide T a ş 1 ve Kraliçe'nin Kanonu.

İşte o zaman ben de onlara katıldım, çünkü büyülü taşı yüzyıllar önce gömmüş olan uzak bir atamın anılarını miras almıştım. Eğer ben

taşı geri alabilirse, büyü Kavanagh'lara geri dönecek ve diğer Maevan Evleri de sonunda devrimimize katılabilecek.

Ve ben de tam olarak bunu yaptım.

Tüm bunlar sadece günler ve haftalar önce olmuştu ama yine de çok uzun zaman önce olmuş gibi hissediyordum; savaştan, sırlardan ve ihanetlerden, kendi Maevan mirasımın gerçeğini keşfetmekten hâlâ yara bere içinde ve hırpalanmış olmama rağmen, tüm bunlara kırık bir camın arkasından bakıyormuşum gibi geliyordu.

İçimi çektim, masada oturan Jourdain'e bakmaya devam ederken hayallerimin dağılmasına izin verdim.

Koyu kumral saçları bir kurdeleyle arkaya toplanmıştı, bu da onu Valenian gibi gösteriyordu, ama başını bir ışık parıltısı olan bir halka taçlandırıyordu.

Sade siyah bir pantolon ve göğsünde Hanedanının gururlu simgesi olan altın bir şahin dikili deri bir ceket giymişti.

Yanağında hala savaştan kalma bir kesik vardı ve yavaş yavaş iyileşiyordu. Az önce katlandığımız şeyin bir kanıtı.

Jourdain kadehine baktı ve sonunda onu gördüm -belirsizliğin titreşimini, içindeki şüpheyi, akıldan çıkmayan değersizliği

-Bir kadeh elma şarabı aldım ve yanına oturmak için onunkine yakın bir sandalye çektim.

Magnalia Evi'ndeki diğer beş Arden'le birlikte büyümüştüm, benim için kız kardeş gibi olan beş kız. Yine de erkeklerle çevrili geçen bu birkaç ay bana onların doğalarını, daha da önemlisi kalplerinin ve egolarının ne kadar kırılğan olduğunu iyice öğretmişti.

İlk başta sessiz kaldım ve adamlarının dumanı tüten yemek tabaklarını getirip masalara koymalarını izledik. Yine de fark etmeye başladım; MacQuinn'lerden pek azı, sanki hâlâ duyulmaktan korkuyormuş gibi kısık sesle konuşuyordu. Giysileri temiz ama yırtık pırtıktı, yüzleri yıllarca ağır işlerde çalışmaktan dolayı derin bir şekilde yivlenmişti, onlarca yıldır gülümseme yoktu. Çocuklardan birkaçı sanki aç kalmaya alışkınmış gibi tabaktaki jambon dilimlerini gizlice alıp ceplerine dolduruyordu.

Korkunun azalması, bu topraklardaki erkeklerin, kadınların ve çocukların iyileşmesi ve restorasyon bulması zaman alacaktı.

"Tüm bunlar size bir rüya gibi mi geliyor, Peder?" Sonunda sessizliğimizin ağırlığını hissettiğimde Jourdain'e fısıldadım.

"Hmm." Jourdain'in en sevdiği ses, bu da yarı yarıya aynı fikirde olduğu anlamına geliyordu. "Bazı anlar öyle. Ta ki Sive'yi arayıp onun artık burada olmadığını fark edene kadar. O zaman gerçekmiş gibi geliyor."

Sive, karısı.

Yıllar önce savaşa at süren, hayatını feda eden, cesur ve yiğit bir kadının nasıl biri olduğunu hayal etmekten kendimi alamadım.

"Keşke onu tanısaydım," dedim kalbimi dolduran hüznle. Böyle bir duyguya aşınaydım; uzun yıllar bu duyguyla, anne özlemiyle yaşamıştım.

Kendi annem Valenian'dı ve ben üç yaşındayken ölmüştü. Ama babam Maevanlıydı. Bazen kendimi bu iki ülke arasında kalmış hissediyordum: Güneyin tutkusu, kuzeyin kılıcı. Buraya, Jourdain'e, MacQuinn halkına ait olmak istiyordum ama baba kanımı düşündüğümde... hain olduğu kadar efendi de olan Brendan Allenach'ın benim kanımdan babam olduğunu hatırladığımda... Burada, onun terör estirdiği bu kalede nasıl kabul görebileceğimi merak ettim.

"Bu sana ne hissettiriyor, Brienna?" Jourdain sordu.

Bir an düşündüm, ateş ışığının altın sıcaklığının ve masaların etrafında toplanmaya başlayan Jourdain'in insanların içinde kabaran mutluluğun tadını çıkardım. Luc'un kemarıyla çaldığı melodik ve tatlı müziği dinledim, kadınlardan, erkeklerden ve çocuklardan gülümsemeler yükseldi ve başımı omzuna yaslamak için Jourdain'e doğru eğildim.

Ben de ona duyması gereken cevabı verdim, henüz tam olarak hissettiğim cevabı değil.

"Eve dönmüş gibi hissediyorum."

Kızarmış et ve ot serpilmiş sebze tabakları, tereyağıyla yumuşatılmış ekmekler, salamura meyveler ve farklı renklerde kabukları olan dilimlenmiş peynir tabakları masaya gelene kadar ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim. Tabağıma kaldırabileceğimden daha fazla yemek yığdım.

Jourdain kendisini resmen selamlamak için sürekli kürsüye çıkan kadın ve erkeklerle konuşmakla meşgulken, Luc sandalyesini Cartier ve bana bakacak şekilde çekti.

"Evet?" Luc bize gülümsemeye devam edince ben de sordum. "Gerçeği bilmek istiyorum," dedi.

"Ne hakkında, kardeşim?"

Luc kaşlarını kaldırdı. "İkinizin birbirinizi nasıl tanıdığınız hakkında!

Ve neden bu konuda hiçbir şey söylemediğini! Planlama toplantılarımız sırasında .

. nasıl bilmezsiniz? İsyancı grubumuzun geri kalanı olarak hepimiz sizin yabancı olduğunuza inanıyorduk."

Gözlerimi Luc'ten ayırmadım ama Cartier'nin bakışlarının bana kaydığını hissettim.

"Hiçbir şey söylemedik çünkü birbirimizin bu işe karıştığını bilmiyorduk," dedim. "Planlama toplantılarında Cartier'e *Theo D'Aramitz* dediniz. Onun kim olduğunu bilmiyordum. Sonra sen bana *Amadine Jourdain* dedin ve Cartier onun kim olduğunu bilmiyordu." Omuz silktim ama Cartier'nin Lord Morgane olduğunu anladığım o baş döndürücü anın şokunu hâlâ hissedebiliyordum. "İki takma adın neden olduğu basit bir yanlış anlaşılma."

Basit bir yanlış anlama, kraliçeyi geri getirme görevimizi tamamen yok edebilirdi.

Atamın Eventide Taşı'nı nereye gömdüğünü bildiğim için, Lord Allenach'ın misafirperverliğini aramak üzere Maevana'ya gönderildim ve onun topraklarında gizlice taşı geri aldım. Ayrıca Jourdain'in asi grubu, Lord Morgane'ın sonbahar avı için Damhan Kalesi'ni ziyaret eden bir Valenya soylusu kılığına girmesini planlamıştı. Gerçek görevi halkı kraliçenin dönüşüne hazırlamaktı.

"Peki bunu sana kim söyledi?" Luc'a sordum.

"Merei," dedi ağabeyim, onun adını söylerken sesinin nasıl yumuşadığını gizlemek için birasından hızlıca bir yudum alarak.

Magnalia'daki en iyi arkadaşım ve oda arkadaşım olan Merei, müziğe tutkuyla bağlıydı ve Cartier'yi her zaman inandığım gibi tanıyordu
-Valenialı bir bilgi ustası.

"Mm-hmm," dedim, şimdi benim incelemem altında kızaran kişinin kardeşim olduğu gerçeğinin tadını çıkararak.

"Ne? Savaştan sonra bana gerçeği söyledi," diye kekeledi Luc. "Merei dedi ki, 'Lord Morgane'ın Magnalia'da Brienna'ya öğretmenlik yaptığını biliyor muydun? Ve onun bir Maevan lordu olduğundan haberimiz yoktu?"

"Ve böylece-" Başladım ama aniden ayağa kalkan Jourdain tarafından yarıda kesildim. Bir anda salon sessizleşti, bütün gözler ona çevrildi.

Kadehini tuttu ve birkaç dakika boyunca halkına baktı.

"Artık döndüğüme göre birkaç kelime konuşmak istiyorum," diye söze başladı. "Bir kez daha evde olmanın, seninle yeniden bir araya gelmenin nasıl bir duygu olduğunu anlatamam. Geçtiğimiz yirmi beş yıl boyunca, sabah kalktığımda ve gece yattığımda hep sizi düşündüm. Uyuyamadığım zamanlarda yüzlerinizi, seslerinizi, ellerinizin hünerlerini ve dostluğunuzun neşesini hatırlayarak isimlerinizi aklımdan geçirdim." Jourdain durakladı ve gözlerindeki yaşları gördüm. "O ilk ayaklanma gecesinde yaptığım gibi seni terk ederek sana haksızlık ettim. Yerimde kalmalıyım; Lannon gelip beni aradığında burada olmalıyım. "

Acı verici bir sükûnet salonu kapladı. Sadece nefes alıp verişlerimizin sesi, ocakta yanan ateşin çıtırtısı ve annesinin kollarında mırıldanan bir çocuk vardı. Bunu söylemesini beklemediğim için kalbimin hızlandığını hissettim.

Yüzü solgunlaşan Luc'e baktım. Gözlerimiz buluştu; ikimiz *de ne yapmamız gerektiğini* düşünürken düşüncelerimiz birleşti. *Bir şey söylemeli miyiz?*

Kürsüye yaklaşan bir adamın sabit ayak seslerini duyduğumda ayağa kalkmama ramak kalmıştı. Bu, yıllar önce Maevana'dan kaçarak ölen lordunu arayan ve sonunda Jourdain'i saklanırken bularak devrimimize katılan, Jourdain'in kalan lalalarından biri olan Liam'dı.

Liam'ın içgörüsü olmadan tam anlamıyla isyan edemezdik. Merdivenlerden çıkışını ve elini Jourdain'in omzuna koyuşunu izledim.

"Lordum MacQuinn," dedi reis. "Bu salona geri döndüğünüzü gördüğümüzde hissettiklerimizi anlatmaya kelimeler yetmez. Seninle yeniden bir araya geldiğimiz için çok mutlu olduğumuzu söylerken hepimiz adına konuşuyorum. Her sabah *seni* düşündüğümüzü

ve her akşam uyumak için uzandığımızda. Tam da bu anı rüyamızda görürdük. Ve bir gün bizim için geri döneceğini biliyorduk."

Jourdain gözlerini Liam'a dikti ve ben de babamdaki duygu yoğunluğunu gördüm. Liam devam etti. "O karanlık geceyi hatırlıyorum. Burada çoğumuz hatırlıyoruz.

Savaştan sonra tam da bu salonda yanınıza gelip delikanlınızı kollarınıza aldım." Luc'e baktı ve gözlerindeki sevgi neredeyse nefesimi kesecekti. "Kaçtın çünkü *biz istedik* ve sen de kaçtın,

Lord MacQuinn. Oğlunuzu hayatta tutmak için kaçtınız, çünkü ikinizi de kaybetmeye dayanamazdık."

Luc ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşarak Liam'ın diğer tarafında durdu. Reis sağ elini kardeşimin omzuna koydu.

"İkinize de hoş geldiniz diyoruz lordlarım," dedi Liam. "Ve size bir kez daha hizmet etmekten onur duyuyoruz."

Herkes ayağa kalkıp bira ve elma şarabı fincanlarını kaldırıncaya salon canlandı. Cartier ve ben de ayağa kalktık ve elma şarabımı ışığa tutarak babamın ve kardeşimin sağlığına içmeyi bekledim. "Lord MacQuinn'e-" diye başladı Thane Liam ama Jourdain aniden bana döndü.

"Kızım," diye mırıldandı ve elini bana doğru uzattı.

Şaşkınlıktan donup kaldım ve herkes bana bakarken salon sessizliğe büründü.

"Bu Brienna," dedi Jourdain. "Evlat edindiğim kızım. Ve o olmadan eve dönemezdim."

Birden Damhan Kalesi'ndeki gerçeğin yayıldığı korkusuna kapıldım - *Lord Allenach'ın bir kızı var*. Çünkü geçen hafta salonunda kendimi Allenach'ın uzun zamandır kayıp kızı olarak ilan etmişim. Ve bu topraklarda, bu insanların başına gelen terör ve vahşetin boyutlarını bilmesem de, Brendan Allenach'ın Jourdain'e ihanet ettiğini ve yirmi beş yıl önce Jourdain'in halkını ve topraklarını aldığını biliyordum.

Ben onların düşmanının kızıydım. Bana baktıklarında hâlâ ondan bir iz görüyorlar mıydı? *Ben artık bir Allenach değilim. Ben bir MacQuinn'im*, diye kendime hatırlattım.

Jourdain'in yanına gittim, elimi tutmasına ve beni kolunun sıcaklığının altına, daha da yakınına çekmesine izin verdim.

Thane Liam bana gülümsedi, gözlerinde özür dileyen bir parıltı vardı, sanki varlığımı gözden kaçırdığı için üzgündü. Ama sonra kadehini kaldırdı ve "MacQuinn'lere" dedi.

Kadehler salonun her yerinde çiçek açtı, gölgeleri dağıttı, ışık olarak kırıslara kadar yükseldi.

Elimdeki şarabı kaldırıp içmeden önce sadece bir an tereddüt ettim.

Ziyafetten sonra kendimi Jourdain tarafından Cartier ve Luc ile birlikte büyük merdivenlerden bir zamanlar babamın ofisi olan odaya götürülürken buldum. Duvarları kitap raflarıyla oyulmuş, taş zeminleri ayak seslerimizi gizlemek için kürk ve kilimlerle kaplanmış geniş bir odaydı. Beril, topaz ve lapis lazuli karelerin uçan bir şahini tasvir ettiği güzel bir mozaik yüze sahip bir masanın üzerinde demir bir avize asılıydı. Bir duvarda Maevana'nın büyük bir haritası vardı; masadaki adamlara katılmadan önce bir an hayranlıkla baktım.

"Devrimimizin ikinci adımını planlamanın zamanı geldi," dedi Jourdain ve Valenian'daki evinin yemek salonunda Maevana'ya dönüşümüzü planladığımız sırada onda gördüğüm kıvılcımın aynısını fark ettim. O günler şimdi ne kadar uzak geliyordu, sanki tamamen başka bir hayatta yaşanmış gibiydi.

Görünüşte, devrimimizin en zor ayağı sona ermiş gibi görünüyordu. Ancak önümüzde uzanan her şeyi düşünmeye başladığımda, yorgunluk sırtımdan yukarı doğru süzölmeye, omuzlarıma ağırlık yapmaya başladı.

Hâlâ ters gidebilecek pek çok şey vardı.

Jourdain, "Endişelerimizi yazarak başlayalım," önerisinde bulundu.

Taze parşömene, tüy kaleme ve mürekkep t pasına uzandım, yazmaya hazırlandım.

" nce ben gideceğim," diye gönüllü oldu Luc. "Lannon'ların duruşması."

Kağıda *Lannonlar*'ı yazdım, bunu yaparken titriyordum, sanki tüy kalemin ucunun sadece  iziği bile onları buraya  ağırabilirmiş gibi.

Cartier, "Duruşmaları on bir gün sonra," dedi.

"Yani kaderlerine karar vermek için on bir günümüz m  var?" Luc sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Jourdain. "Buna *biz* karar vermeyeceğiz. Isolde Maevana halkının onları yargılayacağını çoktan açıkladı. Hem de alenen."

   gün önce Isolde'nin savaştan sonra kanlar içinde taht odasına girdiği ve insanların onun arkasında durduğu o tarihi olayı hatırlayarak bunu bir kenara yazdım. Gilroy'un başındaki tacı çıkarmış, ona defalarca vurmuş ve sonra da önünde secde etmesi için yere yatırmıştı. O görkemli anı, kalbimin bir kraliçenin Maevan tahtına geri dönmek üzere olduğunu fark etmekle nasıl çarptığını asla unutmayacağım.

Cartier, "O zaman kalenin yeşil alanında bir darağacı kurarız, böylece herkes katılabilir," dedi. "Lannon'ları teker teker ortaya çıkarırız."

"Ve şik yetlerimiz yüksek sesle okunacak," diye ekledi Luc. "Sadece bizim değil, Lannonlara karşı tanıklık etmek isteyen herkesin

suçlar. şikayetlerini mahkemeye taşımaları için diğer Evlere haber göndermeliyiz."

"Eğer bunu yaparsak," diye uyardı Jourdain, "tüm Lannon ailesi büyük olasılıkla ölümle yüzleşecek."

Cartier, "Tüm Lannon ailesi sorumlu tutulmalıdır," dedi. "Kuzeyde her zaman böyle yapılmıştır. Efsaneler buna adaletin 'acı kısımları' der."

Onun haklı olduğunu biliyordum. Bana Maevana'nın tarihini öğretmişti. Valenya hassasiyetlerime göre, bu acımasız ceza karanlık ve sert geliyordu ama bunun soylu ailelerde büyüyen kızgınlığı önlemek, güç sahiplerini kontrol altında tutmak için yapıldığını biliyordum.

Jourdain sanki aklımı okumuş gibi, "Unutmayalım," dedi,

"Lannon Kavanagh Evi'ni tamamen yok etti. *Yıllarca* masum insanlara işkence etti. Lannon'un karısı ve oğlu Declan'ın bu tür çabalarında onu desteklediğini varsaymak istemiyorum

-Belki de konuşmaktan çok korkuyorlardı. Ancak onlarla ve çevrelerindekiyle düzgün bir şekilde görüşene kadar tek yolun bu olduğunu düşünüyorum. Lannon ailesi bir bütün olarak cezalandırılmalı." Sessizleşti, derin düşüncelere daldı. "Isolde için toplayabileceğimiz her türlü halk desteği hayati önem taşıyor ve hızla gerçekleşmesi gerekiyor. Taht boşken, savunmasız durumdayız."

"Diğer evlerin ona bağlılık yemini etmeleri gerekiyor," dedim.

"Evet," diye yanıtladı babam. "Ama daha da önemlisi, yeni ittifaklar kurmamız gerekiyor. Bir yemini bozmak, bir ittifakı bozmaktan çok daha kolaydır. Bildiğimiz ittifakları ve rekabetleri sıralayalım-

Bu bize nereden başlamamız gerektiği konusunda bir fikir verecektir."

Önce *Ev İttifaklarını* yazdım ve doldurulacak bir sütun oluşturdum. Dikkate alınması gereken on dört Hane varken, bunun çabucak karmakarışık bir karmaşaya dönüşebileceğini biliyordum. Eski ittifaklardan bazıları, kabileler Hane olduklarında ve yüzyıllar önce ilk kraliçe Liadan'dan kutsamalarını aldıklarında ortaya çıkan türden ilişkilerdi. Ve bunlar genellikle evlilikten, ortak sınırlardan ve benzer düşmanlardan doğan ittifaklardı. Ama aynı zamanda Gilroy'un

Lannon'un hükümdarlığı büyük olasılıkla bu ittifaklardan bazılarını bozmuştu, bu yüzden tamamen tarihsel bilgilere güvenemezdik.

"Hangi Evler Lannon'u destekliyor?" Ben

sordum. Jourdain bir süre sonra, "Halloran,"

dedi.

"Carran," diye ekledi Cartier.

Bu isimleri yazdım, bir tane daha olduğunu biliyordum, terör sırasında Lannonlara tam destek veren son bir Ev.

Yine de bunu erkekler söylemeyecekti; **b e n i m** ağzımdan çıkması gerekiyordu.

"Allenach," diye mırıldandım, onu da listeye eklemeye hazırlanıyordum.

"Bekle, Brienna," dedi Cartier nazıkçe. "Evet, Lord Allenach Lannon'u destekledi. Ancak kardeşin Sean artık Hanedan'ın mirasçısı. Ve kardeşin de yeşil alandaki savaşta bize katıldı."

"Üvey kardeşim, ama evet. Sean Allenach son anda da olsa Isolde'un arkasında durdu. Sean'ı Kavanagh'ları açıkça desteklemesi için ikna etmemi ister misin?" Böyle bir konuşmayı nasıl yapabileceğimi merak ederek sordum.

"Evet," dedi Jourdain. "Sean Allenach'ın desteğini kazanmak hayati

önem taşıyor." Başımı salladım ve sonunda Allenach'ı bir kenara

yazdım.

Bildiğimiz diğer ittifaklar hakkında konuştuk: *Dunn- Fitzsimmons (evlilik yoluyla)*

MacFinley-MacBran-MacCarey (Maevana'nın kuzey yarısını kapsar; ortak bir atadan paylaşılan ittifak) Kavanagh-MacQuinn-Morgane

Burke ve Dermott Evleri bağımsız olan tek evlerdi.

"Burke bizimle birlikte yeşil alanda savaşırken desteğini ilan etmişti," dedim, tam da savaşta bocaladığımız ve kaybedebileceğimizi düşündüğüm anda silah altındaki adamlarını ve kadınlarını nasıl getirdiğini hatırlayarak. Lord Burke savaşın gidişatını değiştirmiş, Lannon ve Allenach'ı yenmek için ihtiyacımız olan son güç patlamasını bize vermişti.

Jourdain, "Lord ve Leydi Burke ile özel olarak konuşacağım," dedi. "Isolde'ye neden bağlılık yemini etmediklerini anlamıyorum. Ayrıca diğer krallara da ulaşacağım.

üç Mac Evi."

Cartier, "Ben de Dermott'lara bir davetiye göndereceğim," diye teklif

etti. "Evimi düzene soktuktan sonra."

"Ve belki de Dunn-Fitzsimmons ittifakını biraz müzikle kazanabilirim, ha?" Luc kaşlarını sallayarak şöyle dedi.

Allenach'larla uğraşmanın bana kaldığı gerçeğini gizlemek için ona gülümsedim. Bunu daha sonra, bende uyandırdığı bir dizi duyguyu sıralamak için yalnız bir anım olduğunda düşünecektim.

"Şimdi rekabetlere gelemim," dedim. İki tanesini biliyordum ve onları yazma cüretini gösterdim:

MacQuinn-Allenach (sınır anlaşmazlık, hala çözülmemiş)
MacCarey- Fitzsimmons (körfeze erişim konusunda)

"Başka kim var?" Kalemimden kâğıda yıldızlar halinde mürekkep

damlarken sordum. "Halloran ve Burke'ün arası her zaman açık

olmuştur," dedi Jourdain. "Çelik mallarıyla rekabet ediyorlar."

Onları da listeye ekledim. Elbette daha fazla rekabet olmalıydı.

Maevana sert ve inatçı ruhuyla tanınırdı.

Ben listeme bakıyordum ama göz ucuyla Jourdain Cartier'ye baktı ve Cartier sandalyesinde hafifçe kıpırdandı.

"Morgane ve Lannon," dedi, o kadar sessizdi ki neredeyse onu duymuyordum.

Gözlerimi Cartier'ye kaldırdım ama bana bakmıyordu. Bakışları uzaktaki bir şeye, göremediğim bir şeye takılmıştı.

Morgane-Lannon, ben yazdım.

"Başka bir endişem daha var," dedi Luc, garip sessizliği bozarak. "Kavanagh'ların büyüğü Eventide Taşı ele geçirildikten sonra geri döndü. Bu şimdi ele almamız gereken bir konu mu? Yoksa daha sonra, Isolde'nin taç giyme töreninden sonra mı?"

Sihir.

Listeye ekledim, çok fazla olasılık barındıran küçük bir kelime. Savaştan sonra Isolde'nin büyü yeteneğinin iyileştirme olduğu anlaşılmıştı. Taşı boynuna yerleştirmiştim ve o da yaralara dokunup onları iyileştirebiliyordu. Büyüğünü bir şekilde kontrol edip edemediğini merak ettim.

"Değilim," diye itiraf etmişti bana. "Keşke bir eğitmenim, bir rehber kitabım olsaydı
..."

Savaştan bir gün sonra bana sırrını açmıştı.

"Eğer büyüm bozulursa. . . Eventide Taşı'nı alacağına dair bana yemin etmeni istiyorum. Büyü yapmak istemiyorum.

Kötülük için değil, insanların iyiliği için," diye fısıldamıştı ve bakışlarım taşın kalbine yaslandığı yere kaymıştı. "Ve şu an itibarıyla, bu konuda hala bilmediğim çok şey var. Neler yapabileceğimi bilmiyorum. Bana söz vermelisin Brienna, beni kontrol altında tutacağına dair."

"Büyünüz yoldan çıkmayacak, Leydim," diye fısıldadım ama kalbim onun itirafıyla sızlamaya başladı.

Taşın yüz otuz altı yıl önce kaybolmasının nedeni de buydu. Çünkü atam Tristan Allenach, Kavanagh'lara sadece sihir taşıyan tek ev oldukları için kızmakla kalmamış, aynı zamanda onların gücünden, özellikle de savaşta kullandıklarında korkmuştu. Büyü savaşta yoldan çıkabiliyordu, bunu tam olarak anlamasam da bu kadarını biliyordum.

Tristan'dan bana miras kalan anılar aracılığıyla bunun parçalarını görmüştüm.

Son hatırladığım, korkunç bir şekilde ters giden büyülü bir savaştı. Gökyüzünün neredeyse ikiye bölünmesi, yeryüzündeki korkunç titreme, silahların doğal olmayan bir şekilde sahiplerine dönmesi. Dehşet vericiydi ve Tristan'ın neden kraliçeye suikast düzenleyip taşı ondan almaya karar verdiğini kısmen anlamıştım.

Ve yine de . . . Isolde'nin büyüsü bozulan bir kraliçe, yeteneklerini ve gücünü kontrol edemeyen bir kraliçe olmasını hayal edemezdim.

"Brienna?"

Jourdain'e baktım, ne kadar zamandır masada oturup anılarımı tazelediğimin farkında değildim. Üç adam da bana bakıyor, bekliyordu.

"Isolde'nin büyüsü hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu babam.

Bu konuşmayı kraliçeyle paylaşmayı düşündüm, ancak korkularını özel olarak tutmaya karar verdim.

"Isolde'nin büyüsü iyileştirmeyi destekliyor," dedim. "Ondan korkmamıza gerek olduğunu sanmıyorum. Tarih bize Kavanagh'ların büyüsünün sadece savaşta yoldan çıktığını gösterdi."

"Kavanagh Evi şimdi ne kadar büyük?" diye sordu kardeşim.

"Kaç tane Kavanagh kaldı ve hepsi Isolde ve babasıyla aynı zihniyette mi olacak?"

Jourdain, "Gilroy Lannon, diğer tüm Hanelerden daha fazla onları yok etmeye kararlıydı," dedi. "Saltanatının başında her gün bir 'Kavanagh' öldürdü, onları sahte suçlarla itham etti ve bunu bir eğlence haline getirdi." Durakladı, kederliydi. "Kavanagh'lardan geriye sadece küçük bir kalıntı kaldıysa hiç şaşırمام."

Dördümüz de sustuk ve ben mum ışığının şahin mozaığının üzerinden süzülüşünü, taşların parlaltısını yakalayışını izledim.

"Sence Lannon onların isimlerinin kaydını tutmuş mudur?" Cartier sordu.

"Bunlar duruşmada şikayet olarak okunmalı. Krallığın onun kaç hayat çaldığını bilmesi gerekiyor."

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Jourdain. "Taht odasında her zaman kâtipler vardı ama Lannon'un onların gerçeği kaydetmesine izin verip vermediğini kim bilebilir?"

Daha fazla sessizlik, sanki artık konuşacak kelime bulamıyormuşuz gibi. Listeme baktım, bu gece gerçekten sağlam bir plan yapmadığımızı biliyordum ama yine de en azından bir kapı açmışız gibi görünüyordu.

"Duruşma için Lyonesse'e döndüğümüzde Isolde ile özel olarak görüşelim derim," dedi babam sonunda sessizliği bozarak. "Onunla büyü ve şikayetlerinin nasıl okunmasını istediği hakkında daha fazla konuşabiliriz."

"Katılıyorum," dedi Cartier.

Luc ve ben başımızla onayladık.

"Sanırım bu gecelik bu kadar," dedi Jourdain ayağa kalkarak. Cartier, Luc ve ben de onu izleyerek dördümüz bir daire oluşturduk; yüzlerimizin yarısı ateş ışığında, yarısı gölgede kalmıştı. "Isolde'ye bir mektup göndereceğim, Lyonesse'de şikâyetleri toplamaya başlayabilmesi için duruşmayla ilgili düşüncelerimizi bildireceğim. Ayrıca diğer Hanelere de şikâyetlerini hazırlamaları için mektuplar göndereceğim. Şu anda üçünüzden istediğim tek şey uyanık ve tetikte olmanız. Daha önce de bir isyan planlamıştık; Lannon'un destekçileri Isolde'yi tahta çıkarma planlarımızı engellemeye cüret ederse neye bakacağımızı bilmeliyiz."

"Muhalefetle karşılaşacağımızı düşünüyor musunuz?" Luc ellerini endişeli bir şekilde kıpırdatarak sordu.

"Evet."

Jourdain'in cevabı karşısında yüreğim parçalandı; tüm Maevan'ların Lannon'ların devrildiğini görmekten heyecan duyacağına inanmıştım. Ama gerçek şuydu ki, büyük ihtimalle Lannonlar'ın

ilerlememizi engellemek için bir plan. Gilroy Lannon'ı seven ve ona hizmet eden kalpleri kararmış insanlar.

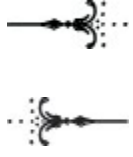
"Kraliçenin tahta dönmesine bir adım kaldı," diye devam etti babam. "En büyük karşıtlığımız şüphesiz önümüzdeki birkaç hafta içinde ortaya çıkacak."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Cartier, eli benimkine yaklaşıırken.

Dokunmadık ama sıcaklığını hissettim. "Isolde'nin taç giyme töreni bu toprakların gördüğü en güzel günlerden biri olacak. Ama tacı giymek onu korumayacak."

Jourdain bana baktı ve beni onun yerinde hayal ettiğini biliyordum, bir kraliçe olarak değil, üzerinde hedef olan bir kadın olarak.

Isolde Kavanagh'ı gerçek kraliçe olarak taçlandırmak yükselişimizin sonu değildi. Bu sadece bir başlangıçtı.

İKİ

BİR KANIZI

Lord Morgane'ın Bölgesi, Brígh Cartier

Kalesi

Hayatımın bir döneminde Maevana'ya asla geri dönemeyeceğime inanmıştım. Doğduğum kaleyi hatırlamıyordum; nesillerdir aileme ait olan toprakları hatırlamıyordum; annem beni bağrına basarken bana sadakat yemini eden insanları hatırlamıyordum. Hatırladığım şey tutku, zarafet ve güzellikle dolu bir krallıktı; sonradan benim olmadığını öğrendiğim ama özlemini çektiğim bir krallık; beni yirmi beş yıl boyunca elinde tutan ve koruyan bir krallık.

Valenia benim seçimimdi.

Ama Maevana. . . o doğuştan benimdi.

Theo D'Aramitz olduğuma inanarak büyüdüm; daha sonra meydan okurcasına Cartier Évariste oldum ve her ikisi de altında saklanılacak isimlerdi, nerede yaşaması gerektiğini ya da kim olması gerektiğini bilmeyen bir adam için bir kalkandı.

Jourdain'in şatosundan gece yarısını çok geçe ayrılırken böyle şeyler düşündüm.

Planlama toplantımız sona erdikten sonra Jourdain bana, "Bu gece burada kalmalısın Morgane," demişti. Merdivenlerden inerken beni takip etti, endişeliydi. "Neden bu kadar geç çıkıyorsun?"

Söylemek istediği şeydi: *Neden yıkılmakta olan bir kalede tek başına uyumak için geri dönsün?*

Ve ona o gece kendi topraklarımda olmam gerektiğini söyleyecek cesaretim yoktu; babamın, annemin ve kız kardeşimin bir zamanlar rüya gördüğü yerde uyumam gerekiyordu. Halkım geri dönmeye başlamadan önce, harap olsun ya da olmasın, bana miras kalan şatoda yürümem gerekiyordu.

Fuayede durdum, tutkulu pelerinime, seyahat çantama ve kılıcıma uzandım. Brienna oradaydı, eşikte bekliyordu, kapılar geceye açıktı. Sanırım neye ihtiyacım olduğunu biliyordu, çünkü Jourdain'e baktı ve mırıldandı, "Her şey yoluna girecek, baba."

Ve Jourdain, neyse ki, sözsüz bir vedalaşmayla beni kolumdan tutarak bu konuyu kapattı.

Zaten tuhaf bir gece olmuştu, diye düşündüm Brienna'nın beklediği yere doğru ilerlerken. Jourdain'in pişmanlıklarını dile getirmesini duymayı, MacQuinn'ler için iyileşmenin ilk adımına tanık olmayı beklemiyordum. Kendimi bir sahtekâr gibi hissediyordum; kendi eve dönüşümü ve yeniden bir araya gelişimi her beklediğimde kendimi yük altında hissediyordum.

Ama sonra Brienna bana gülümsedi, gece esintisi saçlarıyla oynuyordu.

Sen ve ben bu noktaya nasıl geldik? Sormak istedim ama o yüzümü okşarken kelimeler ağızda tutsak kaldı.

"Yakında görüşürüz," diye fısıldadım, onu burada, babasının evinde, Jourdain'in büyük olasılıkla bizi izlediği yerde öpmeye cesaret edemedim.

Sadece başını salladı, eli benden uzaklaştı.

Atımı ahırdan alarak yola çıktım, gökyüzü yıldızlarla doluydu.

Topraklarım Jourdain'in batısında yer alıyordu, kalelerimiz arasında sadece birkaç mil vardı ve bu da yaklaşık bir saatlik bir yolculuk anlamına geliyordu. O akşam Fionn Kalesi'ne giderken, Brienna ve ben iki bölgeyi birbirine bağlayan bir geyik patikası bulmuştuk ve yol yerine bunu kullanmayı tercih etmiştik; bir ormanın içinden ve bir derenin üzerinden geçerek sonunda tarlalara doğru kıvrılıyordu.

Daha uzun bir yoldu, dikenler ve dallarla çevriliydi ama o gece yine bu yolu seçtim.

Ay ışığını, rüzgârı ve karanlığı takip ederek sanki sayısız kez yapmışım gibi patikayı sürdürdüm.

O günün erken saatlerinde zaten bir kez topraklarıma gitmişim.

Tek başıma gelmiş, koridorlarda ve odalarda yürümekle, yabani otları sökmekle, tozların arasından geçmekle ve bu şatoyla ilgili güzel bir şeyler hatırlayabileceğimi umarak zamanımı harcamıştım. Babam benimle birlikte kaçtığımda bir yaşındaydım ama ailemden bir parçanın, hafızamdan bir tohumun bu yerde kaldığını umuyordum.

Yirmi beş yıllık yalnızlıktan sonra bile burada olmayı hak ediyordum. Ve hiçbir şey hatırlamadığımda, bu duvarların içinde bir yabancıydım.

-Brienna'nın geldiğini duyana kadar annemle babamın odasının kirli zemininde oturup kederle beslenmeyi kabul etmişim.

Tüm bunlara rağmen kale beni yine de şaşırttı.

Bir zamanlar Brígh Kalesi çok güzel bir malikâneydi. Babam yıllar önce, nihayet bana kim olduğum gerçeğini söylediğinde burayı bana en ince ayrıntısına kadar tarif etmişti. Ama bana tasvir ettiği şey, şimdiki görüntüsüyle uyuşmuyordu.

Yaklaşırken atımı tırısı kaldırdım, ay ışığında onu tam olarak görmeye çalışırken gözlerim soğuktan yanıyordu.

Gri taşlardan oluşan ufalanan bir yayılmaydı; dağların etekleri arkasında istikrarlı bir şekilde yükseliyor, en üst katlara ve kulelere gölgeler düşürüyordu. Çatının birkaç yamacında delikler vardı ama duvarlar neyse ki sağlamdı. Pencerelemin çoğu paramparça olmuş ve sarmaşıklar neredeyse dış cephenin önünü kaplamıştı.

Avlu yabancı otlar ve fidanlarla doluydu. Hayatımda hiç bu kadar ıssız bir yer görmemiştim.

Attan indim, bel hizasındaki otların arasında durdum, kaleye bakmaya devam ettim, sanki kale bana bakıyormuş gibi hissettim.

Böyle kırık dökük bir yerle ne yapacaktım? Onu nasıl yeniden inşa edecektim?

Atımın dizginlerini çözdüm, onu bir meşenin altında topallayarak bıraktım ve avluya doğru yürümeye başladım, avlunun vahşi kalbinde durdum. Sarmaşıkların, dikenlerin, yabancı otların ve kırık taşların üzerinde durdum. Hepsi benim, iyisi kadar kötüsü de.

Kemiklerimin yorgunluğuna ve saatin sabahın ikisine yaklaşmasına rağmen hiç de uykulu olmadığımı fark ettim. Aklıma gelen ilk şeyi yapmaya başladım: yabancı otları yoldmak. Sonbaharın ayazına karşı terleyerek, sonunda ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerek ısınana kadar zorlayıcı bir şekilde çalıştım.

İşte o zaman gördüm.

Parmaklarım bir tutam altın sarmaşığı çekip aldı ve taşla oyulmuş uzun bir kaldırım taşını ortaya çıkardı. Yıldız ışığında pırıl pırıl parlayan kelimeleri net bir şekilde görebilene kadar kalan kökleri fırçaladım.

Declan.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru kaydım ama bakışlarım o isme

takılmıştı. Gilroy Lannon'un oğlu. Prens.

O gece buradaydı. İlk başarısız yükseliş gecesinde, annem savaşta öldürüldüğünde, kız kardeşim öldürüldüğünde.

Buraya gelmişti.

Adını **e v i m i n** taşlarına, ailemin temeline kazımişti; sanki bunu yaparak üzerimde her zaman egemen olacaktı gibi.

Bir ürpertiyle sürünerek uzaklaştım ve bir yığın halinde oturdum, yanımda kınında duran kılıç şakırdıyordu, ellerim kir içindeydi.

Declan Lannon zincire vurulmuştu, kraliyet zindanlarında tutsaktı ve on bir gün içinde mahkemeye çıkacaktı. Hak ettiğini bulacaktı.

Yine de içim rahat değildi. Annem ve kız kardeşim hâlâ ölüydü. Kalem harabe halindeydi. Halkım dağılmıştı. Babam bile gitmişti; yıllar önce Valenia'da öldüğü için memleketine dönme şansı olmamıştı.

Tamamen yalnızdım.

Ani bir ses düşünce zincirimi kırdı. Kalenin içinden gelen bir taş yuvarlanması. Gözlerim hemen kırık pencerelere gitti, araştırdım.

Sessizce ayağa kalktım ve kılıcımı çektim. Yabani otların arasından geçerek menteşeleri kırık ön kapıya ulaştım. Meşe kapıları iterek açmak için kollarımdaki tüyler diken diken oldu, parmaklarım oymaların izini sürdü. Antrenin gölgelerine baktım. Zemindeki taşlar çatlak ve kirliydi ama kırık pencerelerden içeri süzülen ay ışığında, toprakta küçük, çıplak ayakların izini gördüm.

Ayak izleri büyük salona doğru ilerliyordu. Onları mutfağa kadar takip edebilmek için loş ışıktaki gözlerimi zorlamam gerekti; terk edilmiş sehpa masalarının, soğuk ocağın, hanedan sancaklarından ve duvar halılarının arındırılmış duvarların etrafından dolandım. Tabii ki ayak izleri tereyağına, yiyecek aramak için her dolaba gitti. Burada hâlâ malt kokan boş bira fiçileri, kirşlerden kurumuş yığınlar halinde **s a r k a n** eski otlar, toz kaplı mücevherlerle kaplı bir kadeh ailesi, birkaç kırık

şarap şişeleri yerde parıldayan cam takımyıldızları bıraktı. Sanki çıplak ayaklar yanlışlıkla bir cam parçasına basmış gibi bir kan lekesi.

Diz çöktüm, kana dokundum. Kan tazeydi.

Kan izleri beni mutfakların arka kapısından çıkarıp dar bir koridora götürdü; bu koridor hizmetlilerin bulunduğu arka fuayeye açılıyordu.

Merdiven dar bir spiral çizerek ikinci kata çıkıyordu. Bir yığın örümcek ağının arasından geçtim ve nihayet ikinci katın sahanlığına ulaştığımda bir ürperti bastırdım.

Ay ışığı koridordan yer yer süzülüyor, kırık pencerelerden içeri süzülen yaprak yığınlarını aydınlatıyordu. Kanı takip etmeye devam ettim, botlarım yaprakları çıtırtatıyor ve yerdeki her gevşek taşı buluyordu. Gizlenemeyecek kadar bitkin düşmüştüm. Ayak izlerinin sahibi şüphesiz geldiğimi biliyordu.

Beni doğruca ailemin odasına götürdüler. Saatler önce Brienna'ya tutku pelerini verdiğimde onunla birlikte durduğum yere.

İçimi çektim, kapı kollarını buldum. Kapıyı iterek açtım ve odanın loş ışığına baktım. Brienna'yla birlikte renkli fayanslara hayranlıkla bakmak için yerdeki tozu sildiğimiz yeri hâlâ görebiliyordum. O içeri adım atana kadar bu oda bana ölü gibi gelmişti, sanki benden çok o buraya aitmiş gibi.

İçeri girdim ve hemen bir avuç çakıl taşıyla saldırıya uğradım.

Döndüm, solgun uzuvların ve dağınık saçların sarkık bir gardırobun arkasında kaybolduğunu görmek için odaya baktım.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye seslendim. "Gel. Ayağının kanadığını gördüm. Sana yardım edebilirim."

Birkaç adım daha yaklaştım ama sonra durdum, yabancının yeniden ortaya çıkmasını bekledim. Ortaya çıkmayınca içimi çektim ve bir adım daha attım.

"Ben Cartier Évariste." Ve Valenian takma adımın bu kadar doğal bir şekilde ortaya çıktığını fark ederek yüzümü buruşturdum.

Hala cevap yok.

Yaklaştım, neredeyse gardırobun arkasındaki gölgeye kadar. . . .

"Kimsin sen? Alo?"

Sonunda mobilyaların arkasına ulaştım. Ve beni daha fazla çakıl taşı karşıladı. Çakıl taşları gözlerime kaçtı, ama elimden önce

sıska bir kolu tuttu. Direniş oldu, öfkeli bir homurtu duydum ve gözlerimdeki tozu silmek için acele ettiğimde, yanaklarında çiller olan ve kızıl saçları gözlerine dökülen, on yaşından büyük olmayan cılız bir çocukla karşılaştım.

"Burada ne yapıyorsun?" Sinirimi bastırmaya çalışarak sordum. Çocuk yüzüme tükürdü.

Tükürüğümü silmek için sabrımın son kırınıtlarını bulmak zorunda kaldım. Sonra tekrar çocuğa baktım.

"Yalnız mısınız? Ailen nerede?"

Çocuk tekrar tükürmeye hazırlandı ama onu gardırobun arkasından çekip sarkık yatağa oturması için yönlendirdim. Giysileri lime lime olmuştu, ayakları çıplaktı ve bir tanesi hâlâ kanıyordu. Üzerinde yürürken yüzündeki acıyı gizleyemiyordu.

"Bugün kendini yaraladın mı?" Ayağını nazikçe kaldırmak için diz çökerek sordum.

Çocuk tısladı ama sonunda yarasını incelememe izin verdi. Bardak hâlâ ayağındaydı ve sürekli kan damlıyordu.

"Ayağına dikiş atılması gerekiyor," dedim. Bileğini bıraktım ve önünde diz çöküp bir çift endişeli göze bakmaya devam ettim.

"Hmm. Sanırım annen ya da baban seni özleyecektir. Neden bana nerede olduklarını söylemiyorsun? Seni onlara götürebilirim."

Çocuk sırk gibi kollarını kavuşturarak başka tarafa baktı.

Şüphelendiğim gibiydi. Brígh'in harabelerinde yaşayan bir yetim.

"Şanslısın ki yaraları nasıl dikeceğimi biliyorum." Ayağa kalktım ve seyahat çantamı omzumdan indirdim. Çakmaktaşımı buldum ve odadaki eski mumlardan birkaçını yaktım, ardından yün bir battaniye ve yanımda olmadan asla seyahat etmediğim tıbbi kesemi çıkardım. "Neden buraya uzanmıyorsun ve ben de ayağınla ilgilenmeme izin vermiyorsun?"

Çocuk inatçıydı ama acı onu yıpratmış olmalıydı.

Yün battaniyenin üzerine geri yerleşti, metal forsepsimi görünce gözleri büyüdü.

Çarpıcı bitkilerden oluşan küçük şişemi buldum ve kalanını su şişeme boşalttım.

"Al bakalım. Bir içki al. Acına iyi gelir."

Çocuk karışımı dikkatle kabul etti, sanki içine zehir serpmişim gibi kokladı. Sonunda sakinleşip içti ve ben de sabırla bitkilerin uyuşturma etkisini göstermeye başlamasını bekledim.

"Bir adın var mı?" Yaralı ayağını destekleyerek sordum. Bir süre

sessiz kaldı ve sonra "Tomas" diye fısıldadı.

"Bu güzel, güçlü bir isim." Bardağı dikkatlice çıkarmaya başladım. Tomas yüzünü buruşturdu, ama ben onu acıdan uzaklaştırmak için konuşmaya devam ettim. "Küçük bir çocukken hep babamın adını almak istemiştim. Ama Kane yerine Aodhan adını almışım. Sanırım eski bir aile ismi."

"Adının ... olduğunu söylediğini sanıyordum. C-Cartier." Tomas Valenian adını telaffuz etmekte zorlandı ve sonunda bardağın sonunu da çekti.

"Ben de öyle yaptım. İki ismim var."

"Neden bir adam"-Tomas yarayı temizlemeye başladığımda yine yüzünü buruşturdu

-"İki isme gerek var mı?"

"Bazen hayatta kalmak için gereklidir," diye cevap v e r d i m ve bu cevap onu yatıştırmışa benziyordu, çünkü onu tekrar dikmeye başladığımda çocuk sessizdi.

İşim bittiğinde Tomas'ın ayağını nazikçe bağladım ve çantamdan ona bir elma buldum. O yemeğini yerken, ben de odanın içinde dolaşp uyuyabileceğim başka bir battaniye parçası aradım, çünkü gecenin soğuk havası kırık pencerelerden odanın içine doluyordu.

Annemle babamın hâlâ çok sayıda deri ciltli kitabı barındıran kitaplıklarının önünden geçtim. Babamın kitaplara olan sevgisini hatırlayarak durakladım. Çoğu artık küflenmiş, kapakları sertleşmiş ve hava koşullarından yırtılmıştı. Ama ince bir kitap ilgimi çekti. Kapakları zarif bir şekilde aydınlatılmış olan diğerlerine kıyasla soluktu ve en üstte bir sayfa dışarı çıkmıştı. En mütevazı kitapların genellikle en büyük bilgileri içerdiğini öğrenmiştim, bu yüzden Tomas beni görmeden önce onu cüppemin altına soktum.

Başka battaniye bulamadığım için sonunda duvara yaslanıp mumlardan birinin yanına oturmayı kabul ettim.

Tomas, bir çocuktan çok bir tırtıla benzeyene kadar yün battaniyenin içinde yuvarlandı ve sonra uykulu bir şekilde bana göz kırptı.

"Duvara karşı mı uyuyacaksın?" "Evet."

"Battaniyeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır."

Tomas esnedi, burnunu kaşdı. "Bu kalenin lordu siz misiniz?"

Nasıl yalan söylemek istediğime şaşırmıştım. "Evet, öyleyim." diye cevap verirken sesim tuhaf çıkıyordu.

"Burada saklandığım için beni cezalandıracak mısınız?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim, aklım çocuğun hayatta kalmak için elinden geleni yaptığı için onu cezalandıracağımı düşündüğü gerçeğine takıldı.

"Yüzünüze çakıl taşları fırlatmakla hata ettiğimi biliyorum lordum," diye mırıldandı Tomas, alnı korkuyla kırışmıştı. "Ama lütfen ... lütfen beni çok fazla incitmeyin. Sizin için çalışabilirim. Söz veriyorum çalışabilirim. İsterseniz koşucunuz, kupa taşıyıcınız ya da damadınız olabilirim."

Bana hizmet etmesini istemedim. Ondan cevaplar istedim. "*Kimsin sen?*" diye sormak istedim. *Ailen kim? Nereden geliyorsun?* Yine de ona bunları sormaya hakkım yoktu. Bunlar güven ve dostlukla kazanılacak cevaplardı.

"Eminim senin için bir görev bulabilirim. Ve benim topraklarımda olduğun sürece seni koruyacağım Tomas."

Tomas şükran dolu bir iç geçirdi ve gözlerini kapadı. Bir dakika bile geçmeden horlamaya başladı.

Kitabı cüzdanımdan çıkarmadan önce birkaç dakika bekledim. Sayfaları yavaşça karıştırdım, rastgele bir şiir kitabı seçtiğim için içim gıdıklandı. Bunun anneme ait olup olmadığını, yıllar önce bu kitabı eline alıp pencere kenarında okuyup okumadığını merak ettim. Katlanmıştı ama içinde bir el yazısının gölgesi vardı.

Parşömeni aldım, avucumun içinde kanat gibi narin bir şekilde açılmasına izin verdim.

12 Ocak 1541 Kane,

İkimizin de bunun en iyisi olacağını düşündüğümüzü biliyorum ama aileme güven olmaz. Sen yokken, Oona bizi ziyarete geldi. Sanırım benden şüphelenmeye başladı.

Declan'a derslerinde öğretiyordu. Sonra Declan'ın avluda Ashling'i saçından çekiştirdiğini gördüm.

Kız ağlarken yüzünü görmeliydiniz, sanki kızın acısından zevk alıyormuş gibi. Onda gördüğüm şeyden korkuyorum; onu bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığımı düşünüyorum ve artık beni dinlemiyor. Farklı olmasını ne kadar çok isterdim! Belki de öyle olurdu, Lyonesse'de ailesinin yanında olmak yerine bizimle yaşayabilseydi. Oona, elbette onun bu davranışına şaşırmadı bile. Oğlunun kızımızı çekiştirmesini izledi, onu durdurmayı reddetti ve "O sadece on bir yaşında bir delikanlı. Sizi temin ederim ki bu tür şeyleri aşacaktır."

Bunu daha fazla sürdüremem. Kızımızı bir piyon olarak kullanmayacağım. -Senin de benimle aynı fikirde olacağını biliyorum. Şafakta Lyonesse'e gidip Ashling'in Declan'la olan nişanını bozmayı planlıyorum, çünkü bunu yapması gereken benim, sen değilsin. Seamus'u da yanımda götüreceğim.

Sevgil

er,

Lîle

Kelimelerin ısırıldığını hissetmeden önce iki kez okumak zorunda kaldım. Kane, babam. Lîle, annem. Ve Ashling, Declan Lannon'la nişanlı olan kız kardeşim. O zamanlar sadece beş yaşındaydı, çünkü bu mektup öldürüldüğü günden sadece birkaç ay sonra yazılmıştı. Ailem ne düşünüyordu?

Lannon'larla Morgan'ların rakip olduğunu biliyordum.

Ama bunun kökeninde ailemin olduğunu hiç düşünmemiştim.

Annem, aileme güvenilemeyeceğini yazmıştı.

Benim ailem.

Mektubu mum ışığına tuttum.

Declan'a ne öğretiyordu? Onda ne görmüştü?

Babam annemin Lannon Hanesi'nden geldiğini hiç açıklamamıştı. Onun soyunu hiç öğrenmemiştim. Çok güzel olduğunu söylemişti. Sevimliydi; iyiydi; kahkahaları odaları ışıkla doldururdu. Morgane halkı onu sevmişti. O da onu sevmişti.

Mektubunu yeniden katlayıp cebime sakladım ama sözleri içimde yankılanmaya devam etti.

Annem bir Lannon'du. Ve bu düşüncenin yükselmesine engel olamadım.

. . .

Ben yarı Lannon'um.

ÜÇ

ŞİKAYETLERİ ELE ALMAK İÇİN

Lord MacQuinn'in Bölgesi, Fionn Brienna

Kalesi

Koridordan gelen gürültü sesiyle uyandım. Bir an için sersemlemiş bir halde yataktan fırladım. Nerede olduğumu bilmiyordum-Magnalia?

Jourdain'in şehir evi mi? Bana her şeyden çok pencereleri hatırlattı; pencereler pervazlı ve dardı ve pencerelerin ötesinde Maevana'nın meşhur sisi vardı.

Merdivenlerden inerken dün giydiğim kıyafetleri aradım ve saçlarımı parmaklarımla taradım, hizmetkârlar yanımdan geçerken gözle görülür bir şekilde sessizleştiler, gözleri kocaman açılmıştı. Berbat *görünüyor olmalıyım*, diye düşündüm, ta ki fısıltılarının beni takip ettiğini duyana kadar.

"Brendan Allenach'ın kızı."

Bu sözler kalbime bir bıçak gibi saplandı.

Jourdain onu durdurmasaydı Brendan Allenach beni savaş alanında öldürecekti. Allenach'ın sesini hâlâ duyabiliyordum -ona *verdiğim hayatı geri alacağım*-sanki ayak izlerimde yürüyor, bana musallat *oluyordu*.

Gürültüyü takip ederek aceleyle ilerledim ve yaygaranın Luc'un müziğinden ilham aldığını fark ettim. Kardeşim bir masanın üzerinde durmuş kemanını çalıyor, MacQuinn'lerden içten alkışlar ve bardak sesleri yükseliyordu.

Bir kase yulaf lapası yemek için boş lord masasına tek başıma oturmadan önce bir süre izledim. MacQuinn'lerin Luc'a bakarken yüzlerindeki sevgi ve hayranlığı görebiliyordum, bir bardak birayı devirirken bile onu neşelendiriyorlardı. Kardeşimin müziği iyileştirici bir merhem gibi üzerlerine yayılmıştı.

Eğlencenin ötesinde, salonun diğer tarafında, Jourdain'in, Thorn adında huysuz bir ihtiyar olan kâhyasıyla birlikte durduğunu ve şüphesiz gelecek günün planlarını tartıştığını fark ettim. Ve ben de bu garip arada kalmışlık döneminde -normal hayata devam etmekle duruşma arasında, boş bir tahtla Isolde'un taç giyme töreni arasında ve belki de her şeyden çok, arden ile metres arasındaki yerimde- kendi planlarımın ne olması gerektiğini düşünmeye başladım. Son yedi yıldır öğrenciydim; şimdi tutkumla ne yapacağıma karar verme zamanım gelmişti.

Valenia için bir vatan hasreti dalgası hissettim.

Maevana'da bir tutku evi olasılığını düşündüm.

Tutku Valenya'ya özgü bir duygu olduğu için burada bildiğim kadarıyla hiç yoktu. *M a e v a l l ı l a r ı n* çoğu bu fikre aşınaydı; ancak buna karşı tutumlarının alaycı veya şüpheli olmasından endişe ediyordum ve açıkçası bunun için onları suçlayamazdım. Babalar ve anneler daha çok kızlarını ve oğullarını hayatta tutmak ve korumakla ilgileneiyorlardı. Kimsenin hayatının yıllarını müzik, sanat ya da bilginin derinliği üzerine çalışmak için harcayacak zamanı yoktu.

Ama tüm bunlar Isolde gibi bir kraliçenin altında kısa sürede değişecekti.

Çalışmaya karşı büyük bir takdiri vardı. Maevana'yı ıslah etmek ve aydınlatmak, halkının geliştiğini görmek istediğini biliyordum.

Ve burada ekmek istediğim kendi arzularım vardı, özellikle de bir Bilgi Evi kurmak ve belki de, umarım, en iyi arkadaşım Merei'yi bana katılmaya ikna etmek, onun müzik tutkusunu benimkiyle birleştirmek. Tıpkı Magnalia'da ardenler olarak yaptığımız gibi, bu kale odalarını müzik ve kitaplarla doldurduğumuzu görebiliyordum.

Yulaf lapası kâsemi bir kenara ittim ve masadan kalkıp odama doğru yürüdüm, hâlâ sıra hasreti çekiyordum.

Şatonun doğusunda bir oda seçmiştim ve sabah ışığı sisi yeni yeni yarmaya başlıyor, pencerelerimi pembe tonlarla ısıtıyordu. Masama doğru yürüdüm ve Jourdain'in bana bol miktarda temin ettiği yazı gereçlerime baktım.

Beni özlediğinde bana yaz, demişti Merei günler önce, Valenia'ya dönmek, patronuna ve müzik eşine kavuşmak için Maevana'dan ayrılmadan hemen önce.

O zaman sana her gün her saat yazacağım, diye cevap vermiştim ve evet, onu güldürmek için biraz dramatik davranmışım, çünkü *ikimizin* de gözleri yaşarmıştı.

Merei'nin tavsiyesine uymaya karar verdim.

Masama oturdum ve ona yazmaya başladım. Mektubun yarısına gelmiştim ki Jourdain kapımı çaldı.

Onu içeri davet ettikten sonra "Kime yazıyorsun?" diye sordu.

"Merei. Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Evet. Benimle yürür müsün?" Ve bana kolunu uzattı.

Kalemimi yere bıraktım ve beni aşağıya, avluya yönlendirmesine izin verdim. Fionn Kalesi, kuzeyde dağların yükseldiği bir çayırın ortasına beyaz taştan inşa edilmişti. Sabah ışığı kalenin duvarlarında parlıyordu.

Kale duvarları sanki kemikten yapılmış gibiydi, eriyen ayazda neredeyse yanardöner bir hal almıştı ve Jourdain beni çayır patikalarından birine götürmeden önce omzumun üzerinden bakıp hayranlıkla seyretmek için bir an durdum.

Kurt köpeğim Nessie, kısa bir süre sonra bizi buldu, dili yana sarkmış bir şekilde tırısla ilerliyordu. Sis nihayet dağılıyordu ve bitişikteki tarlada çalışan adamları görebiliyordum; rüzgâr onların mırıltılarını ve tahıllar düşerken oraklarının çıkardığı sesleri taşıyordu.

Jourdain bir süre sonra, sanki böyle bir şey söylemeden önce kaleden kurtulmamızı bekliyormuş gibi, "Umarım halkım sizi hoş karşılamıştır," dedi.

Gülümsedim ve "Elbette baba" dedim. Beni salona kadar kovalayan, gerçekte kimin kızı olduğuma dair fısıltıları hatırladım. Yine de Jourdain'e söylemeye dayanamıyordum.

"Güzel," diye cevap verdi. Ağaçların altındaki bir nehre ulaşana kadar sessizce yürüdük. Burası bizim konuşma alanımız gibi görünüyordu. Bir gün önce beni burada yosunların ve akıntıların arasında bulmuş ve karısıyla uzun zaman önce bu yemyeşil yerde gizlice evlendiğini açıklamıştı.

"Başka hafıza değişimleri yaşadın mı, Brienna?" diye sordu.

Bu soruyu bekliyor olmalıydım ama yine de şaşırdım.

"Hayır, hatırlamıyorum," diye cevap verdim, nehre bakarak. Tristan Allenach'tan bana miras kalan altı anıyı düşündüm.

İlki, Cartier'nin yüzyıl önce Tristan'a ait olan eski bir kitabından kaynaklanmıştı. Okumuştum.

Tristan'la aynı geçitten geçmiştik ve bu da aramızda zamanın bile koparamayacağı bir bağ yaratmıştı.

Yaşadığım deneyim beni çok şaşırtmıştı, bana neler olduğunu tam olarak anlayamamıştım ve sonuç olarak bunu kimseye anlatmamıştım.

Ama Merei Maevan'dan esinlenen bir şarkı çaldığında yine olmuştu, müziğinin kadim sesleri beni belli belirsiz Tristan'a bağladı, Tristan taşı saklayacak bir yer arıyordu.

Altı anısı bana o kadar rastgele gelmişti ki, sonunda bunun bana *nasıl* ve *neden* olduğunu teorileştirmem biraz zaman aldı.

Atalardan kalma hafıza çok nadir görülen bir fenomen değildi; Cartier'nin kendisi de bir keresinde bana bundan bahsetmişti, hepimizin atalarımızdan gelen anılara sahip olduğumuz ancak sadece birkaçımızın bunları tezahür ettirdiği fikrinden. Dolayısıyla, tezahürleri yaşayan o birkaç kişiden biri olduğumu kabul ettikten sonra, onları daha iyi anlamaya başladım.

Benimle Tristan arasında duyulardan biri aracılığıyla bir bağ kurulması gerekiyordu. Onun bir zamanlar deneyimlediği bir şeyi görmeli, hissetmeli, duymalı, tatmalı ya da koklamalıydım.

Bağ, aramızdaki kapı aralığıydı. Her şeyin *nasıl* olduğu.

Nedenine gelince... Bana aktardığı tüm anıların Eventide Taşı'na odaklandığı sonucuna vardım, yoksa büyük olasılıkla ondan daha fazla anı miras alırdım.

Taşı çalan, saklayan, Maevan kraliçelerinin düşüşünü başlatan, büyüünün uykuya dalmasına neden olan kişi Tristan'dı. Bu yüzden taşı bulup geri almak, onu Kavanagh'lara geri vermek ve büyüünün yeniden yeşermesini sağlamak benim kaderimdi.

"Ondan daha fazla anı miras alacağınızı düşünüyor musunuz?"

Jourdain sordu.

"Hayır," diye cevap verdim bir süre sonra, endişeli bakışlarını karşılamak için sudan başımı kaldırdım. "Tüm anıları Eventide Taşı ile ilgiliydi. O da bulundu ve kraliçeye geri verildi."

Ancak Jourdain ikna olmuş görünmüyordu ve dürüst olmak gerekirse ben

de ikna olmamıştım. "Pekala, anıların sona erdiğini umalım."

Jourdain boğazını temizleyerek konuştu. Elini cebine götürdü, bunun onun için gergin bir alışkanlık olduğunu düşündüm, ta ki kılıflı bir tabanca çıkarana kadar

dir. "Bunu tekrar takmanı istiyorum," dedi ve bıçağı bana doğru uzattı.

Onu tanıdım. Bu, devrimimizi harekete geçirmek için kanalı geçmeden önce bana verdiği küçük hançerin aynısıydı.

"Bunun gerekli olduğunu mu düşünüyorsun?" Kabul ederek sordum, başparmağım onu uyluğuma sabitleyecek olan tokaya dokunuyordu.

İç çekti. "Bunu giyersen içim rahat eder, Brienna."

Kaşlarını çatmasını izledim; bu ışıpta birden çok daha yaşlı göründü. Kızıl saçlarında daha fazla ak vardı ve alnında daha derin çizgiler vardı ve birdenbire onu kaybetmekten endişe duyan ben oldum, oysa onu bir baba olarak yeni kazanmıştım.

"Elbette baba," dedim, dirseği cebime sokarken.

Bana söylemesi gereken tek şeyin bu olduğunu ve şatoya doğru yürümeye başlayacağımızı düşünmüştüm. Ama Jourdain önümde durmaya devam etti, güneş ışığı omuzlarına vuruyordu ve kelimelerin boğazında düğümlendiğini hissettim.

Kendimi destekledim. "Başka bir şey var mı?"

"Evet. Şikâyetler." Durdu ve bir nefes aldı. "Bu sabah MacQuinn'lerin büyük bir kısmının, özellikle de yirmi beş yaşından genç olanların okuma yazma bilmediğini öğrendim."

"Cahil mi?" Şaşırmış bir halde yankıladım.

Jourdain sessizdi ama gözleri benimkilerden ayrılmıyordu. Ve sonra bunun nedenini anladım.

"Oh. Brendan Allenach onlara eğitimi yasakladı mı?"

Başını salladı. "Duruşma için şikâyetleri toplamaya başlarsanız bana çok yardımcı olursunuz. Şikâyetleri uygun bir şekilde toplamak için zamanımız kalmayacağından endişeleniyorum."

onları topla ve sırala. Luc'tan erkeklere yaklaşmasını istedim ve belki senin de kadınlar için kâtiplik yapabileceğini düşündüm. Sizden çok şey istememin farkındayım ve ben-"

"Bunu istemek çok fazla değil," diye sözünü nazikçe kestim, endişesini hissediyordum.

"Bu sabah kahvaltıda bir duyuru yaptım, halkımın herhangi bir şikayeti olup olmadığını, bunların duruşmada açıklanmasını isteyip istemediklerini düşünmeye başlamalarını istedim. Bazılarının sessiz kalacağına inanıyorum, ancak diğerlerinin bunların kaydedilmesini isteyeceğini biliyorum."

Elini tutmak için uzandım. "Size yardım etmek için ne yapabilirsem, Peder."

Parmak eklemlerimin arkasını öpmek için ellerimizi kaldırdı ve baba-kız olarak henüz tam olarak ulaşamadığımız bu basit sevgi eyleminden çok etkilendim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve parmaklarımı dirseğinin kıvrımına sıkıştırdı.

Patika boyunca yan yana yürüdük, kale görünmeye başlamıştı. Aramızdaki sessizlikten memnundum -ikimiz de konuşmaya hevesli insanlar olarak bilinmezdik- ama Jourdain aniden arazinin doğu ucundaki büyük bir binayı işaret etti ve ben de onu görebilmek için güneşe karşı gözlerimi kısıtım.

"Burası dokuma evi," diye açıkladı bana bakarak.

"MacQuinn kadınlarının çoğu orada olacak. Ben olsam oradan başlamanızı isterdim."

İstedikini yaptım, sadece yazı gereçlerimi toplamak için şatoya döndüm. Yolda yürürken ve dokuma tezgahının bulunduğu eve yaklaşırken zihnim kaynıyordu; düşüncelerimin en büyüğü genç MacQuinn halkının tamamının okuma yazma bilmediği ve bunun ne kadar yıkıcı olduğu gerçeğine takılmıştı. Burada, onların arasında bir Bilgi Evi açmaya dair umutlarım ve hayallerim vardı ama aslında taktığımı değiştirmem gerekecekti. Tutku konusunda eğitim vermeye kalkışmadan önce okuma ve yazma dersleri vermem gerekecekti.

Dokuma evinin önündeki çimenlikte durdum. Taştan inşa edilmiş uzun, dikdörtgen bir yapıydı, kiremitli bir çatısı ve güzel filigranlı pencereleri vardı. Arka tarafı, çocukların koyun güttüğü aşağıdaki vadinin keskin bir görüntüsünü sunuyordu. Ön kapı aralıktı ama bana pek davetkâr gelmedi.

Derin bir nefes alıp cesaretimi topladım ve bir ön odaya adım attım. Yerler çamurla kaplanmış ve çizmelerle kaplanmıştı, duvarlar asılı eşarplar ve yırtık pırtık pelerinlerle doluydu.

Kadınların içeride konuştuklarını duyabiliyordum. Seslerini dar bir koridor boyunca takip ettim ve adımı duyduğumda neredeyse çalıştıkları odaya ulaşmıştım.

"Onun adı Bri *enna*, Bri *anna* değil," diyordu kadınlardan biri. Sesin geldiği yerde, eşikten hemen önce durdum. "Sanırım yarı Valenian. Anne tarafından."

Başka bir kadın daha sert bir ses tonuyla, "Bu her şeyi açıklıyor o zaman," dedi.

Bu neyi açıklıyor? Ağzım kuruyarak düşündüm. "Çok

güzel bir kız," dedi tiz bir ses.

"Tatlı Neeve. Herkesin güzel olduğunu

düşünüyorsun." "Ama gerçek bu! Keşke benim de

onunki gibi bir pelerinim olsaydı."

"Bu bir tutku pelerini, aşkım. Valenia'ya gidip bir tane satın alman gerekecek."

"Onları *satın almazsınız*. Onları *kazanırsınız*."

Kulak misafiri olduğum için yüzüm kızarmıştı ama zorlukla hareket edebiliyordum.

"En azından *ona* benzemiyor," diye tekrar konuştu kaba saba ses, kelimeleri tükürerek. "Benzeseydi ona bakmaya dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Lord MacQuinn'in Allenach'ın kızını evlat edindiğine hâlâ inanamıyorum! Onun düşmanını! Ne düşünüyordu ki?"

"Onu kandırdı. Tek açıklaması bu."

Sanki bir şey yanlışlıkla devrilmiş gibi bir gümbürtü duydum, ardından öfkeli bir lanet geldi. Ayak seslerinin yaklaştığını duydum ve deri çantam bacağıma çarparak koridordan geri döndüm, çamurlu ön odadan geçtim ve kapıdan çıktım.

Aceleyle şatoya dönerken gözlerim yaşarmasına rağmen ağlamadım.

Ne düşünmüştüm ki? Jourdain'in halkının beni hemen seveceğini mi? Ben kanalin diğer tarafında gelişirken acı çeken bir yerin dokusuna uyacağımı mı?

Kalenin avlusuna adım attığımda, Valenia'ya dönmemin benim için daha iyi olup olmayacağını düşünmeye başladım.

Belki de gerçekten buraya ait olmadığımı inanmaya başladım.

DÖRT

HIZLILAR EN UZUN SÜRE İÇİN DOĞARLAR

GECE

Lord Morgane'in Bölgesi, Brígh Cartier

Kalesi

Bir irkilmeye uyandım, boynum tutulmuştu, ellerim soğuktan ağrıyordu. Duvara yaslanmıştım ve sabah ışığı yerde birikerek botlarımın üzerindeki tozu aydınlatıyordu. Birkaç metre ötede yün battaniyem buruşuk ve boş bir şekilde duruyordu. Gözlerimi kırıştırdım, yavaş yavaş kendime gelmeye başladım.

Ailemin yatak odasındaydım. Ve hava buz gibiydi.

Ellerimi yüzümde gezdirirken, ön kapıya uzaktan vurulduğunu duydum. Yaşamın yankısı kalenin içinde, düzenini hatırlayan bir kalp gibi hareket ediyordu.

Tomas'ın gece gizlice kaçıp kaçmadığını merak ederek ve burada kalma teklifini tekrar düşünerek tökezleyerek ayağa kalktım. Kırık merdiven boşluğunun yarısında delikanlının sesini duydum.

"Lord Aodhan'ı görmeye mi geldiniz?"

Durdum. Orada, ön kapının kıvrımında, Tomas tek ayağının üzerinde dengede durmuş, eşikte duran bir adamla konuşuyordu.

Işık, ziyaretçiyi tam olarak ayırt edemeyeceğim kadar parlaktı ama o anda nefes alamıyordum.

"Uyuyor. Daha sonra gelmeniz gerekecek," dedi Tomas ve kapıları kapatmaya başladı; menteşelerinden sarktıkları için pek bir işe yaramayacaklardı.

"Buradayım Tomas," dedim, sesim neredeyse tanınmaz haldeydi. Merdivenlerin geri kalanını, parçalanmış taşların üzerinde dikkatli bir şekilde indim.

Tomas istemeye istemeye razı oldu ve kapıları duvara çarpacak şekilde genişletti.

Güneşin altında yaşlı bir adam duruyordu, beyaz saçları örgüyle düğümlenmişti, yüzü derin çizgilerle kaplıydı ve giysileri yırtık pırtıktı. Bakışlarımla karşılaşır karşılaşmaz gözlerinde şaşkınlık parladı.

"Seamus Morgane," dedim. Onun kim olduğunu biliyordum. Bir zamanlar çocukken beni kucağına almıştı; bir zamanlar bana bağlılık yemini ederken önümde diz çökmüştü. Babam bana sayısız kez ondan bahsetmişti, en güvendiği yardımcısı **O l a n** bu adamdan.

"Lordum Aodhan." Yabani otların arasında, önümde diz çöktü.

"Hayır, hayır." Seamus'un ellerini tuttum ve onu ayağa kaldırdım. Resmiyeti bir kenara bırakarak onu kucakladım. Bana sarılırken gözyaşlarının bedenini parçaladığını hissettim.

"Evine hoş geldin Seamus," dedim gülümseyerek.

Seamus kendini toparlayıp arkasına yaslandı, parmakları kollarımdaydı ve sanki karşısında durduğuma hâlâ inanamıyormuş gibi ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. "İnanamıyorum. Buna inanamıyorum,"

Bana sarılmasını sıkılaştırdı.

"İçeri gelmek ister misiniz? Korkarım yiyecek ya da içeceğim yok, yoksa size bir şeyler ikram ederdim."

Seamus cevap veremeden avludan bir çığlık duyuldu. Başımı kaldırıp baktığımda, omuzlarına bir bulut gibi dökülen kıvrıcık gümüş rengi saçlarıyla, erzakla dolup taşan bir arabanın yanında duran, yine yaşlı, zayıf bir kadın gördüm. Yamalı önlüğünün bir köşesini ağzına bastırmıştı, sanki o da beni görünce hıçkırıklarını bastırmaya çalışıyordu.

"Lordum," dedi Seamus, yanımda durmak ve kadına elini uzatmak için ayaklarını sürüyerek. "Bu benim karım, Aileen."

"Yukarıdaki Tanrılar, şu haline bak! Nasıl da büyümüşsün!" Aileen önlüğüyle gözlerini silerken patladı. Ellerini bana doğru uzattı ve ben de onu kucaklamak için aradaki mesafeyi aştım. Boyu omzuma ancak ulaşıyordu ama yine de kollarımdan tutup beni nazikçe salladı ve ben sadece gülebildim.

Aileen yüzüme bakmak için beni geri itti ve yüzümü ezberledi.

"Ah, evet," dedi burnunu çekerek. "Kane'in yapısına sahipsin. Ama bak, Seamus! Lîle'in rengine, Lîle'in gözlerine sahip!"

"Evet, canım. O onların oğlu," diye cevap verdi Seamus ve Aileen ona bir tokat attı. "Evet, biliyorum. Ve şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı çocuk."

Yüzümün ısındığını hissettim, tüm bu yaygaradan utandım. Konuşmayı daha pratik konulara yönlendiren Seamus tarafından kurtarıldığım için minnettardım. "İlk gelen biz miyiz lordum?"

Başımı salladım, boynumdaki kasılma itiraz ediyordu. "Evet. Halkıma mümkün olan en kısa sürede dönmeleri için bir çağrı gönderdim. Ama korkarım kale beklediğimden çok daha kötü durumda. Hiç yiyeceğim yok. Battaniyem yok. Suyum yok. Verecek hiçbir şeyim yok."

Aileen arabayı göstererek, "Bunu yapacağınızı beklemiyorduk," dedi. "Bu Lord Burke'ün bir hediyesi. Karanlık yıllarda ona hizmet etmek için yaratıldık. Neyse ki bize ve halkınıza karşı iyi davrandı."

Duygularımın karmaşasını gizlemek için arabaya doğru yürüdüm. Battaniye ve ipelik demetleri, yeni giysiler, yemek pişirmek için dökme demir, bira ve elma şarabı fiçıları, peynir tekerlekleri, bir kile elma, kurutulmuş et parçaları vardı. Ayrıca kuyudan su çekmek için kovalar, mektuplar için kâğıt ve mürekkep de vardı.

"O halde Lord Burke'e büyük bir borcum var," dedim.

Seamus elini omzuma koyarak, "Hayır, lordum," diye konuştu.

"Bu, konuşması gerekirken sessiz kaldığı için Lord Burke'ün ödemesinin başlangıcıdır."

Ne diyeceğimi bilemeden Seamus'a baktım.

"Gelin! Eşyaları içeri taşıyalım ve evi toparlamaya başlayalım," dedi Aileen, düşüncelerimdeki üzüntüyü hissetmiş gibi.

Üçümüz fiçıları ve sepetleri mutfaklara taşımaya başladık ve işte o zaman Tomas'ın tekrar ortadan kaybolduğunu fark ettim. Ön kapı bir kez daha çalındığında neredeyse onu çağıracaktım.

"Lord Aodhan!" Kolları neredeyse belim kadar olan, çilli yüzlü, siyah saçlı genç bir adam beni geniş bir gülümsemeyle karşıladı. "Ben Derry, taş ustanız."

Ve sabah da bu şekilde ilerlemeye devam etti.

Işık güçlendikçe, halkımdan daha fazlası getirebildikleri hediyelerle geri döndü. İki yardımcım ve onların

Eşler geldi, onları değirmenciler, dokumacılar, şifacılar, bahçıvanlar, biracılar, aşçılar, duvar ustaları, fırıncılar, yeomanlar izledi. Gülererek ve ağlayarak bana döndüler. Bazılarını daha önce hiç görmemiştim; bazılarını ise günler önce kalenin yeşilinde benimle birlikte savaşmak için toplanan erkek ve kadın silahşorlar olarak hemen tanıdım. Ancak şimdi ailelerini, çocuklarını, büyükanne ve büyükbabalarını, hayvanlarını getirmişlerdi. Zihnim onların isimleriyle dolup taşı ve kollarım depolara bir sürü erzak taşımaktan ağrımaya başladı.

Öğleden sonra geç saatlere kadar kadınlar salonu temizlemek ve düzenlemekle meşgul olmuş, erkekler de avludaki yabancı otları ve sarmaşıkları temizlemeye, odalardaki kırık camları ve parçalanmış mobilyaları süpürmeye başlamıştı.

Bir sandalyenin kalıntılarını taşıırken Derry'nin avluda sırtı bana dönük bir şekilde durduğunu ve Declan'ın adını taşıyan taş a baktığını gördüm. Ben bir şey söylemeyi düşünmeden duvarcı demir bir kama aldı ve taşı acımasızca yerinden söktü.

İsmi görünmesin diye kâğıdı yüzüstü tutarak, ıslık çalarak delikanlılardan birini çağırdı ve kâğıdı onun eline tutuşturdu.

"Bunu ormanın diğer tarafındaki bataklığa götürün."

Derry dedi ki. "Sakın ters çevirme, duydun mu? Bataklığa öylece, yüzü koyun ver."

Çocuk başını salladı ve taşı elinde beceriksizce tutarak kaşlarını çatarak oradan uzaklaştı.

Derry varlığımı fark edip parçalanmış sandalyeyi ateş çukuruna taşımadan önce yürümeye devam etmek için kendimi zorladım. Yine de, çayırların gün ışığında dururken bile üzerime bir karanlığın çöktüğünü hissettim.

Çukurun önünde durdum, arkamda kale ve önümde eski kırık mobilyalardan oluşan bir dağ, bir alev bekliyordum. Ama rüzgârda bir fısıltı vardı, dağlardan gelen soğuk ve keskin. Ve karanlık sözcükler çimenlerin hışırtısında bir tıslama gibi, meşelerin iniltisinde bir lanet gibi yükseldi.

Neredesin, Aodhan?

Gözlerimi kapadım, gerçeğe, gerçek olana odaklandım... nabzımın ritmine, altımdaki toprağın katılığına, halkımın uzaktan gelen sesine.

Ses tekrar geldi, genç ama acımasız, yanan bir şeyin kokusu, ezici bir çöp kokusu eşlik ediyordu.

Neredesin, Aodhan?

"Lord Aodhan?"

Gözlerimi açtım ve Seamus'un bir taburenin parçalarını taşıdığını görerek rahatladım. Kalıntıları çukura atmasına yardım ettim ve sonra birlikte sessizce avluya geri döndük; Derry, Declan'ın açtığı deliği yeni, isimsiz bir taşla yamamıştı bile.

Seamus sonunda, "Aileen seni arıyordu," dedi ve beni fuayeye geri götürdü.

Ne kadar sessiz ve boş olduğunu fark ettim ve reisin peşinden salona girdim.

Herkes çoktan toplanmış, benim gelmemi bekliyordu.

I aldı bir adım içine ve salon ve durdu Dümdüz, Şaşırdım
tarafından dönüşümü.

Ocakta yanan bir ateş vardı ve sehpa masaları uyumsuz kalaylı ve ahşap siperlerle düzenlenmiş ve kurulmuştu.

Korogan kır çiçekleri çayırlardan toplanmış, masalar için mavi bir çelenk yapmak üzere bir araya getirilmişti. Mumlar yemek tabaklarını aydınlatıyordu; çoğu ekmek, peynir ve sebze turşusuydu ama birileri

birkaç kuzuyu kızartmak için zaman bulmuştu ve altındaki döşemeler parlatılmış bir madeni para gibi parlıyordu. Ama asıl dikkatimi çeken, şöminenin üzerinde asılı duran afiş oldu.

Morgane mührü. Yaz ortası gökyüzü kadar maviydi ve ortasına gri bir at dikilmişti.

Salonda halkımın arasında durmuş, taşımak için doğduğum sembole, annemin ve kız kardeşimin altında katledildiği sembole, yeniden uyanmak için kanımı akıttığım sembole bakıyordum.

"Hızlılar en uzun gece için doğar," diye başladı Seamus, sesi salonda yankılanıyordu. Bu sözler kutsaldı, Evimizin sloganıydı ve bana dönüp gümüş bir kadeh birayı ellerime koymasını izledim. "Çünkü ışıkla ilk tanışanlar onlar olacak."

Kadehi tuttum, bu sözlere tutundum, çünkü sanki uzun bir tünelden aşağı düşüyormuşum gibi hissediyordum ve diple ne zaman buluşacağımı bilmiyordum.

"Hızlı olana!" Derry fincanını kaldırarak bağırdı.

"Lord Morgane'a," diye ekledi Aileen, kalabalığın arasından beni görebilmek için banklardan birinin üzerine çıkarak.

Onlar bardaklarını bana uzattı, ben de benimkini onlarınkine uzattım.

Görünüşte sakin ve neşeli görünüyordum, bu salonun sağlığına içiyordum. Ama içimde, bunun ağırlığından titriyordum.

Köşedeki gölgelerden yükselen fısıltıyı tekrar duydum. Yemek başladığında, kürsüye götürüldüğümde, tezahüratların ve yaygaraların arasından duydum.

Neredesin, Aodhan?

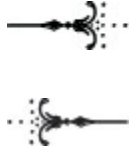
Kimsin sen? İçimden ona homurdanarak karşılık verdim, sandalyemde otururken zihnim gerildi.

Sanki hiç olmamış gibi kayboldu. Acaba bir şeyler mi duyuyordum, yoksa yorgunluktan aklımı mı yitirmeye başlamıştım diye düşündüm.

Ama sonra Aileen en iyi koyun pırzolasını tabağıma koydu ve kırmızı suların tabakta incileşmeye başlamasını izledim. Ve anladım.

Bu sözler bir zamanlar, yirmi beş yıl önce bu kalede söylenmişti. Bu sözler, kız kardeşimi ve beni bulmaya çalışırken bu kaleyi paramparça eden kişiden gelmişti.

Declan Lannon.

BES

MUM IŞIĞINDA İTİRAFLAR

Lord MacQuinn'in Bölgesi, Fionn Brienna

Kalesi

Beklediğim son şey, dokumacılardan birinin o akşam kapımı çalmasıydı.

Savaş sırasında birlikte savaştığım silah arkadaşlarımdan birkaçının şikayetlerini dinlemeyi başarmıştım.

Ancak dokuma evindeki konuşmalara kulak misafiri olduktan sonra, diğerlerine yaklaşmadım. Günün geri kalanını işe yarar görünmeye çalışarak, yetersiz şikâyet listemi Luc'un biriktirdiği büyük yığınla karşılaştırmamaya çalışarak geçirdim.

Akşam yemeğinden sonra yatmaya hazırdım.

Yün çoraplarımı dizlerime kadar çekmiş, kucağımda iki mektupla ateşin önünde oturuyordum. Mektuplardan biri Merei'den, diğeri ise Isolde Kavanagh ile ittifak kurmaya ikna etmem gereken üvey kardeşim Sean'dandı. Her iki mektup da o öğleden sonra gelmişti ve beni şaşırtmıştı; Merei'ninki çünkü o yazmış olmalı o gün o ayrıldıktan sonra

Maevana ve Sean'inki ise tamamen beklenmedikti. Allenach'ların bağılılığı sorusu aklımın bir köşesinde sürekli kaynayıp duruyordu ama henüz bu soruyu ele almanın bir yolunu bulamamıştım. Peki Sean neden kendi rızasıyla bana yazıyordu?

9 Ekim 1566

Brienna,

Size savaştan bu kadar kısa bir süre sonra yazdığım için üzgünüm, çünkü hâlâ yeni evinize ve ailenize alışmaya çalıştığınızı biliyorum. Ama sana teşekkür etmek istedim.

Yaralandığımda yanımda olduğun için, başkalarının senin hakkında ne düşünebileceğine rağmen benimle oturduğun için. Babamıza meydan okuma cesaretiniz bana pek çok konuda ilham verdi, bunlardan ilki Allenach Hanesi'ni kurtarmak için elimden geleni yapmak. Burada iyi insanlar olduğuna inanıyorum, ancak onlarca yıldır teşvik edilen yozlaşma ve zulmü nasıl temizlemeye başlayacağım konusunda bunalmış durumdayım. Bunu tek başıma yapabileceğimi sanmıyorum ve en azından şimdilik bana yazarak, bu Ev tarafından işlenen yanlışları nasıl düzeltmeye başlamak gerektiğine dair bazı fikir ve düşüncelerinizi iletmek isteyip istemediğinizi merak ediyorum. . .

Kapıma tereddütle vuruldu. İrkilerek kardeşimin mektubunu hızla katladım ve kitaplarımdan birinin içine sakladım.

Yani kardeşime göre Allenach'ları ikna etmek çok da zor olmayacaktı.

Kapıyı açtığımda genç bir kızla karşılaşmanın şaşkınlığıyla rahatlamayı bir kenara ittim.

"Bayan Brienna?" diye fısıldadı ve sesini tanıdım. Tatlı ve müzikal bir sest, dokumacıların salonuna kulak **m i s a f i r i** olduğumda güzel olduğumu söyleyen sest.

"Evet?"

"İçeri girebilir miyim?" Sanki burada fark edileceğinden endişe ediyormuş gibi koridora bir bakış attı.

Bir adım geri çekildim, sözsüz bir şekilde onu içeri davet ettim. Kapıyı arkasından kapattım ve ikimiz de ateşin önüne dönüp garip bir şekilde birbirimize bitişik oturduk.

Solgun ellerini sıkıyordu, ben ona bakmamaya çalışırken o ateşe bakarken ağzı yana doğru kıvrılmıştı. İnce ve köşeliydi, sarı saçları seyrek ve yüzü çiçek hastalığından dolayı yara bere içindeydi; yanaklarında kar gibi küçük beyaz lekeler vardı.

Tam konuşmak için nefesimi toplarken gözlerini gözlerime dikti ve "Bugün başınıza gelenler için özür dilemeliyim. Sizi pencereden aceleyle çıkarken gördüm. Bize geldiğiniz ve sizden bu şekilde bahsettiğimiz için kendimi çok kötü hissettim."

"Özür dilemesi gereken kişi ben olmalıyım," dedim. "Kendimi duyurmalıydım. Sizin haberiniz olmadan kapıda oyalanmam yanlıştı."

Ama kız başını salladı. "Hayır, Hanımefendi. Bu sözlerimizi mazur göstermez."

Ama hakkımda iyi konuşan tek kişi sendin ve yine de gelip af dileyen sensin, diye düşündüm.

"Bugün bizi görmeye neden geldiğinizi sorabilir miyim?" diye sordu.

"Evet, elbette." demeden önce tereddüt ettim. Lord MacQuinn benden halkın şikâyetlerini toplamama yardım etmemi istedi. Gelecek haftaki Lannon duruşmasına götürmek için."

"Oh." Sesi şaşırmış gibiydi. Eli saçlarına gitti ve dalgınca uçlarını parmağına doladı, yüzünde hafif bir kaş çatma ifadesi vardı. "On altı yaşındayım, yani Allenach tanıdığım tek lorddu.

Ama diğer kadınlar ... Lord MacQuinn kaçmadan önce her şeyin nasıl olduğunu hatırlıyorlar. Şikâyetlerinin çoğu Lannonlara değil, Lord Allenach'a karşı."

Ateşe baktım, bu konuşmanın beni ne kadar sarstığını gizlemek için zayıf bir girişimdi.

"Ama sen Allenach'ın kızı değilsin," dedi ve bakışlarına karşılık vermekten başka çarem yoktu. "Sen Davin MacQuinn'in kızıydın. Ben seni sadece öyle düşündüm."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedim. "Buradaki diğer insanların beni bu şekilde görmesinin zor olduğunu biliyorum."

Yine korkakça bir kaçma, burayı terk etme, kanalı geçip Valenia'ya, kimsenin kimin kızı olduğumu bilmediği bir yere gitme dürtüsüne kapıldım. Burada bir Bilgi Evi kurmayı unutun; Valenia'da bunu kolayca yapabilirdim.

"Benim adım Neeve," dedi bir süre sonra, bana bir dostluk ışığı u z a t a r a k .

Neredeyse gözlerim yaşaracaktı. "Seninle tanışmak bir zevk, Neeve."

"Yazmanızı istediğim bir şikâyetim yok," dedi Neeve.

"Ama başka bir şey daha var. Karanlık yıllardaki anılarımdan birkaçını yazıp yazamayacağını görmek istedim, böylece bir gün onları kızıma aktarabilirim. Onun bu toprakların tarihini, kraliçe dönmeden önce nasıl olduğunu bilmesini istiyorum."

Gülümsedim. "Bunu senin için yapmaktan büyük mutluluk duyarım, Neeve."

Malzemelerimi toplamak için ayağa kalktım ve yazı masamı ateşin önüne sürükledim. "Ne kaydetmemi istersiniz?"

"Sanırım en baştan başlamalıyım. Benim adım Neeve MacQuinn. Dokumacı Lara ve bakırcı Ian'ın çocuğu olarak fırtınaların ve karanlığın yılı olan 1550'nin ilkbaharında dünyaya geldim. "

Kelimesi kelimesine yazıya dökmeye, anılarını mürekkeple sayfaya bastırmaya başladım. Anlattığı hikayeleri içime çektim, çünkü buradaki insanların Jourdain'in yokluğu dönemine atıfta bulunduğu şekliyle "karanlık yıllar" boyunca hayatın n a s ı l olduğunu anlamayı arzuluyordum. Rahatladığım kadar kederlendiğimi de fark ettim, çünkü Neeve'e bazı şeyler yasaklanırken, bazılarından da korunuyordu. Lord Allenach bir kez bile ona fiziksel olarak zarar vermemiş ya da adamlarının zarar vermesine izin vermemişti.

Aslında ona bir kez bile bakmamış ya da onunla konuşmamıştı. MacQuinn'i unutturmak, boyun eğmelerini ve sinmelerini sağlamak için daha sert cezalar yaşlı kadınlara ve erkeklere verilirdi.

Bir süre sonra, "Sanırım şimdilik durmalıyım," dedi. "Eminim bu yazdıklarım sizin için fazlasıyla yeterlidir."

Ellerime kramp girmişti ve boynum masanın üzerine eğilmekten gerilmeye başlamıştı. Bir saatten fazla konuştuğunu ve hayatından yirmi sayfa biriktirdiğimizi fark ettim. Kalemimi bıraktım ve parmaklarımı geriye doğru bükerek, "Neeve? Okuma yazma öğrenmek ister misin?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Oh, zamanım olacağını sanmıyorum, Hanımefendi." "Zaman yaratabiliriz."

Sanki içinde bir alev yakmışım gibi gülümsedi. "Evet, evet, bunu çok isterim! Sadece ..." Sevinci soldu. "Dersleri gizli tutabilir miyiz? En azından şimdilik?"

Birlikte geçirdiğimiz zamanın başkaları tarafından öğrenilmesini istemeyeceğini bildiğim için sorduğu soruya üzülmediğimi inkâr edemezdim. Ama MacQuinn'lere kendimi nasıl kanıtlayabileceğimi tekrar düşündüm - onlara karşı sabırlı olmalıydım, bana olan güvenlerini kendi zamanlarında kazanmalarına izin vermeliydim - ve gülümseyerek sayfaları bir araya getirip ona uzattım. "Neden yarın akşam başlamıyoruz? Akşam yemeğinden sonra? Ve evet, bunu bir sır olarak saklayabiliriz."

Neeve başını salladı. Sayfaları alırken gözleri büyüdü, el yazıma baktı ve parmağının ucuyla izini sürdü.

Ona bakarken çaresizce o sabah duyduklarımı düşündüm. *Onun yarı Valenian olduğuna inanıyorum.*

dokumacıların benim hakkımda söyledikleri. Beni ya güneyli ya da bir Allenach olarak görüyorlardı. Kendimi onlara ne kadar kanıtlamaya çalışırsam çalışayım, bunun beni MacQuinn'lerden her zaman ayrı tutacağından endişeleniyordum.

"Neeve," dedim, aklıma bir fikir geldi. "Belki karşılığında sen de bana bir şeyler öğretebilirsin."

Şok olmuş bir şekilde başını kaldırdı. "Oh?"

"MacQuinn'ler, inançlarınız, folklorunuz ve gelenekleriniz hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum."

Sizden biri olmak istiyorum, neredeyse yalvaracaktım. Bana nasıl olacağını öğret.

Cartier ve Magnalia Evi'ndeki öğretileri sayesinde MacQuinn Evi hakkında zaten bilgi sahibiydim. Eski, tozlu bir kitapta bulunabilecek türden tarihlerini biliyordum. Onlara Sadık'ın kutsaması verilmişti, mühürleri bir şahindi, renkleri lavanta ve altındı ve halkları tüm diyardaki en yetenekli dokumacılar olarak saygı görüyordu. Ama eksik olan şey MacQuinn'lerin *kalbi*, sosyal adetleri hakkında bilgi sahibi olmaktı. Flörtleri nasıldı? Düğünleri? Cenazeleri? Doğum günlerinde ne tür yemekler ikram ederlerdi? Batıl inançları var mıydı?

Görgü kuralları neydi?

"Size böyle şeyleri öğretmek için en iyi kişi ben miyim bilmiyorum."

Neeve öyle dedi ama ona sorduğum için ne kadar memnun olduğunu görebiliyordum.

"Neden bana en sevdiğin MacQuinn geleneklerinden birini anlatmıyorsun?" Ben teklif ettim.

Neeve bir an sessiz kaldı ve sonra dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"MacQuinn Evi'nin dışında biriyle evlenmeye karar verirsek, onu bir kurdele ile seçmemiz gerektiğini biliyor muydunuz?"

Anında ilgimi çekti. "Kurdele mi?"

"Ya da belki de *kurdelenin* bizim için seçim yaptığını söylemeliyim," dedi Neeve. "Bu bir test, böylece kimin Evimizin ötesine layık olduğunu belirleyebiliriz."

Sandalyeme yerleştim, daha fazlasını bekliyordum.

"Bu gelenek uzun zaman önce başladı," diye söze başladı Neeve. "Halılarımıza aşına olup olmadığınızı bilmiyorum..."

"MacQuinn'lerin Maevana'daki en iyi dokumacılar olarak bilindiğini duydum."

"Evet. O kadar ki, dokurken goblen atkılarının arasına altın bir kurdele saklamaya başladık. Yetenekli bir dokumacı kurdeleyi tasarımın içinde eritebilir, böylece bulunması çok zor olur."

"Her MacQuinn gobleninde gizli bir kurdele var o zaman?" Bunun bir eş seçmekle nasıl bağdaştırılabileceği konusunda kafam hâlâ çok karışık olduğu için sordum.

Neeve'in gülümsemesi genişledi. "Evet. Ve gelenek böyle başladı.

MacQuinn'in ilk lordunun tek bir kızı vardı, o kadar çok seviyordu ki, hiçbir erkeğin -MacQuinn ya da ötesinde- ona layık olacağına inanmıyordu. Bu yüzden dokumacılar, yaptıkları bir duvar halısının içine bir kurdele saklattı, onu bulmak için en kararlı ve kendini adanmış adamların gerekeceğini biliyordu. Lordun kızı reşit olduğuunda, onun gözüne girmek için umutsuzca salona erkek üstüne erkek geldi. Ancak Lord MacQuinn duvar halısını ortaya çıkardı ve kızı erkeklere, atkılarda saklı altın kurdeleyi kendisine getirmeleri için meydan okudu. Ve her adam onu bulamadı. Yirminci adam geldiğinde, Lord MacQuinn delikanlının sadece bir saat dayanabileceğine inanıyordu. Ama adam bir saat boyunca salonda durup aradı ve sonra bir saat ikiye çıktı, ta ki akşam şafağa kadar. Güneşin ilk ışıklarıyla birlikte adam kurdeleyi goblenden çekip çıkarmış.

O bir Burke'tü ve yine de Lord MacQuinn, kızının onunla evlenmeyi seçmesi halinde buna fazlasıyla layık olduğunu söyledi."

"Peki kızı onu seçti mi?" Ben sordum.

"Elbette öyle yaptı. İşte bu yüzden biz MacQuinn'ler bugün bile Burke'lere meydan okumadan önce iki kere düşünürüz, çünkü onlar inatçı ihtiyarlardır."

Güldüm; bu ses Neeve'in de bana katılmasına neden oldu, ta ki ateşin önünde oturup gözlerimizi silene kadar. En son ne zaman kendimi bu kadar neşeli hissettiğimi hatırlayamıyordum.

"Sanırım bu geleneği seviyorum," dedim sonunda.

"Evet ve MacQuinn'ler dışında bir eş edinmeye karar verersen bunu kendin kullanmalısın," dedi Neeve. "Tabii yakışıklı Morgane Lordu zaten senin gizli sevgilin değilse."

Gülümsemem genişledi ve yanaklarımın ısındığını hissettim. Dün gece Cartier yemekte yanıma oturduğunda bunu fark etmiş olmalıydı. Neeve kaşlarını kaldırıp bana baktı, bekliyordu.

"Lord Morgane benim eski bir arkadaşımıdır," derken buldum

kendimi. "Valenia'da benim eğitmenimdi."

"Tutku için mi?" Neeve sordu. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Ona açıklamaya başladım, içten içe bu tutku çalışmasını anlamsız bulacağı endişesine kapıldım. Ama Neeve bunu duymaya aç görünüyordu, tıpkı benim onun geleneklerini duymaya aç olduğum gibi. Koridorda sesler duymasaydık gecenin derinliklerine kadar konuşmaya devam edecektim. Bu ses onu sarsmış, gizlice odama geldiğini ve bir saatten fazladır burada olduğunu hatırlatmış gibiydi.

"Gitsem iyi olacak," dedi Neeve, kâğıt yığınına kalbine bastırarak. "Yokluğum fark edilmeden önce."

Birlikte duruyorduk, neredeyse aynı boydaydık.

"Bunu benim için yazdığınız için teşekkür ederim Hanımefendi," diye fısıldadı.

"Rica ederim, Neeve. Yarın akşam görüşürüz o zaman?"

Başını salladı ve sanki bir gölgeden başka bir şey değilmiş gibi sessizce koridora çıktı.

Bedenim bitkin düşmüştü ama zihnim bu gece olanlarla, Neeve'in bana söyledikleriyle dolup taşıyordu. Uzanırsam uykunun benden kaçacağını biliyordum. Bu yüzden ateşe bir kütük daha attım ve ocağın önüne oturdum, yazı masam hala önümde kağıt, tüy kalem ve mürekkeple yayılmıştı. Merei'nin mektubunu buldum ve yavaşça yırtarak açtım, bir müzik notasının balmumu mührü tırnağımın altında kaldı.

Sevgili Bri,

Evet, bu mektubun size bu kadar erken gelmesine şaşıracağınızı biliyorum. Ama biri bana "her gün her saat yazacağına" söz vermemiş miydi? (Çünkü ben hala bana söz verdiğiniz o dağ gibi mektupları bekliyorum!)

Şu anda Isotta kentinde, limanın hemen yanındaki eski, sızdıran bir tavernada orantısız bir masada oturuyorum ve içerisi balık, şarap ve bir adamın berbat kolonyası kokuyor. Burnunuzu bu parşömene tutarsanız, muhtemelen kokusunu alabilirsiniz.

-O kadar güçlü. Bir de tek gözlü tekir bir kedi var, sürekli bana bakıyor ve yemeğimin yağını yalamaya çalışıyor. Tüm bunlara rağmen

Bu karmaşada, eşimle buluşmadan önce biraz vaktim var ve size yazmak istedim.

Gemimden yeni indim ve seni Maevana'da bir lordun kızı olarak geride bıraktığıma, seni daha dün gördüğüme, senin ve Cartier'nin beni içine çektiği devrimin hayal ettiğin her şeyi yaptığını inanmak çok zor. Ah, Bri! Keşke dört ay önce yaz gündönümünde, ikimiz de tutkumuzda başarısız olacağımızdan çok endişelendiğimiz o gece başımıza gelecekleri bilseydik! Ve şimdi o zaman ne kadar uzun zaman önceymiş gibi geliyor.

İtiraf ediyorum, keşke sen ve ben bir günlüğüne Magnalia'ya geri dönebilseydik.

Eski anılar bir yana, ilginç bulacağınızı düşündüğüm küçük bir haberim var. Tavernaların dünyanın tuzunu nasıl çektiğini bilirsiniz. Birkaçının Maevana'nın devrimi, Kraliçe Isolde'nin tahta geri dönmesi ve Lannonların zincire vurulup yargılanmayı beklemesi hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldum. (Sessiz kalıp şarabımı yudumlamak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekti.) Buradaki pek çok insan bir kraliçenin kuzey tacını geri almasının harika olduğunu düşünüyor, ancak gergin olan birkaç kişi de var. Sanırım onlar

huzursuzluğun Valenia'ya yayılabileceğinden, burada bazılarının Kral Phillipe'e karşı bir darbe düşünmeye cesaret edebileceğinden endişe ediyor. Valenialılar çok meraklı ve önümüzdeki haftalarda kuzeyi izliyor olacaklar, Lannonlarla işlerin nasıl çözüldüğünü duymak için sabırsızlanıyorlar. Kafa kesmekten işkenceye, tüm Lannon'ları alevlerin üzerinde yürüterek yavaş yavaş yanarak ölmelerini sağlamaya kadar her şeyin konuşulduğunu duydum.

Gerçekte neler olduğunu bana bildirin, ben de sizi güneydeki bu tür dedikodulardan ve gelişmelerden haberdar edeyim, ama bu sadece sizi daha çok özlememe neden oluyor.

Bunu toparlamam gerekiyor ve bu üç hayati soruyu soracağımı biliyorsunuz (bu yüzden hepsine cevap verseniz iyi olur!):

Birincisi, pelerinin neye benziyor? İkincisi,

Cartier ne kadar iyi öpüşüyor? Üçüncüsü,

Valenia'yı ne zaman ziyaret edebilirsin?

Yakında yaz bana!

Sevgil

er,

Merei

Not: Oh! Neredeyse unuttuyordum. Bu mektuptaki müzik notaları kardeşin için.

Ona göndermemi istedi. Lütfen ona iletin, saygılarımla!

-M

Mektubu ikinci kez okudum, keyfim yerine geldi. O sabah başladığım yarım kalmış mektubuma uzandım ve sonra baştan başlamaya karar verdim. Merei'ye eşini, bir sonraki seyahatlerinin nereye olacağını, ne tür insanlar ve partiler için müzik yaptığını sordum. Üç "hayati" sorusunu elimden geldiğince zarafetle yanıtladım-

Pelerinin çok güzel, Aviana takımyıldızıyla dikilmiş; önümüzdeki birkaç ay içinde burada işler yoluna girdiğinde Valenia'yı ziyaret etmeyi umuyorum (nerede olursanız o l u n sizinle birlikte yatmaya hazırlanın); Cartier bir

Ve sonra ona şikayetlerimi anlattım: Hala buraya uyum sağlamakta zorlandığımı, onu ve Valenia'yı neredeyse dayanamayacağım kadar çok düşündüğümü söyledim. Endişelerimi toparlayamadan, sanki onunla konuşuyormuşum gibi, sanki o da bu odada benimle oturuyormuş gibi rahatça yazdım.

Yine de bana ne söyleyeceğini zaten biliyordum:

Sen Maevana'nın kızıydın. Kadim şarkılardan, yıldızlardan ve çelikten yapılmışsın.

Yazmayı bıraktım, yorgun bakışlarımda bulanıklaşana kadar kelimelere baktım. Yine de Merei'nin müziğinin yankısını neredeyse duyabiliyordum, sanki sadece koridorun sonunda çalışırmış gibi, sanki hala Magnalia'da onunla birlikteymişim gibi. Yine evimi özleyerek gözlerimi kapattım ama sonra ateşin tıslamasını, koridordan gelen kahkaha seslerini, penceremin ötesindeki rüzgârın uğultusunu dinledim ve *burası benim evim* diye düşündüm. *Burası benim ailem. Ve bir gün buraya ait olacağım; bir gün kendimi MacQuinn'in kızı gibi hissedeceğim.*

[ALTI](#)

[MAVI PELERİNLİ KIZ](#)

Lord Morgane'ın Bölgesi, Brígh Cartier Kalesi

Leydi ve Lord Dermott'u önümüzdeki hafta bizimle kalmaları için davet ettim," dedim Aileen'e bir sabah, Lannon'ların duruşması gün geçtikçe daha da yaklaşıyordu.

"*Leydi* ve *Lord Dermott* mu?" Aileen tekrarladı, sesi benim hoşuma gitmeyecek kadar tizdi. "Burada mı?"

İkimiz de etrafımızdaki kırık camlara ve boş odalara baktık.

Dermott'lara mektup yazarak onları duruşmaya giderken Brígh Kalesi'nde konaklamaya davet etmişim. Kendime, kaleyi uygun ziyaretçiler için restore etmeyi bitirmek ve Dermott'ları kraliçeyle kamusal bir ittifak kurmaya ikna etmek için planlarımı uygulamaya koymak için yeterince zaman verdiğimi düşündüm. Ama Aileen'in yüzündeki ifadeye bakınca. yutabileceğimden fazlasını ısırdığımı fark ettim.

"Özür dilerim," dedim aceleyle. "Şu anda ziyaretçiler için pek uygun olmadığımızın farkındayım." *Ama bu ittifakın bir an önce tamamlanması gerekiyor,* diye eklemek istedim ama Aileen kaşlarını bana doğru kaldırıncı kelimeler ağzımdan çıkmadan kestirip attım.

"Bu beni kale kethüdası olarak atadığınız anlamına mı geliyor?" diye sordu, gözlerinde belli belirsiz bir gülümsemeyle.

"Evet, Aileen."

"O halde endişelenmeyin Lord Aodhan," dedi koluma dokunarak. "Bu kaleyi yedi gün içinde hazır hale getireceğiz."

O öğleden sonra kendimi Thane Seamus'la birlikte ofiste buldum, ikimiz de bu durumu nasıl düzelteceğimize karar vermeye çalışıyorduk.

Tomas yaralı ayağını geriye atmış, zıplayarak odaya girdiğinde çatıda bir delik vardı.

"Lordum," dedi çocuk, kolumu çekiştirerek. "Bir-"

Seamus, "Delikanlı, lordun kolunu çekiştirme," diye nazıkçe azarlayınca Tomas'ın yüzü kızardı ve aramıza uygun bir mesafe koymak için geri sıçradı.

"Her şey yolunda," dedim Tomas'a bakarak. Çocuk son iki gündür ortalıkta görünmüyordu, sanki ş a t o d a toplanan onca insandan bunalmış gibiydi. "Şunu bitireyim, sonra seninle konuşabiliriz."

Tomas başını salladı ve zıplayarak odadan çıktı. Omuzlarının nasıl ç ö k t ü ğ ü n ü fark ederek gidişini izledim.

Seamus iç çekerek, "Lordum Aodhan, onun gibi gençlere size saygı duymalarını öğretmelisiniz," dedi. "Yoksa sürekli çizgiyi aşacaktır."

"Evet, bildiğim kadarıyla o bir yetim," dedim. "Ve onun bizimle birlikte kendini evinde hissetmesini istiyorum."

Seamus hiçbir şey söylemedi. Böyle düşünmekle hata edip etmediğimi merak ettim -çocuk yetiştirme konusunda hiçbir şey bilmiyordum- ama durup bunu düşünecek zamanım yoktu. Tomas'ı aklımın bir köşesine atarak çatı onarımı hakkında konuşmaya geri döndüm.

Yarım saat sonra Seamus, Aileen'in "Leydi ve Lord Dermott'u düzgün bir bira olmadan burada ağırlayamayız," diye tembihlemesinin ardından, yaklaşık on beş dakikalık mesafede ama yine de arazide bulunan birahanenin onarımını denetlemeye başlamak üzere ayrıldı. İçkiyi düzgün yataklardan ve cam pencerelerden üstün tuttuğu için onu suçlayamazdım ve Tomas'ı aramak üzere ofisten ayrıldım. Çocuk istediği zaman ortadan kayboluyor, gölgelere giriyor ve en iyi saklanma yerlerini buluyordu.

Önce salona gittim, orada bazı kadınlar bir çaydanlığın etrafındaki sehpalarda çalışıyor, misafir odaları için perde ve yorgan dikiyorlardı. Beni görünce kahkahaları kesildi, yaklaşmamı izlerken bakışları yumuşadı.

"İyi günler. Tomas'ı gördünüz mü?" Ben sordum. "Şu boylarda, kızıl saçlı."

"Evet, onu gördük Lord Aodhan," dedi kadınlardan biri, bir yandan da parmaklarıyla kumaşı iğnelemeye çalışıyordu. "Mavi pelerinli kızla birlikte."

Brienna.

İrkildim; sanki kalbim bir ipin ucundaydı ve onu düşünmek bile içimi titretiyordu.

"Teşekkür ederim," dedim ve salondan hızla çıktım, avluya çıktığımda kadınların fısıltıları topuklarımı kovalıyordu. Oradan aceleyle ahırlara gittim ama Brienna'dan hiçbir iz yoktu. Seyislerden biri bana az önce Tomas'la birlikte orada olduğunu ve ballı keklerden bahsettiğini söyledi, ben de mutfaktan geçerek şatoya döndüm, pencere kenarında bir tepsi ballı kek soğuyordu, iki tanesi fark edilir şekilde eksikti. . . .

Ofise doğru yürüdüm, adımlarım taş zeminde sessizdi; Tomas'la konuşan Brienna'nın sesinin koridora süzüldüğünü duyabiliyordum.

"Ben de ağacın hemen altını kazmaya başladım."

"Çıplak ellerinle mi?" Tomas hevesle sordu.

"Hayır, aptal çocuk. Bir kürekle. Onu cebime koymuştum ve-" "Cebin mi?"

Elbiselerin cebi mi var?"

"Tabii ki var. Kadınların bir iki şey saklamak için bir yere ihtiyacı olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"Sanırım öyle. Sonra ne oldu?" Tomas ısrar etti.

"Madalyonu bulana kadar kazdım."

Kapıyı yavaşça iterek açtım, bu anı bölmekten neredeyse çekiniyordum. Bu ş a t o d a k i her şey gibi kapı da gıcırdayarak onları geldiğime dair uyardı ve ben de eşikte durup onlara baktım.

Ofiste hiç mobilya yoktu. Brienna ve Tomas güneş ışığının oluşturduğu bir halkanın içinde yere oturmuş, bacaklarını uzatmış, ellerinin üzerine yaslanmışlardı.

Brienna bakışlarımla karşılaşınca sustu.

"Size anlatmaya çalıştım lordum!" Tomas başının derde gireceğinden endişelenmiş gibi aceleyle konuştu. "Hanımefendi Brienna geldi ama ben söyleyemeden siz beni gönderdiniz."

"Evet, özür dilerim Tomas," dedim ve yerdeki çemberlerine katılmak için hareket ettim. "Bir dahaki sefere dinleyeceğim."

"Hasta mısınız lordum?" Çocuk beni incelerken kaşlarını çattı. "Ateşiniz var gibi görünüyor."

Kıkırdamayı kabul ettim ve tekrar kaşlarımı sildim. "Hayır, hasta değilim. Sadece ikinizi arazinin etrafında kovaladım."

"Onu size geri getirdim lordum."

"Mm-hmm. O zaman burada beklemeliydim." Gözlerim çaresizce Brienna'ya kaydı. Saçları omuzlarına dökülmüştü ve yüzü yolculuktan dolayı kızarmıştı, gözleri parlıyordu. Pelerini yakasında düğümlenmişti; koyu mavi etrafına yayılmış, ışığın tadını çıkarıyordu.

"Ben de Tomas'a taşı nasıl bulduğumu anlatıyordum," dedi eğlenerek.

"Sonra ne oldu?" Tomas dikkatini tekrar ona yönelterek ısrar etti.

"Şey, Eventide Taşı madalyonun içindeydi," diye devam etti Brienna. "Ve onu elbisemin içine saklamak zorunda kaldım."

"Cebinde mi demek istiyorsun?" Tomas çenesini avucuna dayayarak önerdi.

"Evet. Onun gibi bir şey." Alaycı bir gülümsemeyle bana baktı. "Taş neye benziyor?" diye sordu.

"Büyük bir ay taşı gibi."

"Birkaç ay taşı görmüştüm," dedi çocuk. "Başka ne var?"

"Eventide renk değiştirir. Onu taşıyan kişinin ruh halini okuduğuna inanıyorum."

"Ama madalyon olmadan sadece Kavanaghlars takabilir, değil mi?"

"Evet," dedi Brienna. "Senin ve benim gibi insanları yakabilir."

Tomas sonunda sessizleşti ve ona söylediklerimizi düşünmeye başladı.

Bakışlarım tekrar Brienna'nın üzerinde ge z i n d i ve usulca, "Tomas? Neden gidip Aşçı'nın mutfakta yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakmıyorsun?"

Tomas inledi. "Ama Bayan Brienna'nın hikâyesinin devamını dinlemek istiyorum." "Hikâyeler için başka bir gün olacak. Şimdi git."

Tomas oflaya puflaya ayağa kalktı ve topallayarak dışarı çıktı.

Brienna, "Ona verdiği dikişleri yırtmadan önce küçük bir koltuk değneği almalısın," dedi. "Onu sırtımda taşımak zorunda kaldım."

"Sen ne?"

"O kadar şaşırmış görünme Cartier. Çocuk bir deri bir kemikten başka bir şey değil." Aramızdaki sessizlik uzadı. Suçluluk duygusunun içime işlediğini hissettim.

"Kime ait olduğunu bilmiyorum," dedim sonunda. "Onu geçen gece keşfettim. Sanırım burada kalıyordu."

"Belki bir gün sana nereden geldiğini söyler," diye karşılık verdi. İçimi çektim, ellerimin üzerine yaslandım ve bir kez daha ona baktım.

Bir patlama sesi yankılandı ve ardından Cook'un uzaktan gelen bağırısları duyuldu. Tomas'ın meydan okurcasına bağırıldığını duyabiliyordum ve inledim.

"Ne yaptığımı bilmiyorum, Brienna." Gözlerimi kapattım, o ağırlık yine üzerime geliyordu. Toprağın ağırlığı, insanların ağırlığı, Dermott ittifakının ağırlığı, yaklaşan davanın ağırlığı.

Aylar önce kendimi böyle bir durumda hayal bile edemezdim.

Brienna bana yaklaştı; elbisesinin fısıltısını dinledim, önümde otururken güneşi engellediğini hissettim, elleri dizlerimin üzerindeydi. Onu taçlandıran ışığı görmek için gözlerimi açtım ve bir an için sadece o ve ben vardık, dünyada başka kimse yoktu.

"Bunun için bir rehber kitap yok," dedi. "Ama halkın senin için toplandı, Cartier. Harika insanlar ve kendilerini işlerine adanmışlar. Senden tüm cevapları bulmanı ya da bu gece rolüne alışmanı beklemiyorlar. Bu biraz zaman alacak."

Ne diyeceğimi bilemedim ama sözleri beni rahatlattı. Ellerini avuçlarımdan içine aldım; avuçlarımız aynı hizadaydı; parmaklarımız birleşmişti. Sağ elindeki mürekkep lekelerini fark ettim.

"Gördüğüm kadarıyla yazmakla meşgulmüşsün."

Silik bir şekilde gülümsedi. "Evet. Jourdain benden şikâyetleri toplamaya başlamamı istedi."

Bu beni biraz şaşırttı. O karanlığı toplamak için çok erken gibi geldi; eve yeni dönmüştük, hayatlarımızın nasıl olması gerektiğini yeniden öğreniyorduk. Ama sonra kendime duruşmanın birkaç gün içinde olacağını hatırlattım. Elbette halkımın şikâyetlerini de toplamalıyım. Kendiminkini kaleme almaya başlamalıyım. Bu da o gece olanlarla tüm ayrıntılarıyla yüzleşmem gerektiği anlamına geliyordu. Çünkü gerçeğin bir kısmını bilsem de tamamını bilmiyordum. Kız kardeşime öldürücü darbeyi kimin indirdiğini ya da Morgane halkına uygulanan şiddetin tam boyutunu bilmiyordum.

Bir de annemin mektubu vardı, ne yapacağımı bilemez halde cebimde taşımaya devam ettiğim. Lannon vardı.

Damarlarımdaki kan; bu gerçeği kabul etmeli miydim yoksa gizlemeli miydim? Bu düşüncelerden sıyrıldığımda Brienna'nın beni izlediğini gördüm.

"Şikâyetlerinizi yazdınız mı?" diye sordum. "Luc epey bir şey topladı."

"Peki sen neden yapmadın?"

Bakışlarını benden kaçırdı ve karanlık bir şüphe zihnimi bulandırmaya başladı.

"Brienna ... söyle bana."

"Anlatacak ne var Cartier?" Ve bana gözlerine ulaşmayan sahte bir gülümseme verdi.

"Sen hiçbir zaman iyi bir dramatik olmadın," diye hatırlattım ona.

"Gerçekten bir şey değil." Ellerini ellerimden çekmeye çalıştı ama ben onu daha sıkı tuttum.

Eğer o konuşmazsa, ben konuşurum. "Jourdain'in halkı size pek sıcak davranmadı."

Bunun doğru olduğunu biliyordum, çünkü bakışlarında bir acı titreşimi vardı, sonra bunu kızgınlıkla örtbas etti.

"Sana ne söylediler, Brienna?" Düşündükçe öfkem artarak devam ettim. "Kaba mı davrandılar?"

"Hayır, bunu beklemeliydim," diye karşı çıktı, sanki onları savunuyormuş gibi, sanki bu onun suçuymuş gibi, kimin soyundan geldiğini kontrol edebiliyormuş gibi.

"Jourdain biliyor mu?"

"Hayır. Ve senden ona söylememeni rica ediyorum, Cartier."

"Sence babanın, halkının seni küçümsediğini bilmesi gerekmez mi? Halkının *kızını* küçümsediğini?"

"Beni küçümsemiyorlar. Öyle olsaydı bile Jourdain'in bilmesini istemezdim." Ellerini benimkilerden kurtardı ve ayağa kalkarak pencereye doğru döndü. "Zaten kafası yeterince meşgul. Senin de bunu anlayacağını düşünüyorum."

Bunu anlıyordum. Yine de Brienna'nın buraya ait olduğunu hissetmesini her şeyden çok istiyordum. Bu neredeyse diğer tüm düşüncelerimin gölgesiydi - kabul görmesini, mutluluğu bulmasını. Maevana'daki evine, bir zamanlar derslerde konuştuğumuz bu vahşi topraklara sahip çıkmasını istiyordum. Mirasının yarısı bu topraklardaydı ve hangi topraklardan doğduğu umurunda değildi.

Ayağa kalktım ve pantolonumdaki tozu sildim. Yavaşça ona yaklaştım, tam arkasında durdum, sıcaklığını hissedebiliyordum. Sessizdik, bakışlarımız kırık camların ötesindeki topraklara, çayırlara, ormanlara ve dağlara doğru yükselen tepeciklere çevrilmişti.

"Beni Allenach'ın olarak görüyorlar. MacQuinn'in değil," dedi sessizce. "Beni evlat edinmesi için lordlarını kandırdığıma inanıyorlar."

Ve bunu kabul ettiğini duymak beni çok üzdü. Karşılığında ona sayısız şey söyleyebilirdim, en önemlisi de onu asla bir Allenach olarak görmediğimi, onu sadece olduğu gibi gördüğümü söyleyebilirdim - Maevana'nın kızı ve kraliçenin sevgili bir dostu. Ama sözlerimi tuttum.

Sonunda bana döndü ve bakışlarını benimkilere dikti.

"Sadece biraz daha zamana ihtiyaçları var," diye fısıldadı. "Kanlı babamın anısının solması için, kendimi onlara kanıtlamam için zamana."

O haklıydı. Hepimizin zamana ihtiyacı vardı; yerleşmek için zamana, iyileşmek için zamana, kim olmamız gerektiğini keşfetmek için zamana.

Ve tek söyleyebildiğim, dua eder gibi söylenen adıydı. "Brienna."

Elim kalktı; parmaklarım çenesinin kenarında gezindi. Onu ezberlemek, hatlarını ve kıvrımlarını keşfetmek istiyordum. Yine de parmaklarım çenesinde durdu, yüzünü yukarı eğmek, güneş ışığının yanaklarında dans edişini izlemek için.

Nefesi kesildi ve ben de nefesini ondan almak için eğildim. Onu usulca bir kez, iki kez öptüm, ta ki ağzını benimkinin altında açana ve onun da benim kadar aç olduğunu keşfedene kadar. Birden ellerimi saçlarında buldum, parmaklarım saçlarının ipeğine dolanmıştı, ona tamamen teslim olma arzusu içinde kaybolmuştum.

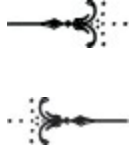
"Cartier." Adımı söylemeye çalıştı; dudaklarından çıkan sesi içime çektim. Ellerinizi sırtımda ilerlediğini ve gömleğimi avuçlayıp çekiştirdiğini hissettim. Beni uyarıyordu, çünkü artık ofis kapısının hemen ötesinden gelen ayak seslerini duyabiliyordum.

Ondan ayrılmak için mücadele ettim, bir şekilde fısıldayacak kadar kendime geldiğimde nefesim kesildi, "Tadın çalınmış ballı kek gibi, Brienna MacQuinn."

Gülümsedi, gözlerinde kahrkaha vardı. "Swift'in efendisinden hiçbir şey kaçamaz mı?"

"Söz konusu sen olduğunda değil." Her kimse ofise ulaşmadan önce onu tekrar öpmeye cüret ettim ama keskin bir şey bacağıma bastırdı. Şaşırarak geriye yaslandım ve elimi eteğine, kalçasına doğru uzattım. Kumaşın altında bir dirkenin sert şekli vardı ve bakışlarıyla karşılaştım, nutkum tutulmuştu ama gizli bir kılıç takıyor olmasından son derece memnundum.

"Evet, şey," diye kekeledi, yanakları kızarmıştı. "Biz kadınlar her şeyi cebimizde saklayamayız, değil mi?"

[YEDİ](#)

[BANA ALTIN KURDELEYİ GETİR.](#)

Lord MacQuinn'in Bölgesi, Fionn Brienna

Kalesi

Neeve'in ilk okuma derslerine hazırlanmak için o gece salondaki akşam yemeğini atlamayı planlamıştım. Bir tepsi çorba ve ekmeği odama taşıyor, öğleden sonra Cartier ve adamlarını ziyaret etmenin ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum ki Jourdain gölgelerin arasından karşımda belirdi.

"Azizler, Peder!" Neredeyse akşam yemeğini elbisemin önünden aşağı döküyordum. "Bana sinsice yaklaşmaman gerektiğini bilmelisin!"

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, yemek tepsime kaşlarını çatarak.

"Odama," diye mırıldandım. "Başka nereye?"

Jourdain tepsiyi elimden aldı ve o anda oradan geçmekte olan bir hizmetkâra uzattı.

"Onu yiyecektim."

Yine de Jourdain kızgınlığımı duymuş gibi görünmüyordu. Hizmetçi virajda gözden kaybolana kadar bekledi ve sonra elimi tutup beni yatak odama doğru çekti, kapıyı arkamızdan kapattı.

"Bir sorun var," dedi sonunda, sesi boğuklaşmıştı.

"Ne tür bir sorun baba?" Alnındaki çizgileri okumaya, kendimi her şeye hazırlamaya çalıştım.

"Halloran Hanesi hakkında bildiğin her şeyi anlat bana, Brienna."

Karşısında donup kalmıştım. "Halloranlar mı?" Jourdain'in isteği karşısında hâlâ hazırlıksız yakalanmış ve Cartier'nin bana öğrettiği her şeyi hatırlamaya çalışarak boğazımı **t e m i z l e d i m** . "Kraliçe Liadan onlara Yüce'nin kutsamasını verdi. Meyve bahçeleri ve çelik ürünleriyle tanınırlar; Maevana'nın en iyi kılıçlarını yaparlar. Renkleri

sarı ve lacivettir; armalarında ardıçtan bir halka içinde duran bir dağ keçisi vardır. Bölgeleri Maevana'nın menteşesi olarak bilinir, çünkü yedi komşu bölgeye dokunan tek bölgedir. Geçmişte Dunnlar ve Fitzsimmonlar ile güçlü bir ittifakları vardı, ancak Lannonlar tahta geçince bu ittifak bozuldu. O zamandan beri, tüm gücü elinde bulunduran Haneye bağlılıklarını bildirdiler." Duraksadım, kafamdaki bilginin beni tekrar kısıtladığını hissettim. "Eğer aradığınız buysa soylu soylarını ezbere sayabilirim. Piç kızları ve oğulları bile."

Jourdain, "Yani Pierce Halloran ismi sizin için bir şey ifade ediyor

olmalı," dedi.

"Evet. Pierce Halloran, Leydi Halloran'ın üç oğlundan en küçüğü. Neden?"

"Çünkü o burada," diye homurdandı babam.

Şaşkınlığımı gizleyemedim. "Pierce Halloran *burada*, Fionn'da mı?

Nasıl olur?"

Ama nedenine dair bir şüphem vardı. Lannonlar bizim esirlerimizdi.

Halloran'ların onlarla olan ittifakı parçalanmaya başlamıştı. . . .

"Sana bakmak istiyor." "Bana

bakmak mı istiyor?"

Jourdain, Valenia'da söyleneceği gibi, "Kendisini size bir talip olarak sunmak istiyor," diye düzeltti.

Bu vahiy ilk başta beni şok etti. Ancak daha sonra strateji geliştirmeye başladığımda bu şok dağıldı.

"Kendini çok zeki sanıyor olmalı," dedim ve neyse ki Jourdain'in içinde oluşmakta olan gerginlik azaldı.

"Demek benim gördüğümü sen de görüyorsun?" dedi babam, omuzları biraz çökmüştü.

"Elbette." Kollarımı kavuşturdum ve ateşe doğru baktım. "Halloranlar yüz yılı aşkın bir süredir Lannonlarla aynı yatakta yatıyorlar. Ve bu yatak daha yeni devrildi. Bizim tarafımızdan." Jourdain'in beni izlediğini, sözlerime kilitlendiğini hissettim. "Halloranlar şu anda olması gerektiği gibi çabalıyorlar. En güçlü Haneyle bir ittifak arayışındalar."

"Evet, evet," dedi Jourdain başını sallayarak. "Ve adımlarımızı çok dikkatli atmalıyız, Brienna."

"Evet, katılıyorum."

Düşüncelerimi toparlamak, bir plan yapmak için bir an durdum, odamda dolaştım, dalgınca saçımdaki örgülere dokundum. MacQuinn kadınlarının çoğunun yaptığı gibi saçlarımı örmeye karar vermiştim. Savaşçı örgüleri olarak düşünmeyi seviyordum.

Jourdain'in önünde bir kez daha durduğumda yüzünde hafif bir gülümseme gördüm.

"Tanrılar aşkına," dedi başını bana doğru sallayarak. "Gözlerindeki o entrikacı parıltıyı görmekten bu kadar mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim."

Sırıttım ve elimi şakacı bir şekilde kalbimin üzerine koydum. "Ah, baba. Beni yaraladın. Planlarımı duymak seni neden mutlu etmesin ki?"

"Çünkü saçlarıma aklar düşüyor, Brienna," diye cevap verdi kıkırdayarak. "O zaman belki de bunun için oturmalısın."

O itaat etti, Neeve'in bir gece önce süslediği sandalyeye oturdu ve ben de en sevdiğim koltuğumda onun yanına oturdum, botlarımız ateşe doğru uzandı.

"Pekâlâ, Peder. İşte düşüncelerim. Halloranlar benimle evlenerek bizimle bir ittifak kurmaya çalışıyorlar. Bu çabalarından dolayı onları suçladığımı söyleyemem. Son yirmi beş yıl boyunca Lannonların maşası olduklarından eminim. Ve Maevana'nın siyasi manzarası dramatik bir şekilde değişiyor. Halloran'ların bir şekilde kraliçenin gözüne girmek için kendilerini yeniden markalaştırmaları gerekiyor."

Evlilik, yeni bir ittifak kurmanın en kolay ve en güçlü yollarından biridir, Pierce'in eşiğimize gelmesinin nedeni de budur."

Jourdain bir an için gözlerini kapatarak, "Brienna... lütfen bana bunu düşündüğünü söyleme," dedi.

"Tabii ki hayır!"

Elini bıraktı ve rahatlamış bir of çekti. "Güzel. Çünkü bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyorum! Her şeyden çok Pierce'ın bize getirdiği hediyelere tükürmek, onu kışına bir tekme atarak göndermek isterdim. Ama ikimiz de bu kadar aceleci olamayacağımızı biliyoruz, Brienna."

"Hayır, yapamayız," diye kabul ettim. "Halloranlar bizimle müttefik olmak istiyor."

Onlara izin vermeli miyiz?"

İkimiz de sessizdik, tüm olasılıkları düşünüyorduk.

Sessizliği ilk ben bozdum. "Sadece ittifakları, rekabetleri tartışıyorduk. Dördümüz oturduk ve Evler'i kazanmak için

Isolde için. Hâlâ Lannon halkıyla ne yapacağımıza karar vermeye çalışıyoruz ama Carran Hanesi, Halloran Hanesi ne olacak?" Kararsızlığımı belli edencesine omuz silktim. "Onların aramıza katılmasına izin vermeyi düşünmek beni neredeyse hasta ediyor. Son yirmi beş yılda halkınızın çoğu acı çekerken onlar *gelişti*. Ama onları reddedersek... bunun ne tür sonuçları olur?"

"Emin olmanın bir yolu yok," diye cevap verdi babam. "Şu anda tek söyleyebileceğim, Halloran'ları ittifakımızda istemiyorum. Onlara güvenmiyorum."

"Bizi kandıracaklarını mı düşünüyorsunuz?"

Jourdain bakışlarımı karşıladı. "Bunu yapacaklarını *biliyorum*."

Parmaklarımı dizlerime vurdum, endişeliydim. "Yani onları açıkça inkâr edemeyiz. Ama yine de Pierce Halloran'a bir cevap vermem gerekiyor."

Jourdain kıpırdamadan bana bakmaya başladı. "Senden tek istediğim -eğer baban olarak bana kulak verirsen- onunla oyun oynamaman."

Kendini riske atacak hiçbir şey yapma kızım."

"Pierce'ı romantik bir şekilde oynamayı düşünmezdim. Ama az önce de söylediğim gibi, ona cevap vermem gerekiyor."

"Ona Aodhan Morgane ile birlikte olduğunu söyleyemez misin?"

Jourdain bağırdı.

"Cartier'nin zayıflığı olmayan bir lord olarak görünmesi gerekiyor." Kulağa neredeyse sert geliyordu ama bu sözler babamla benim aramda bir gerçek olarak havada asılı duruyordu; sevdiğimiz insanlar her zaman bir zayıflıktı. "Ve Cartier'in,

Aslında hiçbir şeyi yok - yaşayan bir ailesi, eşi, çocukları yok - bu siyaset oyununda onu bizden daha üstün kılıyor."

Jourdain'in gözlerinin bir an için donuklaşmasını izledim. Kendisini, karısı Sive'yi, onu nasıl kaybettiğini düşünüyor olmasından endişelendim.

"Sadece senin mutlu olmanı istiyorum, Brienna," diye fısıldadı sonunda ve itirafı neredeyse yüreğimi burktu.

Ellerini ellerime almak için öne doğru uzandım. "Bunun için size teşekkür ederim, Peder. Duruşmadan sonra - Isolde taç giydikten ve her şeyin nasıl çözüleceğini daha iyi anladıktan sonra - Cartier ve ben bunu açıklayacağız."

Jourdain başını salladı ve birbirine bağlı ellerimize baktı. "Peki kızım. Bu gece Pierce Halloran'a nasıl cevap vereceksin?"

"Bu evin dışında bana talip olmak isteyen her erkeğe nasıl cevap v e r m e y e başlayacağım."

Jourdain hareketsiz kaldı, sözlerimi yavaşça anladı. Gözlerini kaldırdı, benimkilerle buluştu ve içindeki şaşkınlığı gördüm. "Öyle mi? Nasıl yani?" Ama o zaten biliyordu.

Sesimi bir gülümseme ısıttı. "Pierce Halloran'dan bana bir goblenin altın kurdelesini getirmesini isteyeceğim."

Bütün MacQuinn'ler o gece salondaki akşam yemeğine geldiler.

Masalarda neredeyse hiç boş yer yoktu ve büyük oda kısa sürede ocaktaki ateşten, bu kadar çok meraklı insanın ilhamından ve lordun masasında Pierce Halloran'ın yanında oturduğum gerçeğinden dolayı boğucu hale geldi.

Tam da beklediğim gibiydi: keskin, acımasız bir şekilde yakışıklı, aldatıcı bir durgunlukla titreyen gözleri vardı. Ve bunu ayarlamayı severdi

acımasız bakışlarını üzerimde buldum. Saçlarımdaki örgüleri, elbisemin yakasını, vücudumun kıvrımlarını izledi.

Sanki benim için her şey buymuş gibi fiziksel çekiciliğimi tartıyordu.

Sen bir aptalsın, diye düşündüm yemeğin yarısında biramdan düzenli bir yudum alırken, gözleri yine bana dikilmişti. Kendisine zarar verecek bir şey planlıyor olabileceğim düşüncesini aklından bile geçiremeyecek kadar meşguldü.

Kadehime gülümsedim, sadece bir anlığına.

"Peki seni eğlendiren ne, Brienna MacQuinn?" Pierce fark ederek sordu.

Biramı bıraktım ve ona baktım. "Ah, şimdi hatırladım, terzi yarın benim için yeni bir elbise diyecek, beyaz kürklü bir elbise. Tasarımını göreceğim için heyecanlıyım elbette."

Luc iki sandalye aşağıdaki yerinden homurdandı ve sonra aceleyle boğuluyormuş gibi göğsüne vurarak bunu örtbas etmeye çalıştı.

Pierce kardeşime baktı, kaşları çatılmıştı. Luc sonunda özür dilercesine el sallayarak sustu ve Pierce kurt gibi sırtarak tekrar bana odaklandı.

"Seni beyaz kürk içinde görmek isterim."

Bunun üzerine ikinci bir öksürük nöbeti başladı, bu kez diğer tarafımdaki Jourdain'den geliyordu. Zavallı babam, diye düşündüm, çatalını kavrarken parmak eklemleri bembeyazdı.

Jourdain bana hızlıca bir bakış attı ve gözlerindeki uyarı kıvılcımını gördüm. O zaman Pierce'ı çok iyi oynuyordum.

Ekmek tabağına uzandım. Pierce da ona uzandı, parmaklarımız çarpıştı.

"Sana bir dilim daha keseyim mi?" diye sordu sahte bir nezaketle, gözleri şaşırtıcı olmayan bir şekilde dekoltemdeydi.

Ama gözlerim tamamen başka bir şeye takılmıştı. Kolunun kolu bileğinden hafifçe yukarı doğru çıkmıştı ve soluk teninde, damarlarının soluk mavi gölgelerinin hemen üzerinde koyu bir dövme vardı. Bir *D* harfine benziyordu.

ortası doldurulmuş. İnsanın derisine kalıcı olarak kazınacak tuhaf bir şey.

"Evet, teşekkür ederim," dedim, garip işaretini fark ettiğimi görmeden önce bakışlarımı kaydırmaya zorlayarak.

Pierce tabağıma bir dilim çavdar ekmeği koydu ve neredeyse zamanın geldiğini, bu yemeğin yeterince uzamasına izin verdiğimi biliyordum.

"Neden bizi ziyarete geldiğinizi sorabilir miyim, Pierce Halloran?"

Pierce birasından uzun bir yudum aldı; alnındaki ter parıltısını gördüm ve endişesini ve sinirlerini zar zor gizlediği gerçeğinden zevk almamaya çalıştım.

"Sana bir hediye getirdim," dedi kadehini yere bırakırken. Elini masanın diğer tarafına götürdü; orada meşe ağacının üzerinde, yaldızlı kılıflar içinde duran iki geniş kılıç duruyordu. Belki de hayatımda gördüğüm en güzel kılıçlardan ikisiydiler ve onlara dokunmamak, kılıçlardan birini kınından çıkarmamak için kendimi zor tuttum. "Bir tane de baban için getirdim."

Jourdain cevap vermedi. Pierce'a olan kızgınlığını gizlemekte oldukça başarısızdı.

"Peki neden bize böyle cömert hediyeler getirdiniz?" diye sordum, kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı. Göz ucuyla Neeve'nin masadan kalkmakta olduğunu gördüm, birkaç dokumacı da onu takip ediyordu. Planladığımız gibi gobleni salona getirmeye hazırlanıyorlardı.

Bana altın kurdelesini asla bulunamayacak bir goblen bulabilir misin? Jourdain ile plan yaptıktan sonra Neeve'e sormuştum.

Neeve şaşırarak görünüyordu. *Evet, tabii ki yapabilirim. Goblene bu kadar çabuk mu ihtiyacın var?*

Bu akşam yemekten hemen sonra.

Pierce sonunda gözlerimin içine bakarak, "Umarım iyiliğini kazanırım, Brienna," diye cevap verdi.

Sadece ona baktım; o dakika bana bir yıl gibi geldi ve rahatsızlıktan kıvrınmamaya çalıştım.

Bakışmayı ilk o bozdu, çünkü koridorun diğer tarafında bir kargaşa filizleniyordu.

Bakmama gerek yoktu; dokumacıların duvar halısını getirdiklerini, adamların her iki tarafı da görülebilecek şekilde asmalarına yardım ettiklerini biliyordum.

"Peki bu nedir?" Pierce ağzının kenarlarında sinsî bir gülümsemeyle sordu. "Benim için bir hediye mi, Brienna?"

Ayağa kalktım, Pierce ile kürsüdeki duvar halısı arasında durmak için masanın diğer tarafına geçene kadar titrediğimi fark etmedim. Yutkundum, ağzım aniden kurudu ve salon baskıcı bir sessizliğe büründü. Tüm bakışların üzerimde toplandığını hissedebiliyordum. Neeve'in benim için seçtiği goblen enfesti: Bir bahçenin esiri olmuş bir bakire, çiçeklerin arasında otururken dizlerinin üzerinde duran bir kılıç, yüzü gökyüzüne doğru eğilmişti. Sanki tanrılar onu kutsuyormuş gibi ışıkla halelenmişti. Neeve daha uygun bir tasvir seçemezdi.

"Lord Pierce," diye başladım. "Öncelikle, savaştan bu kadar kısa bir süre sonra Fionn Kalesi'ne kadar zahmet edip geldiğiniz için size teşekkür etmeme izin verin.

Belli ki bu hafta aklınızda biz vardık."

Pierce hâlâ gülümsüyordu ama gözleri bana dikilmişti. "Daha fazla numara yapmayacağım. Buraya seninle evlenmek için geldim, Brienna MacQuinn, karım olarak lütfunu kazanmaya geldim. Kılıç hediyemi kabul ediyor musun?"

Kılıçlara hayranlık duyma dürtüsüne direnerek, kesinlikle Hanedanının en iyilerini getirmiş, diye düşündüm. Yine de karakteri çeliğin yanında ne kadar sönük kalıyordu.

"Evimizin geleneklerinden birini bilmediğinizi varsayıyorum," diye devam ettim.

"Ne geleneği?" Pierce sustu.

"MacQuinn Evi'nin ötesinde evlenmek bir meydan okuma gerektirir."

Tedirginliğini örtmek için güldü. "Pekâlâ. Oyunlarınıza eşlik edeceğim."

Beni çocuk yerine koyuyordu. Hakaretine karşı kendimi sertleştirdim ve omzumun üzerinden goblenlere hayranlıkla baktım.

"Her MacQuinn duvar halısının içinde, dokumacının atkılarının arasına gizlediği altın bir kurdele yatar." Pierce'ın soğuk bakışlarıyla karşılaşmak için durakladım. "Bana bu goblenin içinde saklı olan altın kurdeleyi getir, ben de kılıcını kabul edip sana lütfumu sunayım."

Hemen ayağa kalktı ve masanın üzerindeki tabakları tıkırdattı. Adımlarındaki çalımdan, b u n u n çok basit olacağını, karmaşık tasarımı inceleyebileceğini ve gizli kurdeleyi bulabileceğini düşündü.

Babama, kardeşime bir bakış attım. Jourdain taştan oyulmuş gibi görünüyordu, kırmızı yüzü kaşlarını çatmış, eli tabağının yanında yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Luc, Pierce geçerken sadece gözlerini devirdi, kendine bir fincan bira daha doldurdu ve büyük bir eğlenceye hazırlanıyormuş gibi sandalyesine yerleşti.

Pierce goblenin önünde durdu, parmakları hemen kızın yüzünü ve saçlarını çevreleyen haleye gitti, altın bir şey saklamak için en bariz yerdı. Ama beş dakikalık çalışması on dakikaya, on dakikası da otuza dönüştü. Pierce Halloran pes edip hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırmadan önce kırk beş dakika dayanabildi.

"Hiç kimse böyle bir kurdele bulamaz," diye alay etti.

"O zaman üzgünüm ama kılıcınızı kabul edemem," dedim.

Bana bakakaldı; ani bir alkış tufanı koptuğunda şaşkınlığı alaycılığa dönüştü. Salonun yarısı -MacQuinn'lerin yarısı- benim için ayakta alkışlıyordu.

"Pekâlâ o zaman," dedi Pierce, sesi şaşırtıcı derecede sakindi. Getirdiği iki kılıcı toplayarak kürsüye geri döndü.

Ama sonra bana doğru yürüdü ve yüzünü korkunç bir şekilde bana yaklaştırdı. Nefesindeki sarımsak kokusunu alabiliyordum; "Buna pişman olacaksın, Brienna MacQuinn" diye fısıldarken gözlerindeki kanlı damarları görebiliyordum.

Cevap vermek, ona bir tehdit fısıldamak istedim. Ama o kadar hızlı döndü ki bana hiç zaman bırakmadı, aceleyle salondan çıktı, beraberindeki muhafızlar da masalarından kalkıp onu takip etti.

Heyecan dindi ve benim için tezahürat yapan MacQuinn'ler tekrar yerlerine oturup yemeklerine devam ettiler. Neeve'in bakışlarını hissettim; ona baktığımda keyifle sırtıttığını gördüm. Ben de gülümsemeye çalıştım ama yanında oturan yaşlı bir kadın bana öylesine tiksintiyle bakıyordu ki içimdeki rahatlamanın eridiğini hissettim.

"Aferin," diye fısıldadı Jourdain.

Döndüğümde babamın gölgede durduğunu gördüm; sanki düşmek üzere olduğumu hissetmiş gibi dirseğimi tuttu.

"Onu çok kırdım," diye fısıldadım, kelimeler boğazımı tırmalıyordu. "Bu kadar kızacağınızı tahmin etmemiştim."

"Gitmeden hemen önce sana ne söyledi?" Jourdain sordu. "Önemli

bir şey değil," diye yalan söyledim. Pierce'in tehdidini tekrarlamak

istemedim.

"Seni üzmesine izin verme," dedi babam, beni sandalyeme geri götürürken. "O sadece kemiği elinden alınmış süt dişleri olan bir yavrudan başka bir şey değil. Burada güç sahibi olan biziz."

Jourdain'in haklı olması için dua ettim. Çünkü az önce yılanın kafasına mı yoksa kuyruğuna mı bastığımı bilmiyordum.

SEKİZ

NEREDESİN, AODHAN?

Lord Morgane'ın Bölgesi, Brígh Cartier Kalesi

Lannon'larla ilgili şikâyetlerimi yazmanın zamanı gelmişti ama nereden başlayacağımı bilemiyordum.

Yemekten sonra odama çekildim ve annemin masasına oturdum - kale tasfiyesi sırasında kalması için ısrar ettiğim birkaç mobilyadan biri - ve boş bir parşömen kağıdına baktım, elimde bir tüy kalem, bir şişe mürekkep açık ve bekliyor.

Odamda hava buz gibiydi; pencereler hâlâ kırık, çünkü önce diğer, daha belirgin pencereleri değiştirmeyi tercih etmiştim. Derry şimdilik kanatları kapatmış olsa da rüzgârın bitmek bilmeyen uğultusunu duyabiliyordum. Karo döşemelerdeki acılığı, beni bileklerimden yakalamış gibi görünen karanlığı hissedebiliyordum.

Ben yarı Lannon'um. Bu acılara nasıl katlanacağım?

"Lord Aodhan."

Sandalyemde döndüğümde Aileen'in elinde bir çay tepsisi olduğunu görünce şaşırdım. Kapıyı çaldığını duymamış ya da girişini hissetmemiştim bile.

"Sıcak bir şeyler istersin diye düşündüm," dedi ve tepsiyi yanına koymak için öne çıktı. "Sanki kış kralı bu gece sonbahar prensini aşıyor gibi."

"Teşekkür ederim, Aileen." Bana bir fincan doldurmasını izledim ve o zaman sadece bir değil iki fincan getirdiğini fark ettim.

Çayımı boş sayfanın yanına koydu, sonra kendine bir fincan doldurdu ve oturmak için bir tabure çekti. "Derlemeye çalıştığınız şey hakkında bilgisizmişim gibi davranmayacağım lordum."

Ona hüzünlü bir gülümseme verdim. "O zaman neden mücadele ettiğimi biliyor olmalısın." Bana bakarken sessizdi, alnında ıstırap çizgileri vardı.

"Evet. O gece sadece bir bebektin, Aodhan. Nasıl hatırlayabiliyorsun?" "Buraya döndüğümünden beri bazı şeyler aklıma geliyor." "Öyle mi?"

"Yanan bir şeyin kokusunu aldığımı hatırlıyorum. Birinin bana seslendiğini, beni aradığını duyduğumu hatırlıyorum." Duvara, taşların arasındaki harç çizgilerine baktım. *"Neredesin, Aodhan?"*

Aileen sessizdi.

Ona dönüp baktığımda gözlerindeki yaşları gördüm. Yine de ağlamayacaktı. O korkunç geceyi yeniden yaşayarak öfkeden kuduruyordu.

"Aileen" diye fısıldadım. "Bana Morgane'ın şikayetlerini anlatmanı istiyorum. Her şeyin değiştiği gece neler olduğunu anlat bana." Tüy kalemimi aldım, tüyü parmaklarımın arasında yuvarladım. "Kız kardeşimin nasıl öldüğünü bilmem gerek."

"Baban sana hiç söylemedi mi delikanlı?"

Babamdan bahsetmek başka bir yarayı daha gündeme getirdi. Öleli neredeyse sekiz yıl olmuştu ama ben hâlâ onun yokluğunu hissediyordum, sanki bedenimde bir boşluk varmış gibi.

"Bana annemin Gilroy Lannon tarafından öldürüldüğünü söyledi," diye başladım, sesim titreyerek. "Bana kralın savaşta annemin elini kestiğini ve sonra onu taht odasına sürüklediğini söyledi. Babam hâlâ kalenin yeşilliklerindeymiş ve kral annemin kellesini mızrağa geçirmeden önce ona ulaşamamış. Ve yine de . . . Babam bana Ashling'in nasıl öldüğünü hiç anlatmadı. Belki de detayları bilmiyordu.

Belki de biliyordu ve bundan bahsetmek onu öldürürdü."

Ben tüy kalemimi mürekkebe batırıp beklerken Aileen bir an sessiz kaldı.

"O gece tüm savaşçılarımız gitmişti," dedi sesi kısık bir şekilde. "Baban ve annenle birlikteydiler, şatonun yeşil alanında savaşıyorlardı. Seamus bile ailenle birlikteydi. Ben sana ve kız kardeşine bakmak için Brıgh'de kaldım."

Yazmadım. Henüz yazmadım. Oturdum ve sayfaya baktım, dinlerken ona bakmaya korktum, onun anısını hayal ettim.

"Çok fazla uyarımız olmadı," diye devam etti. "Tek bildiğim, darbenin başarılı olduğu ve ailenle Morgane savaşçılarının zaferle evlerine dönecekleriydi. Tam da bu odada, ateşin yanında otuyordum; seni kollarımda tutuyordum ve sen uyuyordun. Tam o sırada avludaki takırtıyı duydum. Lois, annenin silah arkadaşlarından biri, eve dönüyordu. Yalnızdı, hırpalanmış ve kan kaybından ölmek üzereydi, sanki geri dönmek ve beni uyarmak için tüm gücünü harcamış gibiydi. Yere yığıldığı anda onu antrede karşıladım. *Çocukları sakla*, diye fısıldadı bana. *Onları şimdi sakla*. Beni soğuk bir panik içinde bırakarak yerde öldü. Başarısız olmuş olmalıydık; lordum ve leydim düşmüş olmalıydı ve Lannonlar şimdi senin ve Ashling için geleceklerdi.

"Seni kucağıma aldığım için önce seni saklamayı düşündüm. Seni ve kız kardeşini ayrı ayrı saklamam gerekecekti, biriniz fark edilirse diğeri fark edilmeyecekti. Bu yüzden diğeri hizmetçilerden birini Ashling'i yatağından alması için çağırdım. Sonra orada durdum, Lois'in kanı yerde birikiyordu ve ben senin uyuyan yüzüne baktım ve merak ettim... seni nereye saklayabilirdim? Seni Lannon'ların asla bakmayacağı hangi yere yatırabilirdim?"

Durakladı. Kalbim çarpıyordu; hâlâ tek kelime yazmamıştım ama mürekkep sayfaya damlıyordu.

"Sorcha benimle o zaman tanıştı," diye mırıldandı Aileen. "Sorcha bir şifacıydı. Lois'in sözlerini duymuş olmalı ki bir demet ot ve bir mum getirdi. 'Bunu solumasına izin ver,' dedi, otları tutuşturarak. 'Bu onu şimdilik uyutacaktır. Böylece sana ilaç verdik ve seni aklıma gelen tek yere götürdüm. Ahıra, gübre yığınına. Seni oraya yatırdım; seni pisliğe buladım ve öyle bir yerde seni aramayacaklarını bildiğim için oraya sakladım."

Koku . . . çöp kokusu . . . Şimdi anlıyordum. Elimi hızla yüzüme götürdüm, onu susturmak istiyordum, geri kalanını duymaktan korkuyordum.

"Ben aceleyle avluya döndüğümde Lannonlar gelmişti," dedi Aileen. "Bize MacQuinn'ler ve Kavanagh'lardan önce gelmiş olmalılar. Gilroy atının üzerinde, aşağılık kafasında tacıyla duruyordu ve etrafındaki tüm adamları, yüzlerinde kan, ellerinde meşaleler, arkalarında çelik vardı. Bir de Declan vardı, babasının yanında. Sadece on bir yaşında bir delikanlıydı ve Brígh Kalesi'ne gitmişti.

Daha önce sayısız kez. Kız kardeşinizle nişanlanmıştı. Ve bu yüzden *kesinlikle*, *kesinlikle* merhamet olacağını düşündüm.

"Ama Gilroy Declan'a baktı ve 'Bul onları' dedi. Tek yapabildiğim kaldırım taşlarının üzerinde durup Declan'ın atından inişini ve bir grup adamla birlikte seni, kız kardeşini aramak için kaleye girişini izlemek oldu. Orada öylece durdum, kralın gözleri üzerimdeydi. Hareket edemiyordum; tek yapabildiğim Ashling'in de senin gibi saklanmış olması için dua etmektir.

Ve sonra çığlıklar ve bağırışlar yükselmeye başladı. Ama hala . . . Hareket edemiyordum."

Sesi o kadar titriyordu ki onu zar zor duyabiliyordum. O çayını bıraktı, ben de kalemimi bıraktım ve onun önünde diz çöküp ellerini ellerime almak için hareket ettim.

"Bana söylemek zorunda değilsin," diye fısıldadım, kelimeler boğazıma diken gibi batıyordu.

Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve Aileen nazikçe saçlarıma dokundu; böyle ellerin beni sakladığını, hayatta tuttuğunu bilmek, neredeyse ağlamama neden oluyordu.

"Declan kız kardeşini buldu," diye mırıldandı, gözlerini kapattı, parmakları hâlâ saçlarımdaydı. "Onu sürükleyerek avluya çıkarışını izledim. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu, dehşet içindeydi. Kendime engel olamadım. Onu Declan'ın elinden almak için hamle yaptım. Lannonlardan biri bana vurmuş olmalı. Bildiğim sonraki şey yerde olduğumdu, sersemlemiştim, yüzüm kan içindeydi. Gilroy'un

Attan inmiş ve tüm Morganlar avluya çağırılmıştı. Hava karanlıktı ama sessiz ve korkmuş bir şekilde beklerken hepsinin yüzünü hatırlıyorum.

"Kane nerede?" diye bağırdı kral. İşte o zaman anladım ki... annen yükseliş sırasında öldürülmüştü ama baban hayatta kalmıştı. Gilroy onun nerede olduğunu bilmiyordu.

"Bana bu geceyi atlatabileceğimize dair küçük de olsa bir umut verdi. Ta ki kral seni sormaya başlayana kadar. Gilroy, 'Kane'in kızı zaten elimde,' diye alay etti. "Şimdi bana oğlunu getir, ben de merhamet edeyim. Hiçbirimiz ona, bu karanlıklar kralına bir an bile inanmadık. "Oğlunu nerede saklıyorsun? Israr etti. Nerede olduğunu benden başka kimse bilmiyordu. Ona asla söylemeyecektim; beni paramparça edebilirdi ama yine de seni nereye sakladığımı ona asla söylemeyecektim. Sonra kız kardeşini çıkardı, önümüzde tuttu ve dedi ki

Birimiz seni nereye sakladığınızı, Kane'in nerede saklandığını ortaya çıkarana kadar her bir kemiğini kırın."

Gözlerini açtı ve şimdi ben de kendi gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Gücüm toza dönüştü; yüzümü gizlemek için öne doğru eğildim, sanki bir çocukmuşum gibi, sanki tekrar saklanabilirmişim gibi.

"Kız kardeşine işkence etmelerini izlemek hayatımın en zor anıydı," diye fısıldadı. "Kendimden nefret ettim, onu hayal kırıklığına uğrattığım için, onu zamanında saklayamadığım için. Kral bunu Declan'a yaptırdı. Ona bağırdım. Declan'ın bunu yapmak zorunda olmadığını haykırdım. O sadece bir delikanlıydı, diye düşünüp durdum. Bir delikanlı nasıl bu kadar zalim olabilir? Ama yine de babasının emrettiği şeyi yaptı. Declan Lannon eline bir tokmak aldı ve ölene kadar kız kardeşinizin kemiklerini teker teker kırdı."

Artık onunla savaşıyordum. Hayatım **b o y u n c a** içimde saklı kalmış olması gereken gözyaşlarını akıttım. Kız kardeşim ben yaşayabileyim diye ölmüştü. *Keşke ben olsaydım*, diye düşündüm. Keşke bulunan ben olsaydım ve hayatta kalan o olsaydı.

"Aodhan."

Aileen karanlıktan beni çağırdı. Başımı kaldırdım; gözlerimi açtım ve ona baktım.

"Sen benim tek umudumdun," dedi yüzümdeki gözyaşlarını silerken.

"Geçen yıllar boyunca her gün yaşamamın, umutsuzluğumun beni öldürmemesinin tek nedeni sendin. Çünkü geri döneceğini biliyordum.

O gece Lannonlar gittikten sonra baban gizlice kaleye geri dönmek zorunda kaldı; seni babanın kollarına bırakıp seninle birlikte kaçacağına dair bana yemin ettirene kadar hayatımda hiç bu kadar paramparça olmuş bir adam görmemiştim. Kane'in nereye gittiği ya da ne yaptığı umurumda değildi; dedim ki, bu çocuk Lannonların parmaklarının arasından kayıp gitti ve geri dönüp onların saltanatını yıkacak olan kişi o olacak."

Ben olduğumu inkâr etmek için başımı salladım ama Aileen beni sabit tutmak için yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözlerinde artık yaş yoktu. Hayır, artık ateş vardı, yakıcı bir nefret ve bunun kendi kalbimde tutuştuğunu hissettim.

"Duruşmaya götürmeniz için tüm şikâyetlerimizi kaydedeceğim," dedi. "Bunlar okunduktan sonra Declan Lannon'un gözlerinin içine bakıp onu ve Hanesini lanetlemeni istiyorum. Onun sonunun başlangıcı olmanı, annenin ve kız kardeşinin intikamını almanı istiyorum."

Buna yemin etmedim. Annem bir Lannon değil miydi? Onların arasında hâlâ uzak bir akrabam var mıydı? Aileen'e soracak, Lile'nin bulduğum mektubuna değinecek cesareti kendimde bulamadım. Ama uysallığım, onun dediğini yapma hevesim gözlerimden okunuyor olmalıydı.

Rüzgârın uğultusunu tekrar duyduğumda hâlâ yerde diz çöküyordum.

Neredesin, Aodhan?

Bu sefer karanlığa cevap verdim.

Buradayım Declan. Ve senin için geliyorum.

DOKUZ

GERÇEĞİN KESKİN KENARI

Lord MacQuinn'in Bölgesi, Fionn Brienna

Kalesi

Ertesi sabah, yazı aletlerimi topladım ve dokuma evine döndüm.

Bu kez eşikte belirdim ve varlığımı duyurmak için lentoya vurdum, gözlerim geniş dokuma salonunu ve zaten harıl harıl çalışan kadınları taradı.

"Günaydın," diye elimden geldiğince neşeyle selamladım. Dün

geceden sonra dokumacılar şüphesiz benim hakkımda

konusacaklardı.

Ve bu tür konuşmalardan saklanmamaya, onlarla doğrudan görüşmeye karar vermiştim.

Toplamda belki altmış kadın vardı ve çeşitli işlerde çalışıyorlardı.

Bazıları dokuma tezgâhlarının başında atkıları goblenlere dönüştürüyordu. Diğerleri ise bir masada oturmuş, goblen ipliğine dönüştürülecek karikatürü çiziyordu. Diğerleri hâlâ yün eğiriyordu. İşte Neeve de buradaydı, saçlarını altın rengine boyayan sabah ışığında bir çarkın başında oturuyordu. Beni görünce gözlerinin parladığını fark ettim ve ağzının kenarındaki gülümsemeden beni dokuma salonuna davet etmek istediğini anladım. Ama kıpırdamadı, çünkü yanında yine o yaşlı kadın vardı, dün gece Pierce gittikten sonra bana ters ters bakan kadın.

"Size yardımcı olabilir miyiz?" diye sordu kadın dikkatli ama pek de misafirperver olmayan bir sesle. Saçlarında büyük bir gri çizgi vardı ve köşeli yüzünde kaşları çatıktı. Yaptığı tek hareket, sanki onu yerinde tutmak istercesine, çatlamış elini Neeve'in omzuna koymak oldu.

Derin bir nefes aldım, elim deri çantamın kayışıyla oynuyordu. "Babam, Lannon duruşmasına götürmek üzere MacQuinn'in şikâyetlerini toplamama yardım etmemi istedi."

Kimse konuşmadı ve Neeve'nin yanındaki kadının baş dokumacı olduğunu, onun onayı olmadan bu yere giremeyeceğimi anlamaya başladım.

"Neden şikâyetlerimizi size iletelim ki?" diye sordu kadın. Bir an için

nutkum tutuldu.

"Genç kıza karşı nazik ol Betha," diye konuştu beyaz saçları taç şeklinde örülmüş bir başka dokumacı salonun diğer tarafından. "Onun Lord MacQuinn'in kızı olduğunu hatırlarsan akıllıca davranmış olursun."

"Peki tüm bunlar nasıl oldu, hmm?" Betha bana sordu.

"Lord MacQuinn sizi evlat edindiğinde gerçekten kimin kızı olduğunuzu biliyor muydu?"

Sessizce durdum, kalbim bir yumruk gibi göğsüme çarpıyordu. Yüzümdeki ateşin yükseldiğini hissedebiliyordum; MacQuinn halkına dürüstlükten başka bir şey vermek istemiyordum. Yine de Betha'nın sorusuna cevap vermek Jourdain'i kandırdığım izlenimini yaratacak. Çünkü o beni evlat edindiğinde Brendan Allenach'ın kızı olduğumu bilmiyordu, ama ben de bilmiyordum. Yine de bunu söylemenin bu kadınlara sadece boş geleceğini biliyordum.

"Babamın isteği üzerine şikâyetleri dinlemek için buradayım," diye tekrarladım, sesim gergin çıkıyordu. "Ana kapının hemen arkasında oturacağım. Kendileri için kâtiplik yapmamı isteyen olursa, bana oradan ulaşabilirler."

Neeve'e bakmaktan kaçındım, bakarsam görüntümün bozulacağından endişe ediyordum ve koridordan aşağıya, ön odadan dışarıya ve ana kapının ötesine, sabah ışığına doğru yürüdüm. Pencerelerin hemen altında oturacak bir kütük buldum ve orada oturdum, botlarım uzun otların arasında kayboldu.

Ne kadar beklediğimi bilmiyorum, rüzgâr yüzümü ısırtıyor, tutkulu pelerinin etrafıma çekilmiş, kâğıt yığının bir taşla yerinde duruyor, mürekkekim ve tüy kalemim bekliyor. Kadınların konuşmalarını duyabiliyordum, sözlerini

Pencerelerin camından anlaşılmıyordu. Gölgeleer uzayıncaya ve ellerimi artık hissedemeyinceye kadar bekledim, gerçek kalbime bir diken gibi yerleşti.

Dokumacıların hiçbirini bana gelmedi.

Dokumacılar şikayetlerini kaydetmemi istemediler, bu yüzden damatlardan biri bunu yapınca şok oldum.

Akşam yemeğinden sonra beni buldu, kurt köpeğimle akşam yürüyüşüne çıktığımda ahır yolunda benimle buluştu.

"Bayan Brienna?" Damat karşımda duruyordu, uzun boylu ve sırık gibiydi, uzun siyah saçları geleneksel Maevan örgüleriyle örülmüştü. Bakışlarının Nessie'de olduğunu fark edene kadar neden bu kadar endişeli görüldüğünü bilmiyordum, tazi ona hırlamaya başlamıştı.

"Barış, Nessie," dedim ve tüyleri diken diken oldu. Yanımda oturdu ve ben bir kez daha damada baktım.

"Neeve için ne yaptığınızı biliyorum," diye mırıldandı. "Ona okumayı öğrettiğin ve anılarını yazdığın için sana teşekkür etmeliyim."

Eğer bunu biliyorsa, Neeve ona söylemeye karar vermiş olmalı.

"Neeve çok zeki," dedim. "Ona elimden geldiğince çok şey öğretmekten mutluluk duyarım." "Benim için de bir şeyler yazmak ister misin?"

İsteği beni hazırlıksız yakaladı. İlk başta ne diyeceğimi bilemedim ve soğuk bir rüzgâr pelerininin ucuyla flört ederek aramıza girdi.

"Boş ver," dedi ve uzaklaşmaya başladı.

"Sizin için de yazmaktan onur duyarım," dedim ve damat durdu. "Ama neden kardeşime değil de bana geldiğinizi merak ediyorum."

Dönüp tekrar bana baktı. "Benim için kâtiplik yapmanızı tercih ederim, Hanımefendi."

Sözleri beni şaşırttı ama başımı salladım. "Nerede?"

İki ahır penceresinin arasında dar bir kapının **b u l u n d u ğ u** , kaba yontulmuş taş ve harçtan yapılmış ahır duvarının ilerisini işaret etti.

"Orası küçük at odası. Bu gece orada kimse olmayacak. Bir saat içinde orada buluşalım mı?"

"Pekâlâ." Yollarımızı ayırdık; o ahırlara dönerken ben şatoya doğru ilerlemeye devam ettim. Ama merak ediyordum... neden Luc yerine bana geliyordu?

Bir saat sonra gece çökmüştü ve ben de yazı malzemelerimi deri çantama koymuş, küçük at takımları odasına doğru yol almıştım. Bir saat sonra

Damat içeride beni bekliyordu, önündeki orantısız masanın üzerinde bir fener yanıyordu. Ben içeri girdiğimde ayağa kalktı, kapı arkandan gıcırdayarak kapandı.

Çantamı masanın üzerine koydum ve sandalye yerine benim için hazırladığı tahıl çuvallarının üzerine oturup mum ışığında kâğıdımı, mürekkerimi ve tüy kalemimi açtım. Hazır olduğumda masanın karşısından ona baktım, atın, derinin ve tahılın topraksı kokusunu içime çekerek bekledim.

"Nereden başlayacağımı bilemiyorum," dedi oturduğu yerden.

"Belki de bana adını söyleyerek başlayabilirsin," dedim. "Ben

Dillon. Adımı babamdan aldım."

"Dillon MacQuinn?"

"Evet," diye yanıtladı. "Her zaman lordun soyadını kendi soyadımız olarak taşıdık."

Tarihi ve ardından adını yazdım. Dillon yine bir şeyler yüzünden engellenmiş gibiydi. Ama ben dilimi tuttum; düşüncelerini sıralamasına izin verdim. Bir süre sonra konuşmaya başladı. Ben de yazıya dökmeye başladım.

Benim adım Dillon MacQuinn. İlk karanlık yılda, Lord MacQuinn kaçtıktan ve Leydi MacQuinn öldürüldükten bir yıl sonra doğdum. Bir zaman hatırlamıyorum

Allenach'ın bizi ve topraklarımızı yönetmediği zamanlarda. Ama ben her zaman ahırlarda bulundum, yürümeye başlamadan önce bile, bu yüzden pek çok dedikodu duydum ve Allenach'ın nasıl biri olduğunu biliyordum.

Önünde diz çöken, onu öven, her emrini yerine getiren bizlere karşı çok iyiydi. Babam da o insanlardan biriydi, ahırda at bakıcısıydı. Allenach ye dediğinde, babam yerdi. Ağla dediğinde, babam ağlardı. Zıpla dediğinde, babam zıplardı. Ve babama karısını teslim etmesini söylediğinde, babam bunu da yaptı.

Elimi sabit tutmaya çalışarak durakladım. Bir an boğazım öylesine daraldı ki yutkunamayacağımı sandım ve cesaretimi yanlış kullandığımı fark ettim. Yardım etmek, hikayeleri ve şikayetleri yazmak, Jourdain'in insanların zihinlerini ve kalplerini karanlık yıllardan arındırmalarına izin vermek istiyordum. Ama bu . . . bu sadece kanımdan daha da nefret etmeme neden

oldu. "Bayan Brienna," diye fısıldadı Dillon.

Bakışlarını karşılamakta zorlandım, sayfadaki kelimeler gözlerimi yakmak için duman gibi yükseliyordu.

"Söz veriyorum Hanımefendi, bu hikâyenin sonunu duymak isteyeceksiniz."

Derin bir nefes aldım. Ona güvenmeliydim, bu hikâyenin içinde duymam gereken bir şeyler vardı. Yavaşça tüy kalemimi mürekkebe batırdım, tekrar yazıya **d ö k m e y e** hazırdım.

Annem çok güzeldi. En başından beri Allenach'ın dikkatini çekmişti ve annemin lordun yatağına girmeye zorlandığını bilmek babamı çok üzüyordu. Sadece üç yaşındaydım; annemin neden artık pek ortalıkta olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Annem iki yıl boyunca lorda metres olarak hizmet etti. Allenach onun hamile kalamadığını anladığında, onu sessizce öldürttü. Babam kısa bir süre sonra öldü, o kadar paramparça bir adamdı ki onu iyileştirme şansı yoktu.

Ama 1547 yılında garip bir şey oldu. Allenach Damhan'da, kendi topraklarında daha fazla zaman geçirdi ve bizi kendi h a l i m i z e bıraktı. Kadınlarımız rahatlamaya başladı,

onları seçmeyeceğini düşünüyordu. Çünkü Allenach'ın gayrimeşru da olsa bir kız çocuğu istediği söyleniyordu. Çünkü sadece iki oğlu vardı ve kızı olmayan bir lord gerçekten de lanetli sayılırdı.

Bir sonraki sonbaharda farklı türde bir söylenti bize ulaştı.

Allenach'ın Valenialı bir kadından, Rosalie Paquet adında bir kadından bir kızı vardı ve sonunda bu kızı geri almayı planlıyordu. Ancak bundan üç yıl sonra, planlarında bir şeyler ters gitmiş olmalı. Çünkü Fionn'a geri döndü ve kendi kızına sahip olmaya kararlı bir şekilde metresi olarak başka bir kadın seçti.

Dokumacıların en güzelini seçti. Onun tarafından alındığını görmek hepimizi çok üzdü. Lara ona bir çocuk doğurdu. Evet, Allenach'ın açgözlülükle istediği gibi bir kızdı. Ancak küçük kız bir yaşındayken çiçek hastalığına yakalanmış, yüzü yara bere içinde kalmış ve Lara'nın hayatına mal olmuştu. Küçük kız ölmeliydi, Lara'yı diyarın sınırına kadar takip etmeliydi ama o yaşamak için savaştı. Yaşamak istiyordu. Ve Allenach kızının ölmeyeceğini anladığında, onu

gururlu bir sancak olarak yara izleri, aniden çocuk kendisinden değilmiş gibi davrandı ve onu kendi çocukları gibi yetiştirmeleri için dokumacılara bıraktı.

Ellerim titriyordu. Gözyaşlarım bakışlarımı bulanıklaştırdığı için daha fazla yazamadım.

Ama Dillon konuşmaya devam etti. Dinlemem için konuştu, yazmam için değil.

"Dokumacılar onu sevdiler, kendi kızları olarak kabul ettiler. Ona Neeve adını verdiler ve o anda ona kan babasının kim olduğunu asla açıklamamaya karar verdiler, Neeve'e babasının iyi bir kooperatifçi olduğunu söyleyeceklerdi.

"Ve bir kez daha, Allenach'ın bundan sonra kadınlarımızı neden yalnız bıraktığını merak etmeye başladık. Neeve'nin doğumundan sonra onlardan birine daha dokunmadı. Ama şimdi nedenini tahmin edebiliyorum - kadınlarımız başka birinin hayatıyla, kanalın karşısındaki diğer kızın vaadiyle korunuyordu."

Dillon ayağa kalktı ve ellerimi tutmak için masanın üzerine eğildi. Sanki delinmişim gibi ağlıyordum, sanki bundan asla kurtulamayacakmışım gibi.

Neeve benim üvey kardeşimdi. *Benim kız kardeşim.*

"Şu anda sana kızgın olduklarını biliyorum, Brienna," diye fısıldadı Dillon. "Ama bir gün, zaman yaralarını iyileştirdiğinde, seni de Neeve'i sevdikleri gibi sevecekler."

ON

ORPHAN ARTIK YOK

Lord Morgane'ın Bölgesi, Brígh Cartier

Kalesi

Leydi ve Lord Dermott yedi kişilik bir muhafız birliğiyle gün batımından hemen önce geldiler. Aileen'in anlattıklarından sonra o gece pek iyi bir ruh halinde değildim ama yine de kraliçe için imzalamam gereken bir ittifak vardı. İçimde bir şeyleri harekete geçireceğini umarak bir lordun hareketlerinden geçtim; nehirde yıkandım ve sakalıma dokunmadım; saçlarımı ördüm ve başımdaki altın halkayı aldım; terzilerin diktiği yeni kıyafetleri giydim - siyah bir pantolon ve göğsüne gri bir at dikilmiş mavi bir jerkin; salondaki masanın kır çiçekleri ve cilalı kalaylarla süslendiğinden ve bir kuzunun kesildiğinden ve en iyi biramızdan bir fiçinin hazır olduğundan emin oldum.

Sonra avluda Dermott'ları bekledim.

Dermott Hanesi hakkında bildiklerim şunlardı: münzeviydiler, diğer soylu ailelerden uzak dururlardı. İttifakları yoktu; açık bir rekabetleri de yoktu. Madenleriyle tanınırlardı; toprakları tuz madenleri ve taş ocakları bakımından zengindi. Ama belki de tüm bunlardan daha önemlisi ... onlar yönetici kadınlardan oluşan bir Hanedandı. Asil soylarını biliyordum ve ilk doğan çocukları her zaman bir kız olurdu. Ve Maevana'da ilk doğan çocuk mirası alırdı.

Dermott'lu Leydi Grainne ve lord eşiyle tanışmayı çok merak ettiğimi söylememe gerek yok sanırım.

Brígh'in avlusuna, deriler ve koyu kırmızı kadife giysiler içinde, kanatlarının ucunu güneşin taçlandığı bir balıkkartalı amblemiyle süslenmiş bir at üzerinde girdi. Göğsüne bir baldric geçirilmişti ve sırtında kınında geniş bir kılıç taşıyordu. Uzun, siyah saçları halkasının altında kıvrılmıştı ve gözleri

Bana bakarken parlak ama temkinliydi. Bir an için sadece birbirimize baktık -bu kadar genç olmasına şaşırdım, belki de benden sadece birkaç yaş küçüktü- ve sonra kocası onun yanında durdu.

"Demek Swift'in lordu ölümden döndü," dedi Grainne ve sonunda gülümsedi, dişlerindeki son ışık da parlıyordu. "Söylemeliyim ki Lord Aodhan, davetiniz için minnettarım."

"Sizi burada, Brígh Kalesi'nde ağırlamak benim için bir zevk," dedim, neredeyse Valenia'da yapacağım gibi onu selamlayacaktım. Ama sonra Grainne atından indi ve elini uzattı, ben de uygun bir Maevan selamlamasıyla elini sıktım.

"Kocam, Lord Rowan," dedi ve biraz arkasında duran lorda döndü.

Ona da elimi uzattım. "Lütfen salona gelin," diyerek onları sıcaklığa ve şömine ışığına doğru yönlendirdim.

Akşam yemeği biraz garip başladı. Onlara çok fazla kişisel soru sormak istemedim ve görünüşe göre onlar da aynı şeyi hissediyordu.

Ama Aileen baharatlı kek ve sıcak çay getirdiğinde kibarlığımı bir kenara bıraktım.

"Eviniz ve halkınız son zamanlarda ne durumda?" diye sordum.

"Dermott'ların son yirmi beş yılda nasıl hayatta kaldığını mı soruyorsun?" Grainne alaycı bir tavırla karşılık verdi. "Evi, bu bahar vefat eden annemden daha yeni miras aldım. Akıllıydı ve Lannonların görüş alanından uzak durdu. Halkımız sınırlarımızı nadiren terk ederdi ve annem sadece

büyük ölçüde kadın olması nedeniyle bir sezonda bir kez mahkemeye katıldı ve Gilroy'u huzursuz etti.

Ona tuz ve baharat gönderdi; o da bizi çoğunlukla yalnız bıraktı."

Rowan karısına bakarak, "Uzak kuzeydeki konumumuz yardımcı oldu," diye ekledi. "Lannon'un kalesi güneydeydi ama Halloranlarla uğraşmak zorunda kaldık."

Grainne başını salladı. "Evet. Son birkaç on yıldır en büyük sorunumuz Halloranlardı, Lannonlar değil."

"Halloranlar ne yaptı?" Ben sordum.

"Çoğunlukla baskınlar," diye yanıtladı. "Onlar için kolaydı, çünkü aynı toprakları paylaşıyoruz. Otlaklarımızdan hayvanlarımızı ve depolarımızdan yiyeceklerimizi çaldılar. Eğer onlara direnirsek köylerimizi yakarlardı. Birkaç kez kadınlarımıza tecavüz ettiler. Orada

açlıktan ölmek üzere olduğumuz birkaç kış geçirdik.

Böyle zamanları bizimle erzaklarını paylaşan MacCarey'ler sayesinde atlattık."

"MacCarey'lerle yakınsınız o zaman?" diye sordum, Grainne kıkırdadı.

"Ah, Lord Aodhan, bana açıkça da sorabilirsiniz." "Onlarla

bir ittifakınız var mı?"

"Evet," diye cevap verdi. "Sadece beş yıllık bir ittifak. Ama kolay kolay bozulmayacak bir ittifak." MacQuinn ve MacCarey tarihsel olarak hâlâ anlaşmazlık içinde olduklarından, aramızda bir ittifak kurulmasının zor olabileceğini mi söylemeye çalıştığını merak ettim.

Tatlı tabağımı bir kenara iterek sandalyemde kıpırdandım. "Sizi ve halkınızı hayatta tutan bir ittifakı bozmanızı istemeye tenezzül etmem Leydi Grainne."

"O zaman ne soruyorsunuz Lord Aodhan?"

"Isolde Kavanagh'a bağıllık yemini edeceğinize, onu bu diyarın gerçek kraliçesi olarak destekleyeceğinize dair."

Grainne bir an için bana bakmakla yetindi ama dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Isolde Kavanagh. Son birkaç yıldır onun adını anmayı ne kadar çok istemiştim." Kendisine dikkatle bakan kocasına baktı. Zihinlerinde, bakışlarında bir konuşma yapıyor gibiydiler. "Henüz hiçbir şey için yemin edemem Lord Aodhan." Dikkatini tekrar bana yöneltti. "Tek istediğim Isolde Kavanagh ile özel bir görüşme yapmak. Ardından, eğer kabul edersem, desteğimi açıklayacağım."

"O zaman kraliçeyle konuşmanı sağlayacağım."

"Ona zaten böyle mi diyorsun?" Ses tonunda alay yoktu, sadece merak vardı.

"Onu hep öyle gördüm," diye cevap verdim. "Çocukluğumuzdan beri." "Ve ona ve büyüüne güveniyorsun?"

Grainne'in sorusu beni şaşırttı. "Isolde'ye hayatım pahasına güvenirim," diye dürüstçe cevap verdim. "Yine de, onun büyüü hakkında sizi endişelendiren şeyin ne olduğunu sorabilir miyim?"

Grainne sessizdi. Ama tekrar Rowan'a baktı.

Hava akımı olmamasına rağmen mum ışığı titriyordu. Gölgeler masanın üzerinde sürünmeye başladı, sanki

Hayat. Göz ucuyla baktığımda, aydınlık ve karanlık sanki bir dans ediyormuş gibi kıvrılıp hareket ediyordu. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu; aniden Dermott'ların zihin zihin konuştukları hissine kapıldım. Aralarında görünmeyen bir akım vardı ve bunu benzetebileceğim diğer tek deneyim Brienna'nın Eventide Taşı'nı Isolde'nin boynuna taktığı andı, büyüün uyandığı andı.

"Belki de son iki hafta içinde garip bir olay fark ettiğiniz için büyü hakkında soru soruyorsunuz," diye mırıldandım , ve Grainne'in bakışları

benimkinde daraldı. "Isolde Kavanagh Eventide Taşı'nı takmaya başladığında ... sen de bir şeyler hissettin."

Grainne güldü ama Rowan'ın elinin kemerindeki hançere gittiğini fark ettim.

"Tuhaf bir teori ileri sürüyorsunuz Lord Aodhan," dedi kadın. "Bu kadar açık konuşmamanız konusunda sizi uyarmak isterim."

"Bu konuda konuşulmasını engelleyecek ne var?" Kollarımı iki yana açarak sordum. "Lannonlar hapiste."

"Ama Lannonlar henüz ölmedi," diye düzeltti Grainne, bu da beni endişelendirdi. "Ve Halloranlar hâlâ ortalığı karıştırıyor. MacQuinn'lerle yatağa girmeye çalıştıklarını duydum."

Konuşmayı o kadar hızlı bir şekilde değiştirdi ki, büyü konusuna ve Dermott'ların içinde bir iz olabileceğine dair şüphelerime geri dönemedim. Ama neyi ima ettiğini çok iyi biliyordum.

Jourdain önceki gün bana Pierce Halloran'ın Brienna'ya yaptığı felaket teklifi anlatan bir mektup yazmıştı.

Onu rahatlatmak için, "MacQuinn'ler Halloran'larla işbirliği yapmayacak," dedim.

"O zaman Halloranlara ne olacak? Cezalandırılmadan yeni bir kraliçenin altında yollarına devam mı edecekler?"

Ona şunu söylemek istedim, *sen ve ben aynı şeyleri arzuluyoruz*. Adalet istedik, bir kraliçenin korumasını istedik, büyüyle ilgili cevaplar istedik. Yine de ona bunun sözünü veremezdim; havada hâlâ çok fazla belirsizlik vardı.

"Halloranlar'ın, Carralılar'ın ve Allenachlar'ın kaderi yakında belli olacak. Lannon'ların duruşmasından sonra," diye cevap verdim.

Grainne'in gözleri salona, ocağın üzerindeki Morgane bayrağına kaydı. Bir süre sessiz kaldı ve sonra fısıldadı, "Evinizin bu kadar büyük acılar çektiğini bilmek beni üzdü."

Sessizdim, kaçınılmaz olarak kız kardeşimi düşünüyordum. Ashling'in kaderi ne zaman aklıma gelse acı çekiyordum. Bu kale, bu topraklar onun olmalıydı. Tıpkı Grainne gibi, Morgane'in yönetici leydisi olabilirdi.

Grainne içini çekti ve bana baktı, eli masanın altından Rowan'ın eline uzandı, elini gizlice hançerinden çekti. "Umarım siz ve halkınız tamamen iyileşirsiniz." Ben düzgün bir yanıt veremedim ayağa kalktım. Rowan ve ben de onunla birlikte ayağa kalktık, mum ışığı dalgalanıyordu. "Yemek için teşekkürler Lord Aodhan. Yolculuktan dolayı oldukça yorgunum. Sanırım dinlenmeliyiz."

"Tabii ki."

Aileen, Dermott'lara odalarına kadar eşlik etmek üzere öne çıktı.

"Sabah görüşürüz," dedi Grainne, Rowan'ın koluna girerek.

"İkinize de iyi geceler." Kendi odama çekilmeden önce birkaç dakika bekledim, bitkin bir haldeydim ve sanki hiçbir şey başaramamışım gibi hissediyordum.

Tomas zaten oradaydı, ocağın önündeki karyolasında oturmuş bir deste kâğıtla oynuyordu. Diğer çocuklarla aynı odada kalması konusunda ne kadar ısrar ettiysem de benim odamda kalmakta ısrarlıydı. Morgane çocuklarıyla arkadaşlık kurmuyordu, bu da beni biraz endişelendiriyordu.

"Hanımefendi Brienna burada mı?" diye sordu hevesle.

"Hayır, delikanlı," diye cevap verdim, ceketimin bağlarını çözerek. Botlarımı çıkarırken inleyerek sandalyeme çöktüm.

"Bayan Brienna ile evlenecek misin?"

Bir süre orada oturup buna nasıl cevap vereceğime karar vermeye çalıştım.

Tomas elbette sabırsızlanıyordu.

"Öyle mi lordum?"

"Belki de. Unuttuysan söyleyeyim, yarın Lyonesse'e gidiyorum. Brígh'e ne zaman döneceğimi bilmiyorum ama Aileen sana göz kulak olacağını söyledi." Başımı kaldırdığımda Tomas'ın karyolasında oturduğunu ve bana kaşlarını çatarak baktığını gördüm.

"Bu bakış ne için?" Ben sordum.

"Sizinle Lyonesse'e gidebileceğimi söylemiştiniz,

Lordum!" "Böyle bir söz vermedim Tomas."

"Evet, yaptın! Üç gece önce akşam yemeğinde." Hakkını yemeyelim, delikanlı iyi blöf yapıyordu. Ona böyle bir söz vermiş olabileceğimi düşünerek bir an paniğe kapıldım ve hafızamı yokladım.

Ama sonra tabii ki bu yolculuğa bir çocukla çıkmayacağımı düşündüm ve bakışlarımı ona yönelttim. "Hayır, yapmadım. Burada, Aileen ve diğerleriyle birlikte kalmanı istiyorum ve-"

"Ama ben sizin *koşucunuzum* lordum!" Tomas itiraz etti. "Koşucunuz olmadan gidemezsiniz."

Kendi kendime atadığım koşucum. Birçok konuda yenilmiş hissederek iç çektim ve yatağımın kenarına oturmak için yer değiştirdim.

"Bir gün benim koşucum olacaksın, hiç şüphesiz en iyi koşucum," dedim ona nazıkçe. "Ama ayağının iyileşmesi gerekiyor Tomas. Şu anda benim için ayak işlerini yapmaya gidemezsin. Burada, güvende olacağını bildiğim yerde kalmanı istiyorum."

Çocuk bir süre daha ters ters baktıktan sonra battaniyesine sarındı ve sırtını bana dönerek gıcırtılı karyolasına oturdu.

Tanrılar yardımcım olsun, bu iş için biçilmiş kaftan *değilim*, diye düşündüm yorganımı çeneme kadar çekerek uzanırken. Ateş ışığının tavanda dans edişini izledim.

Zihnimi susturmak.

"Hanımefendi Brienna Lyonesse'de mi olacak?" Tomas halsiz bir şekilde sordu. "Evet."

Sessizlik. Sadece tahta pencerelerin ardındaki rüzgârın ağıtı, ateşin çıtırtısı vardı ve sonra Tomas'ın karyolanın üzerinde kıpırdadığını duydum.

"Bana hikayeyi anlatmayı bitirmesi gerekiyordu." Esnedi. "Taşı nasıl bulduğu hakkında."

"Sana sonunu anlatacağına söz veriyorum delikanlı. Ama biraz daha beklemen gerekecek."

"Ama onu bir daha ne zaman göreceğim?"

Gözlerimi kapattım, sabrımın son kırıntısını arıyordum. "Onu çok yakında tekrar göreceksin, Tomas. Şimdi git uyu."

Çocuk homurdandı ama sonunda sustu. Kısa süre sonra horlamalarının odayı doldurduğunu duyabiliyordum. Ve şaşırtıcı bir şekilde, biraz rahatladım.

Ses.

Ertesi sabah erkenden kalktım ve Lyonesse'e doğru yola çıkmaya hazırlandım. Kendi çantamı hazırladım, Morgane'in ş i k a y e t l e r i n i mumlu deriden bir tabakaya sarmaya özen gösterdim ve hızlı bir yolculuk için giyinmeden önce sicimle bağladım. Kraliyet şehrine yolculuk bir günden az sürüyordu ve hem kendim hem de beni salonda kibar bir gülümsemeyle karşılayan Dermott'lar için yeterince erzak hazırladığımdan emin oldum.

"Kahvaltıda bize katılır mısınız Lord Aodhan?" Masadakilere yaklaştığımda Grainne sordu. Yemeklerini yarıda bırakmış gibi görünüyorlardı ve ben kürsünün merdivenlerinde durmuş, sanki ben ziyaretçiymişim, o da ev sahibiymiş gibi hissediyordum.

Midem düğüm düğüm olsa da, "Elbette uyuyacağım," dedim. "Umarım ikiniz de iyi uyumuşsunuzdur?"

Ama Grainne'in cevap verme fırsatı olmadı. Kolumda ani bir çekiştirme hissettim ve Grainne'in bakışlarının yüzümden dirseğime kaydığını, gülümsemesinin azaldığını izledim.

Kim olduğunu zaten biliyordum. Aşağıya baktığımda Tomas'ı yanımda, marangozumun onun için yaptığı tahta koltuk değneğine dayanmış, omzundan küçük bir sırt çantası sarkarken buldum.

"Sizinle geliyorum lordum," diye ısrar etti çocuk, sesi titriyordu. "Beni geride bırakamazsınız."

Kalbim yumuşadı ve ona sessizce hitap edebilmek için diz çöktüm.

"Tomas. Sana önemli bir emir veriyorum. Ben yokken kaleye göz kulak olman için burada, Brígh'te kalmanı istiyorum."

Kelimeler ağzımdan çıkmadan önce başını sallıyordu, kızıl saçları gözlerine dökülüyordu. "Hayır. Hayır, burada kalamam."

"Neden, delikanlı? Neden kalamıyorsun?"

Tomas başını kaldırıp Leydi Grainne'e baktı, sonunda onu fark etmişti. Gözlerini tekrar bana dikmeden önce kıpırdamadan durdu. "Çünkü ben senin koşucunum."

Davranışlarından, beni dikkate almamasından giderek rahatsız oluyordum. Bu ısrarın kökeninde ne olabileceğini merak ederek bir nefes aldım ve sordum: "Burada sana kaba davranan biri mi oldu Tomas? Yapmışlarsa bana söyleyebilirsin. Gitmeden önce bunu düzelteceğim."

Başını tekrar salladı ama gözlerindeki yaşları fark ettim. "Seninle gelmem gerekiyor."

"Tanrılar aşkına, Tomas," diye fısıldadım, öfkem yükseliyordu. "Bu sefer benimle gelemezsin. Anlıyor musun?"

Dehşete kapıldım, Tomas gözyaşlarına boğuldu. Utanç içinde koltuk değneğini bana doğru itti ve ben onu durduramadan oradan uzaklaştı.

Orada bir süre daha diz çöktüm, sonunda Tomas'ın koltuk değneğini alıp Grainne'in yanındaki sandalyeme doğru yürüdüm. İçimi çektim ve kendime bir fincan çay **d o l d u r d u m** , ikisi de bana bakan Dermott'lara söyleyecek neşeli bir şeyler düşünmeye çalıştım.

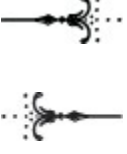
"Lord Aodhan?" Grainne dedi, sesi o kadar kısıktı ki neredeyse onu duymuyordum. "O delikanlının kim olduğunu bilmiyor musun?"

Çayıma gereğinden fazla krema döktüm, hâlâ sinirliydim. "Kendisi kalede bulduğum bir yetim. Patlaması için özür dilerim."

Sessizdi. Sessizliği ona, gözlerindeki şok ve dehşete bakmamı sağladı.

"O yetim değil," diye mırıldandı Grainne. "Onun adı Ewan. Ve Declan Lannon'un oğlu."

A circular diagram with a decorative border. The border is a thick, dark line with a repeating pattern of small, stylized floral or geometric motifs. The text "BÖLÜM TWO" is centered within the circle in a large, serif font. The diagram is framed by a thin black line with decorative flourishes at the top, bottom, left, and right.

ON BİR

YARIM AYLAR

Lyonesse Yolunda, MacQuinn-Morgane bölgesi sınırı Brienna

"Morgane'ı ne tutuyor?"

Jourdain'in sabırsız nefesi bulutlara dönüştü, Cartier ve Dermott'ları beklerken sabah ayazı hâlâ yerde parlıyordu. Kısrağımın üzerinde Luc ve babamın arasında oturuyordum, dört muhafızımız da atlarına binmiş, arkamızda saygılı bir mesafede bekliyorlardı. Toplanmış ve hazırдық, düşüncelerimiz endişeyle yolculuğa, bizi bekleyen duruşmaya yönelmişti. Dakikalar ilerledikçe ve biz MacQuinn-Morgane sınırındaki ağaçların altında beklemeye devam ettikçe, endişelerimin arttığını hissetmeye başladım. Cartier neredeyse yarım saat gecikmişti. Ve o hiç geç kalmazdı.

"Burada buluşmak üzere anlaşmıştık, değil mi?" Jourdain atını ileri doğru iterek sordu. Brígh Kalesi'ne doğru kıvrılan yola kaşlarını çatarak baktı. Uzağı göremiyordu; sis hâlâ yoğundu ve şafakta bir peçe gibi parıldıyordu.

"Dün gece bir şeylerin ters gittiğini mi düşünüyorsun?" Luc sordu. "Dermott'larla mı?"

Aklıma gelen tek mantıklı açıklama buydu ve boğazımdaki korku yumrusunu yutmaya çalıştım.

Kısrağımın kulakları öne doğru dikildi.

Gözlerimi sise dikmiş bekliyordum, nihayet toynakların yola vuruşunu duyduğumda kalbim hızlandı. Sırtımda kınında bir kılıç vardı; elim neredeyse kabzaya gidiyordu, ama Cartier sisten önce çıktı, güneş ışığı alnındaki altın halkayı yakaladı. Bir an için onu tanıyamadım.

Keten rengi saçları örgülüydü. Yüzü tıraş edilmemişti. Tutkulu pelerini yerine deri ve kürk giymişti. Taş gibi soğuk görünüyordu, yüzü dikkatle korunuyordu, bu yüzden ne hissettiğini, ne düşündüğünü bilmiyordum.

Sonra bana baktı ve içinde bir şeylerin hafiflediğini gördüm, sanki sonunda nefes alabilecekmiş gibi bir düğüm çözülüyordu.

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedi atı durduğunda.

Cevap verme şansımız olmadı, çünkü Dermott'lar hemen arkasındaydı.

Grainne'in bakışları doğrudan benimkilere yöneldi, sanki **a r a m ı z d a** görmeyen bir kanal varmış gibi.

"Taşı bulan kadınla tanışmak için sabırsızlanıyordum," dedi gülümseyerek.

Gülümsemesine karşılık verdim. "Dermott'un Leydisi'yle tanışmak için

sabırsızlanıyordum." "O zaman benim yanıma bin?"

Başımı salladım, kırsığım onun etkileyici atıyla aynı hizaya geldi.

Jourdain bir şeyler söylüyordu ama sözlerini tam olarak anlayamadım; Cartier'nin bakışlarını hissettim ve onu karşılamak için başımı kaldırdım.

Neden geç kaldın? Ona sormak istedim.

Gözlerimdeki soruyu görmüş olmalı, çünkü cevap vermek istemiyormuş gibi bakışlarını benden kaçırdı.

Yolculuğumuza başladık, Jourdain sıkı bir tempo tutturmuştu. Hızlı gitmenin iyi yanı konuşmaya yer bırakmamasıydı ve ben tamamen kendi düşüncelerime dalabiliyordum.

Cartier'nin soğukluğu için bir neden bulmaya çalıştım ve bu kalbimi çok fazla ağrıttığında, bir sonraki acı verici hayale geçtim. Neeve.

Kız kardeşim. Benim bir kız kardeşim var.

Dillon Neeve'in kim olduğunu açıkladığından beri kendimi pek kendim gibi hissetmiyordum.

Elini elime almak, ona dikkatle bakmak ve sesini dinlemek istiyordum. Yine de Dillon'ın ifşaatından beri onunla konuşma fırsatı bulamamıştım.

Bunun bir şekilde en iyisi olup olmadığını, Neeve'e Allenach aracılığıyla bağlı olduğum, Neeve'in yarı yarıya benim olduğu gerçeğine alışmam için bana zaman verip vermediğini merak ettim. Ve Dillon ona hiçbir şey söylememem konusunda ısrar etmişti.

Doğru zaman geldiğinde, ona senin kardeşin olduğunu söyleyeceğiz. Ona babasının kim olduğunu söyleyeceğiz.

Sonunda atlarımızı dinlendirmek için hızımız yavaşladı ve kendimi Leydi Grainne ile yalnız at sürerken buldum, adamlar biraz önümüzdeydi.

"Pelerinin çok güzel," dedi Grainne, gözleri tutkulu pelerinimde gezinirken.

"Teşekkür ederim." Karşılığında verecek bir iltifat bulmaya çalıştım ama sonunda en iyisinin bekleyip Grainne'in gerçekten ne hakkında konuşmak istediğini görmek olduğuna karar verdim, çünkü sanki erkeklerin bizi duymasını istemiyormuş gibi sesini alçaltmıştı.

"Belki de burada bir Tutku Evi kurarsınız? Kuzeyde?"

Cartier omzunun üzerinden bakıp bakışları doğrudan bana yöneldiğinde sordu.

"Bunu yapmayı umuyorum," diye cevap verdim, eyerinde dönmeden önce gözlerim tekrar onunkilerle buluştu. Yanında at süren Rowan Dermott'a bir şeyler söyledi.

"Lord Aodhan'ı ne zamandır tanıyorsun?"

"Sekiz yıldır," diye cevap verdim.

"Demek onu uzun zamandır tanıyorsun," diye yorumladı Grainne. "Eventide Taşı'nı bulmana yardım etti mi peki?"

"Hayır." Çok fazla bilgi vermekten çekiniyordum; Grainne'in bizimle birleşip birleşmeyeceğini hâlâ bilmiyordum ve bu beni biraz geriyordu, sanki söyleyeceğim herhangi bir kelime onu bir tarafa itebilirmiş gibi.

Tereddüt ettiğimi hissederek gülümsedi. "Seni rahatsız ediyorum. Amacım bu değil. Sadece siz asilerin birbirinize nasıl uyum sağladığınızı merak ediyorum, sizi daha yakından tanımak için."

Bakışlarını gülümseyerek karşıladım. "Beni rahatsız etmiyorsunuz leydim." Eyerde kaydım, bacaklarım zaten ağrıyordu.

"MacQuinn taşın nerede olduğunu bildiğimi öğrenince beni evlat edindi. Luc benim kardeşim oldu ve sanki hep öyleymişiz gibi görünüyor. Lord Aodhan birkaç yıl boyunca benim öğretmenimdi. Birkaç hafta öncesine kadar onun gerçek kimliğini keşfedememiştim."

Grainne neşeyle, "Bu beni çok şaşırtmış olmalı," dedi. Neredeyse gülüyordum. "Evet."

Bir an sessiz kaldık, Luc'un sesi adamlara dramatik bir şekilde bir hikaye anlatırken bize geri döndü.

"Bilmeni isterim ki," diye mırıldandı Grainne, "Pierce Halloran'ı küçümseyen her kadın benim anında müttefikimdir."

İtirafı beni şaşırttı. Bakışlarıyla tekrar karşılaştım, kalbim yoldaşlık teklifiyle ıslanmıştı ve şimdi sorularla dolup taşan bendim.

"Ah, duymuşsunuzdur. Onu iyi tanıyorsun o zaman?"

Grainne homurdandı. "Ne yazık ki evet. O ve haydut çetesi son birkaç yıldır halkıma terör estiriyor."

"Böyle bir şey duymaktan nefret ediyorum," diye cevap verdim kederle. Pierce'ın bana söylediği son şeyi hatırlayarak durakladım- *Buna pişman olacaksın.*

"Size sorabilir miyim? . . Misilleme yapacak türden bir adam mı?"

Grainne bir an sessiz kaldı ama sonra dikkatini bana yöneltti ve aramızda hiçbir kılık ya da maske olmadığını, bana dürüstçe cevap vereceğini gördüm.

"O bir korkak. Asla tek başına saldırmaz, sadece arkasında çok sayıda kişi olduğunda saldırır. Çoğu zaman onu bir kukla olarak düşündüm ve belki de dümende ona emir veren, iplerini çeken başka bir adam vardı. Çünkü o karşılaştığım en zeki canavar değil, ama tüm bunlar söylenirken ... asla küçümsemeyi unutmaz."

Sözleri üzerine düşündüm, korkum derinleşiyordu. "Bileğinin iç kısmında bir iz fark ettim."

"Evet," dedi Grainne. "Yarım ay işareti. Lannonlar'ın kutsamasının bir işaretidir. Bu işareti kalıcı olarak tenine nakşedenler, hangi Haneden gelirlerse gelsinler Gilroy'un gözüne girmeyi garantilemiş olurlardı. Bu işaret onlara sadakat yemini ettikten sonra verilirdi. Onlar kralın en sadık takipçileridir."

Pierce da öyle olmalı. Midem bulandı.

"Ve eğer Halloranların, Carralıların ve Allenachların armalarını incellerseniz . . ."
Bir an durakladı ve benim Brendan Allenach'ın piçi olduğumu bildiğini tahmin ettim. "Mühürlerine küçük bir ekleme yaptılar. Süslemelerin arasına gizlenmiş, bulması biraz zor ama yakından bakarsanız yarım ayı göreceğinize söz veriyorum. Lannonlara olan bağlılıklarını kendi hanelerinden bile üstün tuttuklarını ilan etme şekilleri."

"Böylece kraliçeye muhalif olanlar sadece kollarını sıvayarak

kolayca bulunabilir," diye mırıldandım.

Grainne başını salladı, kara gözlerinde bir parıltı vardı. "Evet, Brienna MacQuinn. Isolde Kavanagh için korktuğun şey muhalefet ise, ben olsam onlarla başlardım."

Atlarımız neredeyse yolda duracaktı.

Karşılığında ona bilgi borçluydum. Ve bunu aramızdaki havada hissettim, borçluydum.

"Bana bir şey sor," diye fısıldadım. "Ben de sana anlatayım."

Grainne tereddüt etmedi. "Eventide Taşı. Herhangi birinizi yaktı mı?"

Taşın büyüden yoksun olanları nasıl yaktığına dair efsanevi hikâyeye atıfta bulunuyordu; bu, birinin Kavanagh olup olmadığını test etmenin en basit yoluydu.

"Onu taşıırken bir madalyonun içinde sakladım ve bazı anlarda sıcaklığını hala hissediyordum."

Cevap verdim. "Isolde'den başka kimse ona dokunmaya çalışmadı, bu yüzden buna tam olarak cevap veremem."

Daha fazla bir şey söylemek istedi ama bizi kontrol etmek için geri dönen Jourdain tarafından sözümüz kesildi.

"Hanımlar? İlerlemeye hazır mıyız?"

"Elbette öyleyiz Lord MacQuinn," diye cevap verdi Grainne gülümseyerek. "Sizin yolunuzu takip edeceğiz."

Babam başını salladı, atını döndürmeden önce bana baktı.

"Pierce Halloran'a gelince," dedi Grainne, atlarımız tırısı geçerken dizginlerini toplayarak. Kısrağımı daha hızlı koşması için teşvik etmek zorunda kaldım, iğdişiyle aynı hizaya gelebilmek ve son tavsiyesini yakalayabilmek için. . . .
"Arkamı kolla, Brienna."

[ON İKİ](#)

[ACI PORSIYONLAR](#)

Lyonesse Kraliyet Şatosu, Lord Burke'ün Toprakları Duruşmaya Üç Gün Kala
Cartier

Tomas, Declan'ın oğluydu. *Çatımın altında Declan'ın oğlu vardı.* Bu da bir Lannon'a istemeden de olsa yataklık ettiğim anlamına geliyordu.

Grainne bana çocuğun gerçekte kim olduğunu söylediğinde, bu konuda ne yapacağımdan emin olamadan onu geri aramak için masadan fırlamıştım. Onun hakkında. Ama Tomas -gerçek adı *Ewan*- şatonun gölgelerine dalarak ortadan kaybolmuştu. Onu bulmak ve onunla konuşmak için bütün mobilyaları devirmek istemiştım. Sonra tam olarak kimi taklit ettiğimi fark ettim, sanki bu şato lanetliymiş gibi ve kendimi ciddi şekilde hasta hissettim.

Neredesin, Ewan?

Saklı kalmasına izin verdim ve merak ederek Aileen'in yanına gittim.

Biliyor muydu? Declan'ın oğlunun benim koşucum olduğunu biliyor muydu? Declan'ın oğlunun bana bağlandığını?

"Ben yokken Tomas'a göz kulak olur musun?" Ona rahat görünmeye çalışarak sormuştım.

"Elbette Lord Aodhan. Onunla ilgilenildiğinden emin olacağım," diye cevap verdi. "Onun için endişelenmeyin."

Onun için kesinlikle endişelenirdim. Burada düşmanımın oğlunu koruyordum. Burada delikanlıya karşı bir sevgi besliyor, onu kendimin bir parçası, bana ihtiyacı olan genç bir Morgane yetimiymiş gibi davranıyordum. Odamda u y u m a s ı n a ve masamda yemek yemesine izin veriyor, beni bir gölge gibi takip etmesine izin veriyordum. Ailesinin geri kalanıyla birlikte zincire vurulup kale zindanlarına kapatılması gerekirken ben burada ona bakıyordum.

Tanrılarım.

Aileen, Ewan'ın kim olduğunu bilmiyordu. Tanımadığını söyleyebilirim. Ve halkımdan hiç kimsenin onu tanıdığını sanmıyorum, büyük olasılıkla tüm Morganlar Lord Burke'ün holdinginde kaldıkları ve kralın torununu görebilecekleri kraliyet kalesine hiç gitmedikleri için.

Ama Grainne Dermott kesinlikle biliyordu. Ve şimdi bunu bildiğine göre, başımın üzerinde karanlık bir sır tutuyordu, beni ezmek için düşmesine izin verip vermeyeceğini bilmediğim bir sır.

Doğruca ofisime gittim ve biraz yalnız kalmak için oturdum.

Çatıda hâlâ bir delik vardı. Kirli zemine yayılmışım.

Ve orada kalabildiğim kadar uzun süre kalıp düşüncelerimi sıraladım. Benden yardım isteyen, koruyacağıma *söz verdiğim* bir çocuğu korumak için onurumla bağlıydım ve yine de Ewan'ı teslim etmek, o n u ailesine katılması için zindanlara götürmek, onlarla birlikte yargılanmasını sağlamak gibi korkunç bir sorumluluğum vardı.

Ne yapsaydım?

Seçenekleri tarttım, acaba gerçekten de onu Lyonesse'e mi götürmeliydim, yoksa onu Isolde'nin ellerine bırakıp *"İşte burada" mı* demeliydim? *Kimsenin bahsetmediği kayıp Lannon prensi. Onu babasıyla birlikte zincire vurun.*

Yapmam gereken buydu, bir Morgane Lordu'nun yapması

gereken. Ama yine de yapamadım.

Onu bulamazsanız, alamazsınız.

Dermott'ları ofisime çağırıştım. Yine de oturabilecekleri bir mobilya yoktu, çatlak ocakta ateş yanmıyordu ve gökyüzü içeriye bakıyordu.

Grainne odanın tüm kırık parçalarını, ondan saklamaya çalıştığım kırık parçaları not etmişti. Yine de benim bakımsızlığım ya da Ewan hakkında hiçbir şey söylemedi. Rowan'ın yanında durdu ve bana bakarak bekledi.

"O olduğunu bilmiyordum," dedim, sesim gergin çıkıyordu.

"Biliyorum Lord Aodhan." Ona bakmaya razı olup gözlerinde bir miktar merhamet olduğunu görene kadar bana acıdığını düşünmüştüm. "Rowan ve ben bu konu hakkında konuşmayacağız - onu hiç görmemiş gibi davranacağız, eğer Haneniz için en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsanız."

Ona inanmak istedim. Yine de uğursuz sırrımı daha sonra ortaya çıkarmak ve beni ifşa etmek için saklıyor olabileceğini biliyordum.

"Sana nasıl güvenebilirim?" Sabahın yaklaştığını, yolda olmamız gerektiğini, MacQuinn'lerle buluşmamız gerektiğini bilerek homurdandım.

"Bugünlerde hangimiz kime güvenebiliriz ki?" diye karşı ıktı. "Benim sözüm size yeter."

Aradığım cevap bu değildi. Ama sonra bir gece önceki konuşmamızı hatırladım, Dermott'ların kanlarında büyü izi olduğunu yeni keşfettikleri varsayımımı nasıl ürütmüştü. Bu çılgınca bir önseziydi ama yine de elimdeki tek teminat buydu.

Grainne de bunu biliyordu. Duruşunda bir sertlik vardı, sanki konuyu tekrar açmam için bana meydan okuyordu.

Çok uzun bir yolculuk günü oldu.

Lyonesse'e vardığımızda hava bozmuştu. Öğleden sonra batıdan bir fırtına gelmişti; kaleye doğru ilerlerken hepimiz sıırıslıklam ve s u s k u n d u k , cadde yağmur ve çamurdan neredeyse bataklığa dönmüştü.

Kalenin kapılarından geçip kraliyet avlusunda son bir kez durduğumuzda gözlerim Brienna'daydı. Tutku dolu pelerini çamur içindeydi, uzun kahverengi saçlarının örgülerinden yağmur damlıyordu ama yine de gülümsüyor, Grainne'le kahkahalar atıyordu.

Isolde avlunun kemerinin altında duruyor, yağmura meydan okuyor, belinde gümüş dokuma bir kemeri olan sade yeşil bir elbise giyyordu. Eventide Taşı boynundan sarkıyordu, fırtınada parlıyordu ve kırmızı

Saçları bir dizi küçük örgüyle geriye doğru toplanmıştı. Grainne ve Rowan'ın ellerini sanki tahta çıkmak üzere olan bir kadın değil de eski bir tanıdıkmiş gibi sıkarak gülümsemesini izledim. Onda bir alçakgönüllülük ve gizemli bir hava vardı, bu da bana çocukken, o ve ben gerçekte kim olduğumuzu, benim Morgane'ın varisi olduğumu ve onun da kuzey kraliçesi olmaya yazgılı olduğunu öğrendiğimiz zamanki halini hatırlattı.

Sessiz ve nazikti, söylediğinden çok daha fazlasını gözlemleyen bir çocuktü. Kimsenin şüphelenmediğı türden bir çocuk.

Çelik. Bu nedenle, o ve ben hızlı bir arkadaşlık kurmuştuk ve babalarımız yılda bir kez gizlice buluşup stratejileri ve Maevana'ya dönme planlarını tartışırken onları gizlice dinleme geleneğı oluşturmştuk.

"Beni kraliçe yapmak istiyorlar Theo," diye fısıldamıştı Isolde bana, dehşet içinde.

Ben on bir, o on üç yaşındaydı ve bir dolabın içinde oturmuş babalarımızın planlarını, kaybettiğimiz vatanımız için çektikleri ıstırabı dinliyorduk. Elbette Luc da bizimle birlikteydi, gözyaşlarına boğulmuştu ve tozdan şikayet ediyordu.

Ama o an hepimiz anladık ki... eğer babalarımız başarılı olursa, Isolde kraliçe olacaktı.

"Kız kardeşimin olması gerekiyordu," diye devam etti. "Ben değil.

Shea'nın kraliçe olması gerekiyordu."

İlk başarısız ayaklanma sırasında annesinin yanında ölen ablası. Ona "Kuzeyin gördüğü en büyük kraliçe sen olacaksın" demiştim.

Ve işte on beş yıl sonra, kraliyet topraklarında, onu taçlandırmanın e ş i ğ i n d e duruyorduk.

Isolde aklımdan geçenleri okumuş olmalı, çünkü yağmurun altında bakışlarımı karşıladı ve gülümsedi.

"Bu yağmurdan üşütürseniz bize bir faydası olmaz hanımefendi," dedim.

Güldü. Eventide Taşı, sanki onun eğlencesinin dalgalarını hissediyormuş gibi cerulean ve altın rengiyle dalgalandı. "Unutuyorsun ki Aodhan, benim iyileştirmeyi destekleyen bir büyüm var."

"Ben hiçbir şeyi unutmam," diye hatırlattım ama onun yanında adım atarken gülümsüyordum.

Botlarımız nemli zeminde tıkırdarken diğerlerinin izini takip ettik. "Burada işler nasıldı?" Kalenin derinliklerine, misafir kanadına doğru yürümeye devam ederken sessizce sordum.

"Sakindi, ama dinlenmeye pek vakit olmadı," diye cevap verdi kraliçe, sesimiz duyulmasın diye aynı sessizlikte.

"Hepinizle paylaşacak haberlerim var. Kendinizi yeniledikten sonra bir toplantı çağırısı yaptım."

Koridorda bir çatala ulaştığımızda durduk, duvardaki demir kancalardan fenerler sarkıyordu. MacQuinn'leri duyabiliyordum.

Dermott'lar, belirlenmiş odalarına doğru yürümeye devam ederken sesleri azalıyordu.

"Leydi Dermott sizinle özel bir görüşme talep etti," diye mırıldandım, yağmurun giysilerimden damlamasını dinleyerek.

"Biliyorum," diye cevap verdi Isolde. "Bunu onun gözlerinde görebiliyorum. Yarın bunun gerçekleşmesini sağlayacağım."

Daha fazlasını söylemek istedim ama bu şatoda birçok kulak olduğunu, düşüncelerimin koridorlarda duyurulmaması gerektiğini hatırlayarak kendimi tuttum.

Kraliçe, "Gidip kendinize bakın Lord Morgane," dedi ve sonra gülerek ekledi, "Üşütmeden ve ben sizi iyileştirmek zorunda kalmadan önce."

H o m u r d a n d ı m ama ona şakacı bir yenilgi selamı vererek koridordan odama doğru aceleyle ilerledim.

Çok düşünceliydi; Isolde benim için bir banyo hazırlatmış ve masaya bir tabak içecek koymuştu bile. Sırılsıklam kıyafetlerimi çıkardım ve ılık suyun içine oturup düşüncelerimin karmaşasını çözmeye çalıştım. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Ewan ön plandaydı.

Onun hakkında ne yapacağıma, Isolde'ye onu sakladığımı söyleyip söylemeyeceğime hâlâ karar vermemiştim.

Yolculuk boyunca bir teori geliştirmiştim. Ewan belli ki yükseliş günü, büyük olasılıkla savaşımız patlak verdiğiinde kaçmıştı. Saklanacak güvenli bir yer aramak için kuzeye gitmişti. Brígh'e rastlamış ve ben gelip onu bulmadan önce bir veya iki gün boyunca orada çömelmişti.

Ewan'ın hayatta kalmaya çalışmaktan başka bir suçu olduğuna inanmıyordum.

Ve böylesine korkunç bir ailede Declan'ın oğlu olarak büyümenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmekte zorlandım. Ewan sanki düzenli beslenmemiş gibi bir deri bir kemik kalmamış mıydı? Benden korkmuyor muydu, elimden fiziksel bir ceza beklemiyor muydu?

Onu korudum mu? Babasına karşı gelip onu kendi oğlum olarak

kabul ettim mi? Düşmanımın oğlunu gerçekten sevebilir miydim?

Yıkandım ve sudan çıktığımda içinde bulunduğum durumdan daha iyi hissetmiyordum, Morganes'in mavi ve gümüş renklerini giyindim. Masada durup birkaç lokma meyve ve ekmek yedim ve işte o zaman nihayet aklıma geldi. Ayaklarımın altında bir yerde, katmanlar derinliğinde

Bu eski taş ve harçtan kalede, Lannonlar karanlık hücrelerde oturmuş, zincirlenmiş, kaderlerini bekliyorlardı. Ayaklarımın altında bir yerde Declan oturuyor, nefes alıyor, bekliyordu.

Artık yemek yiyemiyordum.

Ateşimin önünde durdum ve Brienna kapımı çalana kadar bekledim.

Luc ve Jourdain onun yanındaydı, yoksa onu odama çekerdim; ona dertlerimi, hepsini anlatırdım. Anlatırdım

Bana ne yapacağımı söylemesi için ona yalvardım, sanki o ateş, ben de demirmişim gibi ona doğru eğildim.

Koridorda birlikte yürümeye başladığımızda gözlerinde tuhaf bir parıltıyla bana baktı; bana soracak soruları olduğunu biliyordum. Kulağına fısıldayacak, bu gece bana gelmesini isteyecek vaktim bile olmadı çünkü Isolde ve babası bizi konsey odasında bekliyorlardı.

Bu odaya daha önce hiç girmemiştim. Penceresiz sekizgen bir odaydı, bu da duvarların parıldayan bir mozaikle kaplı olduğunu fark edene kadar karanlık hissettiriyordu. Küçük taşlar ateş ışığını yakalıyor, sanki duvarlar nefes alıyormuş, sanki bir ejderhanın pullarıymış gibi görünüyordu. Tavanı göremiyordum ama oda sanki sonsuzmuş gibi geliyordu, sanki yıldızlara doğru devam ediyordu.

Odadaki tek mobilya yuvarlak bir masa ve sandalyelerden oluşan bir halkaydı. Masanın tam ortasında, toplanan herkesin yüzünü aydınlatmak için bir ateş çemberi yanıyordu.

Brienna ve Jourdain'in arasına oturdum. Luc onun diğer tarafındaydı, onu Isolde ve babası Braden Kavanagh takip ediyordu. Biz kraliçenin yakın çevresiydik, onun en güvendiği danışmanları ve destekçileriydik.

"Sizlerle yeniden bir araya gelmenin ne kadar güzel olduğunu söylemeliyim, sevgili dostlarım," diye başladı Isolde şefkatle. "Umarım geçtiğimiz iki hafta neşeli geçmiştir ve evlerinize dönüp halkınızla bir araya gelmeniz iyileşmenizin ve restorasyonunuzun başlangıcı olmuştur. Her şeyden önce, Lyonesse'e döndüğünüz, desteğim ve gözlerim olduğunuz, bu duruşmaya hazırlanmama yardımcı olduğunuz için her birinize minnettarlığımı ifade etmeliyim.

"Haberlerime başlamadan önce, endişelerinizi veya düşüncelerinizi paylaşmanız için size bir şans vermek istedim."

Jourdain, Isolde'ye halkın bağlılığını mühürleme planlarımızı, ittifaklar ve rekabetler hakkındaki müzakerelerimizi özetleyerek başladı. Bu da Dermott'lar hakkında konuşmam için mükemmel bir geçiş oldu.

"Leydi Grainne'in seni destekleyeceğine inanıyorum," dedim Isolde'nin alevlerin üzerinden bakan bakışlarıyla buluşarak. "Ama seni yarın onunla yapacağın konuşmaya hazırlamak için..."

Dermott'lar Halloran'lardan büyük eziyet gördüler."

"Korktuğum başıma geldi," dedi Isolde iç çekerek. "Lannon destekçilerine nasıl bir ceza verilmesi gerektiği konusunda çok kararsız olduğumu itiraf etmeliyim."

"Yeri gelmişken," diye söze girdi Brienna, "Leydi Grainne sayesinde buraya gelirken bir keşifte bulundum."

Dikkatim ona kaydı. Kadınların yolculuk sırasında ne konuştuklarını çok merak etmiştim.

"Lannonların, Carralıların, Halloralıların ve Allenachların armalarını getirmeniz mümkün mü?"

Isolde'nin kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Evet. Taht odasında asılılar." Isolde bir hizmetkârdan sancakları getirmesini isterken bekledik.

Masanın üzerine serildikten sonra Brienna ayağa kalktı ve parmak uçlarıyla işlemeli deseni takip etti. Evin mührü ortadaydı; Lannon için bir vaşak, Allenach için sıçrayan bir geyik, Halloran için bir dağ keçisi, Carralılar için bir mersin balığı. Daha sonra kalkan desenleri ve ardından daha küçük hayvanlarla birbirine bağlanmış tipik bitki örtüsü halkası geliyordu.

"İşte burada," diye fısıldadı Brienna, parmağı bir şeyin üzerinde durdu.

Beşimiz de ayağa kalkıp masanın üzerine eğildik ve onun neye takılıp kaldığını görmeye çalıştık. "Leydi Grainne'in söylediği gibi hepsinde işaret var. Bir yarım ay."

Sonunda onu gördüm, Halloran armasının çiçekleri arasına gizlenmişti.

Brienna bize Leydi Grainne ile yaptığı konuşmayı anlatmaya başladı ve ben sadece durup ona baktım, bu bilgiye bu kadar sorunsuz bir şekilde ulaşmış olmasına hayret ettim.

"Bu inanılmaz," diye mırıldandı kraliçe, Carran paltosunu incelerken gizli yarım ayı buldu. "Bunun önümüzdeki günlerde bizim için ne kadar hayati olacağını ifade etmeye bile başlayamam."

"Herhangi bir muhalefetle karşılaştınız mı, Hanımefendi?" Ben sordum. Bu hepimizin sormaya korktuğu bir soruydu.

Brienna pankartları katladı ve kabaca yere bıraktı. Daha sonra yerimize oturduk ve kraliçenin konuşmasını bekledik.

"Açıkça değil," dedi Isolde ve babası onun eline uzandı.

Braden'a baktı ve ikisinin de gözlerinde üzüntü gördüm. "Kavanagh Evi'nin Gilroy Lannon tarafından yok edildiğini öğrendim. Başka hiçbir Kavanagh'ın hayatta kaldığını sanmıyorum."

Aramızdaki ruh hali bir anda kederin derinliklerine gömüldü. Göz ucuyla Brienna'nın parmaklarını kucağında birleştirdiğini gördüm, o kadar sıkıydı ki parmakları bembeyaz olmuştu.

"Isolde" diye fısıldadı Jourdain.

Kraliçe kısa bir süre gözlerini kapatarak, "Bu gerçeği kabullenmek çok zor oldu," dedi. "Gilroy aldığı tüm canların bir defterini tutmuş. Listede pek çok isim var. İlk başarısız ayaklanmadan kısa bir süre sonra kral, Kavanagh topraklarına askerler göndererek şehirlerin ve köylerin çoğunu yakıp yıktı. Bana sadece kül ve kömürleşmiş kalıntılar olduğu söylendi. Orada geri dönecek hiçbir şey kalmamış. Ama tek umudum, belki de hâlâ saklanan başka Kavanagh'lar olduğudur. Ve belki de Lannonlar gittikten sonra ortaya çıkıp benimle ve babamla yeniden bir araya gelirler."

Çaresizce Dermott'ları, şüphelerimi düşündüm. İçlerinde Kavanagh'lardan bir kıvılcım vardı ama yine de hiçbir şey söylemedim.

Bunu Grainne kraliçeyle paylaşacaktı, ben değil. Ama bana Isolde, babası ve halkı için restorasyonun hala mümkün olabileceğine dair umut verdi.

"Şimdi ikinci meseleye gelelim," dedi Isolde. "Lannon'lardan biri kayıp."

Jourdain yanımda ırkıldı. "Hangisi?"

"Declan'ın oğlu, Ewan," diye yanıtladı Isolde. "Sollamadan sonra onu bir daha bulamadık."

Braden Kavanagh, kızı sessizleşince, "O sadece bir delikanlı," dedi. "Lyonesse'de bir yerde saklandığını düşünüyoruz."

Hayır, yakınından bile geçmiyordum, kanım deli gibi çarpıyordu. Uyuşmaya başlamıştım, düşüncelerim dönüp duruyordu. Konuş, diye haykırdı bir düşünce ve sessizlik tarafından yutuldu. Ve böylece orada oturdum, kımıldamadan, boyun eğmeden.

"Onu kurtarmak için herhangi bir çaba sarf edildi mi?" Luc sordu.

"Aradık ama çok gizli bir şekilde," diye yanıtladı Isolde. "Bir Lannon'u kaybettiğimizi fark ettiğimde, bunun gizli tutulması gerektiğine karar verdim. Bu yüzden bunu şimdi sizlerle paylaşıyorum, bu yüzden size mektupla haber göndermeye bile güvenmedim. Bizim dışımızda kimsenin torunun kayıp olduğunu bilmesine gerek yok, çünkü bu Gilroy'un destekçilerinin ekmeğine yağ sürebilir."

"Buradaki hizmetkârlara güveniyor musun?" Jourdain sordu. "Burada sana şüphe ya da endişe veren biri oldu mu?"

"Lord Burke'ün kadın ve erkeklerinden oluşan çok sadık bir muhafız birliği kurdum," dedi Isolde. "Bu kaledeki hizmetkârların büyük bir kısmı öne çıktı ve bana bağlılık yemini etti. Birçoğu da tanıklık etti ve bunların bazılarının tamamen güvenilir olmayabileceğini bilsem de, ortaya çıkan hikayelerin hepsinin aynı olduğunu hissediyorum. Hepsi Gilroy Lannon'un buradaki insanlara acımasızca zulmettiğini kanıtlıyor."

Hiçbirimiz konuşmadık. Ve karanlık nasıl da üzerimize çökmüş gibiydi.

"Tüm bunlar," diye devam etti Isolde, sanki gücü ve cesareti onun içindeymiş gibi Brienna'ya bakarak, "Lannon'lara karşı sadece eski kralla sınırlı olmayan, bir bütün olarak geniş bir şikâyet listesi var. Karısı Oona da oğulları Prens Declan gibi işkencelere ve dayaklara katılmış. Babam ve ben, tıpkı sizin yaptığınız gibi, şikâyetleri derledik ve daha fazla insan ortaya çıktıkça bu listenin büyümeye devam edeceğinden hiç şüphem yok. Bu aile için hiçbir umut kalmayacak."

"Leydi," diye araya girdi Jourdain dikkatle, "Lannon'ları yargılamaya gerek olmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Hayır lordum," diye cevap verdi Isolde. "Kapanış ve adaletin tecelli etmesi için bir duruşma sürecinden geçecekler. Lannon'ların karanlığından çıkıp bir ışık çağı olarak kendimizi göstermek istiyoruz."

Oda sessizdi. Sessizliği bozan Luc oldu. "Hareketlerine devam mı edecekler?"

"Duyulması gereken halkın sesidir, benim değil," dedi kraliçe. Yüzü kemik gibi solmuştu. "Ve halk Lannonların kaderine çoktan karar verdi."

Ve ne söylemek üzere olduğunu biliyordum. Ne olacağını biliyordum, çünkü bu tarihi, eski türkülerin dediği gibi "acı kısımlar" buydu, Maevana'da işler böyle yürüyordu. Jourdain, Luc ve Brienna'ya geceler önce, devrimimizin ikinci ayağını planlamaya başladığımızda böyle bir duygudan bahsetmemiş miydim?

Yine de bunu beklerken kendimi çok kötü hissettim.

Isolde'nin bakışlarında karanlık bir alev vardı; merhamet adaletle buluşuyordu, yirmi beş yıllık saklanma, karanlık ve dehşet, yirmi beş yıllık ölü anneler ve ölü kız kardeşler, yıkılmış Evler ve insanlar, asla geri getirilemeyecek hayatlar.

Ama düşmanınız artık sadece bir isim değil, bir yüz, bir ses, kızıl saçlı küçük bir çocuk olduğunda her şey nasıl da parçalanmaya başladı.

Isolde doğrudan bana baktı, sanki içten içe çatıştığımı, ona söyleme arzusu ile çocuğu saklama arzusu arasında parçalandığımı hissetmiş gibiydi.

..

"Tüm Lannon ailesi idam edilmeli."

ON ÜÇ

GECE GEÇ SAATLERDE IKİLEMLER

Duruşmaya Üç Gün Kala

Brienna

Toplantımız sona erdikten sonra Isolde bana odama kadar eşlik etti. Ocağımdaki ateşin önünde oturduk ve fırtınanın pencereleri kırbaçlamasını dinledik.

"Bütün gün seyahat etmekten yorgun düştüğünüzü biliyorum, bu yüzden konuşmamı kısa tutacağım," dedi Isolde. "Ama sizinle birkaç şey konuşmak için sabırsızlanıyordum. Özellikle de taç giyme töreni hakkında. Tüm dikkatimizin duruşmada olduğunu biliyorum, ancak taç giyme törenine sadece birkaç hafta kaldı ve bunu planlamak için yardıma ihtiyacım var."

"Elbette." Çantama uzandım ve yazı gereçlerimi çıkardım. Kraliçe fikirlerini söylerken, ben de onları düzenlemeye çalışarak yazdım. Cartier bir keresinde bana Maevana kraliçelerinin her zaman ormanda taç giydiğini söylemişti ve ben de tam bunu paylaşmak üzereydim ki pencerenin ötesinden bir takırtı duydum. Isolde kaskatı kesildi. Odam iki odaya bölünmüştü; biri ziyaretçiler içindi, burada oturuyorduk, diğeri ise gürültünün geldiği yatak odasıydı.

"O da neydi?" Kâğıdımı ve tüy kalemimi bir kenara bırakıp sandalyemden kalktım, sesler yeniden ve daha yüksek geliyordu. Sanki biri yatak odasının penceresini açmaya çalışıyormuş gibiydi. . . .

Ben divanın üzerinde kınında duran geniş kılıcıma uzandım, Isolde de çizmesinden bir dirgen çıkardı. Ayağa kalkarken Isolde'ye "Arkamda kal," diye fısıldadım.

Kraliçe beni yatak odamın karanlığına kadar takip etti, çeliğimiz şimşegin parıltısını yakaladı.

Hemen fark ettim; pencere fırtınanın etkisiyle gümbür gümbür açılıyordu ve yağmur pervaza ve yere sıçırıyordu. İçeride biri vardı.

Karanlığın derinliklerine doğru adım attığımda ağır pantolonlarının sesini duyabiliyordum. ŐimŐek tekrar atallandığında, gümüş rengi yatağın yanında, ayaklarımın hemen önünde çömelmiş küçük bir figürü belirginleŐtirdi. Kızıl saçları olan bir ocuk.

"Tomas mı?" Şaşkınlıkla nefes aldım.

"Bayan Brienna! Lütfen ... lütfen beni ldrmeyin."

Hemen kılıcımı kınına soktum ve ona doğru uzandım. "Leydi

Isolde? Odaya ışık getirir misiniz?"

Bitişikteki odaya çıktı ve bir Şamdan getirerek ışığın çocuğun üzerine düşmesine izin verdi. Pencerenin kilidini açmak için acele ederken, neredeyse yerde kayırıyordum, hiçbir Şey söylemedi. Gözlerimi yağmura karşı kısarak kale duvarından aşağıya baktım ve ardından camı fırtınaya karşı kapattım.

"Tüm azizler adına, Tomas. Buraya nasıl sürünerek geldin?" Ona bakmak için dönerek sordum.

Şaşırtıcı olmayan bir Şekilde, göğsünde Eventide Taşı parıldıyan Isolde'ye takılıp kalmıştı.

"Tomas?" diye sordum ve sonunda beni duydu, geriye dönüp kan çanağına dönmüş gözlerle bana baktı. "Lord Aodhan burada olduğunu biliyor mu?"

Dondu kaldı. Bir an için odadan kaçacağını sandım.

Yavaşça ona yaklaştım ve elini uzattım. Çok zayıftı, onun yaşında bir delikanlıya göre çok zayıftı. Boğazımın düğümlendiğini hissettim ama onu rahatlatmak için gülümsedim.

"Neden sana kuru giysiler giydirmiyoruz? Korkarım Şimdilik benim gmleklerimden birini giymen gerekecek. Sana tunik gibi olur. Bu olur mu?"

Sırılsıklam olmuş, çamur sıçramış giysilerini inceledi. Cartier'nin ona verdiği giysiler, Morganes'in mavisi. Saman ve tohum başları sanki bir arabanın arkasına saklanmış gibi üzerine yapışmıştı. "Evet, Bayan Brienna."

"Çok iyi," dedim ve gardırobuma yaklaştım. Birkaç elbise, ipek pantolon, bir çift keten gömlek, pelerininim ve yün astarlı deri bir ceket getirmiştım. Gömleklerden birini seçtim ve yatağımın üzerine koyarak Tomas'a getirdim. "Bunu giymeni istiyorum. Leydi Isolde ve ben bu kapının hemen dışında bekleyeceğiz."

Tomas sanki benim kıyafetlerimi giymektense solmayı tercih edecekmiş gibi görünüyordu.

Neyse ki beni hiç telaşlandırmadı. İsteksizce başını salladı ve kirlenmiş giysilerindeki samanları temizledi.

"Ve sanırım açsınız?" diye sordum. "Bir kase çorba ve bir fincan elma şarabına ne dersin?"

Tomas, "Bunu çok isterim, Bayan Brienna," dedi.

"Güzel. Hazır olduğunuzda bizimle yan odada buluşun."

Isolde ve ben odadan çıktık. Üstünü değiştirebilmesi için kapıyı sessizce kapattım ve bir tepsi yemek getirmesi için bir hizmetkâr çağırmak üzereydim ki Isolde'nin parmaklarının koluma dolandığını ve beni yanında tuttuğunu hissettim.

"Brienna," diye homurdandı kraliçe. "Kim bu çocuk?"

Ona baktım, yüzlerimiz sadece bir nefes mesafedeydi. Ve işte o zaman gördüm: gözlerindeki şüphe, inançsızlık ve acının birleşimi.

"Hayır," diye fısıldadım. "Hayır, olamaz....."

Parçalar bir araya gelmeye, birbirine kenetlenmeye başladı. Brigh'te yaşayan bir yetim. Cartier çocuğun nereden geldiğine, gerçekte kim olduğuna dair hiçbir fikre sahip değildi.

Ama Cartier bir Lannon'u isteyerek barındırmış *olamazdı*. Tomas'ın Ewan olduğunu, Declan'ın oğlu olduğunu bilemezdi.

Bunu söylemek için havayı içime çektim ama kapı tokmağı tıkırdadı ve kraliçeyle ben ayrıldık, ikimizin de kalbi göğsümüzde gök gürültüsü gibi atmasına rağmen yüzlerimiz hoş bir tarafsızlığa büründü.

Tomas için akşam yemeği istemek üzere bir hizmetçi çağırdım ve ana kapıdan döndüğümde, topallığını gizlemeye çalışarak kabul odasına adım atmıştı.

"Yaralandın mı?" Isolde de bunu fark ederek sordu.

Tomas divanın kenarına oturdu ve hiçbir tepki vermedi.

Isolde'nin onu iyileştirip iyileştirmeyeceğini merak ettim. Düşmanının çocuğunu isteyerek iyileştirir miydi? Ondan sinir bozucu bir şekilde kaçan ve uykusuz geceler geçirmesine neden olan çocuğu?

Onun önünde diz çöktü. "Ayağına bakabilir miyim, Tomas?"

Tereddüt etti; onun kim olduğunu çok iyi biliyordu. Nasıl bilemezdi?

Ailesini deviren kraliçe önünde diz çökmüştü. Nefesimi tuttum, ona söylemek istediğim güven verici sözleri bastırdım.

Bu kararı kendi başına vermesi gerektiğini bildiği için ona güvenmesi gerekiyordu. Sonunda razı oldu ve başıyla onayladı.

Ateşin yanında durdum ve Isolde'nin botlarını çıkarmasını, ellerinin ayağındaki kesiğe nazikçe erişmesini izledim. "Görünüşe göre dikişlerini attırmışsın," dedi. "Oldukça fazla kanıyor. Bunu senin için iyileştirebilirim Tomas."

"Sen . . nasıl?" Tomas burnunu kırııştırarak sordu. "Daha fazla dikişle mi?"

"Dikişlerle değil. Sihrimle."

"Hayır." Ondan uzaklaştı. "Hayır, hayır. Babam . . . babam büyüünün kötü olduğunu söylüyor."

Isolde hâlâ onun önünde diz çökmüştü. Ama onun sözlerinin şokunu hissettiğini biliyordum, sanki yüzüne çamur atmış gibi.

"Baban büyü hakkında çok şey biliyor mu?" diye dikkatle sordu.

Tomas kollarını kavuşturmuş, bana bakıyordu, sanki ben onun çıkış yoluymuşum gibi. Yaklaştım, divanda yanına oturdum ve soğuk elini avuçlarıma içine aldım. Ayağından yere kan damladığını fark ettim, Isolde'nin elbisesine de kan damlamıştı.

"Birkaç hafta önce," diye başladım usulca. "Ben de yaralanmıştım. Kolumda bir yara vardı." Tabii ki bu yaranın, Gilroy Lannon'un yükselen savaşımızın başında üzerime yağdırılmasını emrettiği bir oktan kaynaklandığından bahsetmedim. "Isolde beni iyileştirmek için büyüsünü kullandı. Ve ne oldu biliyor musun? Hiç acımadı. Cildime güneş ışığı vurmuş gibi hissettim.

Bunun için çok minnettarım, yoksa kolum hala zayıf olacaktı ve acı çekiyor olacaktım."

Tomas kıyafetlerine baktı, gömleğim neredeyse dizlerine kadar uzanıyordu. Bacaklarında yavaş yavaş iyileşen birkaç çürük ve derisinde çapraz çizgili yara izleri vardı. Isolde de onları gördü ve birkaç dakika önce gözlerindeki kızgınlık yerini üzüntüye bıraktı.

"Eğer hanımefendi beni iyileştirirse," dedi Tomas, bakışlarını benimkilere kaldırarak, "lekelenmiş olur muyum?"

"Hayır, hiç de değil," diye cevap verdim, ne demek istediğini merak ediyordum.

"lekelenmiş." "Ama eğer bu konuda endişeleniyorsanız... bana bakın. Sence ben lekeli miyim?"

Tomas başını salladı. "Hayır, Hanımefendi. Sizden

hoşlanıyorum." Gülümsedim. "Ben de senden

hoşlanıyorum, Tomas."

Isolde'ye dönüp bakarak dudağını çiğnedi. "I . . . Beni iyileştirmenizi istiyorum leydim."

Isolde ellerini uzattı ve Tomas topuğunu dikkatle parmaklarının arasına yerleştirdi. Elimi sıkıca kavradı; vücudundaki gerginliği hissettim, avucunu ayağının kemerine dayamasını izlerken nefesleri su üzerindeki bir kaya gibi atlıyordu. Acı bekliyor olmalıydı, çünkü Isolde ellerini indirdi ve adam şaşkınlıkla ona göz kırptı.

"Sen mi yaptın?" diye sordu.

Isolde onun şaşkınlığına gülümsedi. "Evet. Ayağın iyileşti."

Ayağını tutmak için beni bıraktı, ayağını inceleyebilmek için içe doğru çevirdi. Ne kan izi ne de dikiş izi vardı.

Bir zamanlar orada olduğuna dair kanıt olarak sadece pembe bir yara izi

vardı. "Ama ben hiçbir şey hissetmedim bile!" diye haykırdı.

"Sana acımayacağını söylemiştim," dedim, saçının bir **t u t a m ı n ı** kulağının arkasına sıkıştırırken.

Üçümüz de sessizleştik, Tomas ve ben hâlâ yan yana oturuyorduk, Isolde hâlâ önümüzde diz çökmüştü, fırtına hâlâ pencerelerin ötesinde şiddetini sürdürüyordu. Tomas şaşkınlıkla ayağına dokunmaya devam ederken, ben Isolde'nin bakışlarıyla karşılaştım.

Ne düşündüğünü, ne yapacağını bilmek istiyordum.

Elbisesindeki kan izlerine baktı ve bir anlık şaşkınlığını belli etti.

Bunun Declan'ın oğlu olduğundan tam olarak emin değildik. Yine de içimden bir ses öyle olduğunu söylüyordu.

"Bayan Brienna?" Tomas sessizliği bozdu. "Bana bahsettiğin taş bu m u y d u ? Bir ağacın altından çıkardığınız taş mı?"

Utangaç bir şekilde Eventide Taşı'nı işaret etti ve dikkatimin dağılması beni kısmen rahatlattı.

"Evet, işte o," diye cevap verdim, tam o sırada kapı çalındı.

Ben daha hareket etmeyi düşünemedim Isolde ayağa kalkmıştı. "Bahse girerim bu senin akşam yemeğin Tomas," dedi elinden geldiğince neşeyle ama gözlerindeki uyarıyı gördüm.

Kimsenin onu görmesine *izin verme*, dedi kapıya doğru yürürken bakışları bana.

"Gel, seni yatak odasına götürelim," diye mırıldandım Tomas'a. "Yemeğini yatakta yiyebilirsin." Onu kayıtsızca bir sonraki odaya, ana kapıdan görünmeyecek şekilde yönlendirdim ve bir yığın yorganı geri çektim.

"Ama burası senin yatağın," diye itiraz etti.

"Ben diğer odada uyuyacağım. Gel bakalım, Tomas. Yatağa." Onu kaldırdım ve yatağın üzerine yatırdım.

"Hiç bu kadar büyük bir yatakta uyumamıştım," dedi kıpırdanarak. "Çok yumuşak!"

Onun masumiyeti beni ağlattı. Ona ne tür yataklarda yattığını sormak istedim. Eğer bir prens olsaydı, en iyisine sahip olması gerekmez miydi?

Belki de yanılmışızdır. Belki de gerçekten de içinde bir damla Lannon olmayan bir yetimdi.

Öyle olmasını diledim.

Isolde çorba, tereyağlı ekmek ve bir teneke bardak elma şarabıyla dolu bir tepsiyle döndü. Kadın bunları dikkatle Tomas'ın önüne koydu ve Tomas'ın gözleri cömert porsiyonlar karşısında kocaman oldu. Ağzını tıka basa doldurmaya başladı, Isolde'ye ve bana aldırış etmeyecek kadar yemeye odaklanmıştı.

Kraliçeyi kabul odasına kadar takip ettim, Tomas'ın görüş alanının hemen dışında. Karşılıklı durduk; o kumral saçları ve parıldayan taşlarıyla bir alev gibiydi, bense koyu renk örgülerim ve yükselen korkumla bir gölge gibiydim.

Isolde, "Burada ne yaptığını bilmem gerekiyor, eğer gerçekten inandığımız kişi ise," diye fısıldadı. "Ondan onay almak için onunla daha fazla konuşabilir misin?"

"Evet, tabii ki," diye yanıtladım.

"Onu saklamalısın, Brienna. Eğer fark edilirse . . . onu zindanlara zincirlemekten başka çarem kalmaz."

Başımı salladım ama düşüncelerimde bir takılma oldu. "Cartier'den ne haber?" diye sormadan önce sesimi sabitlemek için bir an durdum.

Isolde içini çekerek kaşlarını ovuşturdu. "Peki ya Aodhan?"

"Cartier, Morgane'ın bir yetimi olduğunu düşünerek Brígh Kalesi'nde ona bakıyordu."

Kraliçe bir an sessiz kaldı, elleri belindeydi, duruşu sanki üzerine bir kaya parçası koymuşum gibi eğilmeye başlamıştı

omuzlar. "Çocuktan hoşlanmaya başladı mı?"

"Evet."

"Aodhan'ın nihai kararım ile mücadele edeceğini düşünüyorsanız, bunu ondan saklayın."

Duruşmanın nasıl olacağını, nasıl gelişeceğini hayal etmeye çalıştım.

Bunca zaman Tomas'ın Brígh'te güvende olduğuna inandıktan sonra, Tomas beklenmedik bir şekilde idam sehpasına çıkarılırsa Cartier'nin ne yapacağını hayal etmeye çalıştım. Cartier'nin Tomas'ın yaşamayı hak edip etmediğini tartması gerekecekti ve o zaman bile ...

Maevana halkının çocuğun idam edilmesini istemesi yeterli olmayacaktı.

"Senden çok şey mi istiyorum, Brienna?" diye fısıldadı kraliçe nazikçe.

Bakışlarına karşılık verdim. "Hayır, hanımefendi."

Önce o gelmeliydi. Ve kararı ne olursa olsun onu desteklemeliydim.

"Delikanlının gerçek kimliğini bul," dedi. "Mümkünse bu gece.

Sonra da yarın sabah bana gerçeği getir."

Başımı salladım; tam teslimiyetimi göstermek için elimi kalbimin üzerine koyarak önünde eğildim.

Ama Isolde yüzüme dokundu; gözlerimi tekrar ışığa, ona doğru kaldırmak için çenemi parmak uçlarının altına aldı. Acaba Eventide Taşı bakışlarıma mı yansıyor, yüzümdeki ifadeye mi yansıyor diye merak ettim. "Sana güveniyorum Brienna, diğerlerine güvendiğimden daha fazla."

İtirafı beni etkiledi ama yine de duygularımı yuttum, içimde daha derinlerde bir yere yerleşmesine, gurura dönüşmemesine izin verdim.

İşte o zaman beni neye dönüştürdüğünü anladım, onun sağ kolu oluyordum, danışmanı oluyordum, Brendan Allenach'ın bir zamanlar Gilroy Lannon için yaptığı bir pozisyon.

Tüm bu ironi nefesimi kesti.

Isolde'nin parmakları birbirinden ayrıldı ve alacakaranlıktaki son güneş ışığı gibi sessiz ve hızlı bir şekilde uzaklaştı.

Artık sadece ben ve Tomas vardık ve aramızda uçsuz bucaksız bir soru okyanusu vardı.

Ben yatak odasına dönüp yanımda ikinci bir şamdan getirdiğimde Tomas çorba kâsesini sıyırmış, parmaklarındaki tereyağını yalıyordu. Yatağın kenarında onun yanına oturdum ve sorular üzerinde düşünmeye başladım.

"Lord Aodhan'a burada olduğumu söyleyecek misin?" diye sordu kasvetli bir sesle.

Yorganın kırıksıklıklarını düzelttim, parmak uçlarımla ipliklerin izini sürdüm. "Sanırım *neden* burada olduğunu bilmem gerekiyor, Tomas." Durdum ve bana bakmasını bekleyerek ona baktım. "Eminim Lord Aodhan sana Brígh'de kalmanı söylemiştir. O yüzden şu anda, söylediklerine rağmen neden Lyonesse'e geldiğini anlamaya çalışıyorum.

Neden bir kale duvarına tırmanıp pencereden içeri sızdın?" Sessizdi, bakışlarını tutamıyordu.

Sırtımdan aşığı ter damladığını hissetmeye başladım. Ama gözümü ondan ayırmadım; gözlerim yüzündeydi, yavaş yavaş yüz hatlarında Lannon'larla benzerlikler buluyordum. Kumral saçları vardı, bu alışılmadık bir şeydi, ama gözleri

Şimdiye kadar karşılaştığım tüm Lannonlar gibi gök mavisiydi ve yüz hatları aristokrat bir şekle sahipti.

Tomas tam konuşmak üzereydi ki kapımın uzaktan çalındığını duydum. Kim olduğunu biliyordum ve içimi öyle bir keder ve arzuyla doldurdu ki kalbimde bir savaş varmış gibi hissettim.

"Tomas?" Fısıldadım. "Burada kalmanı istiyorum. Kımıldama. Ses çıkarma, anlıyor musun?"

Sadece başını salladı, yüzü ağarmıştı.

Yataktan kalktım ve yatak odasının kapısını arkamdan çektim. Yürürken titriyordum, elbisemin etekleri yerde sürükleniyordu.

Kapı elimin altında gıcırda dı; sadece bir parça açtım, koridorların serin havası yüzüme doğru yükseliyordu.

Cartier orada duruyordu, omzu lentoya yaslanmıştı, bakışları benim üzerimdeydi, yüzü neredeyse gölgeler içinde gizlenmişti. Ama gözlerindeki parıltıyı gördüm, beni görünce karanlığın içinde yanan korlar gibi.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

Ona daha sonra dönmesini söylemeliydim. Ona yorgun olduğumu söylemeliydim. Odama girmesini engellemek için her şeyi yapmalıyım.

Yine de duruşu, nefes alış veriş... sanki giysilerinin altında bir yara varmış gibiydi.

Kapıyı ardına kadar açtım ve o da ateşe doğru yürüdü. Ben kapıyı kapatıp sürgüleyene kadar bekledi ve ışığa doğru ona katıldı.

"Kraliçe ile her şey yolunda mı?" diye sordu yüzüme bakarak. "Evet."

Sanki gerçek yüz ifademi değiştirecekmiş gibi bir süre daha bana baktı.

Yavaşa uzandım, parmak uçlarımla sakalının altının izini sürdüm, pürüzlülüğüne şaşırdım. "Bana kızgın mısın?" Fısıldadım.

Sanki dokunuşum canını yakıyormuş gibi gözlerini kapattı. "Nasıl böyle düşünebilirsin?"

"Yolculuk boyunca bana neredeyse hiç bakmadın."

Cartier'nin gözleri açıldı. Elim düşmek üzereydi ama kendi eliyle yakaladı ve elimi yüzüne doğru tuttu. "Brienna. Gözlerimi senden güçlükle *ayırabildim*. Neden kendimi senin önünde at sürmeye zorladım sanıyorsun?"

Eli benimkini tutmaktan uzaklaştı. Parmakları kolumun uzunluğunu takip etti, omzuma kadar çıktı, sonra aşağı indi, belimde dinlenmek için sırtımdan aşağı indi; elbisemin ipeğinin dokunuşunun altında fısıldadığını duyabiliyordum ve şimdi gözlerimi kapatan bendim.

"Gerçi şu anda bana bakmaktan kaçınıyor gibi görünüyorsunuz," dedi.

"Karşı değilim," diye cevap verdim, sesim bir t rp den başka bir şey değildi. Ama gözlerim hâlâ kapalıydı ve bu gecenin ağırlığından hâlâ titriyordum. Bunu hissedebiliyordu; parmakları belimde, kaburgalarımın üzerinde geziniyordu.

"Brienna. Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

"Bu sabah neden geç kaldın?" Soru bir ok gibi fırladı, amaladığımdan çok daha keskin.

O sustuğunda gözlerimi açtım.

"Geç kaldım," dedi Cartier, eli benden uzaklaşırken.

" nk  sonunda Tomas'ın kime ait olduğunu keşfettim. İşte bu yüzden bu gece sana geldim. Çünkü buna tek başıma katlanamam."

Kalbim bir takla atarak ona bakakaldım. Söylemesini beklediğim son şey buydu.

Sonunda onun soğukluğunu, gözlerindeki boşluğu anlamıştım. Tomas'ın bir Lannon olduğunu, onu cahilce sakladığını biliyordu. Bu konuda rahatlamalı mıydım, Cartier'nin bu ifşanın ağırlığını biliyor olması beni rahatlatmalı mıydı, bilmiyordum.

"O kime ait?" Kendimi sormaya zorladım, elim yakamı ovuşturuyordu, sanki nabzımın vahşiliğini yatıştırabilirmişim gibi.

Yatak odamın kapısının arkasından bir takırtı geldi, devrilen bir kase'nin sesi. Tomas kulak misafiri olmuş olmalıydı. Bir laneti yutmak zorunda kaldım, bu gece talihsiz bir ikilem haline gelmişti.

Cartier kaskatı kesildi, gözleri kapıma kaydı.

Kendimi bir ağa yakalanmış gibi hissederek öylece kalakaldım.

"Kraliçe hâlâ burada mı?" diye sordu dikkatle, bakışları benimkilere dönerek. Sordu ama onun Isolde olmadığını biliyordu. Ve ona yalan söyleyemezdim.

"Hayır."

"Yatak odanda kim var?" Cartier fısıldadı.

Kader bu karşılaşmanın gerçekleşmesi gerektiğine karar vermiş olmalıydı. Derin bir nefes aldım ve ellerimi göğsünün üzerine koydum. Kalbinin en az benimki kadar çılgınca çarptığını hissedebiliyordum. İçindeki yarayı şimdi anlıyordum ve onu daha da derinleştirmek üzere olduğum için kendimden nefret ediyordum.

"Kızacaksın Cartier," diye başladım. "Bunu belli etmeyeceğine, sakın olacağına dair yemin etmelisin."

Parmaklarımı tutup kalbinden uzaklaştırırken elleri buz gibiydi.

"Yatak odanda kim var, Brienna?"

Sesimle cevap veremedim. Parmaklarımı onunkilerle birleştirdim ve onu yatak odama götürüp kapıyı açtım.

Tomas yerde çömelmiş yatıyordu. Pencereye doğru gidiyordu, yemek tepsi devrilmişti.

Cartier onu görünce durdu. "*Tomas?*"

"Lordum, lütfen bana kızmayın!" Tomas kekeledi. "Gelmek zorundaydım. Size gelmem gerektiğini söylemeye çalıştım ama beni dinlemediniz."

Onu uyarmak için gözlerimi Tomas'a diktim. Cartier'nin kalbini yumuşatmanın yolu bu *değildi*. Tomas sanki hangimizin onun kurtuluşu olacağından emin değilmiş gibi Cartier'den bana ve sonra tekrar Cartier'ye baktı.

Cartier'deki sertliği, şoku ve öfkeyi hissedebilsem de, iç çekerek bir adım öne çıktı ve yatağımın kenarına oturdu.

"Buraya gel, delikanlı."

Tomas, Cartier'nin yanına otururken yenilmiş bir halde ayaklarını sürüyerek yatağın yanına geri döndü. Çarpışmak üzere olan iki farklı dünyanın ortasında duruyormuşum gibi eşikte durmaya devam ettim.

"Neden benimle gelme ihtiyacı duydun?" Cartier sessizce sordu.

Tomas tereddüt etti ve sonra, "Çünkü ben senin koşucunum," dedi.

"Başka bir nedeni var mı Tomas? Bana söylemekten korktuğun bir

sebebi mi?" "Hayır."

Cartier kıpırdandı ve bunun için acı çektiğini biliyordum. "Tomas, bana güvenmeni istiyorum. Lütfen delikanlı. Bana gerçeği söyle ki sana nasıl yardım edeceğimi bileyim."

Tomas sessizdi. Yorganı karıştırdı ve sonra mırıldandı: "Ama artık beni sevmeyeceksin."

"Tomas," dedi Cartier, o kadar nazikti ki sözlerinin onu incittiğini

biliyordum, "senden hoşlanmamam için yapabileceğin hiçbir şey

yok."

"Sana gerçeği söylersem hala senin koşucun olabilir miyim?"

Cartier bakışlarını karşıladı. Isolde'nin Tomas'ın burada olduğunu bildiğini bilmiyordu. Ve Cartier evet derse, Tomas'a yalan söylemiş olacaktı. Tomas'ın hayatını garanti altına alacak kişi o değildi, Tomas'ın dolambaçlı bir şekilde sorduğu şey de buydu. Ama Cartier hayır derse, Tomas büyük olasılıkla ona güvenmeyi reddedecekti.

"Söz veriyorum Tomas," dedi çocuğa bakarak. Onun bu yeminini dinlerken zor nefes alıyordum. "İstediğin kadar uzun süre benim koşucum olacaksın."

Cartier Tomas'ın yaşamasını, mahkemeden kaçmasını istiyordu.

Ve eğer benden Tomas'ı kraliçeden gizlememe yardım etmemi isterse. Ona karşı çıkmak zorunda **k a l a c a k t ı m** . İkisi arasında kaldığımı hissettim ve odanın **d e r i n l i k l e r i n e** doğru adım atmak ve ayakta duramayarak bir sandalyeye oturmak zorunda kaldım.

Tomas fısıltıyla, "Kız kardeşim burada olduğu için seninle gelmek istedim," diye itiraf etti.

"Kız kardeşin mi?"

"Evet, lordum. Savaş olduğunda, o Yani ona söylemeye, benimle gelmesini **s a ğ l a m a y a** çalıştım. Çünkü başımızın belada olabileceğini biliyordum. Babamız ve büyükbabamızın."

"Baban ve büyükbaban kim, Tomas?" Cartier sordu.

Sessizce kendimi destekledim, ellerim kolçakların üzerindeydi, tırnaklarım tahtaya batıyordu.

"Büyükbabam kraldı," diye yanıtladı Tomas, üzgün *bir* ifadeyle. "Babam Prens Declan. Ve benim adım Tomas değil. Ewan."

Üşüdüğümü hissettim ve titrememi engelleyemedim. Ewan büyük, kederli gözlerle bana baktı.

"Şimdi benden nefret mi ediyorsunuz, Bayan Brienna?"

Ayağa kalktım ve elini elime alarak diğer tarafına oturdum. "Hayır, hiç de değil, Ewan. Sen benim arkadaşımsın ve bence cesur bir çocuksun."

Bu onu teselli etmiş gibiydi ve Cartier'ye döndü. "Kız kardeşim zindanda. Onu oradan çıkarmalıyım."

Cartier elini saçlarının arasında gezdirdi. Soğukkanlılığını korumak, sakın kalmak için mücadele ettiğini biliyordum. Çenesi sabitti, bu da tepkilerini gözden geçirdiği anlamına geliyordu.

"Kız kardeşinin adı ne?" Cartier'ye cevabını hazırlaması için biraz daha zaman tanımak amacıyla nazıkçe sordum.

"Keela. Benden iki yaş büyük. Ve bahse girerim Tomas size yardım edebilir lordum."

"Peki kim bu gerçek Tomas, Ewan?" Cartier sordu.

Ewan, "O büyükbabamın veliahtlarından biri ama bana karşı her zaman nazik olmuştur," diye cevap verdi. "Savaş sırasında kaçmama yardım eden oydu. Bana biraz bakır verdi ve nereye g i d e c e ğ i m i söyledi, kuzeye Brígh Kalesi'ne gitmemi ve adımın onun olduğunu söylememi istedi, böylece kimse gerçekte kim olduğumu bilmeyecekti."

"Tomas'ı nerede bulabilirim?"

Ewan omuz silkti. "Bilmiyorum lordum. Sanırım ölmüş olabilir, savaş sırasında öldürülmüş olabilir."

Cartier ile ihtiyatlı bir bakış alışverişinde bulundum. Eğer Thane Tomas bize karşı savaşıysa, gerçekten de ya ölmüş ya da zindandaydı.

"Sana hiçbir söz veremem, Ewan," dedi Cartier sonunda, sesi gergindi. "Kız kardeşiniz ailenizle birlikte zindanda tutuluyor. Ne kadar yapabileceğimi bilmiyorum-"

"Lütfen, lordum!" Ewan ağladı. "Lütfen ona yardım edin! Onu öldürmelerini istemiyorum!"

"Şşş." Onu sakinleştirmeye çalıştım ama Ewan kollarımdan iterek Cartier'nin önünde diz çöktü.

"Lütfen, Lord Aodhan," diye yalvardı. "*Lütfen*. Eğer onu kurtarırsanız bir daha asla size itaatsizlik etmeyeceğim."

Cartier Ewan'ın kollarına uzanarak onu ayağa kaldırdı. Ewan'ın artık topallamadığını fark etmiş olmalıydı; bakışlarını çocuğunkilere dikmeden önce Ewan'ın çıplak ayağına baktı. "Tutamayacağımız sözler vermek asla iyi değildir. Bir yemin edemesem de, kız kardeşini kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum.

Odamda gizli ve sessiz kalacağına dair söz verdiği sürece, Ewan. Burada olduğunu kimse bilmemeli."

Ewan şiddetle başını salladı. "Söz veriyorum lordum. Kimse bilmeyecek. Saklanma konusunda iyiyimdir."

"Evet, biliyorum." Cartier içini çekti. "Artık yatma vaktin geçti. Benimle odama gelmeniz gerekiyor." Üçümüz ayağa kalktık. Sorular gözlerimden okunuyor olmalıydı, çünkü Cartier Ewan'dan bir süreliğine yatak odasından çıkmasını istedi.

"Sizin odanızda kalmasının daha iyi olacağını mı düşünüyorsunuz?" Endişemi gizlemeye çalışarak fısıldadım. Cartier'ye güvenmek istiyordum ama ya Ewan'ı saklamayı seçerse? Isolde'ye ne diyecektim?

"Ne düşünüyorsun, Brienna?" Bana yaklaştı, böylece dudaklarını büküp doğrudan kulağıma fısıldayabildi. "Kraliçe onun burada olduğunu biliyor, değil mi?" diye sorarken sesi saçlarımı ısıttı.

"Yarın sabah benimle onun hakkında konuşmak istiyor," diye fısıldadım. "Kim olduğunu teyit etmek için."

"O zaman bırak ben yapayım, Brienna."

Bakışlarıyla buluşmak için arkama yaslandım.

"Isolde'nin bu gece vereceği kararla savaş halinde olduğunu tahmin edebiliyorum," diye devam etti Cartier, sesi bir mırıltıdan öteye geçmiyordu. "Düşmanınin çocuğuyla ne yapacağını."

"Peki *sen* ne yapardın?"

Bir an bana baktı ve sonra şöyle dedi: "Bana ne emrederse yaparım. O benim kraliçem. Ama onunla bu konuyu konuşmak, onu en iyi düşündüğüm şekilde ikna etmek için bir şans istiyorum."

Isolde ile özel olarak konuşmak ve Ewan'ın hayatını savunmak için fırsat istediği için onu suçlayamazdım.

Gözlerimi dolduran yaşları da durduramadım. Nereden geldiklerini bilmiyordum, belki de kalbimdeki gizli bir kuyudan, Ewan'ın

içimde bir çıkmaz yaratmıştı.

Cartier fark etmeden önce arkamı dönmeye çalıştım ama yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni önünde tuttu.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzöldü. Cartier onu öptü ve ellerinin saçlarımı okşayışı, kalbimin çarpmaya ve kıvılcımlanmaya başlaması ... Ewan yan odada olmasaydı, aramızda neler yaşanırdı bilmiyorum, ancak hayal edebiliyorum.

Bana baktığında, onun gözlerinde de aynı şeyi gördüm; aramızda geceden, üzerimizdeki yıldızlardan, şafağa kadar yanan sırlardan başka bir şey olmamasına yönelik bu doyumsuz arzuyu.

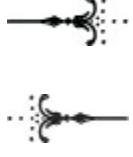
Yine de gerçeklik yüzüme soğuk su çarpmış gibiydi. Çünkü burada, aramızda bir Lannon çocuğuyla, üzerimize gelen bir davayla ve bizi bekleyen belirsizlikle birlikteydik.

Acaba onunla benim için hiç zaman olacak mıydı? "İyi

geceler Cartier," diye fısıldadım.

Koridorun boş olduğundan emin olduktan sonra başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı, Ewan da onun gölgesindeydi.

Ve aniden yalnız kaldım.

ON DÖRT

BİR KEZ LANNON, HER ZAMAN LANNON

Duruşmaya İki Gün Kala

Cartier

O gece hiç uyumadım. Yatağı Ewan'a verdim ve divana uzanıp ateşin sönüp kor haline gelmesini izledim, gece boyunca düşündüm. Isolde'ye ne söyleyeceğimi, bu çocuğun yaşamasına izin vermesi için onu nasıl ikna edeceğimi düşündüm. Ve sonra artık sadece Ewan değildi; artık Keela'ydı.

Ve duruşmaya sadece iki gün kalmıştı.

Şafak söktüğünde Isolde ile konuşmam ve ardından zindanlardaki Keela ile konuşmam gerektiğini biliyordum.

Ewan'ın bir kase yulaf lapası ve kütüphaneden seçtiğim bir kitapla odamda kalacağından emin olduktan sonra kuşluk vakti kraliçeyi çağırdım.

Ewan devasa kitabı görünce, "Ama ben okuyamıyorum lordum," diye yakınmıştı.

Delikanlı, sözlerinin bana verdiği acıdan dolayı karnıma bir hançer saplamış da olabilirdi.

"O zaman resimlere bak," diye cevap verdim ve Ewan'ın çocukluğuyla ilgili daha fazla soru sormadan hemen oradan ayrıldım.

Baban seni dövdü mü, Ewan? Büyükbaban seni aç mı bıraktı?

Bu yüzden mi karanlıkta yalnız kalmayı sevmiyorsunuz? Neden sana hiç okuma öğretilmedi?

Isolde ile buluşmak için kraliçenin solaryumunda bekledim; bu oda hâlâ Lannon'un varlığından arındırılma sürecindeydi. Duvarlar artık çıplaktı. -daha önce boynuzlar ve monte edilmiş hayvan kafalarıyla doluydu- ve kraliçenin

Jourdain'in dokumacılarını duvarları süsleyecek duvar halıları yapmakla görevlendirdi. "Benimle konuşmak mı istediniz?"

Isolde'nin odaya girdiğini görmek için döndüm. "Evet leydim."

Kraliçe birkaç adım daha yaklaşarak, "Aslında başka bir özel toplantıdan geliyorum," dedi. "Leydi Grainne ile."

"Oh? İyi bir toplantı olduğuna inanıyorum o

zaman?" Isolde gülümsedi. "Evet."

"Peki size tam destek vermeyi kabul etti mi?"

"Aslında aramızda bir destek ya da ittifak konuşması yoktu."

"Gerçekten mi?" Şaşkınlığımı gizleyemedim. Detayları öğrenmek istesem de bu benim hakkım değildi ve bu yüzden sormadım.

Ama Isolde'ye baktığımda, gözlerindeki ışığa baktığımda, sırların ateşini gördüm, altın hazinesinin üzerinde alevler püskürten bir ejderhanın parlak ışığını. Belki de önümüzdeki aylarda bu gerçeği öğrenecektim.

"Lütfen bana aklında ne olduğunu söyle, Aodhan."

"Lannonlardan birkaçıyla konuşmak için zindanlara geçiş izni talep ediyorum."

Gülümsemesi soldu. "Hangi Lannon'larla konuşmak istediğinizi sorabilir miyim?"

"Keela."

"Prenses mi? Korkarım onunla kendim konuşmaya çalıştım, Aodhan. Genç kız konuşmayacak."

"Yine de denemek isterim," dedim. "Tomas adında bir Lannon derebeyiyle de konuşmayı umuyordum. Kendisi zindanlarda mı?"

"Evet, tutuluyor."

Derin bir nefes aldım ve cesaretimi toplayarak ekledim: "Ve Declan'la konuşmam gerekiyor."

Kraliçe sessizdi, pencere duvarına bakıyordu. Fırtına nihayet geçmiş, ardında zayıf bir güneş ışığı ve yumuşak bir toprak bırakmıştı ama yakında bulutlar dağılacak ve gökyüzünü yeniden görecektik.

Isolde yavaşça pencerelere doğru yürüdü, durup Lyonesse şehrine bakarken elbisesinin mor rengi eğik camlara yansıyor. Saçları Ewan'inkinden daha koyu bir kırmızı tonundaydı; basit bir kurdeleyle arkaya doğru toplamıştı, bukleleri sırtında bir kalkan gibiydi.

"Keela Lannon'un başını kesmek istemiyorum," dedi kraliçe. "O daha bir kız çocuğu ve çok korkmuş durumda. Onun yaşamasını, iyileşmesini, büyüüp güzel bir genç kadın olmasını istiyorum. Ama işin gerçeği şu ki.

insanlar *tüm* Lannon kanını talep edecekler. Torunların yaşamasına izin verirsem, soylarının sonuncusu oldukları için içlerinde kızgınlık tohumları büyürse ne olacak? Diğer Haneler onlara kucak mı açacak, yoksa nefret edip dışlayacak mı? Bir yere ait olabilecekler mi? Öfke daha karanlık bir şeye dönüşüp bizi on yıllar sonra başka bir savaşla yüzleşmeye mahkum edecek mi?"

Sessizleştğinde, onun yanında durmak için hareket ettim.

"Korkularınızda haklısınız leydim," dedim. "Ben de sizin gibi hissediyorum. Ama Keela sadece bir çocuk. Babasının ve büyükanne ve büyükbabasının günahlarının yükünü taşımamalı."

"Ama bu Maevana'nın yolu değil mi? Kraliçeye karşı çıkan tüm aileleri yok etmek?" Isolde sordu. "Acı kısımlar mı?"

"Yine de dn kendiniz söylediniz, karanlık bir çağdan çıkmak istiyoruz; bizi ışığa gtrmenizi istiyoruz."

Kraliçe sessiz kaldı.

"Isolde," dedim sonunda ama hâlâ bana bakmıyordu. Gözleri ehirdeydi ve ben de devam ettim: "Ewan Lannon benim gzetimimde. Dün gece Brienna'nın penceresinden içeri giren delikanlı o."

"O olduğunu biliyordum," diye nefes aldı. "Ona baktığımda, onu iyileştirdiğimde biliyordum." Gözlerini kapattı. "Ben zayıfım, Aodhan."

"Yaralı bir çocuğu iyileştirmek, çocukları ailelerinin kötülüklerinin ağır bedelinden korumak istemek zayıflık değildir, Isolde," diye karşılık verdim. "Keela ve Ewan masum."

Gözlerini kırpıştırarak açtı ve bana sabitledi. "Keela Lannon masum değil, Aodhan."

Sözleri beni etkiledi, bir an duraksamama neden oldu.

"Kendisine karşı bir şikâyet listesi var," diye devam etti kraliçe.

"Babasının ve büyükannesi ile bykbabasıninkine kıyasla seyrekler ama yine de oradalar. Oda hizmetçilerinden birkaçı ortaya çıktı ve kendilerine acımasız cezalar verdiğini söyledi."

"Bunları yapmaya zorlandığına bahse girerim, Isolde," diye mırıldandım. Ama kuşkum bir çürük gibi devam ediyordu.

"Henüz kraliçe değilim," dedi, o kadar alçak sesle ki neredeyse onu duymayacaktım.

"Ve duruşmaya bir tala değil, halktan biri olarak tanıklık etmek istiyorum. Karar verildiğinde onlarla eşit, omuz omuza durmak istiyorum. Bunun benim adaletim gibi görünmesini istemiyorum. Bu *bizim* adaletimiz." Kalbi yerinden çıkacakmış gibi ellerini birbirine bastırarak yürümeye başladı.

dualarla tükendi. "Bu nedenle, eğer halk Keela Lannon'un kellesini isterse ... Onları geçersiz kılacak bir sesim yok. O zaten zindanda; onu oraya halk koydu ve ben onu oradan çıkaramam."

Öyle olacağını biliyordum. Sessizce durdum, bekledim ve onun adımlarını izledim. "Bunun yüzünden," diye fısıldadı Isolde, önümde durarak.

"Ewan Lannon'ı barındırmanı ve korumanı istiyorum. Mahkeme bitene kadar onu sakla. Onu kendinizden biri, bir Morgane olarak yetiştirmenizi istiyorum. Onu iyi bir adam olarak yetiştirmeni istiyorum."

"Beni kutsuyor musun?" Buna pek şaşırmadım; Isolde'nin merhamet göstermeye karar vereceğini düşünmüştüm ama yine de onun huzurunda kendimi her zaman alçakgönüllü hissettiğim gerçeğini inkâr edemezdim.

"Seni kutsuyorum Aodhan," diye cevap verdi. "Maevana Kraliçesi olarak onu affetmenin bir yolunu bulacağım. Ben taç giyene kadar onu saklı ve güvende tut."

"Öyle yapacağım leydim," diye mırıldandım, elimi kalbimin üzerine koyarak teslimiyet gösterdim.

"Zindana girmenize izin vermeleri için muhafızlara haber göndereceğim," dedi. "Keela ve Tomas'ın yanı sıra Declan'la da konuşabilirsin ama şunu aklında tut..." Kraliçe bana kapıya kadar eşlik etti, sanki karanlık bir anıyı yeniden yaşıyormuş gibi başını öne eğdi. "Declan Lannon'ın kelimelerle arası çok kötüdür. Sizi kızdırmasına izin vermeyin."

Bir saat sonra kalenin karanlık dehlizlerine iniyordum.

Altımdaki taş zemin her adımda daha da kayganlaşıyordu ve uzaktan gelen su sesini duyabildiğimi sanıyordum.

"Bu ses de ne?" diye sordum.

"Kalenin altından bir nehir geçiyor," diye cevap verdi baş muhafız

Fechin. Derin bir nefes aldım, uzaktaki tuz ve buğunun tadını aldım.

"Nereye gidiyor?"

"Okyanus." Fechin bakışlarımla buluşmak için omzunun üzerinden baktı.

"Lannonlar yıllarca parçalanmış cesetlerden bu şekilde kurtuldular, onları 'akıntıya' göndererek."

Sözleri neredeyse üzerimden sıçırıyordu, kavraması çok zordu. Ama bu tür kötülükler *yıllardır* burada, bu tünellerde yapılıyordu. Lannon'ların hücrelerine yaklaştırmaya devam ederken kendimi bu gerçek üzerinde düşünmeye zorladım.

Nehrin uğultusu kaybolana ve tek ses yukarıdaki çatlaklardan damlayan su olana kadar yürüdük. Sonra başka bir ses geldi, o kadar tuhaftı ki hayal mi görüyorum diye düşündüm. Süpürme sesiydi bu, sürekli bir acele, tekrar tekrar.

Sonunda kaynağa ulaştım, beklenmedik bir şekilde, sanki benden önce taşın çiçek açmış gibi. Tepeden tırnağa siyah örtülere bürünmüş, yüzleri gizlenmiş bir figür yerleri süpürüyordu. Neredeyse onlara çarpacaktım, çarpışmayı önlemek için yana doğru yalpaladım.

Durdular ve meşalem onlarla aramdaki karanlığı yakarken tenimde bir karıncalanma hissi oluştu.

"Kemik süpürücü," diye açıkladı Fechin soğukkanlılıkla. "Size zarar vermezler."

Süpürgeye son bir kez bakma isteğime karşı koydum, tüylerim hâlâ diken dikendi. Tünellerde sadece yarım saattir yürüyordum ama yine de buradan yukarı çıkmak için ne kadar hevesliydim. Muhafız, demir parmaklıklarla çevrili, eğri büğrü bir penceresi olan dar bir kapının önünde durduğunda kendimi toparlamaya çalıştım.

"Hanımefendi önce Keela Lannon'ı görmek istediğinizi söyledi?" Fechin elindeki feneri bir aplik içine yerleştirip anahtarlık halkasıyla oynamaya başladı.

"Evet." Kireçtaşı duvarlara kan sıçradığını fark ettim. Yerdeki parıltının gerçekten de kemik olduğunu ve süpürgecinin tünellere süpürge götürmek için bir nedeni olduğunu.

Fechin kapının kilidini açtı ve paslı bir iniltiyle tekmeleyerek açtı. "Seni burada bekleyeceğim."

Başımı salladım ve hücreye adım attım, el fenerim nabzımla birlikte atıyordu.

Büyük bir oda değildi, ama bir karyola ve bol miktarda battaniye vardı ve bir yığın kitap ve bir dizi mumla süslenmiş dar bir masa vardı. Duvara yaslanmış bir kız duruyordu, sarı saçları ve soluk teni

Karanlığa karıştı, hücreesine girdiğimi görünce gözleri dehşetle parladı.

"Korkma," dedim, tam da Fechin kapıyı gürültüyle kapatırken.

Keela yarı erimiş mumlardan birini tahtadan sökmek için masasına koştu, alevi bir silah gibi kullanıyordu. Korkudan nefesi kesilmişti ve ben de kalbim küt küt atarken durdum.

"Keela, lütfen. Sana yardım etmek için buradayım."

Bana dişlerini gösterdi ama yanaklarında gözyaşları parlıyordu.

"Ben Aodhan Morgane ve küçük kardeşin Ewan'ı tanıyorum," diye nazikçe devam ettim. "Gelip seni görmemi o istedi."

Kardeşinin adını duymak onu yumuşattı. Bunun bizim için bir buluşma noktası olacağını umuyordum ve sözlerimin kapının dışına taşmaması için sesimi alçaltarak konuşmaya devam ettim.

"Kardeşini kalemde buldum. Sanırım savaş sırasında Lyonesse'den ayrılmış, kalacak güvenli bir yer arıyormuş. Önümüzdeki günlerde sana nasıl yardımcı olabileceğimizi görmek için gelip seninle konuşmamı istedi, Keela." Keela'nın ona karşı şikayetleri olduğunu öğrendikten sonra en çok endişelendiğim şey buydu. Onu bu konuda konuşturmanın bir yolunu bulmalıydım, böylece şikayetler öfkeli bir kalabalığın önünde okunduğunda bir cevap oluşturmasına yardımcı olabilirdim.

"Benimle konuşmak ister misin, Keela?"

Sessizdi.

Kollarımdaki tüyleri diken diken eden bir çığlık attığında sözlerimi düşündüğünü sanmıştım.

"Yalan söylüyorsun! Benim kardeşim öldü! Çık dışarı!" Mumu fırlattı. "Çık dışarı!" diye bağırmaya devam ederken zar zor yoldan çekildim. *Çık dışarı!*"

Başka seçeneğim yoktu.

Kapıya vurdum ve Fechin açtı.

Keela'nın hücresinin dışında durdum, duvardaki kan lekelerine yaslandım ve onun ağlamasını dinledim. Bunu duymak, bunun Ewan'ın kız kardeşi olduğunu, karanlıkta tutulduğunu, beni görünce bile dehşete kapıldığını bilmek içimi parçaladı.

"Kraliçe için de aynı şekilde davrandı," dedi muhafız. "Bunun seni üzmesine izin verme."

Onun sözleri beni rahatlatmadı.

Tünelde muhafızı takip etmeye devam ederken kendimi hasta hissettim, hava bayatlamış ve kokuşmuştu.

Daha sonra Thane Tomas'ın hücreğine vardık. Fechin bir kez daha kapının kilidini açtı ve ne bulacağımdan emin olamadan hücreye girdim.

Bu hücre nispeten temizdi. Yaşlı bir adam karyolasında oturmuş, ayak bilekleri ve elleri zincirlenmiş, bana bakıyordu. Yaşına rağmen hâlâ iri yarı ve güçlü yapılydı. Yüzünde ya da gözlerinde hiçbir duygu yoktu, sadece sertlik vardı ve ona bakmak zordu. Sarı saçları neredeyse tamamen ağarmış, omuzlarına dökülmüş ve birbirine dolanmıştı; yüzü ise sanki insandan çok bir hayaleti andırıyordu.

"Thane Tomas?"

Hiçbir şey söylemedi. Sesini **ç ı k a r m a y a c a ğ ı n ı**, benimle konuşmayı reddedeceğini hissetmiştim.

"Şatomda senin adaşına rastladım," diye alçak sesle devam ettim. "Kızıl saçlı küçük bir delikanlı."

Beklediğim gibi, Ewan'dan bahsetmek onda bir şeyler uyandırdı. Ağzı hâlâ düşüktü ama gözleri yumuşamıştı.

"Sanırım onu şimdi zincire vurdunuz?" diye homurdandı. "Tam tersine. Onu saklıyorum."

"Peki benden ne istiyorsun?" "Gilroy ve Oona'ya sadık mısın?"

Yaşlı derebey kıkırdadı. Aramızdaki yere tükürdü ve kollarını kavuşturdu, zincirler şingirdiyordu. "Lannon'un adını mahvettiler. Tamamen mahvettiler."

Küçümsemesini duymaktan duyduğum memnuniyeti gizlemek zorunda kaldım. Ve onun adını potansiyel bir müttefik olarak aklımın bir köşesine yazdım. Lehimize çevirebileceğimiz, yeniden inşa etmemize yardım edebilecek bir Lannon olabilirdi. Eğer Keela ve Ewan'ı, Ewan'ın kaçmasına yardım etmek için savaşta kendini riske atacak kadar önemsiyorsa, o zaman tanıdığım tüm Lannon'lardan daha değerli olmalıydı.

Gitmeye başladım ama sesi tekrar yükseldi.

"Sen Lîle'nin oğlusun."

Söyledikleri beni durdurdu. Yavaşça dönüp tekrar ona baktım ve bakışlarını benimkilerin üzerinde buldum.

"Benim kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" Tomas devam etti.

Annemin mektubunu, onun vahyinin gerçekliğini nasıl bastırmaya çalıştığımı düşündüm. Ama ben cevap veremedim tekrar konuştu.

"Tatlı Lîle Hayden. O aramızda bir ışıktı, ayazda açan bir çiçektir. Kane Morgane onu kendi topraklarına götürüp Leydi olarak taçlandırdığında hiç şaşırmadım."

"Peki sen onun için kimsin?" Tersledim. Sözleri beni yaralıyordu; ailemi hayal etmek, kaybımın üzerinde durmak istemiyordum.

Tomas, "Amcası" diye fısıldarken ciddiye.

Şokumu gizleyemeyerek sendeleyerek geri çekildim.

"Ben Haydenlerin sonuncusuyum, Lannon tarafındaki ailenizin sonuncusu," dedi Tomas, sanki acımı hissetmiş gibi daha nazik bir sesle.

Ve bana söylememiş olmasını diledim. Onun bir akraba olduğunu, büyük amcamın kale zindanlarında zincirler içinde oturduğunu bilmemeyi diledim.

"Seni özgür bırakamam," dedim. Ama zihnim çoktan bir yol arıyordu; kalbim bir haindi, onu özgür bırakmayı arzuluyordu.

"Tek istediğim, benim için yeni bir kesme tahtası ve balta getirmeniz. Boynumu onların kanıyla lekelemeyeceksin."

Başımı salladım ve ayrıldım, Fechin'in beni son durağıma götürmeden önce reisin hücrelerini kilitlemesini beklerken soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya çalışıyordum. Işığa dönmeyi ve Declan'ı unutmayı düşündüm. Giysilerim terden sırlıklam olmuştu; kendimi hastalığın eşiğinde hissediyordum. Sonra sanki arkamda duruyormuş gibi babamın sesini duydum: "Sen Aodhan Morgane'sin, Morgane Hanesi'nin ve topraklarının varisisin."

Hiç Lannon olmamıştım.

Bu düşünce beni merkeze aldı ve ilerlemeye devam etmemi sağladı.

Declan'ın hücrelerine geldiğimizde duvarlara, yerlere daha fazla kurumuş kan bulaşmıştı. Fechin kapının kilidini açtı ve ben bir an için açık girişe bakakaldım. Bir eşikten geçmek ve bir zamanlar kız kardeşimle nişanlı olan prensle, onun kemiklerini kıran prensle yüz yüze gelmek üzereydim.

Onu kimin öldürdüğünü.

Aileen'in sesi bu kez zihnime fısıldayarak geldi. *Declan Lannon'ın gözlerinin içine bakıp onu ve evini lanetlemeni istiyorum. İstiyorum ki*

Annenin ve kız kardeşinin intikamını almak için sonunun başlangıcı olacaksın.

Hücreye girdim.

Bu oda çıplaktı ama köşelerine kemikler serpiştirilmiş ve örümcek ağlarıyla örülmüştü. Mahkûmun yatıp uyuması için bir karyola, bir battaniye ve çöpler için bir kova vardı. Duvarlara çakılmış bir dizi meşale ışık saçarak tıslıyordu. Ve orada, ayak bileklerinden ve el bileklerinden duvara zincirlenmiş Declan Lannon oturuyordu; kumral saçları birbirine karışmış ve alnında yağlanmıştı, iri gövdesi karyolayı cüceleştiriyordu. Sakalları yüzünün alt kısmını kaplıyordu ve gözlerimiz buluştuğunda hınzır bir gülümseme yüzünü hilal gibi kesiyordu.

Kanım dondu; beni bir şekilde tanıdı. Tıpkı Thane Tomas'ın tanıdığı gibi. Declan kim olduğumu çok iyi biliyordu.

Ayağa kalktım ve ona baktım; o da oturdu ve baktı, karanlık ikimizin de etrafında vahşi, aç bir yaratık gibi hareket ediyordu ve onu savuşturmak için sahip olduğum tek güç elimdeki meşale ve göğsümde tutuşan ateşti.

Declan sessizliğimizi bozarak, "Tıpkı ona benziyorsun," dedi.

Gözümü kırpmadım, hareket etmedim, nefes almadım. Hiçbir şey hissetmeyen bir heykel, taştan oyulmuş bir adamdım. Yine de bir ses bana, "*Annenden bahsediyor*" dedi.

"Onun saçları, onun gözleri var sende," diye devam etti prens. "Demek ki onun en iyi yanlarını almışsın. Ama belki de bunu zaten biliyordunuz?"

"Yarım bir Lannon olduğunu."

Ona baktım, gözlerindeki buz mavisi parıltıya, saçlarındaki dağınık sarı tellere, teninin soluk parlaklığına. Sesim kaybolmuştu ve o da konuşmaya devam etti.

"Sen ve ben kardeş olabiliriz. Çocukken anneni çok severdim. Onu kendi annemden daha çok sevdim. Ve bir zamanlar sana kızmıştım, Lile'nin

ama ben değildim. Seni benden daha çok sevdiğini." Declan ayak bileklerini çaprazlayarak kımıldadı. Zincirler taşın üzerinde gıcırıyor ve şingırdıyordu ama prens en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu. "Onun benim öğretmenim olduğunu biliyor muydun, Aodhan?"

Aodhan.

Artık adım söylediğine, beni tamamen tanıdığına göre, sesimin boğazımda bir kıymık gibi düğümlendiğini fark ettim.

"Sana ne öğretti, Declan?"

Gülümsemesi derinleşti, benimle konuşarak alay ettiği için memnundu. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmeyi arzuladığım ve bunu *ona* sorma yoluna gittiğim için kendimden nefret ettim.

"Lîle bir ressamdı. Öğrenmeme izin vermesi için babama yalvardığım tek şey buydu. Nasıl resim yapılacağını."

Annemin mektubunu düşündüm. Declan'a bir şey öğrettiğinden bahsetmişti. . .

Babam bana annemin bir ressam olduğunu hiç söylememişti. "O

zaman derslerin neden kesildi?"

"Lîle," diye cevap verdi Declan ve onun adının dilinden dökülme şeklinden nefret ettim. "Kız kardeşinle olan nişanımı bozdu. Bu sonun başlangıcıydı. Artık bana güvenmiyordu. Benden şüphe etmeye başladı. Bana baktığında bunu gözlerinde gördüm, resmetmek istediğim tek şey ölüm ve kandı." Durakladı, tırnaklarını tekrar tekrar oynattı. Bu ses odayı bir saatin tik takları gibi çıldırtıcı bir şekilde doldurdu. "Ve dünyadaki her şeyden çok sevdiğin kişi senden korktuğunda . . . bu sizi değiştirir. Bunu unutmazsınız."

Ona ne diyeceğimi bilemedim. Çenem sıkılmıştı, öfke şakaklarımda donuk bir ağrıya neden oluyordu.

"Ona anlatmaya çalıştım elbette," diye devam etti Declan, sesi duman gibiydi. Sesini engelleyemiyordum; onu içime çekmekten kendimi alamıyordum. "Líle'ye sadece her gün gördüklerimi resmettiğimi söyledim. Kesilmiş kafalar ve kesilmiş diller. Babamın nasıl hükmetmeyi seçtiğini. Ve babamın beni kendi kalıbında nasıl yetiştirdiğini. Annenin anlayacağını düşündüm; ne de olsa o da Lannon Evi'ndendi. Hassasiyetlerimizi biliyordu.

"Ve babam Líle'ye güvenirdi. O, en sevdiği derebeyinin, o yaşlı herifin, Darragh Hayden'ın kızıydı. Líle bize ihanet etmez, dedi. Ama Gilroy, bir kadın bir lordla evlendiğinde yeni bir isim aldığını unutmuştu. Yeni bir haneye geçer ve sanki hiç kan bağı olmamış gibi bağılılığı değişir. Morgane'lı Kane ona nasıl da hayrandı! Eminim onu yanında tutmak için her şeyini verirdi."

Sonunda sustu, az önce söylediği her şeyi anlamama yetecek kadar uzun bir süre.

"Anladığım kadarıyla yaşlı Kane ölmüş?" Declan sordu.

"Hayden'lar şimdi nerede?" diye sorarak sorusunu geçiştirmeye karar verdim. Bir Hayden'ın nerede olduğunu zaten biliyordum: birkaç hücre aşağıda.

Kıkırdadı, ciğerlerinde ıslak bir öksürük vardı. "Bilmek istemez miydin? Öldüler tabii, biri hariç. Yaşlı Sadık Tomas. Kardeşi -büyükbaban- Líle'nin isyanını gördükten sonra, bir başak üzerinde güzel bir sarışın kafa gördükten sonra ayağa kalktı. Kızını kralına tercih etti. Kendilerine ihanet eden Lannonlar için özel bir ceza var."

Gitmem gerekiyordu. Hemen. Bu konuşma daha da derinleşmeden, soğukkanlılığımı kaybetmeden. Ona sırtımı dönmeye, onu karanlıkta bırakmaya başladım.

"Bakıcın seni nereye sakladı, Aodhan?"

Ayaklarım yerde dondu kaldı. Bakışlarıyla karşılaştığımda yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim, gülümsemesi meşale ışığında kararmış gümüş gibiydi.

"Seni bulmak için o kaleyi paramparça ettim," diye mırıldandı Declan. "O gece nereye saklandığını hep merak etmişimdir. Küçük bir çocuk benden nasıl kaçtı?"

Neredesin, Aodhan?

Sesler hizalandı, keskinleşti. Genç Declan ve yaşlı Declan.

Geçmiş ve şimdiki zaman. Yanan otların kokusu, ılıkların uzak yankısı, gübrenin soğuk kokusu, babamın ağlaması. Bu hücrenin nemli kokusu, kemik yığını, kovadaki çöplerin pis kokusu, Declan'ın gözlerindeki parıltı.

"Bilmek istemez miydiniz?" dedim.

Başını arkaya yasladı ve onu öldüreceğimi düşünene kadar güldü. Bakışlarımda kana s u s a m ı ş l ı k parlıyor olmalıydı, çünkü gözlerini bana dikti ve "Seni sakladıkları gibi kız kardeşini de saklamamış olmaları çok yazık" dedi.

Kendimi durduramadan gizli dirkime uzandım. Kılıç sırtımda, gömleğimin altında bekliyordu. O kadar hızlı çektim ki Declan bir an şaşırdı, kaşları çatıldı ama sonra gülümseyerek eliğın üzerindeki ışığın parlamasını izledi.

"Devam et o zaman. Devam et ve kanım bu hücreyi doldurana kadar beni bıçakla.

Maevana halkının bunu takdir edeceğinden, zamanlarını benim hayatımı tartarak harcamak zorunda kalmayacaklarından eminim."

Titriyordum, nefesim dişlerimin arasından gelip gidiyordu.

"Devam et, Aodhan," diye alay etti Declan. "Öldür beni. Senin ellerinde ölmeyi hak ediyorum."

Bir adım attım ama bu ona doğru değildi; duvara doğruydı. Artık dikkatini çekmiştim; beklenmedik bir şekilde hareket ediyor ve davranıyordum.

Sessizdi, karyolasının hemen üzerindeki duvara yaklaştığımda beni izliyordu.

Bıçağımın ucunu aldım ve adım taşa kazımaya başladım.

Aodhan.

En azından iki gün daha ona bakmak zorunda kalacaktı. Adım hücresinin taşına k a z ı n m ı ş t ı . Ulaşabileceğinin hemen üstünde.

Declan eğleniyordu. Morgan'lardan daha uzun ömürlü olacağını düşünerek adını avlunun taşına kazıdığı o geceyi hatırlıyor olmalıydı.

Tekrar konuşmak için ağzını açıyordu ama ben döndüm ve ne kadar kötü titrediğimi gizlemek için kendimi çömelmiş buldum. Declan'a baktım ve bu kez gülümseyen ben oldum.

"Oğlun elimde, Declan."

Bunu beklemiyordu.

Tüm o güven, tüm o eğlence gözlerinde kırıldı. Artık taşa dönüşmüş o l a n bana baktı. "Onunla ne yapacaksın?"

"Ona okuma yazma öğretmeyi planlıyorum," diye başladım, sesim giderek daha kararlı çıkıyordu. "Ona kılıç kullandığı gibi kelimeleri de kullanmayı, yeni kraliçesine saygı duyduğu ve onu onurlandığı gibi kadınlara da saygı duymayı ve onları onurlandırmayı öğretmeyi planlıyorum. Ve sonra onu kendim gibi yetiştireceğim. Ve geldiği adamı, soyundan geldiği kanı lanetleyecek. Adını tarih defterlerinden silecek, üzerinde doğduğundan beri çürümekten başka bir şey olmayan topraklarını iyi bir şeye dönüştürecek kişi o olacak. Ve sen onun zihninde uzak bir iz olacaksın, zaman zaman düşünebileceği bir şey, ama seni babası olarak hatırlamayacak, çünkü hiçbir zaman öyle olmadın. Babasını düşündüğünde aklına ben geleceğim."

İşim bitmişti. Son sözü ben söyledim, son oymayı ben yaptım.

Ayağa kalktım ve kapıya doğru yürümeye başladım, dirseğimi bir kenara koydum, sert parmaklarımı esnetiyordum. Neredeyse hücre kapısına varmıştım, kapıyı çalmak için

Declan Lannon'un sesi karanlığı yararak peşime düştüğünde, bu lağım çukurundan çıkmak için kapıyı açtım.

"Bir şeyi unutuyorsun, Aodhan."

Durdum ama arkamı dönmedim.

"Bir kere Lannon oldun mu, hep Lannon kalırsın."

"Evet. Annem bunu kanıtladı, değil mi?"

Hücreden çıktım ama Declan'ın kahkahası, Declan'ın sözleri ışığa döndükten sonra da peşimi bırakmadı.

ON BEŞ

KARDEŞLER VE KIZ KARDEŞLER

Duruşmaya İki Gün Kala

Brienna

Sean Allenach kale bahçesinde yanımda yürürken, "Lannon'lar gibi yargılanmadığımı biliyorum," dedi. "Ama bu, Hanedanımın yaptıklarının bedelini ödememesi gerektiği anlamına gelmiyor."

"Katılıyorum," diye cevap verdim, sabah ışığının tadını çıkararak. "Bu duruşma biter bitmez Isolde'nin tazminat konusunda sizinle görüşeceğini biliyorum. Evinizin önümüzdeki yirmi beş yıl boyunca MacQuinn'lere ödeme yapmasını umduğuna inanıyorum."

Sean başını salladı. "En iyisi olduğuna inandığı şeyi

yapacağım." Sessizleştik, her birimiz kendi

düşüncelerimizin içinde kaybolmuştuk.

Sean benden üç yıl önce doğmuştu. Baba olarak Brendan Allenach'ı paylaşıyorduk ama adımız ve kanımızdan öte, yozlaşmış Hanemizin ne olabileceğine dair umudumuzu paylaştığımızı fark etmeye başlamıştım. Allenach Hanesi'nin kurtarılabileceğine dair.

Sean'ın kraliyet şehrine varması beni rahatlatmıştı, tıpkı savaş alanında onu iyileştirdikten sonra kraliçeye söz verdiği gibi, gelir gelmez beni aramaya başlamıştı.

"Acaba kraliçe Allenach'ları yargılamayı uygun görecektir mi?" dedi

Sean, düşüncelerimi bölerek.

Brendan Allenach savaş alanında Jourdain tarafından öldürülmemiş olsaydı, Allenach Hanesi kesinlikle Lannon'larınkine benzer bir yargılamayla karşı karşıya kalacaktı: Brendan Allenach doğrama tahtasıyla tanışacaktı. Ve Sean desteğini kraliçenin arkasına atmış, babasını savaşta teslim olmaya çağırmış olsa da, Isolde'nin

taç giyme töreninden sonra Allenach'lar, Carrans'lar ve Halloran'lar için başka bir duruşma çağrısı yapacaktı.

Yine de bundan henüz bahsetmek istemedim. Durdum, etrafımızdaki bahçe Lannon'ların altında yıllarca ihmal edildiği için solmuştu.

"Senden ve adamlarından istenen sadece para ve mal değil, Sean. Geçen hafta bana yazdığında haklıydın: Evinize yeni düşünceler, korku ve şiddete değil, iyilik ve hayırseverliğe dönüşecek inançlar ekmeniz gerekecek."

Bakışlarımı karşıladı; uzun boylu ve ince yapılı olmamız dışında birbirimize pek benzemiyorduk ama kardeşlerin her zaman sahip olacağı gibi aramızda bir çekim olduğunu kabul ediyordum. Bu da bana Sean'ın olduğu kadar benim de sevgilim olan Neeve'i düşündürdü. Onu tanıyor muydu?

Bir yanımda, Jourdain'in dokumacıları onu yıllar boyunca özenle koruduğu için bir üvey kız kardeşi daha olduğunu bilmediğine inanıyordu. Bir yanımda da ona sadece ikimizin değil, üçümüzün de var olduğunu söylemeyi arzuluyordu.

"Evet, tüm kalbimle katılıyorum," diye nazikçe karşılık verdi Sean. "Ve babamın liderliğinden sonra bu ne büyük bir görev olacak."

Sesi bunalmış gibiydi ve elini elime aldım.

"Bunu her seferinde bir adım atacağız. Meclisinizde güvenebileceğiniz ve lider olarak atayabileceğiniz aynı fikirde kadın ve erkekleri bulmanızın size yardımcı olacağını düşünüyorum" dedim.

Gülümsedi. "Sanırım senden geri gelip bana yardım etmeni isteyemem?" "Üzgünüm, Sean. Ama şu anda halkımın yanında kalmam en iyisi."

Ona Allenach Evi'nden ve topraklarından mümkün olduğunca uzaklaşmam gerektiğini, kraliçeyi korumak ve desteklemek dışında en büyük ihtiyacımın Jourdain ve halkıyla birlikte kalmak olduğunu söylemek istemedim.

"Anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Ellerimize, kollarının kenarına baktım. Allenach'ların bordo ve beyazını giymişti, göğsünün üzerinde sıçrayan geyik işlenmişti. Ve yine de bilekleri. Bunu hayal etmekten nefret ediyordum ama ya kardeşim işaretliyse? Ya bileğinde, kolunun hemen altında yarım ay dövmesi taşıyorsa? Onu aramaya hakkım var mıydı?

"Bağlılık hakkında ne düşünüyorsun?" Sessizce sordum.

Sean gözlerini benimkilere dikti. "Taç giyme töreninden önce Isolde'ye sadakat yemini etmeyi planlıyorum."

"Peki ya seninkiler? Bu konuda sizi destekleyecekler mi?"

"Dördü olacak. Diğer üçü hakkında o kadar emin değilim," diye yanıtladı. "Arkamı döndüğümde hakkımda mırıldandıkları gerçeğinden bihaber değilim. Şüphesiz zayıf olduğuma inanıyorlar; kökümü kazımanın ve yerime yenisini koymanın kolay olacağını düşünüyorlar."

"Sana karşı komplo kurmaya cesaret edebilirler mi, Sean?" Sesimde bir öfke parıltısıyla sordum.

"Bilmiyorum, Brienna. Konuşmalarının senin Allenach'lara dönmen üzerinde yoğunlaştığını inkar edemem."

Nutkum tutulmuştu.

Sean elimi sıkarak bana hüznü bir gülümseme verdi. "Sanırım seni benden üstün görüyorlar, çünkü sen Brendan'ın tek kızıydın.

Ve bir kız on oğula bedeldir. Ama bundan da öte... siz komplo kurup bir tiranı devirirken, ben Damhan Kalesi'ndeki evimde hiçbir şey yapmadan oturuyor, babamın kendi halkını ezip geçmesine izin veriyordum."

"O halde *bir şeyler* yapmalısın, Sean," dedim. "S e n d e n yapmanı istediğim ilk şey Allenach mührü üzerindeki yarım ayı kaldırmam."

"Ne yarım ayı?" Şaşkınlıkla bana göz kırpmakla yetindi ve babamızın bu işe karıştığından tamamen habersiz olduğunu fark ettim.

Derin bir nefes aldım. "Duruşmadan sonra Damhan Kalesi'ne dön," dedim Sean'ın elini bırakarak yürümeye devam edebilmek için. "Yedi yiğidini tüm halkın önünde salonda bir araya getirmeni istiyorum. Kollarını kaldırsınlar ve ellerini masanın üzerine koysunlar, avuç içleri gökyüzüne baksın. Eğer bileklerinde yarım ay dövmesi varsa, onları görevden almanı istiyorum. Eğer yedisinde de bu işaret varsa, güvendiğiniz ve saygı duyduğunuz yedi erkek ya da kadından oluşan yedi yenithane bulun."

"Anladığımdan emin değilim," dedi kardeşim. "Bu yarım ay işareti ?"

"Lannon'lara bağlılığı simgeliyor."

Sessizdi, ona verdiğim emirlerin içinde boğuluyordu.

"Thane'lerinizi ayıkladıktan sonra," diye devam ettim, "tüm Allenach'ları bir kez daha salonunuza çağırmanızı istiyorum. Armayı indirin ve yarım ay işaretini kesin. Yak onu. Emir

onun çıkarılmasıyla yeni bir mühür yapılacak. Halkınıza taç giyme töreninden önce Isolde'ye sadakat yemini edeceğinizi ve sizi takip etmelerini beklediğinizi söyleyin. Bu konuda endişeleri varsa, gelip sizinle konuşmalılar. Elbette onları dinlemelisiniz. Ancak kraliçeye karşı çıkmaları durumunda da kararlı olun."

Sean homurdandı. İlk başta benimle alay ettiğini düşündüm ve aniden ona b a k t ı m . Gülümsüyor ve başını sallıyordu.

"Bence üstlerim haklı, kardeşim. Bu Meclisi yönetme konusunda benden çok daha yeteneklisiniz."

"Bu tür inançlar seni çok uzağa götürmez kardeşim," diye karşılık verdim ve sonra sesimi yumuşattım. "Brendan Allenach'ın lord olarak olduğundan çok daha fazlası olacaksın."

Cartier bizi çimlerin üzerinde karşıladığında tam da ona daha fazla şey sormak üzereydim, gömleği kirli bir duvara yaslanmış gibi lekelenmiş, saçları dağınık ve karışık. Anında endişeye kapıldım; Isolde'yle Ewan hakkında uzun bir konuşma yapmış ve işler ters gitmiş olmalıydı.

"Onu şimdilik çalmamın bir sakıncası var mı?" Cartier Sean'a sordu.

"Hayır, hiç de değil. Zaten kraliçeyle görüşmem var," dedi kardeşim başını eğerek ve beni ve Cartier'yi rüzgâr ve bulutlarla baş başa bıraktı.

"Bir sorun mu var?" Ben sordum. "Isolde ne dedi?"

Cartier elimi tuttu ve beni bahçelerin açıklığından uzaklaştırıp özel bir gölgeye götürmeye başladı. "Isolde, Ewan'ın muhafazasını bana verdi. Mahkeme bitene kadar onu saklamalıyım." Elini cebine attı ve katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. Kâğıdı açıp güzel bir prenses resmini ortaya çıkarmasını izledim. "Senden istemem gereken bir şey var, Brienna."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

Cartier illüstrasyona baktı ve sonra yavaşça elime tutuşturdu. "Gidip zindandaki Keela Lannon'la konuşmanı istiyorum. Ewan bu sayfayı bir kitaptan yırttı ve ona Keela'nın 'dağın prensesi' olmak istediği zamanı hatırlattığını söyledi. Ona bu mesajla giden kişi sen olursan, sana güvenip dinleyeceğini düşünüyor."

İllüstrasyonu inceledim. Çok güzeldi, ata binmiş **b i r** prensesi ve omzuna tünemiş bir şahini tasvir ediyordu.

"Artık gitmeli miyim?" Cartier'nin bakışlarını yüzümde hissederek sordum.

"Henüz değil. Başka bir şey daha var." Tekrar elimi tuttu ve beni şatonun misafir kanadına geri götürdü. Beni odasına götürmesine izin verdim ve Keela'ya karşı şikayet listesini ilk kez orada gördüm.

"Bu listeyi kraliçeden aldım," dedi masada oturup bir demlik çayı paylaşırken, okurken ve onlarla nasıl mücadele edeceğimize dair strateji geliştirirken.

Bunlar ciddi suçlardı, tam tarihleri ve suçu işleyenlerin isimleri vardı. Bunların büyük çoğunluğu Keela'nın oda hizmetçilerinin kırbaçlanmasını ve ardından saçlarının kesilmesini emrettiğini anlatıyordu.

Yemekleri nasıl esirgediğini ve hizmetkârlarına yerdeki sütü yalamak ve şatonun içinde köpekler gibi sürünmek gibi gülünç, aşağılayıcı şeyler yaptırdığını.

"Sence bunları Keela mı yaptı?" Cartier'ye sordum, kalbim ağırlaşmıştı.

Cartier sessizdi, listeye bakıyordu. "Hayır. Bence Declan Lannon ona bu kötülükleri yaptırdı. Reddettiğinde de ona zarar verdi. O da hayatta kalmak için kabullenmeye başladı."

"Peki bunu nasıl yapacağız?"

"Brienna ... o zindan belki de şimdiye kadar bulunduğum en karanlık yerdi. Keela benimle konuşamayacak kadar korkmuş ve öfkeliydi." Şikâyetleri ters çevirdi ve bakışlarımla buluştu. "Eğer onu sakinleştirmenin bir yolunu bulabilirsen, sana güvenebileceğine, onun için bir kurtuluş ihtimali olduğuna dair onu rahatlatabilirsen.

. . belki bu ona hikayesini paylaşmak için ihtiyaç duyduğu güveni verir ve insanlar yaşamasına izin verir. Onun da tıpkı kendileri gibi olduğunu, babası ve büyükbabası yüzünden hayatı boyunca büyük acılar çektiğini bilmeleri gerekiyor."

"Bu öğleden sonra gideceğim," dedim, ne bekleyeceğimi bilmesem de, Cartier'nin bana anlatmaya çalıştığı her şeyi kavramakta zorlansam da.

Birkaç saat sonra, zindanların karanlığına götürülmek üzere baş gardiyan Fechin ile buluştum. Ve kendimi Keela Lannon'un loş, soğuk hücresinde buldum, tepemdeki taştan fersahlar ciğerlerimdeki havayı, kalbimdeki umudu eziyor gibiydi. Ve sonunda Cartier'nin sözlerini anladım.

Keela'nın küçük masasına koşup bir mum almasını izlerken ürpermekten kendimi alamadım, sanki küçük alev onu koruyabilirmiş gibi.

"Oturmamın bir sakıncası var mı?" diye sordum ama cevap vermesini beklemedim. Kendimi taş zemine bıraktım, bacak bacak üstüne attım, elbisem etrafımda yayıldı. Prenses illüstrasyonu cebimdeydi ve Ewan'ın ona söylememi istediği sözler hafızamdaydı.

"Çık dışarı," diye inledi Keela.

"Benim adım Brienna MacQuinn," diye yatıştırıcı bir tonda konuştum, sanki Keela ve ben toprağın altındaki bir hücrede değil de bir çayırdaki oturmuyormuşuz gibi. "Ama ben her zaman bir MacQuinn değildim. Ondan önce başka bir Haneye aittim. Brendan Allenach'ın kızıydım."

Keela donakaldı. "Lord Allenach'ın hiç kızı olmadı."

"Evet, insanlar öyle düşünüyordu, çünkü gayrimeşru bir çocuktum, kanalın karşısındaki Valenialı bir kadından doğmuştum." Başımı eğdim, saçlarım omzuma döküldü. "Hikâyemi dinlemek ister misiniz?"

Keela'nın zihni hızla çalışıyordu. Önce beni, sonra kapalı ve kilitli olan kapıyı, sonra tekrar beni, sonra da yanındaki karyolayı değerlendirirken gözlerinin dalgalanmasından b u n u anlayabiliyordum. Tıpkı onun gibi baskıcı ve zalim bir evde doğduğumu ama isimlerimizin ve kanımızın bizi tamamen tanımlamadığını bilmesini istiyordum. Daha güçlü olan başka şeyler, inançlar ve seçimler gibi daha derin şeyler vardı.

Ve eğer Keela bir zamanlar dağın prensesi olma fikrini sevdiyse, o zaman onun bir hayalperest olduğu kadar hikâyeleri de seven biri olduğunu biliyordum.

"Peki," diye yumuşadı ve karyolasına doğru ilerledi.

Ona hayatımı anlatmaya başladım: üç yaşındayken annemi kaybetmiştim, büyükbabam Lord Allenach'ın beni bulmasından korktuğu için beni farklı bir soyadıyla yetimhaneye göndermişti.

Ona on yaşıma bastığımda Magnalia House'a kabul edildiğimi ve bir tutku olmayı her şeyden çok istediğimi anlattım.

"Kaç tane tutku v a r ?" Keela elindeki mumu yavaşça bir kenara bırakarak sordu.

"Beş tane var," diye gülümseyerek cevap verdim. "Sanat. Dramatik.

Müzik. Zeka. Bilgi."

"Sen hangisisin?"

"Ben bilgi sahibiyim."

"Sana bilgiyi kim öğretti?" Keela dizlerini göğsüne doğru çekerek çenesini dizlerine dayadı.

"Bu, daha çok Morgane'lı Aodhan olarak bilinen Üstat Cartier olmalı."

Sessizleşti, aramızdaki zemini inceliyordu. "Sanırım bugün erken saatlerde benimle konuşmaya çalıştı."

"Evet, oydu. O ve ben sana yardım etmek istiyoruz, Keela."

"Bana nasıl yardım edebilirsin?" diye fısıldadı öfkeyle. "Büyükbabam korkunç bir adam. Onun yüzüne iyilik yaptığımı söylüyorlar, eğer yaşayacaksam, diğer insanlar bana bakmaya nasıl dayanacak?"

Onu dinlerken kalbim daha hızlı atıyordu. Duruşmadan sağ çıkma ihtimalini düşünmüştü, ne kadar hakarete uğrayacağını düşünmüştü. Ve ona yalan söyleyemezdim: diğer Maevalıların ona güvenmesi ve kabul etmesi zaman alacaktı, tıpkı Jourdain'in halkının beni tamamen kabul etmesinin zaman alması gibi.

"Sana hikayemin geri kalanını anlatayım, Keela, sonra bu tür endişeleri yanıtlamaya çalışabiliriz," dedim.

Ona atam Tristan Allenach'tan bana miras kalan anıları, onun ihanetini, Eventide Taşı'nı nasıl sakladığını ve büyüyü nasıl uykuya yatırdığını, Maevana'nın son kraliçesine nasıl suikast düzenlediğini anlattım. Ona devrimden, taşı geri almak için kanalı nasıl geçtiğimden, Brendan Allenach'ın onun kızı olduğumu nasıl bildiğinden ve beni nasıl ayartmaya çalıştığından bahsettim.

Arkadaşlarımı reddedip ona katılmaya, onunla birlikte tacı kendime almaya karar verdim.

Bu, benim tutkularla olan geçmişimden daha fazla ilgisini çekti, çünkü bizi, beni ve onu, kan evlerinden kopmaya çalışan iki kızı nasıl karşılaştırdığını görebiliyordum.

"Ama ben her zaman bir Lannon olacağım," diye karşı çıktı. "Yaşasam da ölsem de benden her zaman nefret edecekler."

"Ama Keela," diye nazikçe karşı çıktım. "Bir haneyi han yapan sadece kan mıdır? Yoksa inançlar mı? İnsanları daha çok bir arada tutan nedir? Damarlarındaki kırmızı mı yoksa kalplerindeki ateş mi?"

Başını sallıyordu, gözlerinden yaşlar dökülüyordu.

"Keela, senin yaşamayı istiyorum. Kardeşin Ewan da öyle." İllüstrasyonu cebimden çıkardım ve üzerindeki kırıksıklıkları düzelterek yere koydum. "Bunu sana vermemi istedi, çünkü

ona dağın prensesi olmak istediğin zamanı hatırlattı."

O zaman ağladı ve ben onu teselli etmek istesem de olduğum yerde kaldım, bacaklarım taşın sertliğinden uyuşmuştu. Ayağa kalkmasına ve kağıdı koyduğum yere sürünerek gitmesine izin verdim. Kağıdı eline aldı ve gözlerinden akan yaşları sildi, oturup hayranlıkla bakmak için karyolasına döndü.

"O ölmedi mi? Babam bana öldüğünü söylemişti," dedi sakinleştikten sonra. "Yeni kraliçe onu parçalara ayırmış."

"Ewan hayatta," diye cevap verdim, babasının onu bilerek beslediği yalanlara lanet ederek. "Aodhan Morgane ve ben onu koruyoruz ve seni de koruyacağız."

"Ama insanlar benden nefret ediyor!" diye bağırdı. "Kanımı istiyorlar. Hepimizin kanını istiyorlar!"

"Senin kanını istemeleri için bir neden var mı, Keela?"

Yine ağlayacakmış gibi görünüyordu. "Hayır. Evet. Bilmiyorum!"

"Şatoda bir prenses olarak yaşamak senin için nasıl bir şeydi?"

Sessizdi ama sorumun hedefini bulduğunu hissediyordum.

"Seni dövdüler mi, Keela? Sana zalimce şeyler yaptırıldılar mı?" Durakladım ama kalbim küt küt atıyordu. "Oda hizmetçilerine zarar vermeni emreden baban mıydı?"

Keela yüzünü kolunun kıvrımına saklayarak ağlamaya başladı. Başını kaldırıp "Evet" diye fısıldayana kadar onu kaybettiğimi düşünmüştüm.

Babam. . . eğer onlara zarar vermezsem babam bana zarar verirdi. Beni karanlık bir yere, dolabıma kilitlerdi ve ben aç kalırdım. Sanki günlerce orada kalmışım gibi hissedirdim. Ama bana bunun sadece beni daha güçlü yapacağını, babasının onu kırılmaz yapmak için ona böyle şeyler yaptığını söyledi. Babam, tam olarak emrettiği şeyi yapmadığım sürece bana güvenemeyeceğini söyledi."

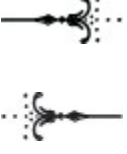
Onu dinlerken, Lannon'ların yaptıklarından sonra kan döküldüğünü görmek için duyduğum adalet açlığı ile Keela Lannon söz konusu olduğunda duyduğum acı dolu merhamet arzusu arasında kaldım. Çünkü onun içinde kendimden bir parça görüyordum ve bana lütuf verilmişti.

"Mahkemeye çıktığında insanlara söylemen gereken şey bu Keela," diye mırıldandım, onun için yanıp tutuşarak. "Onlara gerçeği anlatmalısın. Onlara Kral'ın torunu olarak senin için nasıl bir şey olduğunu anlatmalısın.

Lannon. Söz veriyorum dinleyecekler ve bazıları senin de tıpkı onlar gibi olduğunu fark edecek. Maevana için aynı şeyleri istediğinizi."

Ayağa kalktım, ayaklarım karıncalanıyordu. Keela iri, kan çanağına dönmüş gözlerle bana bakıyordu, Ewan'ınkilere neredeyse tıpatıp benzeyen gözlerle.

"Duruşma iki gün içinde başlayacak," dedim. "Seni şehrin önünde darağacına çıkaracaklar, yargıcın sorularına cevap vereceksin, insanlar yaşayacak mısın yoksa ölecek misin diye tartacaklar. Ben en önde duracağım ve eğer korkarsan bana bakmanı ve yalnız olmadığını bilmeni istiyorum."

ON ALTI

BIRAK KAFALARI YUVARLANSIN

Duruşma Günü

Cartier

Duruşma günü gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu.

O sabah idam sehпасına çıkan ilk lord bendim, alnımda altın bir halka, kalbimde Morgane'ın gri atı dikiliydi. Belirlenen sandalyemde oturmuş, kalenin yeşilinin insanlarla dolup taşmasını izliyordum.

İskelenin ortasındaki ahşap sehpayı, Gilroy Lannon, Oona Lannon, Declan Lannon ve Keela Lannon'un birkaç saat içinde duracakları yerde şimdiden toplanmış olan gölgelere baktım. Ewan'ın onların arasında, onların kanından kan, kemiklerinden kemik olarak durduğunu hayal etmeye çalıştım.

Bir kez Lannon olan, her zaman Lannon'dır.

Bu sözlerden, Declan'ın zihnime yerleştirdiği şüpheden nefret ediyordum.

Yavaş yavaş diğer lordlar ve leydiler de gelip etrafımdaki yerlerini aldılar. Jourdain kaşlarını çatarak darağacına doğru yürüdü, yanımdaki sandalyeye oturdu ve ikimiz de duruşma yaklaştıkça kalplerimiz gümbür gümbür atarak, yapmacık bir sessizlik içinde oturduk.

"Nasılsınız?" Jourdain sonunda mırıldandı.

Ama o anda sesim soluğum kesildi, ta ki Brienna'yı görene kadar. Kalabalığın en önünde Luc'ün yanında duruyordu, üzerinde MacQuinn'lerin rengi olan lavanta rengi bir elbise vardı ve kahverengi saçları örgülü bir taçla toplanmıştı. Benim bakışlarımın onu bulduğu gibi onun bakışları da beni buldu.

"Ben iyiyim," diye yanıt verdim ve bakışlarım onun üzerinde kaldı.

Isolde, muhafızları ve yargıç darağacına ulaştığında şatonun yeşillikleri insanlarla dolup taşıyordu. Lordlar

ve hanımlar onun için ayağa kalktı -Lady Halloran ve Lord Carran dahil-

Isolde taç takmasa da, diğer soylular gibi sadece altın bir halka takıyordu. Kavanagh'ın Leydisi olarak düzenlenmiş soyluların ortasında, kürsüyü doğrudan görebilecek şekilde oturuyordu. Eventide Taşı kalbine yaslanmıştı ve yumuşak mavi bir ışık yayıyordu.

Beyaz sakalı göğsüne kadar inen yaşlı bir adam olan yargıç kalabalığın önünde durdu ve ellerini havaya kaldırdı. İnsanların üzerine çöken sessizlik keskindi; sandalyemde kayarken alnımda ter damlaları oluşmaya başladı.

"Maevana halkı," diye gürledi yargıç, sesi esintiyi aşarak. "Bugün, bir zamanlar kendine kral demeye cüret eden adama adalet dağıtmaya geldik."

Bir anda yuhalamalar ve öfke çılgınlıkları yükselmeye başladı. Yargıç tekrar ellerini kaldırarak sessizlik konusunda ısrar etti ve kalabalık sustu.

"Lannon ailesinin her bir üyesi kürsüye getirilecek."

devam etti. "Ben kendilerine yönelik şikâyetlerin listesini okurken karşınızda duracaklar. Bu şikâyetler, hikayelerini paylaşacak kadar cesur olanlarınızdan geldi. Bu nedenle, tanıklık kanıtı olarak her şikâyetin yanında bazılarınızın isimleri okunacak. Sözlerimi bitirdiğimde, Lannon'ların her birinin konuşma sırası gelecek ve ardından onları tartma gücüne sahip olacaksınız. Yumruk kaldırmak idamı ifade eder. Yumruk kaldırmamak ise merhamet anlamına gelir."

Yargıç omzunun üzerinden Isolde'ye baktı.

Isolde başını salladı, yüzü solgundu, saçları güneş ışığında kan gibi kızarmıştı.

Kalbimin göğsümün derinliklerinde attığını hissedebiliyordum. O sessizlik anında babamı, annemi ve kız kardeşimi düşündüm.

Yargıç döndü ve "Gilroy Lannon'u getirin" diye bağırdı.

Kalabalıktan gelen gürültü çok şiddetliydi. Sesin altımdaki tahtayı titrettiğini dişlerimin arasından hissedebiliyordum. Gilroy Lannon'un sonsuz zincir halkalarının altında iskeleye doğru zarifçe sürüklenişini oturup izledim.

Eski kral perişan görünüyordu. Sırma sarı saçları eski kanla keçeleşmişti; kafasını hücresinin duvarına vurmaya çalıştığı ve başarısız olduğu anlaşıyordu. Giysileri kirliydi ve kan kokuyordu.

Kendi pisliği ve muhafızlar onu insanlarla yüzleşmesi için sehpaye oturturken dik duracak gücü ancak bulabildi.

Bağırışlar, küfürler ve öfke kalabalığın içinde kaynıyordu. Bir an için darağacına hücum edeceklerinden ve onu şiddetle parçalayacaklarından korktum. Ta ki yargıç kaşlarını çatıp ellerini kaldırırsa ve insanlar istemeye istemeye sessizlik çağrısına uyana kadar.

"Gilroy Lannon, Maevana halkının önünde sana karşı **y a p ı l a n** şikâyetlerin geniş bir listesiyle duruyorsun," dedi yargıç, genç bir çocuk kalın bir parşömen getirirken.

Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen parşömenin çözülmeye başlamasını, darağacına yayılmasını hayretler içinde izledim. Yargıç okumaya başladı, sesi mırıltıların, rüzgârın ve kalbimin çarpıntısının üzerine taşıyordu.

"Gilroy Lannon, 1541 yılının Mayıs ayının yirmi beşinde, Brendan Allenach'a Leydi Sive MacQuinn'i silahsız olduğu halde acımasızca öldürmesini emrettiniz. Daha sonra MacQuinn tarlalarını yakmaya devam ettiniz ve MacQuinn'in üç derebeyini ve ailelerini gece uyurken katlettiniz. Bu canlardan yedisi çocuktü. Adamlarınıza MacQuinn'in kadınlarına tecavüz etmeleri ve karılarını ve kızlarını korumak için karşı koyan erkekleri asmaları için emir verdiniz. Daha sonra MacQuinn'in halkını alıp dağıttınız ve acımasızca yönetmesi için Lord Brendan Allenach'a verdiniz. Bu şikâyet Lord Davin MacQuinn'den geliyor."

Yüzünde soğukkanlı bir ifadeyle hareketsiz duran Brienna'ya baktım.

Ama öfkesinin arttığını söyleyebilirdim. "Aynı gün Leydi L le Morgane'ı kaçırıp elini kestiniz. Onu s r klediniz ..."

 ik yetim okunurken kendimi Gilroy Lannon'a bakmaya zorladım. Lannon titriyordu ama bu korkudan ya da pi manlıktan değildi.

Yargıç, "Bu  ik yet Lord Aodhan Morgane'den geliyor," derken kıkırdıyordu.

"MacQuinn ve Morgane *bana* meydan okudu! Krallarına meydan okudular!"

Lannon bağırdı, elini sehpanın korkuluklarına vururken zincirleri  angırdıyordu. "Bana karşı isyan ettiler! Kadınları aldıkları cezayı hak etti!"

Ne yaptığımın farkına varmadan ayağa kalkmı tım, gizli bıçağımı çekip Gilroy Lannon'a doğru hamle yapmak üzereydim. Ama

Jourdain daha hızlıydı ve kolumu kavrayarak beni geride tutarken, kalabalık öfkeyle bağırıyor, bütün yumruklar çoktan havaya kalkmı tı.

"Bırakın kafası yuvarlansın!"

Koro bir dalga gibi insanların üzerinde kabarıyor, darağacına, bana karşı kırılıyordu.

Gilroy omzunun üzerinden bakmak için döndüğünde hâlâ gülüyordu ve gözleri benimkilerle bulu tu.

"Keşke bilseydin, küçük Morgane," diye tısladı bana, "annene yaptığım her şeyi."

Yüzüm acıyla, öfkeyle buru tu. Dahası da vardı. Bilmediğim daha fazlası. Declan'la kalede kar ıla tığımdan beri bu olasılıktan deh ete d  m  t m, sözleri hâlâ aklımdaydı.

Kendilerini ele veren Lannonlar için özel bir ceza var.

Yargıç, "Ağzını tıkayın!" diye emretti ve iki muhafız Gilroy Lannon'u tekrar kontrol altına alarak ağzını kirli bir bezle tıkadı.

Ve tek düşünebildiğim ... ona daha ne yapmıştı? Anneme daha ne yapmıştı?

"Otur delikanlı," diye fısıldadı Jourdain kulağıma, beni bir an daha zor zapt edebilmişti. "Bu adamın sana sahip olmasına izin vermemelisin."

Başımı salladım ama titriyordum, çözülüyordum. Brienna'nın beni izlediğini biliyordum; bakışlarının çekiciliğini hissedebiliyordum. Yine de ona bakmaya dayanamıyordum.

Yerime oturdum ve gözlerimi kapattım. Jourdain'in eli, oğlunu teselli etmeye çalışan bir baba gibi kolumda kaldı. Oysa babam ölmüştü. Tüm ailem gitmişti.

Kendimi hiç bu kadar yalnız ve şaşkın hissetmemiştim.

"Aynı gün," diye okumaya devam etti yargıç. "Leydi Eilis ve Shea Kavanagh'ın kafalarını kestiniz, cesetlerini kale korkuluklarında sergilenmek üzere parçalara ayırdınız. Daha sonra Kavanagh Evi üyelerini hedef alıp öldürmeye devam ettiniz. "

Yargıcın Gilroy Lannon'un tüm şikayetlerini okuması bir saat daha sürdü. Ama sonunda parşömenin sonuna ulaştığında, halk çoktan oy vermişti. Darağacındaki her lord ve leydi yumruklarını havaya kaldırdı. Kalabalıktaki neredeyse her seyirci de öyle.

"Gilroy Lannon," diye duyurdu yargıç, parşömeni çocuğa geri uzatarak, "Maevana halkı seni tarttı ve eksik buldu. Üç gün sonra kılıçla idam edileceksin. Tanrılar ruhuna merhamet etsin."

Gardiyanlar Gilroy Lannon'u sürükleyerek götürdüler. Ve darağacından inerken yol boyunca güldü.

Daha sonra karısı Oona ortaya çıkarıldı.

Çenesini mağrur bir şekilde eğerek, uzun kumral saçlarındaki gri çizgilerle zincirler içinde kürsüye çıktı. Demek Ewan'ın saçları oradan geliyordu.

Şikayet listesi kocasınınki kadar uzun değildi ama yine de işkence, dayak ve yakılma hikayeleriyle doluydu. Kaydının sonunda söyleyecek hiçbir şeyi kalmamıştı -belli ki eğilmeyecek kadar gururluydu- ve bir kez daha etrafındaki insanlar ve soylular yumruklarını kaldırdı.

Gilroy'dan hemen sonra, üç gün içinde kılıçla ölecekti.

Declan Lannon kürsüye çıktığında neredeyse öğlen olmuştu.

Prens zincirleri içinde darağacında yürürken bakışlarıyla karşılaştım. Declan bana gülümsedi; diğer soyluların hiçbirine, hatta Isolde'ye bile bakmadı. Sadece bana baktı.

Dehşetim derinleşti; prensin gözlerinde bir şeyler planladığını görebiliyordum.

"Declan Lannon, Maevana halkının huzurunda size karşı yapılan şikâyetlerin geniş bir listesiyle duruyorsunuz," diye başladı yargıç kısık bir sesle ve prensin parşömenini eline aldı.

Uzun bir kayıttı, ailesinin bir yansımasıydı. Dinledikçe inançlarım doğrulanıyordu; Declan başkalarına eziyet etmekten ve onları manipüle etmekten hoşlanıyordu. Kalenin derinliklerinde gerçekleşen işkencelerin çoğunu o denetlemişti. Hapishane hücresinin karanlığında rahat görünmesine şaşmamalı; zindanlara aşinaydı.

Yargıç alnındaki teri silerek, "Şimdi konuşma fırsatınız var, Lannon'lu Declan," dedi. "Merhamet dilenmek ya da nedeni açıklamak için."

Declan başını salladı, sonra yüksek sesle ve net bir şekilde konuştu.

"Maevana'nın iyi insanları, beni ölüme göndermeden önce size söyleyeceğim tek bir şey var." Durakladı, avuçlarını çevirdi

Yukarı doğru. "Oğlum nerede, Ewan? Onu kaybettiniz mi? Ya da belki de içinizden biri onu koruyordu? Kendi lordlarınızdan biri onu koruyarak güveninize ihanet mi etti?" Declan omzunun üzerinden doğruca bana baktı.

Sandalyemde donup kalmıştım ama Declan'ın yüzündeki alaycılığı, zaferi okuyabiliyordum.

Eğer ben batarsam, sen de benimle gelirsin, Morgane.

Kalabalık yuhalamaya başladı. Etrafımda oturan lordlar ve leydiler öfkeyle mırıldanmaya başladılar. Isolde ve Grainne gözlerini kırpmadan oturmuş, Declan'a bakıyorlardı.

"Yargıç," dedi Isolde sonunda, sesi bir bıçak gibi keskinleşmişti. "Bu duruşmayı tekrar düzene sokun."

Yargıç telaşlanmış görünüyordu, benden Declan'a bakıyordu.

Declan tam ağzını açıyordu ki kalabalık çığlık atmaya, slogan atmaya ve yumruklarını kaldırmaya başladı.

"Bırakın kafası yuvarlansın!"

Prensin haykırırları protestolar arasında boğuldu ve yargıç, Declan'ın babasının ve annesinin kaderini yansıtan kaderini okumak için acele etti. Kılıçla ölüm, üç gün sonra.

Declan idam sehpasından indirildiğinde yumruğum hâlâ havadaydı. Prensin kötü bakışları benimkilerle buluştuğunda, kına yakmadım. Ama gözlerimde ona verilmiş bir söz vardı.

Eviniz toza dönüşecek.

Ve Declan bunu anladı. Hırladı ve iskele merdivenlerinden aşağı yuvarlanarak silahlı korumasıyla birlikte kalenin içinde kayboldu.

Keela Lannon ortaya çıktığında nabzım hâlâ hızlı atıyordu.

Kalabalık zaten bitkin ve yorgundu, sabırları kırılmıştı. Ve o darağacında yürürken hava yuhalamalarla doldu. O taşıyordu

ama muhafızlar onu sehpaye çıkardığında yine de sinmişti, elbisesi kirlenmiş, soluk sarı saçları keçeleşmişti.

Arkadan bakıldığında saçları büyükbabasınıninkiyle aynı renkteydi; bunun onun için iyiye işaret olmadığını sezmiştim. Gilroy'dan önce onu dışarı çıkarmalıydık, ailesinin şikâyetlerinin uzun listesi ona aktarılmadan önce.

"Keela Lannon," d i y e başladı yargıç, kâğıt parçasına uzanırken boğazını temizleyerek. Şikâyetlerini içeren tek sayfa.

"Maevana halkının önünde, size karşı yapılan şikâyetlerin bir listesiyle duruyorsunuz."

Keela dehşet içinde titriyor, omuzları sanki erimekten başka bir şey istemiyormuş gibi çöküyordu.

Kalbim alarmla çarpmaya devam ederken Brienna'yı aradım.

Brienna hâlâ en önde duruyordu ve kalabalığın merhametten uzaklaştığını hissettikçe gözleri büyüyordu.

"1563 yılının Aralık ayının yirminci günü, sokaklarda dilenci çocuklara yemek vermediniz ve onlara ekmek yerine yemeleri için taş verdiniz."

"Ben yapmadım. Beni o yaptı," diye hıçkıran Keela, insanlar onu yuhalamaya devam ederken elleriyle yüzünü kapattı.

Yargıç, "Keela, ben şikâyetlerini okurken sessiz kalmalısın," diye hatırlattı. "Liste bittikten sonra konuşmak için zamanınız olacak."

Yargıç okumaya devam ederken yüzünü kapatmaya devam etti.

"1564 yılının Şubat ayının beşinde, saçınızı çok sert taradığı için oda hizmetçinizi kırbaçlattınız. Mart'ın on sekizinde ..."

Keela ağladı ve insanlar sadece daha yüksek sesle ve daha öfkeli hale geldi.

Yargıç okumayı bitirdi ve ardından Keela'ya halka hitap etmek isteyip istemediğini sordu.

Bu, Keela'nın gerçeği söylemesi ve davasını savunması için gereken andı.

Lütfen, Keela, sessizce yalvardım. Lütfen onlara gerçeği söyle.

Yine de sinmiş ve ağlıyordu, başını kaldırıp kalabalığın muhalefetiyle yüzleşmekte zorlanıyordu.

Tekrar Brienna'yı aradım. Kalabalığın yer değiştirmesi onu yutmuştu, ta ki aniden diğerlerinin üzerine çıkıp Luc'un omuzlarına tüneyene kadar. Keela'nın kalabalığa bakıp onu görebilmesi için kendini yukarı kaldırdı.

"Bırakın konuşsun! Bırakın konuşsun!" Brienna bağırdı ama sesi protestolar arasında boğuldu.

Geldiğini bildiğim şeyi engellemek için gözlerimi kapamak, kendimi dünyaya kapatmak istedim. Ta ki sonunda Keela'yı görene kadar.

Keela sonunda kalabalığın içinde Brienna'yı bulana kadar doğruldu.

"Büyükbabam beni bunları yapmaya zorladı," dedi ama sesi hâlâ çok zayıftı. "Babam da öyle. İtaatsizlik edersem beni dövüyorlardı. Küçük kardeşime zarar vermekle tehdit ettiler! Onlara hayır dersek yemek yememize izin vermezlerdi. Bizi bütün gece karanlığa kilitlerlerdi. "

Kalabalıktan bir kadın "Yalan!" diye bağırınca yuhalamalar ve bağırışlar yeniden yükseldi.

"Kelleleri uçsun!" korusu, sanki insanlar gökyüzüne vurabilirmiş gibi yumruklarla yükseldi.

Darağacındaki lordlar ve leydiler teker teker yumruklarını kaldırarak onun ölümünü o n a y l a d ı l a r . Dördü hariç hepsi.

Morgane. MacQuinn. Kavanagh. Dermott.

Nasıl olur da Lannonların altında büyük acılar çekmiş olan dört Hane, Keela'ya merhamet eden tek dört Hane olabilirdi?

Isolde, Grainne, Jourdain ve ben ellerimiz kucağımızda oturuyorduk. Göz ucuyla Isolde'nin karardan üzüntü duyarak başını öne eğdiğini gördüm. Ve kalabalığın içinde, bir yumruk denizinin ortasında, Brienna hala Luc'un omuzlarında, gözlerinde yaşlarla duruyordu.

"Keela Lannon," diye duyurdu yargıç ve sesi bile hayal kırıklığıyla ağırlaşmıştı. "Maevana halkı seni tarttı ve yetersiz buldu. Üç gün sonra kılıçla idam edileceksin. Tanrılar ruhuna merhamet etsin."

[YEDİ](#)

[KARANLIK KEŞİFLER](#)

Duruşmayı Takip Eden

Gece Brienna

O gece Jourdain'in odasında birlikte oturduk -babam, kardeşim, Cartier ve ben- hepimiz bitkin ve sessiz bir şekilde bir şişe şarabı paylaştık, yemek yiyemeyecek kadar üzgündük.

Özellikle MacQuinn ve Morgane'nin tam olarak ayrıntılarını bilmediğim şikayetlerini duyduktan sonra hissettiklerimi açıklamak zordu. Onlar için hissettiğim acıyı uygun bir şekilde tarif edebilecek herhangi bir kelime olduğunu sanmıyorum. Ve bu tür şikayetleri yazmanın ve ardından yüzlerce tanığın önünde okunmasını dinlemenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemezdim.

İnsanların Keela'yı ölüme mahkûm etmelerini izledikten sonra hissettiklerimi adlandırmak daha da zordu. Kafasının kesilmesine tanıklık etmem gerektiğini biliyordum ve bunu her hayal ettiğimde nefes almakta zorlanıyordum.

"Demek Lannonların saltanatı kanlı bir şekilde sona erdi," dedi Jourdain, sessizliğimiz çok bunaltıcı hale geldiğinde, şarap kuruduğunda.

"Demek düşüyorlar," dedi Luc boş fincanını selamlayarak, divanı paylaşırken dizini benimkine yaklaştırmıştı.

Ateş ışığında Cartier'nin bakışlarıyla karşılaştım. Aynı düşünceyi, aynı duyguyu paylaşıyorduk.

Hepsi düşmeyecek. Hâlâ koruyacağımız, babasına ve büyükbabasına meydan okuyarak büyüteceğimiz Ewan'ımız vardı.

"Yine de neden yenilmişiz gibi hissediyorum?" Luc fısıldadı.

"Bu neden zafer gibi hissettirmiyor? Ölmelerini istiyorum. Onlara mümkün olduğunca çok acı çektirmek istiyorum. Kafa kesmek onlar için çok hızlı. I

Onların acı çektiğini görmek istiyorum. Ama bu beni onlardan daha iyi

yapar mı?" "Sen onlar gibi değilsin evlat," diye mırıldandı Jourdain.

Cartier dirseklerini dizlerine dayamış, yere bakıyordu. Ama konuştuğunda sesi sabitti. "Lannonlar kız kardeşimi, annemi çaldı. Kız kardeşimin sesini asla duyamayacağım. Annem tarafından kucaklanmanın ve sevilmenin nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyeceğim. Onların kaybını her zaman hissedeceğim, sanki bir parçam eksikmiş gibi. Yine de ... annemin kendisi de bir Lannon'du. O Lîle Hayden'dı, bir Lannon derebeyinin kızıydı." Jourdain'e, Luc'a ve bana baktı. Bu itiraf beni şaşırtmıştı. "Şu anda adaletin net ve düz bir çizgi izlediğini düşünmüyorum. Biz kayıplarımızla acı çektik ama buradaki insanlar da acı çekti. Tanrı aşkına... Babası tarafından tacize uğrayan *on iki yaşındaki* Keela Lannon, babasının hemen arkasında kafası kesilmek üzere, çünkü insanlar onu duymayacaklar; ona bakmayacaklar; onu babasından ayıramayacaklar."

Luc gözyaşlarını içine çekti ama sakindi, Cartier'yi dinliyordu.

Cartier'yi gözlerinde bir parıltıyla izleyen Jourdain de öyleydi.

"Declan'ın kafasının kesilmesini hak ettiğini düşünüyör müyüm?" Cartier ellerini uzatarak sordu. "Hayır. Declan'ın her bir kemiğinin tek tek, yavaş yavaş, ölene kadar kırılmasını tercih ederim, tıpkı kız kardeşime yaptığı gibi. Ve bunu itiraf etmekten pişmanlık duymuyorum. Ama belki de hissettiklerimden ve istediklerimden daha fazlası. Bugün adaletin yerini bulduğunu bilerek huzur bulmalıyım. İnsanlar konuştu ve sonunda sorumlu tutulan bir ailenin kaderine karar verdi. Hepimiz vatanımıza geri döndük. Önümüzdeki günlerde Isolde Kavanagh kraliçe olarak taç giyecek. Şu anda yapabileceğimiz tek şey ilerlemeye devam etmek. Lannon'un başının kesilmesine tanıklık edeceğiz. Isolde'yi taçlandıracağız. Sonra da artık lord ve leydisi olmayan bir halkla ne yapacağımıza karar vereceğiz."

Tekrar sessizleştik, Cartier'nin sözleri bizi delip geçti. Yarı Lannon'du ama bu ona bakış açımı değıştirmiyordu. Çünkü ben de yarı Allenach'tım. İkimiz de hain bir kandan geliyorduk. Ve eğer kalplerimize daha yakından bakarsak. . . hepimiz içimizde bir karanlık bulurduk.

Gece yarısından kısa bir süre sonra yatağa girdim, Jourdain ve Luc'u yanaklarından öptüm, çıkışta Cartier'nin yanından geçerken omzunu hafifçe okşadım. Vücudum uzanmamı ve uyumaya çalışmamı istiyordu ama bundan da öte, sadece bir saatlik keyifli bir rüya için gerçeklikten kaçmak istiyordum.

Koridordaki kargaşayı duyduğumda uyukluyordum.

Dik oturdum, karanlığa göz kırptım. Özel kapım patlayarak açıldığında ve Luc eşliğimde durduğunda yataktan çıkmaya çalışıyordum.

"Çabuk ol kardeşim. Kraliçe babamın odasında bir toplantı çağrısı yaptı," dedi ve aceleyle mumumu yaktı.

Onu koridorda kovalarken kılıcımı ve sesimi buldum, çelik elimde kınından çıkarılmıştı, geceliğim omzumdan kayıyordu. "Ne oldu? Ne oldu?"

Jourdain ve Cartier babamın odasında durmuş bekliyorlardı. Luc'la birlikte onlara katıldım, nefesimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

Ben daha başka bir soru soramadan Isolde odaya girdi, üzerinde hâlâ duruşma için giydiğı elbise vardı, elinde acele bir ışık, iki muhafızı

onu çevreliyordu. Yüzü sade, bakışları umutsuzca kasvetliydi.

"Sizi uyandırdığım için özür dilerim," diye fısıldadı dördümüze, soğuk gölgeler ve titrek ışıklar içinde dururken.

"Ne oldu Isolde?" Jourdain sordu.

Isolde sanki bize bakmaya dayanamıyormuş gibi mumuna baktı. "Declan ve Keela Lannon zindandan kaçtı."

"Ne?" diye bağırdı Luc, çünkü geri kalanımız sesimizi kaybetmiştik.

Isolde şaşkınlığımızı gözlerindeki acıyla karşıladı. "Sanırım bir saat önce kaçtılar. Hâlâ haber alınamıyor."

"Nasıl?" Jourdain talep etti.

Isolde bir şey söylemedi ama Cartier'ye baktı, o da bana baktı.

Aydın güneşi gölgelemesi gibi düşüncelerimiz aynı hizaya geldi ve aramıza uzun bir gölge düşürdü.

Ewan.

Cartier döndü ve koridorda aceleyle kapısına doğru ilerledi. Onu ana kamarasına kadar takip ettim. Cartier'nin uyuduğu divanın üzerindeki battaniyelerin ve yastığın buruştuğunu gördüm. Ve benim

Onu yatak odasına, Ewan'ın saklanıyor olması gereken odaya kadar takip ederken ellerim buz gibi soğuktu.

İşte oradaydı, yatakta uyuyordu. Ya da ben öyle sanıyordum, ta ki Cartier battaniyeyi acımasızca yırtıp Ewan'ın cesedinin olması gereken yere stratejik olarak yerleştirilmiş bir yastığı ortaya çıkarana kadar.

Ve açık olan pencereye doğru yürüdüm: Ewan'ın kaleye ilk giriş yolu. Ellerimi hissedemiyordum ama tuttuğum kılıcın metalik bir şangırtıyla yere çarpışını dinledim. Çeliğin üzerine bastım ve geceye, yıldızlarla tozlanmış bir gökyüzüne baktım, bunlardan biri benim takımyıldızımdı.

"Hayır, *hayır*."

Cartier'in sesi, Cartier'in acı dolu inkârı.

Bu benim kendi kalbimin atışı, kendi inkârımdı. Bir açıklaması olmalı. Bu bir hata olmalı.

Ama önce ben gerçeğe ulaştım.

Arkamı döndüm. Cartier'nin ö n ü m d e dizlerinin üzerine çöktüğünü ve battaniyelere tutunduğunu gördüm. Ne olduğunu anladım.

Ben de yere düşen kılıcımın yanında dizlerimin üzerine çöktüm çünkü aniden ayakta duramaz hale geldim.

Biz ne yaptık?

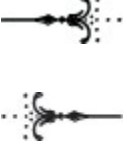
"Brienna, Brienna ..."

Gerçekler üzerimize çökerken Cartier'nin tekrar tekrar fısıldayabildiği tek şey benim adımdı.

Bakışlarıyla karşılaştım. O donmuştu ama ben için için

yanıyordum. Ewan Lannon bizimle oynamıştı.

SEKİZ

AKINTIYA KAPILMAK

Cartier

O gece uyuyacak yer yoktu.

Bir çocuk tarafından kandırıldığımı anladıktan sonra Luc ve Brienna şehrin haritalarını inceleyip olası kaçış yollarını bulmaya çalışırken ben de kraliçe ve Jourdain'in peşinden meşaleler ve çelikle zindanlara indim, kraliçenin muhafızları da arkamızdan geliyordu. Üç kattan da geçtiğimizde nefesim kesilmişti; kalenin en alt katındaki soğuk o kadar acıydı ki buzlu suya adım atmak gibiydi.

Isolde aceleyle Keela'nın hücresine doğru ilerledi. Kapı ardına kadar açıldı, mumlar masasının üzerinde titremeye devam ediyordu. Odasının boşluğuna baktım, hâlâ bunun olduğuna inanamıyordum.

Kraliçe tek kelime etmeden bizi ileriye götürdü, iki muhafız kan gölü içinde yatıyordu, boğazları temiz bir şekilde kesilmişti. Ewan'ın o adamları öldürmüş olmasına imkân yoktu, diye tekrar tekrar söyledim kendime.

Kapı da esnemeye sıkışmış bir ağız gibi ardına kadar açıldı. Eşikte iki muhafız daha ölü yatıyordu, kanları altlarında siyah bir göl oluşturmuştu.

Isolde diz çöktü, solgun yüzlerine nazikçe dokundu. İşte o zaman duydum; Declan'ın hücresinden gelen hafif zincir şakırtıları, hareket yankıları.

Kraliçe de bunu duyunca dizlerinin üzerinde dondu kaldı. Elimi kaldırdım, sözsüz bir şekilde beklemesini söyledim ve meşalemi ve kılıcımı alıp hücreye girdim.

Ewan olmasını hararetle umduğumu inkâr edemezdim. İhanetinin acısından sonra bile, onun olmasını arzuluyordum.

Bulduğum şey, siyah peçelere bürünmüş, yüzü tamamen gizlenmiş, sağ bileği Declan'ınkilerden biriyle bağlanmış biriydi.

prangalar, onları duvara sıkıca tutuyor.

Durdum ve kemik süpürücüye şaşkınlıkla baktım.

Aynı şekilde, kemik süpürücü de mücadeleyi bıraktı ve sanki kıvrılıp yok olacakmış gibi dizlerini göğsüne çekti.

"Kim o?" Jourdain yanıma gelerek sordu.

Isolde de hücreye girene kadar bekledim. Üçümüz bir yay şeklinde durmuş, kemik temizleyiciyi sessizce izliyorduk.

"Kemik temizleyicisi," dedim. "Geçen gün seni tünellerde gördüm."

Hareket etmediler. Ama yüzlerindeki peçenin, çılgın nefeslerinin altında yükselip alçaldığını görebiliyordum.

Isolde kılıcını kınına soktu ve diz çöktü. Sesi nazikti, "Bize burada neler olduğunu anlatabilir misin? Declan nasıl kaçtı?"

Kemik temizleyicisi sessizdi. Kelepçeye karşı mücadele etmeye başladılar, sağ ellerini o kadar sert çektiler ki metal kelepçenin onları kestiğini gördüm. Kolları çırpınırken soluk tenleri parladı; bileklerinden kan fışkırdı. Ewan gibi zayıftılar. Elleri zayıftı ve kirle kaplıydı. Bu manzara içimi tarifsiz bir ıstırapla doldurdu.

"Lütfen. Yardıma ihtiyacımız var. . . ." diye başladı Isolde ama sesi soluklaştı. Bana ve Jourdain'e baktı ve "Muhafızlarıma bu hücrenin anahtarını bulmalarını ve yazı gereçlerini getirmelerini söyleyin" dedi.

Jourdain benden önce emrini yerine getirmek için harekete geçti ve biz beklerken, ateş ışığında parlayan duvara kazınmış ismime baktım.

Aodhan.

Bakışlarımı ondan kaçırmak zorunda kaldım, sanki kendi adım bu kıyameti hecelemiş, sanki her şeyi ben başlatmışım gibi.

Belki de Isolde'yi Ewan'a merhamet göstermesi için ikna etmişim.

Muhafızlardan biri bir anahtar, bir parça parşömen, bir tüy kalem ve küçük bir mürekkep şişesi getirdi. Bunları kraliçeye verdiler ve Isolde temkinli bir şekilde, hâlâ dizlerinin üzerinde duran kemik süpürücüye yaklaştı.

"Seni özgür bırakacağım," diye fısıldadı kraliçe. "Ve sonra bana yardım etmeni istiyorum. Bu gece neler olduğunu yazabilir misin?"

Kemik temizleyicisi başını salladı; konuşamamaları, Isolde'nin bunu başından beri biliyor olması bana bir darbe gibi çarptı.

Hücreye adım attı.

Isolde aralarındaki mesafeyi kapatarak anahtarı manşete soktu. Jourdain'in kaskatı kesildiğini fark ettim; kemik temizleyiciye güvenmediği için bir adım öne çıkmak üzere olduğunu seziyordum. Ve eğer onlara doğru ani bir hareket yaparsa, bu kırılgan güven uzantısının kırılacağını biliyordum. Onu gizlice geri çektim, beklemesini ve Isolde'un bu işi halletmesine izin vermesini istedim. Jourdain bana baktı, gözlerinde küfürler vardı ama sessiz ve hareketsiz kaldı.

Kelepçe düştü; kemik süpürücü sanki Isolde'nin varlığı onları bunaltmış gibi hafifçe geri çekildi.

"Declan'ı kimin serbest bıraktığını gördün mü?" Isolde mürekkebi açıp tüy kalemi içine daldırarak sordu.

Kemik süpürücü hiç hareket etmedi.

Kraliçe tüy kalemini uzattı ve kâğıdı yavaşça önlerine koydu.

Hiçbir şey bilmiyorlar, demek istedim. Acele etmeliyiz; burada çok fazla zaman kaybettik.

"Isolde . . ." Jourdain tam da benim düşüncelerimi söylemekten bir nefes uzaktaydı.

Ama Isolde onu kabul etmedi. Dikkati önümüzde duran peçeli kişideydi.

Sonunda kemik temizleyicisi kalemi aldı. Yazmaya başladığında ellerinden kan damlıyor, titriyordu.

Ne yazdıklarını çözmeye çalışmak için gözlerimi zorlayarak bekledim. El yazıları çok kötüydü; bu hesabı asla okuyamayacaktık. Yine de kendimi kılıcımı kınına sokarken buldum; kendimi diz çökmüş, Isolde'nin yanına, daha iyi görebileceğim bir yere doğru ilerlerken buldum. Teker teker kelimelerini yedim; sanki son yemeğimmiş gibi kelimelerini yedim.

Ewan kız kardeşi için geldi. Onu hücrelerinden çıkarırken gardiyanların dikkatini dağıtmamı istedi. Ana anahtar zaten ondaydı; bunu nasıl elde ettiğinden emin değilim. İsteddiğini yaptım; Declan'ın hücresinde ona yemek vermek üzere olan gardiyanların dikkatini dağıttım. Ama gardiyanlardan biri şüphelenmeye başladı. Tünelde bir çınlama duydular, Keela'nın kapısı. Araştırmak için gittiler. İşte o zaman baş gardiyan Fechin'i gördüm. Declan'ın hücresinin kilidini açtı ve içeri girdi.

İkisi ortaya çıkana kadar ne yaptığını bilmiyordum.

Fechin Declan'ı serbest bıraktı ve işte o zaman Declan gölgelerin arasında beni gördü. Ondan kaçamadım. Beni hücreesine sürükledi ve yerine kilitledi. O giderken sadece dinleyebildim. Bir kavga sesi duydum, yere çarpan cesetlerin sesi. Ewan ve Keela'nın çığlıklarını duydum. Ewan'ın "Ben artık bir Morgane'im!" diye bağırdığını duydum.

Sonra ortalık sessizleşti. İkinci tur muhafızlar gelip mahkumların gittiğini görene kadar bir süre sessiz kaldı.

Yazıyı okumayı bitirdiğimde nefesim kesilmişti. Ewan'ın sadece kız kardeşi için geldiğini bilmek beni neredeyse rahatlatıyor, gücümü eritiyordu. Declan'ın kaçışında Ewan'ın parmağı yoktu.

Ewan'ın kendi babası yerine beni seçmiş olması.

"Declan ve çocukların zindandan nasıl kaçtıkları hakkında bir fikriniz var mı?" Isolde sordu. "Çünkü kapılardan geçmediler."

Kemik temizleyicisi kalemi mürekkebe batırıp özenle yazdı: *Akıntıya kapıldılar*.

"Akıntıya mı kapılmış?" Isolde yankıladı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Kalenin altından, zindanların içinden akan bir nehir var," diye açıkladım, uzaktan gelen çalkantı sesini nasıl duyduğumu hatırlayarak. Kemik temizleyicisine baktım ve "Bizi oraya götürebilir misin?" diye sordum.

Başlarını salladılar, yavaşça yükseldiler.

Bizi önce bir koridordan, sonra bir diğerinden geçirdiler, geçit gittikçe daralıyor ve sığılaşıyordu. Ve sonra bir mağaraya açıldı, öyle ki insan aniden çıkıntıdan akıntıya adım atabilirdi. Durduk ve ışığımızı ona tuttuk; altımdaki taşın yıllarca biriken kan yüzünden siyaha boyandığını görebiliyordum. Ve onun ötesinde, karanlığın içinde azgınlaşan nehir vardı. Geniş değildi ama derin ve güçlü olduğunu söyleyebilirim.

"Akıntıları aldılar," dedi Isolde inançsızlıkla. "Biri bundan sağ çıkabilir mi?"

"Bunu yapabilecek biri varsa o da Declan'dır." Jourdain cesaret edebildiği kadar kenara yaklaştı.

"Nehir onları okyanusa götürecektir," dedim, kalbim küt küt atmaya başlamıştı. "Kıyıya doğru gitmeliyiz. Şimdi."

Onlara rehberlikleri için teşekkür etmek üzere dönüp kemik temizleyiciyi aradım.

Ama bir zamanlar durdukları yerde gölgeler ve soğuk, boş havadan başka bir şey yoktu.

Isolde, Jourdain, muhafızlar ve ben Maevan sahiline ulaştığımızda yıldızlar şafakta kaybolmaya başlamıştı. Lyonesse şehri, okyanusun yeryüzüyle buluştuğu bir zirveye kurulmuştu. Yüzlerce yıl boyunca dalgalar kıyının kireçtaşı duvarlarına çarpmış, her zaman ulaşmış ama elementleri ayıran büyük duvarı, şehri derinliklerden koruyan duvarı asla fethedememişti. Ama o yeraltı nehri Declan'ı doğruca körfeze, doğrudan suya götürecekti. Kaçacaktı

o doğal duvardaki küçük bir yarıktan geçerek. Neredeyse imkânsız görünüyordu ama burası zorluklar ve aşılmaz ihtimaller üzerine kurulu bir ülkeydi. Bugünlerde hiçbir şey beni şaşırtmamalı.

En büyük korkum Declan ve çocukların akıntıya kapılarak körfeze ulaşmaları ve hemen ardından limandaki bir gemiye binmeleri idi ve onları yakalamak için çok geç kalmıştık. Batıya, Grimhildor'un buzlu topraklarına yelken açabilirlerdi. Ya da güneye, Valenia veya Bandecca'ya yelken açabilirlerdi. Onları asla kurtaramayabiliriz.

Limana yaklaştığımızda Jourdain'de de aynı korkuyu gördüm, tekneler ve gemiler sessizce rıhtımlarında sallanıyordu. Yirmi beş yıl önce Luc'le birlikte böyle kaçmışlardı. Braden Kavanagh ve Isolde de böyle kaçmıştı. Babam ve ben de böyle kaçmıştık. Gilroy Lannon bizi kuzeyde, kendi topraklarımızın kalbinde avlamakla meşgulken, bir Burke kaptanı altımızı gemisine almıştı. Tek gereken cesur bir adam ve onun gemisinin bize özgürlüğümüzü bahşetmesiydi.

"Kalkış kayıtlarını kontrol et," dedi Isolde Jourdain'e, biz rıhtımı ararken.

Durdum ve ufka baktım. Güneş yükseliyor, okyanusun üzerinde altın rengi bir iz oluşturunuyordu. Su bu sabah sakın ve yumuşaktı. Ne bir gemi izi, ne bir direğin ya da yelkenlerin uzak gölgesi vardı.

Bakışlarımı körfezin daha aşağısına kaydırdım. Sular çekilmiş, kireçtaşı duvarların temeli olan kum açığa çıkmıştı.

Ona doğru yürümeye başladım, daha hızlı, daha hızlı, koşana kadar. Isolde'nin benim için bağırdığını duydum ama bakışlarımı kumdan, kumun içine gömülmüş ayak seslerinden ayıramıyordum çünkü gelgit yükseliyor, onları doldurmaya başlıyordu. Oraya ulaştım, izler önümde açılıyordu.

Bunlar Ewan'ın ayak izleriydi, bundan neredeyse emindim. Sonra onun yanına gelen başka bir iz daha vardı. Keela'nın. Ve sonra Declan'ınkiler vardı, sanki sudan en son o çıkmış gibiydi. Prens iri bir adamdı ve kumu aceleyle ezmişti. Sanki çocuklarını tutup sürüklemiş gibi görünüyordu.

Ayak izleri limana kadar gitmiyordu.

Yürümeyi bıraktım, botlarım kuma batıyor, gelgit ayak bileklerimin etrafını sarmaya başlıyordu.

"Aodhan!" Isolde beni çağırdı. Dalgaların arasından bana doğru koştuğunu duyabiliyordum.

Gözlerim ayak izlerini duvara kadar takip etti. Ve sonra yukarıya, kireçtaşına, şehrin yukarıda uzandığı yere, şimdi uyanıyordu.

Isolde sonunda nefes nefese yanıma ulaştı, saçları rüzgârdan savrulmuştu. "Ne oldu? Ne görüyorsun?"

Ona cevap veremedim. Henüz veremedim. Zihnim olasılıklarla dolup taşıyordu ve ayak izlerini duvara kadar takip ettim, gelgit artık endişe verici derecede hızlı akıyordu. Kayada tutunacak bir çatlak buldum, sonra bir tane daha. Kendimi yukarı kaldırmaya başladım, duvardan yukarı, parmaklarım ve botlarımın uçları kuytulara ve yarıklara girmeye zorluyordu.

Daha yükseğe çıkmaya cesaret edemedim ama duvara yapıştım ve gökyüzünde süzülen bulutları seyrederek yukarıya doğru gözümü diktim.

Bu mümkün müydü?

Bıraktım, ayak bileklerimin acı verici bir sarsıntısıyla tekrar kuma ve suya atladım. Isolde ve muhafızlarının beklediği yere doğru yürüdüm, Jourdain limandan bize katılmak için acele ediyordu.

"Kayıtları kontrol ettim," dedi Jourdain. "Dün gece hiçbir gemi ayrılmamış ya da gelmemiş, Leydi."

"Gemiyle ayrılmadılar," diye belirttim.

"O zaman neredeler?" Jourdain karşı çıktı.

Körfeze dönüp baktım, kumlar gelgit tarafından neredeyse yutulmuştu. "Akıntı onları buralarda bir yerde boşalttı. Declan çocukları sudan duvara sürükledi."

"Duvar mı?" Jourdain'in gözleri duvarı taradı. Ağzı açık kaldı. "Ciddi olamazsınız."

Ama Isolde bana bakıyor, her sözüme inanıyordu.

Ve gözlerimi tekrar gökyüzüne, Lyonesse şehrine, zirvenin tepesinde uyuyan bir ejderha gibi duran kaleye kaldırdım.

Baban seni nereye götürürdü, Ewan?

Işık güçleniyordu; Declan şimdiye kadar saklanacak bir yer bulmuş olmalıydı. Karanlık ona fark edilmeden hareket etme yeteneği verene kadar. Tek umudum Ewan'ın bir şekilde bulunmanın bir yolunu bulmasıydı.

Ben artık bir Morgane'im. . . .

"Declan sırtında çocuklarla duvara tırmandı," dedim Isolde'nin bakışlarıyla buluşarak. "O şehirde."

Oyalanmadık; aceleyle kaleye geri döndük, zihnim çeşitli yönlere dağılıyordu. Dikkatim o kadar dağılmıştı ki, neredeyse onlara varana kadar avluda duran Halloran'ları fark etmedim.

Leydi Halloran ve Pierce, Leydi bizi görene kadar birbirleriyle derin bir sohbete dalmış görünüyorlardı. Acele ettiğimizi, kraliçe ve benim kıyı boyunca yaptığımız aramalardan dolayı hâlâ yarı sıırıslıklam olduğumuzu saklayamazdık.

"Leydi Kavanagh!" Leydi Halloran bağırarak kaldırım taşlarının üzerinde önümüzü kesti. Ev'in renkleri olan altın ve laciverti giymişti ve elbisesi o kadar özenliydi ki Valenia'nın abartılı modasına rakip olabilirdi.

"Leydi Halloran," diye kibarca karşılık verdi Isolde, hızlanan temposunu korumaya çalışarak.

"Bir şey mi oldu?"

Isolde yavaşladı ama bu Leydi Halloran'ı karşılamak için değildi; bana ve Jourdain'e bir bakış fırlatmak içindi.

"Neden böyle bir şey düşündünüz leydim?" Isolde sordu. "Lord MacQuinn, Lord Morgane ve ben konsey toplantımızdan önce biraz hava alıyorduk."

İçimizden birine Luc, Brienna ve babasını toplamasını söylüyordu. Jourdain de Isolde'nin yanında durmuş, Leydi Halloran'a kaşlarını çatmış, sanki ayakları kök salmış gibi bakıyordu. Gidip konseyi hazırlaması gerekenin ben olduğumu düşündüm.

Sadece Pierce bize katılmak için yanımıza geldi. Ona karşı duyduğum hoşnutsuzluğu gizleyemiyordum ve onu izlemek için bir an daha durmak zorunda kaldım. Gözleri Isolde'ye, Eventide'ın ışık taşına sabitlenmişti ama bakışlarımı hissetmiş olmalıydı. Annesinin yanında durduğunda gözleri bana kaydı ve orada kalarak ne kadar büyük bir tehdit olduğumu değerlendirdi. Ona tehlikeli gelmemiş olmalıyım, çünkü homurdanıp gülümsedi ve sonra beni görmezden gelip kraliçeyi bir kez daha süzmeyi tercih etti.

Leydi Halloran, "Sizinle özel bir görüşme talep etmek istiyordum, Leydi," diyordu. "Belki bugün daha sonra? Zamanınız olduğunda?"

"Evet, elbette Leydi Halloran," diye cevap verdi Isolde. "Sizinle bu öğleden sonra, *konsey* toplantımdan sonra görüşebilirim." Sabrı tükenmeye başlamıştı ve bu kez başka bir şey söylemeden yanlarından ayrıldım.

Kale endişe verici derecede sessizdi. Her köşede zırhlı muhafızlar vardı ama sessizlik havaya ağır bir şekilde sinmişti, bu düzeni koruma ve üç Lannon'un kaçtığı gerçeğini gizleme çabasıydı.

Yine de eninde sonunda bu sızacaktı ve soyluların bu haberi nasıl karşılayacağından emin değildim. Lannon destekçilerinin nasıl tepki vereceğinden de emin değildim.

Brienna ve Luc'u şehrin haritaları üzerinde çalışırken bıraktığımız Jourdain'in odasına doğru yürürken, Declan'ın kullanmış olabileceği olası kaçış yollarının izini sürmek beni endişelendirdi.

Artık orada değillerdi; sanki oda bir s ü r e d i r boştu ve ben de önce onun, sonra da Luc'ün odasına gittim. Yine de onları bulamadım ve belki yemeğe gitmişlerdir diye düşünerek koridora geri dönüp yemekhaneye yöneldim.

Yolda Isolde'nin babasıyla karşılaştım. Bitkin görünüyordu; gözlerinin altında mor gölgeler vardı ve beyaz saçları hâlâ dünkü örgülerle b a ğ l ı y d ı . Ortadan kaybolan baş muhafız Fechin için kalede yapılan gizli bir aramayı denetlediğini ve kale muhafızlarından birkaçının onun gölgesinde bir sonraki emrini beklediğini biliyordum.

Braden Kavanagh kaşlarını bana doğru kaldırdı ve yüz ifadesindeki umutlu soruyu gördüm. *Onları buldun mu?*

Başımı salladım. "Konsey hemen toplansın. MacQuinn'lerin yerini bulmaya çalışıyorum."

"Kayıt odasındalar, doğu kanadında bir kat aşağıda."

Başımı salladım ve yolumuza devam ettik; Braden depoları aramaya gitti, ben de kayıt odasına. Luc ve Brienna'yı yuvarlak bir masada otururken buldum, defterler, haritalar ve kâğıtlar önlerine serilmişti, sanki yoğun bir kar yağmış gibiydi. Brienna hâlâ kombinezonunun içindeydi, saçları örgüsünden çözülmüş, Luc'ün ona söylediği bir şeyi yazıyordu.

İkisi de girişime baktı, gözlerinde aynı umut vardı, onlara iyi haberler vermek için gelmiştim. Kapıyı kapatıp onlara yaklaştım ve Brienna yüzümü okudu. Luc, "Lütfen bana onları kurtardığını söyle," diye fısıldarken o yenilgiyle kalemini yere bıraktı.

"Hayır." Bakışlarım onların ötesindeki açık kemerli geçide, depo odalarından oluşan bir bal peteğine a ç ı l a n bir geçide kaydı; parşömenler, tomarlar ve vergi kayıtlarıyla dolu kayıt raflarının bazı bölümlerini görebiliyordum.

Brienna yine düşüncelerimi okudu. "Bu oda güvenli." "Emin misiniz?"

Gözlerini bana dikti. "Evet. Burada sadece Luc ve ben varız."

Bir sandalye çekip karşılarına oturdum, ne kadar bitkin olduğumu fark etmemiştim. Bir an ellerimle yüzümü ovaladım; avuçlarımda hâlâ zindanların kokusunu alabiliyordum, o rutubetli, küflü karanlığın.

Onlara her şeyi anlatmaya başladım; kemik süpürücüyü ve anlattıklarını, yeraltı akıntılarını, kıyı boyunca yapılan aramaları.

Brienna sandalyesinde arkasına yaslandı, çenesinde bir mürekkep lekesi vardı ve, "Demek Ewan düşündüğümüz gibi sana ihanet etmedi," dedi.

"Hayır, yapmadı," diye cevap verdim, rahatladığımı gizleyemeyerek. "Ben yapamazken kız kardeşini kurtarmak için bana itaatsizlik etti, ki bu beklenen bir şey. Ve bence şu anda hem o hem de Keela büyük bir tehlike altında."

"Declan'ın onlara zarar vereceğini mi düşünüyorsun?" Luc hayretle

sordu. "Evet."

Brienna sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. Önündeki kâğıtları düzenlemeye başlamasını izledim ve merakım bir alev gibi tutuştu.

"Bu da ne?"

"Şey." Boğazını temizledi. "Luc ve ben bir Lannon gibi düşünmeye başladık. Haritaların üzerinde gezinip durduk, Declan'ın nereye gidebileceğini düşündük. Hâlâ şehirdeyse, nereye saklanabilirdi? Tabii ki emin değildik. Ama bu bize kendi devrim planlarımızı düşündürdü."

"Güvenli evlerimiz vardı," diye girdi Luc. "Başımız derde girdiğinde bizi beklenmedik bir şekilde kabul edeceklerini bildiğimiz evler ve dükkanlar."

"Aynen öyle," dedi Brienna. "Ve Lannon sempatizanları olduğunu bildiğimizden beri

-yarım ay klanı- Declan'ın onlardan birine sığınacağını düşünerek yerlerini ortaya çıkarmaya çalışabileceğimizi düşündük."

"Peki yerlerini nasıl tespit ettiniz?" Ben sordum.

"Harita taramak yeterli değil," diye devam etti. "Ve kapı kapı dolaşıp Lyonesse'deki her evi arayacak, evlerin kapılarını çekecek vaktimiz de yok."

Kollar. Bizi yönlendirecek bir şeye ihtiyacımız var. Luc ve ben Gilroy Lannon'un vergi kayıtlarına bakmaya karar verdik, hangi insanlara kolaylık sağladığını görmek için. Sanırım başlamak için en hızlı yol bu olacak."

"Bir bakayım," diye mırıldandım ve listesine uzandım.

Tavernadan gümüşçüye ve kasaba kadar on bir işletme listelenmişti. Hepsi Lannon House'dan geliyordu ve dördü şehrin güneyinde, şu anda Declan'ın orada o l d u ğ u n u hissettiğim yerde bulunuyordu. Kalbim çarpmaya başladı.

Brienna, "Tüm bu yerler saçma sapan vergi aflarıyla paçayı kurtardı," dedi. "Ve bunun Gilroy ile bir tür anlaşma yapmış olmalarından kaynaklandığına inanıyorum."

Başımı kaldırıp ona, Luc'e baktım. "Bu inanılmaz bir şey. Bulduklarınızı anlatmak için Isolde ile buluşmamız gerekiyor."

"Belki de onunla burada buluşmalıyız, böylece kayıtları incelemeye devam edebiliriz?" Brienna inleyerek ayağa kalktı. "Gerçi çok açım. Çay ve yemek olmadan daha ne kadar plan yapabilirim bilmiyorum."

"Neden siz ikiniz masayı toplamıyorsunuz, ben de kahvaltı getireyim?" Luc kapıya doğru yöneldi. "Ben de kraliçeye ve babama burada buluşmalarını söyleyeyim."

Luc ayrılmadan önce Brienna, "Çok iyi," dedi. Ama gerinip ayağa kalkmak için yürürken masayı toplama işini bana bıraktı.

Tüm odadaki tek pencerenin, küçük bir cam parçasının önünde. Güneş ışığı iç çamaşırının ketenini yakalayıp onu aydınlatıyordu. Ona bakarken elimdeki listeyi unuttum; Declan Lannon'ın varlığını bile unuttum.

Sessizliğim onun dönüp bana bakmasına neden oldu. Yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyorum ama saçlarıma dokunmak için yanıma doğru yürüdü.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

Kağıtları ve kayıtları toplayarak görevime geri döndüm ve parmakları benden uzaklaştı. "Tüm bunları hallettiğimizde iyi olacağım."

Bir süre beni izledi ve sonra yardım etmek için masanın üzerine uzanarak kayıtları istifledi. Sesi neredeyse kâğıtların toplanma sesiyle karışıyordu ama şöyle dediğini duydum: "Onları bulacağız Cartier. Umudunu kaybetme."

Onun iyimserliğini özleyerek iç çektim.

Sandalyemde arkama yaslandım ve önümde duran ona baktım.

Vardiyasının arasından geçen güneş ışığı hâlâ saçlarını yaldızlıyordu. Başka bir dünyaya aitmiş gibi görünüyordu, sanki buraya ait değilmiş gibi. İçim acıdı ve gözlerim yere, taşların üzerinde çıplak ayakla durduğu yere kaydı.

"Üşümüyor musun, Brienna?" Fısıldadım, sadece konuşmaya cesaret edemediğim özlemlerimi yutabilmek için.

Gülümsedi, eğleniyordu. "Sen söyleyince aklıma geldi. Daha önce bunu düşünecek vaktim olmamıştı."

Yanımda oturdu, ben de kürk astarlı pelerinimi bacaklarının üzerine attım ve birlikte dostça bir sessizlik içinde oturup diğerlerini bekledik.

Önce kahvaltı geldi ve Brienna tabağını peynir, tuzlu jambon ve bisküviyle doldururken ben bir fincan çayla yetindim. Isolde, Jourdain, Luc ve Braden bize katıldığında Brienna kahvaltısını yarılammıştı, yemek için minnettarlardı. Hepimiz yorgun ve bitkin durumdaydık ama bu ortak yemek kendimize gelmemiz için bize bir an verdi.

Brienna ve Luc listelerini açıklarken onları dinledim, bu da kraliçenin tavrını aydınlattı. Listeyi okudu ve biz de bir harita çıkararak on bir yerin üzerine birer bakır yerleştirdik.

"Güneydeki dört kuruluşla başlamalıyız," diye önerdim. "Eğer Declan gerçekten de duvara tırmandıysa, o zaman o civarda bir yerde şehre inmiş olmalı."

"Katılıyorum," dedi Brienna. "Bence en olası yerler ya bu taverna ya da bu pansiyon." Harita üzerinde onları işaret etti. "Bence ikimiz içeri misafir olarak girmeli, sorgulanma ihtimalimize karşı bileklerimize geçici bir yarım ay takmalıyız. Ve muhtemelen Luc ve ben olmalıyız, çünkü geri kalanınız hemen tanınabilir."

"Hayır, kesinlikle olmaz," dedi Jourdain, neredeyse Brienna sözünü bitirmeden. Hoşnutsuzluktan beti benzi atmıştı ama Brienna onun karşı çıkışından en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu. "Böyle karanlık yerlere girmeni istemiyorum, Brienna."

"Ama ben zaten karanlık yerlere girmedim mi baba?" dedi.

Jourdain sessizdi, sanki cevaplarını tartıyor, onu en iyi caydıracak cevabı bulmaya çalışıyordu. Sonunda mırıldandı,

"Bütün eski trajediler aynı şekilde sona erer, Brienna. Kadın kahraman zaferden bir adım uzaklaşır uzaklaşmaz kesilir. Her seferinde.

Ve işte buradayız, Isolde'yi tahta oturtmaya bir adım kaldı. Zafere bir an kala içimizden birinin öldürüldüğünü görmek istemiyorum."

"Baban haklı," dedim, Brienna gözlerini bana doğru kaydırdı, tedirginlikten yarı kapalı bir haldeydi. "Ama en kötüsü şimdi oldu, MacQuinn. Declan Lannon sokaklarda serbest ve destekçisi var. Bu durum kontrolümüz dışında hızla büyüme potansiyeline sahip. Bunu bir an önce elimizden gelen en iyi şekilde ele almalıyız."

Jourdain biraz alaycı bir tavırla, "Yani çocuklarımı bu yozlaşmış yerlere gönderiyoruz," dedi. "Sonra ne olacak?"

"Onları araştırıp Declan'ı ortaya çıkarıp çıkaramayacağımıza bakacağız," diye yanıtladı Luc.

"Peki onu nasıl yakalayacaksınız?" Jourdain hâlâ kızgın bir şekilde bastırdı. "Prens güçlü, kuvvetli bir adam. Sırtında iki çocukla bir duvara tırmandı, Tanrı aşkına!"

Isolde çay fincanını bıraktı ve hepimiz ona baktık. "MacQuinn ve Morgane, buraların hemen ötesinde sizi bekleyen kuvvetler olacak.

Lucas ve Brienna Declan'ı bulurlarsa sana bir işaret verecekler ve sen de onu yakalamaya hazır bir şekilde aşığı ineceksin. Onu canlı istiyorum ve çocukların zarar görmemesini istiyorum."

"Hangi güçler, Hanımefendi?" Ben sordum. "Savaşan kadın ve erkeklerimizin çoğı evlerine döndü."

"Lord Burke'e yaklaşacağım," diye cevap verdi Isolde. "Yükseliş gününde bizimle birlikte savaştı; yetenekli erkek ve kadın sıkıntısı çekmeyecektir ve umarım onları neden talep ettiğim konusunda ağızını kapalı tutacaktır."

Bu noktaya kadar sessiz kalan Braden Kavanagh, "Declan'ı indirmekle ilgili bir başka düşünce," dedi. "Bence zehirli bir ok kullanmalıyız. Tek amacı onu uyluğından vurarak bayıltmak olan bir okçu görevlendirin. Bu bize onu bağlama ve nakletme imkânı verecektir."

"Bence bu akıllıca," dedi kraliçe. "Aodhan, Declan'ın cüssesindeki bir adamı sersemletecek ama öldürmeyecek bir zehir bulabilir misin?"

Başımı salladım ama bu planın zaman çerçevesini merak ediyordum.

İçimde durmak bilmeyen bir hızla hareket etme, zırhımı giyme ve Declan hareket etmeye vakit bulamadan hemen gitme dürtüsü vardı.

"Akşama kadar beklemek zorundayız," dedi Isolde, benim büyük hayal kırıklığına rağmen. "Çabalarımız bu gece sonuçsuz kalırsa, yarın infazların ertelendiğıine dair bir duyuru yapacağım.

Her şeyden önce, Declan'ın kağışıyla ilgili haberlerin yayılmasını istemiyorum, bu yüzden mümkün olduğunca gizli kalmalıyız. Karanlık en büyük müttefikimiz olacak. Bu arada, Jourdain ve ben savaşçılar için Lord Burke'le konuşacağız. Aodhan ok için zehiri bulacak.

Brienna ve Luc tavernaya ve pansiyona sızmaya hazırlanacaklar. Babam

hain zindan muhafızını aramaya devam edecek.

Diğer soyluların şüphelenmemesi için özel odamda yemek yeme bahanesiyle bir kez daha buluşacağız."

Sessizdik, emirlerini içimize
sindiriyorduk. "Anlaştık mı?" Isolde
sordu.

Teslimiyetimizi ifade etmek için teker teker ellerimizi kalplerimizin üzerine
koyduk.

"Güzel," dedi kraliçe çayının geri kalanını boşaltırken. Bir tutam kıızıl saçını
gözlerinden uzaklaştırdı ve avuçlarını masanın üzerine koydu.

"O halde gidip bu gece için hazırlanalım ve ay doğduğunda Declan Lannon'un
zindanlara geri dönmüş olmasını umalım."

NINETEEN

YARIM AYIN İŞARETİNDE

Brienna

O gece Luc'la birlikte meyhaneye yaklaşırken gergindim; iki birahanenin arasına sıkışmış, tuğladan yapılmış, sarkık bir binaydı. Çatısı likenler ve yosunlarla kaplıydı ve pencereleri dardı, kardeşim ve ben yaklaşırken mum ışığında göz kırpyordu, siyah pelerinlerimiz yakalarımızda bağlıydı ve kukuletalarımız başımızın üzerine çekilmişti. Bileklerimizin iç kısmına geçici bir yarım ay yazdırmıştık. Ayrıca Isolde'nin emri üzerine üzerimizde iki gizli kılıç vardı. Meyhaneye ya da pansiyona silahsız girmeyecektik ve çeliklerimizi çekip kargaşa yaratmayacaktık. Tabii elimizden gelirse.

Bir sokak ötede, Jourdain ve Cartier üstü kapalı bir arabanın içinde, meyhanenin kapısının önünde bekliyorlardı. Bir sokak arkalarında da Lord Burke'ün savaşçılarından oluşan bir birlik vardı. Jourdain'in onlara takip işareti verip vermediğini görmek için bekleyeceklerdi ve Jourdain de Luc ve benim Declan'ın varlığına işaret edip etmediğimizi görmek için bekleyecekti.

Hem Luc hem de ben küçük bitki demetini cüppelerimizin ceplerinde taşıyorduk. Cartier bu bitkiyi özellikle seçmişti çünkü oldukça yanıcı bir bitkiydi ve tutuşturulduğunda mavi kıvılcımlar çıkarıyordu. Sokakta yakmamız gerekirse adamların gözünden kaçması zor olacaktı.

Babamın ve Cartier'nin girişimi izlediğini bildiğimden, arabaya arkadan bakma isteğime direndim. Luc dayanışma için kolumu tuttu ve bulanık bir göle girer gibi tavernaya girdik.

Az ıııklı bir yerdi, hava yıkanmamış adamlar ve dökölmüş, ucuz bira kokuyordu. Uyumsuz masalar odanın dört bir yanına dağılmıştı, erkekler etraflarında toplanmış kâğıt oynuyor ve içkilerini yudumluyorlardı.

Odadaki birkaç kadından biriydim ve Luc'un yanında oturuyordum.

Ellerimi kucağıma koymadan önce gergin bir şekilde yapışkan masanın üzerine koydum.

Bakışları üzerimize çekmiştik; buraya ait değildik ve kapüşonlarımız hâlâ takılıyken şüpheli görünüyorduk.

"Başlığını indir," diye fısıldadım ona, başlığımı geri çekip yüzümü göstermeye cesaret ederek. Gözlerime sürme çekmek ve yanaklarımı alacalandırmak için özen göstermişim. Ayrıca saçlarımı çözüp yüzümün sağ tarafına dökölmesine izin vermeyi tercih etmişim.

Luc yavaşça beni taklit etti, çenesini avucuna dayadı, gözleri sıkılmış gibi yarı kapalı duruyordu. Ama meyhanedeki herkesi nasıl incelediğini gördüm.

Genç bir kız bize biraz ekşi bira getirdi, ben de içer gibi yaptım, gözlerim etrafı tarıyordu. Tezgâhın arkasında, cilalı ahşaba yaslanmış, bana şüpheyile bakan ayı gibi bir adam vardı.

Bileğinin iç tarafında koyu renkli bir dövme vardı. Yarım ay olduğunu fark ettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Varsayımlarım doğruymuş. Burası Gilroy'un sığınağıydı. Ama Declan buradaysa, nerede olabilirdi? Arka tarafta, kiler olduğunu tahmin ettiğim yere açılan tek bir yuvarlak kapısı olan büyük bir odaydı.

Meyhaneci beni arka kapıya bakarken yakaladı. Döndü ve sanki uğursuz bir işaret verir gibi parmaklarını havada salladı.

"Sanırım gitmeliyiz," diye fısıldadım Luc'e.

"Sanırım haklısın," diye fısıldadı kardeşim, tam o sırada alnında sivri bir yara izi olan uzun boylu, sırık gibi bir adam bize doğru yaklaştı.

"Evler mi?" diye sordu adam, yumruklarını masamıza koyup dolu fiçılarımızı tıkırdatarak.

"Lannon," dedi Luc tereddüt etmeden. "Aynı senin gibi."

Gözleri ikimizde de dolaştı ama bana takıldı. "Lannon'a benzemiyorsun."

Luc ve ben ikimiz de esmerdik. Ama kumral saçlarıyla Ewan ve alaca renkli saçlarıyla Declan gibi her tonda saça sahip Lannon'lar görmüştüm.

"Sadece bir içki istedik," dedim, birama uzandım, böylece kolum koluma birazcık girecekti. Ayımın başlangıcı göründü ve gözleri bir köpeğin kemiğe gitmesi gibi ona gitti. "Ama istediğin buysa gidebiliriz."

Bana gülümsedi, dişleri sararmış ve diş etleri çürümüştü.

"Kabalığımı bağışlayın. İkinizi daha önce hiç görmedik. Ve ben

türümüzün çoğunu tanıyorum."

Dehşetle bir sandalye çekti ve masada bize katıldı. Luc tepki olarak sertleşti; ayağının benimkine değdiğini hissettim.

"Söyle bana... kuzeyde misin, güneyde mi?" diye sordu, hizmetçi kıza bir fiçi getirmesi için el sallayarak.

Luc'e bakmamak için kendimi zor tuttum. "Kuzey, tabii ki."

Bunun Lannon arkadaşımızı memnun edip etmediğini anlayamadım. Bana bakmaya ve Luc'ü tamamen görmezden gelmeye devam etti. "Böyle olacağını tahmin etmeliydim. Sen

öyle bir bakışın var."

Kız birasını getirdi, bu da bana onun bakışlarından bir an için kurtulma fırsatı verdi. Ama sonra içerken bile gözlerini tekrar bana dikti ve "Seni Kızıl Boynuz mu gönderdi?" dedi.

Kırmızı Boynuz . . . Kırmızı Boynuz . .

Bu garip kod adıyla boğuştum, kimi kastetmiş olabileceğini bulmaya çalıştım. Oona Lannon'ın da Ewan gibi kumral saçları vardı. Ondan mı bahsediyordu? Bir şekilde zindanlardan mesajlar mı iletliyordu?

"Her ne kadar güzel olanları yakınında tutmayı sevse de," diye söyleniyordu hoşnutsuz bir şekilde.

Red Horn bir erkekti o zaman.

"Aslında bizi o göndermedi," demeye cesaret ettim, sesimdeki titremeyi gizlemek için biramı yudumladım.

Luc'un ayağı benimkine daha sert bastırdı. İfşa o l m a d a n önce gitmemizi istiyordu.

"Oh?" Lannon dostumuz burnunu çekti ve sakalını kaşdı.

"Bu şaşırtıcı. Ondan haber bekliyorduk. Onu taşıyor olabileceğinizi düşünmüştüm."

Elbette Kırmızı Boynuz Declan değildi. . .

Ama eğer öyleyse, Declan burada değildi.

Her iki durumda da, dramatizmim neredeyse tam kapasitesine ulaşmıştı. Kendimi sakın tutmaya çalışmaktan yüzümün titrediğini hissedebiliyordum.

"Üzülerek söylüyorum ki hiçbir mesaj taşımıyoruz. Biz sadece kendi türümüzle biranın tadını çıkarmak istedik," dedi Luc.

Lannon tekrar bana bakmadan önce Luc'e sinirli bir bakış attı. Ceketimin altındaki gömlek bu noktada neredeyse terden sırılsıklam olmuştu. Kaba görünmeyecek bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordum. . .

Meyhaneci ıslık çaldı ve masamızdaki Lannon döndü.

Aralarında daha fazla el hareketi oldu ve sonra iğrenç arkadaşımız geri döndü ve "İsimlerinizi bilmek istiyor" dedi.

Luc uzun bir bira içti, ona bir tane toplamak için zaman kazandırmaya çalışıyordu. Bu da benim konuşmam gerektiği anlamına geliyordu. . . .

"Rose," dedim hemen, annemin Rosalie olan adını değiştirerek. "Bu da kocam Kirk."

"Koca" lafını duyunca Lannon biraz sarktı, bana olan ilgisi azaldı.

"Acele etme ve biranın tadını çıkar Rose," dedi. "Bu tur benden."

"Teşekkür ederim," dedim, kesinlikle ikinci bir tur olmayacağını düşünerek.

Tankardını bana doğru kaldırdı, ben de kendi tankardımla onunkini **t o k u ş t u r m a k** için kendimi zorladım. Sonunda bizi yalnız bıraktı ve on dakika daha orada oturmamızı sağladım.

"P e k â l â , gidelim," diye fısıldadım Luc'e, eğleniyormuş gibi yaptıktan sonra.

Luc beni takip etti. Masalardan birinde iskambil oynayan Lannon arkadaşımıza başımızla selam verdik ve ben de yarım ayımı göstermek için elimi taverna bekçisine doğru kaldırdım.

Luc ve ben dizlerimiz titreyerek gecenin battaniyesine adım attık ve gölgeler üzerimizi örtene kadar yürümeyi bırakmadık.

Luc en yakındaki binaya yaslanarak, "Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldı. "Bizi oradan nasıl çıkardın?"

"Bir yıl boyunca tiyatro tutkusu üzerine çalıştım," dedim, kendi sesim kısıktı. Nefesimi bir türlü toparlayamıyordum. "O zamanlar korkunç bir sahne korkum vardı ama Üstat Xavier ve Abree'ye yeteneğimin büyük ölçüde geliştiğini söylemem gerekecek."

Luc kıkırdadı, biraz da sayıklıyordu.

Yanındaki duvara yaslandım, taşlara gülmek, kemiklerimdeki gerginliğin azalmasına izin vermek için.

"Pekâlâ," dedi kardeşim sakinleştikten sonra. "Bir sonrakine geçelim mi?"

Pansiyon çok uzakta değildi, sadece iki sokak ötedeydi ve dış görünüşü daha da az davetkârdı. Yere gömülmüş gibiydi ve Luc'la birlikte ağır silahlı bir adam tarafından korunan ana kapıya doğru bir dizi yıpranmış merdivenden indik.

Bileğimi ona doğru uzattım. Beklerken kalbim küt küt atıyordu, muhafız kapüşonumu kaldırıp yüzüme baktı.

"Üzerinde bıçak var mı?" diye sordu, gözleri vücudumda gezinirken.

Çok uzun bir süre tereddüt ettim. Yalan söylersem, bunu anlayacaktı. "Evet. İki dirk."

Avucunu uzattı. Sadece tanımadığı kişilerin silahlarını istediğini hissettim.

Luc tam arkamda dururken sesi saçlarımı okşayarak, "Elbette karımın bıçaklarını tutmasına izin vereceksin," dedi.

Ne ima ettiğini biliyordum. Büyük olasılıkla sarhoş erkeklerle dolup taşan bir meyhaneye adım atmak üzere olan bir kadındım. Bıçaklarını saklamayı hak eden biri varsa o da bendim. Muhafız bir süre daha beni inceledi ama sonunda kabul etti. Başını kapıya doğru salladı ve beni içeri aldı.

Duman ve bira dumanına gömülmeden önce içebildiğim kadar temiz hava almaya çalışarak eşikte oyalandım ve Luc'un bileğini göstermesini izledim. Ama tam bana katılacakken, muhafız yakasından tutup onu geri çekti.

"Ya bıçaklarıyla ya da seninle içeri girecek. İkisi birden olmaz, delikanlı."

Luc'un bakışlarıyla karşılaştım. Panik yapmamaya çalışıyordu, çünkü ikimiz de Isolde'un bize gizli bıçak taşımamız konusunda kesin bir emir verdiğini biliyorduk.

"Birazdan geliyorum aşkım" dediğimde endişesinin arttığını gördüm.

Muhafız kıkırdadı, bir koca yerine kılıçları seçtiğim için eğleniyordu ve Luc gizliliğimizi bozmadan önce tavernaya girdim.

Hostel düşündüğümde daha büyüktü. Ana salondan diğer odalara geçiliyordu, bazıları asılı boncuklar ve renkli camlardan oluşan perdelerle kapatılmıştı. Nereye gideceğime, nereye oturacağıma karar vermeye çalışarak masaları dolaşmaya başladığımda kalay şingirtıları, kahkahalar ve sesler vardı. Burada daha çok kadın vardı,

Uygun giyinmediğimi fark ettim. Dekolteli ipekleri ve siyah dantelleriyle masaların etrafında toplanan kadın müşterilerden daha çok bir suikastçıya benziyordum.

Birkaçı beni fark etti ama sadece gülümseyerek varlığımı memnuniyetle karşıladılar.

Bir bardak daha iğrenç bira için bir bakır bırakmak üzere bara doğru yürüdüm ve sonra boncuklardan oluşan bir perdeyi aralayarak odalar arasında dolaştım. Sonunda iki farklı bağlantılı odayı rahatça görebileceğim bir köşede bir bank seçtim ve arkama yaslanarak içeridekileri gözlemledim.

İlk başta onu tanıyamadım.

Sırtı bana dönüktü, masalardan birinden k a l k a r k e n kahverengi saçları yüzüne dökülüyordu. Omzuna asılı deri bir çanta vardı ve dikkatimi çekmesinin tek nedeni bana Cartier'yi düşündürmesiydi. Onda da çok benzer bir tane vardı.

Adam döndü, gözleri bana değene kadar odayı süzdü. Dar bir çenesi vardı, elmacık kemiğinin sırtında bir ben vardı. Yüzümü gizleyemeden, kendimi ondan saklayamadan bakışlarımız kilitlendi.

Donmuş bir halde durmuş, dumanların arasından bana bakıyordu, gözleri dehşetle açılmıştı. Birkaç gün önce Keela Lannon'la konuşmaya gittiğimde beni zindanlara götüren muhafızdı. Kale zindanlarında kolaylıkla ve ustalıkla hareket eden usta muhafız.

Declan'ı serbest bırakan hain. Fechin.

Heykel gibi oturdum, bakışlarına karşılık verirken elim kolum bağlıydı. Ona gülümsemekten ve kadehimi kaldırıp sanki kendisinden biriymişim gibi selamlamaktan başka yapacak bir şey bulamadım.

Muhafız neredeyse yok oluyordu, çok hızlı hareket ediyordu.

Birdenbire ayağa fırladım, masaların ve sandalyelerin etrafından dolanarak bir odadan diğerine geçerken tüm bira bardağımı döktüm. Bitişikteki odaya girerken saçlarını gördüm ve öfkeyle boncuklu perdeyi **k e s e r e k** onu kovaladım. Bu noktada dikkatleri üzerime çekmiştim ama tek düşünebildiğim

Bıçaklarım, kalbimin atışları ve peşinde olduğum hain, meyhanenin damarlarının derinliklerindeydi.

Pervasız yanımda izini kaybetmeden onu takip etmem konusunda ısrar etti. Mantıklı yanımda ise asıl plana sadık kalmam için yalvardı: Meyhaneden çıkıp sokakta ateşböceğini yakmak ve Cartier ile Lord Burke'ün adamlarının etrafı sarmasına izin vermek.

O an ilkini seçtim çünkü Ewan ve Keela'nın yakınlarda bir yerde olduğunu biliyordum.

Koridor daraldığında Fechin'i gözden kaybettim, iki yanda duvara oyulmuş kapılar kapalı ve karanlıktı. Diriklerimden birini çekmek için arkama uzandığımda nefesim kesilmişti. Gözlerim her kapıyı izledi; bazıları

kenarlarında titreyen, karanlığı kemirmek için sızan bir ışık vardı.

Çarpma sesini duyduğumda titriyordum, bekliyordum.

Sesi takip ederek koridorun sonundaki odaya gittim ve kapıyı tekmeleyerek açtım.

Küçük bir odaydı, boştu. Battaniyeleri buruşmuş dar bir yatak ve yarısı yenmiş bir tepsi yemek vardı. Ama her şeyden çok ... yerde yırtık bir kağıt parçası vardı. Diz çöktüm ve onu parmaklarımın arasına aldım. Prenses resminin yarısıydı, Ewan'ın zindanda Keela'ya vermemi istediği resmin ta kendisiydi.

Daha yeni gelmişlerdi. Declan ve ocuklar. İnsanların duvarlara düşürdüğü kalıcı gölgeleri hissedebiliyordum; okyanusun tuzunu ve zindanların pisliğini koklayabiliyordum.

Geceye açılan tek bir pencere vardı, mumlar ani esen rüzgârda çılgınca titriyordu.

Ona doğru koştum, öpplerle dolu dar bir sokağa girdim ve acelem yüzünden neredeyse ayak bileklerimi burkuyordum. Gözlerim sağ taraftaki karanlığı taradı, ta ki onu duyana kadar.

"Hanımefendi Brienna!" Ewan ığlık attı ve bakışlarımı tam zamanında sola çevirdiğimde Declan'ın ay ışığında bir taş atımı ötede, hem Keela'yı hem de Ewan'ı kollarında taşıdığını gördüm.

Durakladığında gözlerim prensinkilerle kilitlendi. Ewan'ın boğuk çığlıkları ve Keela'nın hıçkırıkları takip etmem için yankılanırken, ara sokaklardan birine, zifiri karanlığa doğru gözden kaybolmadan önce onu kovalamam için benimle alay ederek güldü.

"Luc!" Declan'ın peşinden koşmaya başlarken meyhanenin önünden beni duyabileceğini umarak bağırdım. Prens iri yarı, güçlü bir adamdı -ona kılılarımla meydan okuyabileceğime inanacak kadar aptal değildim- ama iki çocukla koşmak onu kaçınılmaz olarak yavaşlatacaktı. Tek arzum Keela ve Ewan'ı kurtarmaktı. Eğer Declan bu gece kaçarsa, öyle olsun.

Ama arayışım sırasında Fechin'i unutmuştum.

Muhafız önümdeki karanlıkta belirdi, kolu boynumu yakaladı. Sırt üstü yere düştüm, gırtlığım sersemlemişti, ciğerlerimden hava çekilmişti.

Üzerimde gezindi. Kirli parmağını kolumdan aşağıya doğru çekip artık erimekte olan yarım ayımı ortaya çıkarırken nefes almak için çırpınıyor, konuşamıyordum.

"Sen kurnaz birisin," dedi. "Bir dahaki sefere sana daha iyi bakacağız."

Beni ara sokakta debelenirken bırakmak için ayağa kalktı. Ama elimde bir dirsek olduğunu unutmuştu.

Geri çekilen formuna doğru hamle yaptım, bıçağımı baldırına batırdım ve şiddetli bir kesikle aşağı çekerek kaslarını kemiğe kadar kestim.

Çılgılık atıp döndü ve yüzüme bir tekme atarak iyiliğime karşılık verdi. Bir kez daha geriye doğru uçarken burnumun çatırdadığını duydum, acı yanaklarımda patladı. Kir ve çöpten kayganlaşmış kaldırım taşlarının üzerine düştüm ve orada, tam nefes alamadan, kanımda boğularak yattım.

"Brienna! *Brienna!* "

Luc beni öyle sert salladı ki dişlerim takırdadı ve burnumdaki acı dikkatimi keskinleştirene kadar bilincimi kaybettiğimin farkında bile değildim.

Gözlerimi araladım ve karanlığın içinde kardeşimin telaşlı yüzünü seçmeye çalıştım. "Çocuk- Çocuk-" Sesim boğazımda tozdan başka bir şey değildi. Luc beni kollarına aldı ve ara sokaktan geçirerek Jourdain ve Cartier'nin beklediği arabaya doğru götürmeye başladı. Yürüyüşündeki sıçrama midemin boğazıma kadar **y ü k s e l m e s i n e** neden oldu ve gözlerimi kapattım, gömleğine kasma dürtüsüyle savaştım.

"Brienna? Brienna, ne oldu?" Jourdain kollarıyla beni destekleyerek mırıldandı.

"I-" Sesim yine acı dolu bir hava hırıltısı olarak çıktı. Babamın yanına yığılmıştım ve Cartier takside dizlerimin arasında diz çökmüştü.

Bana bakarken gözleri acımasızca kararmıştı.

Kanım onun ellerindeydi.

"Bunu Declan mı yaptı?" Cartier

mırıldandı. Başımı salladım.

"Ama onu gördün?"

Başımı salladım ve onu uzaklaştırmak, gitmeye zorlamak için gömleğinin önünü tuttum.

Araba hareket etmemişti; hâlâ ara sokakta park halindeydik. Cartier ellerini benimkilerin üzerine koydu, çünkü ona ne söylediğimi anlamıştı. Burke'ün adamlarına liderlik etmesi gereken oydu ve etrafımızdaki her dolambaçlı sokağı ararken, yine kaçmış olan prensi ararken bağırıp çağırdıklarını duyabiliyordum.

Cartier Jourdain'e, "Onu şatoya geri götür," diye emretti, sesi yumuşak ama keskindi. Daha önce hiç böyle konuştuğunu duymamıştım ve arabadan inip Luc'ün onun yerini almasını izlerken ürperdim.

Araba şatoya doğru tırmanmaya başlar başlamaz Jourdain Luc'a hırladı: "Sana çatışmaya girmemen için emir verildiğini sanıyordum!"

Luc ne diyeceğini bilemez bir halde bana baktı. Çünkü emirlere karşı

gelen ben olmuştum.

Luc, "Eminim Brienna'nın bunun için iyi bir nedeni vardır," diye ısrar etti.

Şatonun avlusuna vardığımızda Jourdain söyleniyor, Luc ise kıpırdanıyordu. Babam ve kardeşim beni yatak odama kadar takip ettiler ve ben de hiç vakit kaybetmedim. Sesim hâlâ çıkmıyordu, gırtlığım Fechin'in kolu yüzünden ezilmiş gibiydi. Mürekkep kabımı ve bir sayfa kâğıdı aldım ve açıklamamı öfkeyle karalamaya başladım.

"Brienna," diye iç geçirdi Jourdain okumayı bitirdiğinde. Neden planları altüst etmeyi seçtiğimi nihayet anladığını biliyordum ama hayal kırıklığı içinde saatlerce kaynamaya devam edeceğini de söyleyebilirdim.

Jourdain azarlamasına devam edemedi Isolde odama daldı. Adamlara

"Dışarı," diye bağırdı.

Morarmış gözleri üzerime düştüğünde, ondan ilk kez haklı bir korku duydum. Adamların hızla uzaklaşmasını izledim ve hazırlandım.

ondan gelecek herhangi bir cezaya dayanmak için.

Ama Isolde'nin beni azarlamak için burada olmadığını hemen anladım. Bana banyo yaptırmak ve hırpalanmış yüzümü iyileştirmek için buradaydı.

Ilık suyun içinde oturup kraliçenin tenimdeki taverna kirini, saçımdaki kiri ve yüzümdeki kanı yıkamasına izin verdim. Onun benimle ilgilenmesi, beni temizlerken yaralarımı araması alçakgönüllülüktü. Çok nazikçe burnumu tuttu ve acı çekeceğimi düşünerek önce irkildim. Ama büyü nazikti, güneş ışığının yüzümü ısıttığını hissetmek gibi... yusufçuk kanatlarının fırçası gibi... bir yaz gecesinin kokusunu içime çekmek gibi. Büyüsü burnumu sıfırladı, ta ki geriye sadece küçük bir şişlik kalana kadar, onu geçici olarak değerlendirdiğimde parmaklarımla zar zor algılanabilirdi.

"Başka n e r e n i incitti?" diye sordu, kalan sabunu temizlemek için omuzlarıma su dökerken.

Boğazımı işaret ettim. Isolde parmak uçlarını gırtlığımın üzerinde gezdirdi ve ses kutuma baskı yapan acı verici yumurta küçülerek gırtlığımda karıncalı bir aura bıraktı.

"Teşekkür ederim leydim," dedim kısık sesle.

Isolde, "Sesin birkaç gün zayıf olacak," diye karşılık verdi ve beni küvetten çıkarıp havluya sardı. "Çok fazla kullanmamaya çalış."

Sözlerimi uysal ve sessiz tutmak için çenemi ayarlamak zorunda kaldım ama n a f i l e . Çünkü ona Declan'ı bulduğumu, Declan'ın ona doğru koştuğunu söylemek istiyordum.

Tahmin ettiğimiz gibi güvenli evler. Fechin ile yüz yüze geldiğimi.

Yeni bir kombinezon giydim ve olanları anlatırken yatağa tırmandım, ona Red Horn kod adı da dahil olmak üzere her ayrıntıyı anlattım.

Ondan sonra sessizleşti, parmak uçları yorganımdaki desenleri takip

ediyordu. "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Plandan sapmamalıydım."

Isolde bakışlarımı karşılayarak, "Niyetinizi anlıyorum," diye karşılık verdi. "Dürüst olmak gerekirse, ben de seninle aynı şeyi yapmak isterdim. Ama Declan Lannon'u yakalayacaksak hesaplı olmalıyız. Birlik içinde hareket etmeliyiz. O meyhanede asla yalnız olmamalıydın. Sana ve Luc'a orada kalmanız için emir verdiğimi biliyorum.

Silahlıydın ama içeri girmeyi reddetseydin daha iyi olurdu. Declan'ı asla tek başına kovalamamalıydın."

Kızarmış yanaklar ve pişmanlık dolu gözlerle düzeltmesini kabul ettim. Tek tesellim Fechin'de açtığım derin yarayı düşünmekti. Şu anda ona sunabileceğim tek bilgi buydu. "Fechin'e kalıcı bir topallık verdim. Çevredeki doktorları ve şifacıları araştırmalısınız, çünkü doğrudan onlardan birine gidebilirdi."

"Bunu yapacağım." Isolde gülümsedi. Birden yorgun ve bitkin göründü ve büyüünün onu tüketip tüketmediğini, başkalarını iyileştirerek kendini zayıf ve savunmasız hale getirip getirmediğini merak ettim.

Dış kapım çalındı ve Jourdain bir fırtına bulutu gibi eşiğimde belirdi. Ondan kaçmanın mümkün olmadığını biliyordum.

Ben kendimi tekrar yastıklarına bırakana kadar gözleri keskindi.

Isolde bana veda etti ve Jourdain yanımdaki yerini alıp yatağın kenarına otururken ona teşekkür ettim, şilte onun ağırlığının altına giriyordu.

"Cartier döndü mü?" Sesimdeki titremeyi gizlemeye çalışarak sordum. "Evet."

Ve bu "evet "in sertliğinden Declan'ı kurtaramadıklarını anladım. O tekrar konuşana kadar başımı öne eğdim.

"Seni eve gönderiyorum, Brienna."

Ona göz kırparak başladım. "Eve dönmek istemiyorum."

"Biliyorum. Ama senin güvende olmanı istiyorum kızım." Dehşete düştüğümü hissetti ve elimi tuttu. "Ve geri dönüp benim için MacQuinn'in Leydisi olmanı istiyorum."

Bu ondan duymayı beklediğim *son* şeydi.

"Baba," diye fısıldadım. "Bunu senin için yapamam. Halkın ..." "Halkım sana kulak verecek ve seni takip edecek, Brienna. Sen benim kızsınsın."

Onunla tartışmak istemedim. Ama aynı zamanda Fionn Kalesi'ne dönmeyi ve bana sürekli ihtiyatla bakan bir halka liderlik etmeye çalışmayı da hayal edemiyordum.

Jourdain içini çekti ve elini kumral saçlarında gezdirdi. "Bugün Thorn'dan bir mektup aldım. Onu hatırlıyor musun?"

"Huysuz odacınız."

"İşte o. Mektup yazıyor ve Luc'un bazı işlerini halletmek için geri dönüp dönemeyeceğini soruyor. Kızlardan biriyle bir sorun çıkmış ve Thorn çıkmaza girmiş. Ve eve gönderilecek kişinin Luc olmadığını hissediyorum. Sensin, Brienna."

"MacQuinn Leydisi olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye usulca itiraz ettim.

"Öğreneceksin." Ne kadar basit, erkekçe bir cevap. Bundan rahatsız olduğumu anlamıştı çünkü içini çekti ve "Bazen bir şeylerin içine atılman gerekir, yoksa asla yapamazsın" diye değiştirdi.

Bu, yüzmeyi öğrenmek için kendini azgın bir nehre atma düşüncesi, Maevan'dan ilham alan bir öğretme yöntemi idi. Valenia'da yeni bir beceri öğrenmek için zaman ayırırdık. Bu yüzden her tutkunun ustalaşması ortalama yedi yıl sürerdi.

"Sen sadece beni yolundan çekmeye çalışıyorsun," dedim.

Jourdain'in kaşları çatıldı. "Senden bana yardım etmeni istediğimde, kızım, gerçekten ciddiym. Genç kızla ilgili bu sorunu denetlemen omuzlarımdan muazzam bir yük alacaktır. Ama bundan daha fazlası var. Seni bu karmaşadan uzak tutmak istiyorum; güvende olmanı istiyorum. Sana bir şey olursa buna dayanmam, Brienna. Ben karımı Lannon'ların elinde kaybettim. Aynı şeyin kızıma yapıldığını görmeyeceğim."

Bunu çürütmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

Benim bu işe dahil olmamın en başından beri korkusu buydu ve eğer istediği olsaydı, Eventide Taşı'nı almak için Maevana kanalını asla geçemezdim. Sadece beni isyanın tehlikelerinden uzak tutmak için bile olsa, bilgimi alır ve Luc'a verirdi.

Ve onunla tartışmak istedim; bunun adil olmadığını, Luc Lannon'ları kovalamaya devam ederken beni hapsetmenin adil olmadığını söylemek istedim. Bana ihtiyacı olduğunu söylemek istedim; hepsinin bana ihtiyacı vardı. Ve kelimeler yükseldi, dişlerime baskı yaptı, keskin ve öfkeli bir şekilde çıkmak için umutsuzca çabaladı, ta ki kaşlarının yumuşadığını görene, gözlerindeki parıltıyı görene kadar. Bana sanki beni gerçekten seviyormuş gibi baktı; sanki onun kanlı canlı kızıymışım, sanki bir MacQuinn olarak doğmuşum, sanki karısının parçaları içimdeymiş gibi baktı.

Bu, hayatım boyunca özlemini çektiğim, acısını çektiğim bir şey değil miydi?

Ve ben o anda onun kızı olmayı, beni korumasına izin vermeyi seçtim.

O anda MacQuinn'in Leydisi olarak dönmeyi ve benden istediğini yapmayı seçtim.

"Pekâlâ," dedim sessizce. "Ben gidiyorum."

Hayal kırıklığı hâlâ içimdeydi ve Jourdain sevgiyle çenemi tutup gözlerimi tekrar onunkilere çevirene kadar yere baktım.

"Seninle gurur duyduğumu bilmeni isterim, Brienna. Ben yokken halkıma liderlik etmesi için daha fazla güvendiğim bir kadın yok."

Bu konuda rahat olduğuma inanması için başımı salladım.

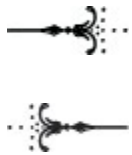
Ama içten içe Lyonesse'den ayrıldığım için üzgün hissediyor, gecenin planlarını bozduğum için utanıyordum. Jourdain'in bana MacQuinn Leydisi'nin gücünü verecek kadar güvenmesinden onur duydum ama aynı zamanda Jourdain'in halkı beni liderlik etmem için geri gönderdiğini anladığında beni karşılayacak ifadeleri hayal etmekten de korktum.

Jourdain yanaklarımı öptü ve bu basit hareket Valenia'yı o kadar şiddetli özlememe neden oldu ki gözyaşlarımı bastırmak için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Ayağa kalktı ve sormak için boğazımı temizlediğimde neredeyse kapıma geliyordu,

"Ne zaman gidiyorum baba?"

Burada en azından bir ya da iki gün daha geçireceğimi düşünmüştüm. Ta ki omzunun üzerinden bakıp gözlerinde kederli bir parıltıyla bana bakana kadar.

"Şafakta gidiyorsun, Brienna."

YİRMİ

KANAYAN BİR PRENSES

Cartier

Jourdain Brienna'nın odasından çıktığında koridorun gölgelerinde duruyordum. Öfkem dinmiş, Declan'ı aramak için sokakları taramaktan bitkin düşmüş ve ter içinde kalmıştım.

Çok yaklaşmıştık. Prensi yakalamaya ve çocukları geri kazanmaya çok yaklaşmıştık.

Parmaklarımızın arasından nasıl kayıp gittiğini düşünmek insanı çileden çıkarıyordu.

Jourdain'in bakışlarıyla karşılaştım. Beni burada beklerken gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyordu. "Ne dedi?" diye sordum.

"İstediğim gibi eve gideceğini söyledi. Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacak." "Onu nasıl ikna ettiniz?"

Jourdain, "Kâhyamın evdeki genç kızlardan biriyle ilgili yardıma ihtiyacı var," diye cevap verdi. "Luc'u göndermek yerine onu göndermek istiyorum."

Bu gecenin tamamen ters gittiğini gördükten sonra, Jourdain bana Brienna'yı Lyonesse'de istemediğini açıkça söylemişti. Brienna'yı güvende olacağı Fionn Kalesi'ne, evine göndermek istiyordu. Onu dinlemiş olsam da, Brienna'nın bundan incineceğini, onu dışarı itiyormuşuz gibi hissedeceğini biliyordum.

Dahası, Brienna çevremizde doğal bir entrikacı olan tek kişiydi. Ona tarihten şiiire, vücuttaki tüm hayati kan akışlarının nerede olduğunu a kadar bildiğim her şeyi öğretmiştim. Ama ona nasıl entrika çevireceğini, piyonları bir tahta üzerinde nasıl hareket ettireceğini, nasıl strateji kuracağını ve nasıl alt edeceğini öğretmemiştim. Onları diğerlerinden üstün kılan onun gücü, kan evinin kanonu ve Allenach'ların kutsamasıydı.

Jourdain'e karşı güçlü bir dava açabilir, ona Brienna'nın güvenli ev konumlarını toplayan, yarım ayın ardındaki anlamı ortaya çıkaran kişi olduğunu söyleyebilirdim. Brienna'nın aslında devrimimizin arkasındaki beyin olduğunu.

Jourdain'e tüm bunları hatırlatabilirdim ama yine de direndim. Çünkü içimde bir yerlerde onun Declan Lannon'dan olabildiğince uzak olmasını istiyordum. Declan Lannon'ın onun adını bilmesini, yüzüne bakmasını, sesini duymasını istemiyordum. Onun varlığından haberdar olmasını bile istemiyordum.

Ben de Jourdain ve Luc ile birlikte hareket ettim, çünkü Brienna'yı göndermek kalbime bir diken gibi batsa da babasının vasiyetine kesinlikle uyuyordu.

Duvara yaslanmış, neredeyse ölü gibi ayakta duruyordum; son iki gecedir birkaç saatten fazla uyumamıştım.

"Yatağına git, delikanlı," dedi Jourdain nazıkçe. "Gitme vakti geldiğinde seni uyandıracağımdan emin olabilirsin."

Başımı salladım. Odama doğru yürüyüp kapıyı kapatırken ayaklarım

uyuşmuştu. Yatağıma oturdum, geldiğimden beri bir kez bile uyumadığım yatağıma.

Yastığı bulana kadar başımı arkaya yasladım ve annemin, kız kardeşimin acı dolu rüyalarına daldım. Neye benzediklerini hiç bilmiyordum, çünkü babamın onları tanımlamak için kullandığı tek kelime "güzel" idi. Ama o gece Lile ve Ashling Morgane'ı gördüm, Brígh'in çayırlarında yürüyorlardı, dağ rüzgârı kahkahalarını ıslatıyordu. Onları şimdi olmaları gerektiği gibi gördüm; annemin sarı saçları gümüş rengindeydi, Ashling otuzuna yeni basmıştı ve babam gibi siyah saçlıydı.

Şafak vakti gözlerimde yaşlarla uyandım, ateş küle dönmüştü.

Kıyafetlerimi değiştirdim ve gözlerimdeki rüyayı yıkadım, Brienna'yı ararken parmaklarımı saçlarımda gezdirdim.

Odasından çoktan ayrılmıştı ve sonunda onu Jourdain'in silah arkadaşlarıyla birlikte avluda, kısırağının ahırdan getirilmesini beklerken buldum. Yanına yaklaşır yaklaşmaz o gece pek uyumadığını anladım. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve Fechin'le olan kavgasından dolayı yüzünde ve boynunda morluklar oluşmaya başlamıştı.

"Biliyorum," dedi, morluklarını fark ettiğimi anlayınca. "Ama en azından burnum artık eğri değil."

"Hâlâ acıyor mu?" diye sordum.

"Hayır, Isolde sağ olsun."

Üzerindeki morlukları görmenin beni ne kadar üzdüğünü gizlemek için gülümsemeye zorladım. Elini tuttum ve onu kendime çektim. Bir iç çekişle bana y a s l a n d ı ; kolları bana dolandı. Ben ona tutundum, o da bana tutundu; parmaklarım saçlarının gevşek ipeğini, tutku pelerininin altındaki omuzlarının aralığını, sırtının zarif kıvrımını izledi.

"Onunla aynı fikirde misin?" derken sözlerinin gömleğimi ısıttığını hissedebiliyordum. Beni göndermesine?"

Elim saçlarına gitti ve bana bakması için başını nazikçe geriye doğru çekti.

"Hayır. Seni kendi tarafımdan göndermezdim."

"O zaman neden gitmeme izin veriyorsun?" diye fısıldadı, sanki kayıtsız kaldığımı, Jourdain'i ikna edecek güce sahip olduğumu ve bunu esirgediğimi biliyormuş gibi. "Burada olmam gerektiğini bildiğin halde mi?"

Ona cevap veremezdim, çünkü cevap vermek en derin endişemi kökünden söküp atmak, korkuma bir şekil vermek, kalbimde bilmesini istemediğim karanlığı dışarı çıkarmak olurdu.

Bana baktı, gözleri anlaşılmazdı.

Ve bunun neden sanki aramızda bir nehir yükselmek üzereymiş gibi uğursuz bir ayrılık gibi hissettirdiğini merak ettim.

Başımı eğdim, dudaklarım onunkilerin kenarına değdi. Onu burada, avluda, herkesin bizi görebileceği bir yerde öpmemeliydim. Öpmemeliydim ama o yine de ağzını benimkine yaklaştırdı. Ben ona n e f e s i m i verirken o da bana nefesini verdi, kalbim onun ellerinde atana kadar, tüm sırlarımı yutmuş gibi hissedene kadar, aklımda onunla uyanık kaldığım tüm o geceler, Brígh'in çayırırlarında gözlerim doğuya, topraklarımızı birleştiren o orman yoluna dikilmiş, onun ortaya çıkmasını, aramızdaki mesafenin kapanmasını bekleyerek yürüdüğüm tüm o sabahlar.

"Brienna."

Babası ikimizi de uyandırmak için keskin sesiyle onu çağırıyordu.

Benden ayrıldı, konuşmadan döndü. Ama belki de onun ve benim artık kelimelere ihtiyacımız yoktu. Durdum ve sabahın, pelerininin gümüş iplikli yıldızlarını yakalayışını izledim. Kısrağına bindi

avlunun ortasında. Jourdain'in vekili Liam O'Brian ve iki MacQuinn silah arkadaşı ona eve kadar eşlik edecekti.

Luc ve Jourdain vedalaşmak için onun yanına geldiler.

Brienna gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine tam olarak ulaşmadı. Dizginlerini topladı ve Jourdain veda etmek için dizini okşadı.

Avludan koşar adımlarla çıkarken ben hâlâ aynı yerde duruyordum. Taş kemerin altında kaybolana kadar gözlerim onu güneş ışığında, gölgelerin arasında takip etti.

Bir kez bile bana dönüp bakmadı.

Saatler sonra kraliçenin konsey odasında oturmuş, masanın üzerine yayılmış Lyonesse haritasına bakıyordum. Altı kişi bir sonraki baskını planlamak için toplanmıştık.

-Isolde, babası Braden, Jourdain, Luc, Lord Derrick Burke ve ben. Ek Lannon defterlerini incelemek için kahvaltıyı atlamıştık ve o öğleden sonra Declan için dört potansiyel güvenli ev daha seçmiştik, her biri şehrin güneydoğu çeyreğinde yer alıyordu, her biri Brienna ve Luc'un bir gece önce keşfettiği taverna ve pansiyona yakındı.

Haber sonunda sızmıştı; Declan Lannon zindandan kaçmıştı ve Lyonesse'de saklanıyordu. Isolde'ye de sokağa çıkma yasağı ilan etmekten, dükkânların ve pazarların Declan kurtarılanaya kadar tatil edilmesini istemekten, şehir kapılarının kapatılmasını ve sıkı bir şekilde korunmasını istemekten, halkın kapıları kilitli ve pencereleri kapalı bir şekilde evlerinde kalmasını istemekten başka çare kalmamıştı. Ayrıca vatandaşların evlerinin aranmasına hazır olmalarını da talep etmişti.

Buna ek olarak, Declan Lannon'un iyileşmesi için büyük bir ödül koyduk. Çocuklar da sağ salim kraliçeye getirilirse bu miktar iki katına çıkacaktı. Elbette, diye düşündüm, zenginlik vaadine karşı koyamayan biri Declan'a ihanet edecekti. Ancak saatler geçmeye devam ettikçe, Yarım Ay Klanı'nın zenginlik tarafından baştan çıkarılmadığı anlaşıldı.

Oturup haritaya baktım, arayacağımız yerleri düşünürken parmaklarımı masanın üzerinde gezdirdim. Declan pansiyona gitmişti. Ama bundan sonra nereye kayacaktı? Hareket etmeye devam edecek miydi, yoksa tek bir yerde mi kalmaya çalışacaktı? İki çocukla birlikte ne kadar süre saklanmayı planlıyordu? Nihayetinde ne yapmaya çalışıyordu?

Ne yapacak? Tüm ailesini zindandan kurtarmak mı? Isolde'ye karşı bir isyan mı başlatacaktı? O gerçekten "Kızıl Boynuz" muydu?

Lord Burke sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi masanın karşısından, "Ne istiyor?" diye sordu.

"Bu hâlâ belirsiz," diye cevap verdi Isolde. "Declan henüz bizden bir talepte bulunmadı."

Jourdain, "Ama er ya da geç yapacak," dedi. "Lannonlar her zaman yapar."

"Talepleri her ne olursa olsun," dedi Isolde boğazını temizleyerek, "onları kabul etmiyoruz. Yıllarca terör ve şiddet tohumları ekmiş, halk tarafından tartılmış ve idamına karar verilmiş bir adamla pazarlık yapmayacağım."

"Bu onu daha da tehlikeli yapıyor leydim," dedim. "Şu anda kaybedecek hiçbir şeyi yok."

Braden Kavanagh sandalyesinde kaykılmış, endişeyle ona bakıyordu. "Declan Isolde'yi yakalamak için bir tuzak kurarsa hiç şaşırmam. Onun her zaman korunmasını istiyorum."

Isolde sabırsızlığını gizleyemeyerek, "Baba," dedi. "Zaten özel bir muhafızım var. Nadiren kendime zaman ayırabiliyorum."

"Evet, ama korumanıza güvenebilir miyiz?" Jourdain sormaya cesaret etti.

Lord Burke kıpırdandı. Kraliçe'nin muhafızları kendi hanesinden kadın ve erkeklerden oluşuyordu. Gerçekten de bize kendilerini kanıtlamışlardı ama bu, bazılarının dönmeye ikna edilebileceği endişemizi tam olarak gidermedi.

"Size ihanet eden bu usta muhafız," dedi Lord Burke. "O bir Lannon'du, Burke değil. Size muhafız olarak verdiğim kadın ve erkeklerin güvenilir olduğuna yemin edebilirim. Hiçbiri yarım ay işareti taşımıyor."

"Bunun için size teşekkür ederim Lord Burke," demekte gecikmedi Isolde.

"Kadınlarınız ve erkekleriniz döndüğümüzden beri bize muazzam bir destek ve yardımda bulundular."

Konsej odasının kapısına yumuşak, tereddütlü bir vuruş oldu.

Isolde, kapıya cevap vermeden önce haritadan Lannon güvenli evlerinin işaretlerini kaldıran babasına başıyla işaret etti.

Sean Allenach elinde bir tomar kâğıtla garip bir şekilde duruyordu. "Ah,

Sean. Lütfen bize katılın."

"Böldüğüm için bağışlayın," dedi odaya girerken, "ama sanırım işinize yarayabilecek bir şeyim var leydim." Kâğıdı ona uzattı ve Isolde aldı.

"Buna nerede rastladınız Lord Sean?" Kadın içindekileri okudu, sonra da eğik bir yazıyla yazılmış çok kısa bir mektuba benzeyen şeyi yavaşça yere bıraktı.

"Üzülerek söylüyorum ki mektup uşağımın elindeydi. Mektup ona hitaben yazılmış. Kimin yazdığına dair hiçbir belirti yok."

"Nedir bu mektup?" Jourdain sordu ve ses tonundaki sertlikten Sean Allenach'a benim kadar güvenmediğini anlayabiliyordum.

Isolde masanın etrafında dolaştırdı. Teker teker okuduk. En son ben okudum ve son cümleye kadar ilgimi çekmedi: *Bugünkü hava durumuna bağlı olarak toplantıyı erteleme zorunda kalabiliriz.*

D harfi mürekkeple doldurulmuştu. Yarım ay işareti gibi görünüyordu.

"Uşağınız onun mektubunun sizde olduğunu biliyor mu?" Isolde sordu.

"Hayır, hanımefendi."

"Uşağınız nerede? Adı Daley Allenach'tı, değil mi? Daley şu anda nerede?"

Sean, "Şatonun mutfağında, hizmetkârlarla birlikte yemek yiyor," diye cevap verdi.

Jourdain ile bakiştık. Kalede serbestçe dolaşan bir başka Lannon faresi.

Luc dirseğinin dibindeki kâğıt yığınınından bir sayfa alarak mektubu kelimesi kelimesine kopyaladı ve sonra orijinalini Sean'a geri verdi.

"Çoğunuzun babam yüzünden bana güvenmediğini biliyorum."

Sean dedi ki. "Ama tüm kalbimle yardım etmek istediğimi söylediğimde ciddiğim. Şerefim ve bugünlerde pislikten başka bir şey ifade etmeyen adım üzerine yemin ederim. Lannon'ları kurtarmanıza yardımcı olmak için elimden ne gelirse yapacağım."

Braden Kavanagh iğneleyici bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama Isolde babasından önce konuştu.

"Lord Sean, bu mektubu, kaybolduğunu fark etmeden önce uşağınızın eşyaları arasına geri koyarsanız bize çok yardımcı olursunuz. Eğer başka bir yazışma olursa bizi derhal bilgilendirin. Bu arada, Daley Allenach'ın sizin emriniz altında bile olsa nereye gittiğine dair ayrıntılı notlar almanızı rica ediyorum."

Sean başını salladı, elini kalbinin üzerine koydu ve altımızla garip mektubun ne anlama geldiğini çözmeye bırakarak oradan ayrıldı.

Luc, "Lannon'un köleleri karşılık veriyor," dedi.

"Ve onlardan biri de Lord Allenach'ın uşağı," diye ekledi Braden.

"Bu bize güven hakkında ne söylüyor?"

"Sean Allenach bana kendini kanıtladı," dedi kraliçe. "Ayaklandığımız gün benim için savaşmak üzere babasına meydan okudu. Yanına bir kılıç aldı ve

kız kardeşini korumak için. Çoğunuzun buna şiddetle karşı çıkmayacağını bilseydim, ondan bu çembere katılmasını isterdim."

Sessizdik.

"Düşündüğüm gibi," dedi kraliçe kuru bir sesle. "Şimdi, eğer yarım aylar birbirleriyle yazışıyorlarsa, bizi doğrudan Declan'ın bulunduğu yere götürebilirler.

Daley Allenach'ı *henüz* ürkütmek istemiyorum ama Declan'ı bugün güvenli evlerden birinde bulamazsak onu takip etmek zorunda kalabiliriz."

Mektubun kopyasına tekrar uzandım ve kelimelerin ötesini okumaya başlayarak göz gezdirdim. "Oldukça basit bir kod kullanıyorlar. 'Bira kurudu' görünüşe göre pansiyona ve muhtemelen meyhaneye karşı bir uyarı, çünkü dün gece onlardan birinde kendimizi tanıttık. "Sabah koyun etiyle birlikte bana biraz getirebilir misin?" açıkça Declan'ın yeni bir güvenli evde tutulup tutulamayacağını soruyor. Hava durumuna gelince. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Gözlemimizden sokağa çıkma yasağına, Declan'ın taşınmayı planladığı günün saatine kadar her şey olabilir."

"Bu da Declan'ın tek bir yerde saklanmadığı anlamına geliyor," dedi Lord Burke. "Ve sokağa çıkma yasağı nedeniyle geceleri hareket etmek zorunda kalacak."

"Bu da şu anda saklanıyor olması gerektiği anlamına geliyor," diye ekledi Luc a c e l e y l e . "Saldırmamız gerek. Şimdi."

Isolde tereddüt etti ve Brienna'nın katkısını özlediğini biliyordum.

"Plandan herhangi bir sapma istemiyorum," dedi her birimize bakarak. "Lord MacQuinn, terziye beş savaşçı götüreceksiniz.

Lord Burke, beşinizi demirciye götüreceksiniz. Lord Lucas, beş savaşçınızı bakırcıya götüreceksiniz. Ve Lord Aodhan, siz de beşinizi kasaba götüreceksiniz. Giriş izni istiyorsunuz, binayı arıyorsunuz ve Declan yoksa uzaklaşıyorsunuz. Eğer oradaysa, görevlendirdiğin okçuya onu öldürmesi için zehirli oku atıracaksın. Ewan ve Keela'nın güvenliği her şeyden önemlidir, bu nedenle yaptığınız her aramada son derece dikkatli olun. Geri döndüğünde bana çocukların senin çağrın yüzünden, bir çizikle bile olsa, zarar gördüğünü söyleyen kişi olmak istemezsin."

Sesimi yükseltmeden önce talimatlarının yerleşmesi için bir an bekledim. "Hanımefendi? Beş savaşımdan birinin Lannon olup olamayacağını soracaktım."

Herkes inanamayarak bana baktı. Bana ilgiyle bakan Isolde dışında herkes.

"Hangi Lannon'dan bahsediyorsun, Aodhan?"

"Bu görevde bana yardımcı olması için Thane Tomas Hayden'ı zindandan çıkarmak istiyorum."

"Aklını mı kaçırdın, Morgane?" Lord Burke ağladı. "Ona nasıl güvenebilirsin ki?"

Masaya yaslandım. "Görüyorsunuz, bu zihniyet bu ülkeyi ikiye bölecek. Ve evet, yalan söylemeyeceğim: Lannonlardan nefret ediyorum. Onlardan o kadar nefret ediyorum ki bazen kemiklerim bu yüzden küle dönecekmiş gibi geliyor. Ancak her Lannon'u bir Gilroy, bir Oona ya da bir Declan olarak etiketleyemeyeceğimizi anladım. Bu Ev'in altında büyük acılar çekmiş iyi insanlar var. Ve yozlaşmış olanları temizlemek için onlarla ittifak kurmamız gerekiyor."

Oda rahatsız edici bir sessizlikle doldu.

"Tomas Hayden'ı zindandan çıkarırsam," diye başladı Isolde,

"Seni takip edeceğine, sana sırtını dönmeyeceğine dair bana nasıl bir güvence verebilirsin Aodhan?"

"Ewan Lannon'a çok değer veriyor," diye cevap verdim. "Ewan'ın ayaklandığımız gün kaçmasının nedeni o. Bence Tomas, Ewan ve Keela'yı kurtarmak için Declan'a ihanet etmek söz konusu olsa hiç tereddüt etmezdi."

"Hiç kuşkun olmasın delikanlı," dedi Jourdain. "Yapacağını düşünemezsin. Bunu bilmelisin."

Kızgınlığımı bastırmaya çalışarak ona baktım. "Tomas Hayden annemin amcası. Benimle kan bağı var." Bu Jourdain'i sakinleştirdi. Isolde'ye baktığımda kendimi toparladım ve, "Onu yukarı getirin," dedim.

ve onunla tekrar konuşmama izin verin. Eğer ne yapacağı belli olmaz dersem, onu hücrelerine geri gönderirim."

İsolde başıyla onayladı ve diğer adamlar teker teker kalktılar, sandalyeleri taş zemine sürtünüyordu. Sadece kraliçe ve ben kalana kadar ayrıldılar ve muhafızların Tomas Hayden'ı getirmesini beklediler.

Ve orada oturduğum süre uzadıkça, yanılıp yanılmadığımı, geri dönülemez bir hata yapıp yapmadığımı daha çok merak ettim.

Tomas odaya getirildi, üstü başı kir içindeydi ve ışığa karşı gözlerini kısmıştı. Ama beni ve İsolde'yi tanıdı ve gözleri İsolde'nin üzerinde, sessizce durdu.

"İşaretli misin?" Ona sordum.

"Görmek için zincirimi çözmeniz gerekecek," dedi.

Muhafızdan anahtarları istemek için ayağa kalktım ve zincirlerini kendim açtım, dirkim kemerimde hazırды, eğerthane beni alt etmeye çalışırsa. Ama zincirler çözüldüğünde sadece durdu ve emrimi bekledi.

"Bize bileklerini göster."

İtaat etti, yırtık pırtık kollarını yukarı çekti, bileklerini ters çevirdi. Temizdi. Yarım ay izi yoktu, hatta derisinden çıkarılmaya çalışıldığına dair bir iz bile yoktu.

"Dün zindanlardaki kargaşayı duymuş olmalısın," dedim ona ve süt mavisi gözlerini tekrar bana dikti. "Declan ve Keela kaçtı. Declan Lyonesse'de serbest ve kendi çocuklarını rehin tutuyor. Onu, Ewan'ı ve Keela'yı arayıp bulmak için beş savaşçıdan oluşan bir gruba liderlik edeceğim.

Ve bana katılıp katılmayacağınızı, onları bulmama yardım edeceğinize dair söz verip vermeyeceğinizi bilmek istiyorum."

"Peki Keela ve Ewan'ı geri aldıktan sonra onlara ne yapacaksınız?" Tomas sordu. "Babalarından sonra onların da kafalarını mı keseceksin?"

"Thane Tomas," dedi Isolde sabırla. "Çocuklara çok değer verdiğinizi anlıyorum. Onları barındırmak ve korumak için elimden gelen her şeyi yapacağıma ve onları affetmenin bir yolunu bulacağıma söz veriyorum."

"Bunu neden yapasın ki?" diye sordu. "Onlar senin düşmanın çocukları."

"Onlar masum çocuklar," diye düzeltti Isolde. "Ve Maevana'nın bir bütün olarak Keela'yı suçlaması beni büyük bir üzüntüye boğuyor."

Tomas düşüncelerine kapılmış, tereddüt ediyor gibiydi.

"Evet, Gilroy, Oona ve Declan Lannon hem benim hem de kraliçenin evini yok ettiler," dedim. "Ama seninkini de yok ettiğini biliyorum Tomas. Lannon halkının bu durumdan kurtulması uzun yıllar alacak."

Bakışlarımla karşılaştı ve gözlerindeki öfkeyi, pişmanlığı gördüm.

"Declan'ı avlarken bana katıl," diye davet ettim. "Bize verebileceğin her türlü bilgeliği ve içgörüyü ver. Ewan ve Keela'yı bulmama yardım edin."

"Karşılığında ne istiyorsun?" diye homurdandı Isolde'ye bakarak.

"Kraliçen olarak bana sadakat yemini et," diye yanıtladı Isolde. "Ben de seni zindandan çıkarıp Aodhan'a yardım etmene izin vereceğim."

Seçeneklerini değerlendirmek için biraz zamana ihtiyacı olacağını düşünmüştüm. Bu yüzden hemen diz çöküp elini kalbinin üzerine koyduğunda ve Isolde'ye baktığında şaşırdım.

"Sana sadakat yemini ediyorum, Kavanagh'lı Isolde. Kraliçem olarak sizden başka kimsenin önünde eğilmeyeceğim."

Oldukça kaba bir yemindi ama kulağa samimi geliyordu. Isolde onun ellerini tutarak ayağa kalkmasına rehberlik etti. Tomas'a, "Eğer bize ihanet edersen seni öldürmeyeceğim ama ömrünün sonuna kadar zindanda kilitli tutacağım. Anladın mı Tomas Hayden?"

Tomas onun bakışlarına karşılık verdi. "Anlıyorum leydim. Ama benden gelecek bir ihanetten korkmanıza gerek yok."

Isolde başını salladı. "Pekâlâ. Siz ikiniz gidip görev için hazırlanabilirsiniz."

Çok hevesliydim. Çok istekliydim. Tek düşünebildiğim bana bunca kargaşaya sebep olan adamı yakalamaktı. Isolde elini kaldırıp bizi durdurduğunda nabzım zonklamaya başlamıştı.

"Son bir söz." Kraliçenin gözleri gölgelerin ve mum ışığının üzerinden benimkilere kilitlendi. "Declan Lannon'ın bana getirilmesini istiyorum.

Yaşıyor."

Elimi kalbimin üzerine koyup onun emrine tam bir teslimiyetle boyun eğmek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekti. Çünkü konsey odasından çıkarken, Tomas yanımdaydı, itirafımın zihnimde kabarmasına izin verdim.

Declan Lannon'ı kanlı sonuna götüren kişi olmaktan başka bir şey istemiyordum.

Silah altındaki dört adamım ve kadını odamda beni bekliyordu. Zırhları yerli yerindeydi, kılıçları ve bıçakları bellerinde kuşaklıydı, saçları gözlerinden geriye doğru örülmüştü. Tomas Hayden'ı yanımda gördüklerinde şaşırdılar ama ona zırh ve kılıç getirmelerini söylediğimde itaat ettiler. Çabucak zırhımı giydim.

deri göğüs zırhı ve vambraces, derileri düğümlerken parmaklarım titriyordu.

Okçumu atadım ve planı açıklamak için beşimi bir daire şeklinde topladım.

Birkaç dakika içinde kaleden çıkıp ıssız sokaklara doğru ilerlemeye başladık.

Öğleden sonra güneşi çatıların ardında batıyor, kaldırım taşlarının üzerine altın külçeleri döküyordu. Soğuk bir rüzgâr gökyüzünde bulutları kovalıyor, denizden gelen tuzlu suyu ve demirhanelerin dumanını taşıyordu. Belirlenmiş kasap dükkânına yaklaşırken esinti yüzümü ısıyor, gözlerimi yakıyordu.

Vitrinin önünde durup değerlendirme yaptım. Tomas biraz arkamda duruyordu ve ona dönerek "Burası sana tanıdık geliyor mu?" diye sordum.

Başını iki yana salladı.

Gözlerimi tekrar binaya diktim. Kraliçenin emrine uyularak kapatılmıştı. Sinekler yerdeki kurumuş kan göllerinin etrafında dönüyor, et parçalarını sergilemek için kullanılan asma kancaları çanlar gibi birbirine dolanıyordu.

Bir adım öne çıktım ve parmak uçlarımı lentoya vurarak beklemeye başladım.

Kasap kapıyı kırdı. Gölgelelerin arasında uzun boylu, kır saçlı bir adamdı. Burnu da gözleri gibi çarpıktı ve ışıpta bir kemirgen gibi bana göz kırpyordu.

"Kapalıyız." Kapıyı kapatmak için hamle yaptı ama ben ayağımı yere vurarak tahtaya çarptım.

"İçeri girebilir miyiz? Lyonesse'nin tüm iyi vatandaşlarının bugün evlerinin ve dükkânlarının aranmasını istediklerini duymuşsunuzdur."

"Elbette, ama karım hasta. . ." diye kekeledi kasap ama ben zorla içeri girmiştım, beş savaşımda da peşimden geliyordu.

Ana oda karanlıktı; tüm pencereler kapalıydı ve içerisi kan ve pis et kokuyordu. Çıtırdayan bir şeye bastım ve kusma isteğimle savaştım.

"Bu odayı aydınlat," diye emrettim, kasap panjurları için el yordamıyla uğraşırken onu dinledim.

"Efendim. . . Bugün gerçekten rahatsız edilmek istemiyorum. Karım hasta, çocuklarım da öyle ve siz bu gereksiz aramayla onları sadece üzeceksiniz." Dükkâna biraz ışık girmesi için kepenkleri bir parça açtı.

Kasaplıktan kararmış uzun bir masa ve kirişlerden sarkan daha fazla kanca vardı. Bir tas ılık su, bıçaklarla dolu bir blok, iç organlarla dolu kovalar, yere saçılmış kemikler.

Burnumu kapatma isteğime karşı koydum ve kendimi ağzımdan nefes almaya zorladım. Defterlere göre Gilroy Lannon buradan vergi almamıştı. Nedenini de anlamamıştım. Herhangi bir kasap dükkânı gibiydi, hiçbir özelliği yoktu. Hatta iğrençlik sınırındaydı. Çok daha temiz ve düzenli dükkânlarda bulunmuştum.

"Gördüğünüz gibi, efendim, ben sadece mütevazı bir kasabım," diye geveledi adam, elleri havada gergin bir şekilde çırpınırken. "Belki de müstakbel kraliçe için kaleye biraz et gönderebilirim?"

Biraz koyun eti ister mi?" Koyun

eti.

Dikkatim o kelimeye takıldı, Sean'ın teslim ettiği mektupta kullanılan kelimeye.

Odanın derinliklerine, odanın arka tarafına doğru yürürken kalbim hızlandı. Savaşçıları benı takip etti, botları çarpık ahşap zeminde neredeyse hiç ses çıkarmıyordu, nefesleri ölçölüydü, her şeye hazırđılar. Ve sonra tuhaf bir şey gördüm.

İlk başta gözlerimin benı kandırdığını düşündüm, çünkü tavanda yavaş yavaş bir şey sürünüyordu. Yaprakları solmuş sarmaşıklar, sanki kendi akılları varmış gibi, dikkatimi çekmek için çaresizce tuğla ve harcın üzerine yayılıyorlardı.

"Bu da ne?" diye fısıldadı adamlarımdan biri, kafası

karışmış bir halde. Onlar da görmüştü. Sadece hayal

görmüyordum.

"Efendim? Koyun etinin yanına bir de pirzolaya ne dersiniz?"

Kasap çaresizlik içinde saçmalıyordu. "Bak, işte! En iyisini seçebilirsin!"

Ama sesini pek duymadım, çünkü hiç fark etmeyeceğim bir iç kapıya doğru büyüyen ve geçişi pis bir örtüyle kapatılmış olan sarmaşıkları izliyordum.

"Bu bir büyü," diye mırıldandım ve bir an için huşu ile korku arasında asılı kaldım, canlanan bu büyü dalına.

Nereden gelmişti? Kim yönetiyordu?

O an içgüdülerime güvenmeye karar verdim. "Efendim!

Efendim, bakın! Size bir de jambon verebilirim!"

Battaniyeyi kapıdan kenara çektim ve kıvrımlı bir merdiven boşluğuna açılan bir koridoru ortaya çıkardım. Tepemde bir itiş kakış vardı ve o büyülü sarmaşıklar, takip etmem için sarı ve yeşil bir yol açmaya devam ediyordu.

"Ok hazır," diye okçuma seslendim.

Sadağından zehirli oku sessizce seçtiğini, yay kirişinin ellerinde usulca inlediğini duyabiliyordum.

Önce ben kılıcımı çektim, savaşçıları da benimle birlikte. Merdivenleri çıktık; gümbürdeyen botlar, çarpan kalpler ve çılgınca bağırان bir kasap fırtınasıydı. Sarmaşıklar gölgelerin içinde eriyerek gözden kayboldu. Onların yok olduğunu görmek içimi huzursuzlukla doldurdu.

İkinci kat, hepsi kapalı altı farklı kapının bulunduğu dar bir koridordan başka bir şey değildi.

İlkini tek vuruşta parçaladım, okçu sırtımda hazırды.

Çok az ışık alan, penceresiz bir odaydı. Ama bir sürü mum ve yatağın üzerinde paçavralar içinde titreyen bir kız vardı. O kadar şaşırmıştım ki, inleyene kadar yatağın direğine zincirlenmiş olduğunu fark etmemiştim.

"Bana zarar verme. Lütfen..."

Sersemlemiş bir halde yan odaya geçtim. Tekmele, parçala, aç. Başka bir kız, o da zincirlenmiş. Ve sonra bir başkası. Zihnim yarışıyor, kalbim daha önce hiç hissetmediğim bir öfkeyle yanıyordu. Burası sadece bir kasap dükkânı değildi. Bir yeraltı geneleviydi.

Dördüncü odada kız yatağının üzerine çömelmiş, beni karşılamaya hazır bekliyordu. Sızlanmadı ya da sinmedi; gözlerimle karşılaştığında yüzündeki rahatlama belirgindi, sanki gelip kapıyı kırmamı ve onu bulmamı bekliyormuş gibiydi.

Sonra sarmaşıkları tekrar fark ettim. Yatak direklerinin etrafına dolanmışlar, yılanlar gibi zemine yayılmışlar, altın pullarla parlıyorlardı. Birine basmadan önce durdum ve fark ettim ki

sarmaşığın bileğime dolanmasına ramak kalmıştı. Sihir, büyü ondan geliyordu.

O bir Kavanagh'dı. Ona bakarken nefes alamadım, o bana bakarken gözlerim yaşardı.

"Aodhan Morgane?" diye fısıldadı.

Eşiğinde donup kalmış, harap odasını seyrediyordum. Ve buradaki

karanlığa rağmen, ışığın ilk kıvılcımını hissettim.

"Beni tanıyor musun?" diye sordum.

"Delikanlı geleceğini söyledi." Titreyen eliyle bir kâğıt parçası uzattı. Yine sarmaşıkları gölgelerin içinde eriyerek bana giriş izni verdi.

Uysalca ona yaklaştım ve parşömeni parmaklarından almak için boşluğa uzandım. Elimde açıldı, prenses resminin yarısı artık yırtık pırtıktı ve kanla beneklenmişti. Kızın kanı. Bileği, kelepçenin etrafındaki açık yaradan başka bir şey değildi, sanki yıllardır kendini kurtarmak için mücadele ediyormuş gibiydi.

"Prens Declan genç kız ve delikanlıyla birlikte buradaydı," diye mırıldandı. "Bu sabah ayrıldı. Şafak vakti. Nereye gittiğini bilmiyorum. Bana söylemedi."

Yere yığılacak gibi oldum; elimdeki prenses resmini buruştururken bacaklarım titriyordu.

"Lordum," diye seslendi okçu koridordan. "Kasap kaçıyor. Peşinden gitmemizi ister misiniz?"

"*Lütfen*," diye fısıldadı kız, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Lütfen bize yardım edin."

Yutkundum ve ona yemin ederken sesimi sabit tutmaya çalıştım: "Yemin ederim ki kraliçenin olduğu kadar benim de korumam altındasın." Okunu sadağına geri koymuş olan okçuma döndüm. "Bu kadınları serbest bırakın. Onları hemen kaleye götürmek için üstü kapalı bir araba çağırılmasını istiyorum."

Yanımdan geçerken okçu başını salladı. Koridorda Tomas'la göz göze geldim; bu durum karşısında şok olmuş gibi görünmüyordu ama bakışlarında derin bir hüznü vardı, omuzları çökmüştü.

Merdivenlerden indim, öfkemi bastırmaktan çenem ağrıyordu. Ön kapı ardına kadar açıldı, kasap ortalıkta yoktu.

Sokağa, solmakta olan güneş ışığına ve rüzgârın alayına geri dönerken kılıcımı kınına koydum. Çizmelerin sürtünme sesini duyabiliyordum ve sağ tarafa baktığımda kasabın koşarak uzaklaştığını gördüm.

Acele etmeden takip ettim. Kendimi sakinleştirmek için zamana ihtiyacım vardı, yoksa onu öldürecektim.

Omzunun üzerinden bana çılgınca bir bakış fırlattı ve tökezleyip yüzüstü sokağa düştü. Ona ulaştığımda sürünüyor ve miyavlıyordu, pis ellerini teslim olmuş bir şekilde havaya kaldırmıştı.

"Lütfen lordum. Ben sadece mütevazı bir kasabım. Bilmiyordum. .

. . O kızlar bana kral tarafından verildi."

Emir almamış olsaydım, bu adamı öldüresiye döverdim. Onun yerine, yanına çömeldim. Bir elimle boynundan tuttum, onu boğmaktan çekiniyordum. Diğer elimle de kolunu yırttım.

İşte oradaydı. Mürekkepli bir yarım ay.

"Bana ne yapacaksın?" diye hırıldadı, yüzü alacalanmıştı. Bana bakarken gözlerinde parlayan korku hoşuma gitmişti.

Ben de ona keskin ve korkutucu bir gülümseme verdim. "Senin gibi bir çürükle başka ne yapabilirim ki? Seni kraliçenin huzuruna çıkaracağım."

YİRMİ BİR

MACQUINN'İN HANIMI

Lord MacQuinn'in Bölgesi, Fionn Brienna

Kalesi

Öğleden sonraki fırtınadan sıırıslıkılam olmuş bir halde, iki siyah gözle, Leydi MacQuinn'in gücünü kullanmaya hiç de hazır olmadan Fionn Kalesi'ne vardım. Atım avluya daldığında korkunç görüldüğümü biliyordum, Liam kapılarda ağzı açık bekleyen hizmetkârlara lordun kızına banyo yaptırmaları ve ateş yakmaları için emirler yağıdırıyordu.

Seyis Dillon atımı almak için ahırdan aceleyle çıktı, dönenin ben, sadece ben olduğumu görünce şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Babanız ve kardeşiniz iyi mi, Bayan Brienna?" Dillon yağmur yüzünü lekelerken sordu ve kelimelerin altında gizlenen endişeyi duyabiliyordum. Jourdain'in halkının beni görünce hissedeceği bir endişe.

Efendimiz bizi çoktan terk mi etti? Efendimiz iyi mi? Onu sadece kaybetmek için mi kazandık?

"Evet, iyiler Dillon. Babam beni kardeşimin yerine geri gönderdi," diye cevap verdim attan inerken.

Refakatçime teşekkür ettim ve ardından çamur ve kir birikintileri arasında, tutkulu pelerinin arkamda sürüklenerek fuayeye kadar yürümeye devam ettim. Thorn, beklendiği gibi huysuz bir şekilde beni karşılamak için oradaydı.

"Bayan Brienna," diye selamladı, tuzlu ve biberli kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı. "Sizi beklemiyorduk. Bu akşam Lord Lucas'ın ateşini de yakayım mı, yoksa sadece siz mi yakacaksınız?"

"Sadece benim, Thorn. Teşekkür ederim."

"Lord'un ateşini ne zaman yakmayı umabilirim? Yarın, şüphesiz? Bunu halletmek için geri dönmesini özellikle istediğimden beri ...

sorun." Yüzümdeki morluklara şaşırmış görünüyordu; bunlara neyin sebep olduğunu merak ettiğini söyleyebilirdim.

"Yarın değil. Ya da ondan sonraki gün," diye iç çekerek cevap verdim, pelerinin iplerini çözerek. "Onu ya da babamı yakın bir zamanda beklemeyin. Büyük olasılıkla en erken bir hafta daha sürer."

Merdivenlerden çıkmaya başladım, Thorn da beni takip ediyordu.

"Kraliyet şehrinde sorun olduğunu duyduk," dedi, hâlâ benden cevaplar koparmaya çalışıyordu. "Birkaç Lannon kaçmış."

"Evet." Neredeyse odama varmışım, Thorn'u gölgemden kurtarmak için sabırsızlanıyordum. "Lord MacQuinn tehlikede mi?"

"Hayır. Lord Lucas da öyle."

"O zaman lordum seni neden buraya geri gönderdi? Onunla kalman gerekmez miydi? Ben özellikle istedim-"

"Lord Lucas için. Evet, seni ilk seferinde duydum Thorn," diye yorgunca araya girdim. Sonunda kapıma ulaşmışım, parmaklarım demir kolun üzerindeydi. Kâhyanın kurnaz gözleriyle karşılaşmak için durakladım. "Lordunuz Luc yerine beni geri gönderdi. Bunun sizin için bir şok olduğunu ve kâhya olarak kale işlerine aşina olduğunuzu biliyorum. Ayak parmaklarınıza basmayacağım.

Ama yine de babam istediği için buradayım, o yokken bir sorun çıkarsa doğrudan bana getirin."

Thorn dudaklarını birbirine bastırdı, başını eğdi ve geri çekildi, ben de iç çekerek odama girdim.

Oda hizmetçileri hala çılgınca ocağım da ateş yakmaya ve benim için bir banyo ısıtmaya çalışıyorlardı. Kızlardan biri yüzümdeki morlukları görünce nefesini tuttu ve ben de pelerinimi bir sandalyenin arkasına sarkıtırken gülümsedim.

"Olduğundan daha kötü görünüyor," dedim yüzlerindeki endişeyi hafifletmek umuduyla.

Kızlar hiçbir şey söylemediler; sadece odamdan kaçabilmek için daha hızlı çalıştılar. Sonunda yalnız başıma soyundum ve ılık suya daldım, gözlerimi kapadım, yağmurun camlara vuruşunu dinledim. Zaman, tenimden yükselen buhar gibi kayboldu ve ben

Boğuluyormuş gibi hissedene kadar Ewan, Keela ve Cartier'i düşündüm.

Lyonesse'de neler olduğunu merak ediyordum, eğer tam şu anda, ben banyoda otururken Cartier, Luc ve Jourdain Declan'ı ve çocukları kurtarmışlarsa. Isolde'yi, onun güvenliğini ve taç giyme törenini merak ettim. Hiçbir yere tam olarak uyum sağlayamayan bir lord kızı olarak bu topraklardaki yerimi merak ediyordum. Evim neresiydi? Burada, Fionn Kalesi'nde, bana hâlâ güvenmeyen MacQuinn'lerin arasında mıydı? Lyonesse'de, kraliçenin yanında mıydı?

Kanalın ötesinde, Valenia'da, sonunda Bilgi Evimi kurabileceğim yerde miydi? Merei'yi düşündüm, nerede olduğunu, nasıl olduğunu, gidip onu ziyaret edip edemeyeceğimi merak ettim.

"Bayan Brienna!"

İrkildim, ılıklaşan suyun içinde sıçradım. Neeve birkaç metre ötede durmuş, ağzı dehşet içinde açık, morluklarımı inceliyordu. İçeri girdiğini bile duymamıştım, kendi zihnimde kaybolmuştum. Ve kalbim onu, kız kardeşimi gördüğümde çarpmaya başladı. Acaba bir daha hiç

Ona gerçekte kim olduğumu söyleyebileceğim an; bunu korktuğum kadar özlemle de bekliyordum.

"Kızlardan hiçbiri banyo yapmana yardım etmek için kalmadı mı?" diye sordu küvetin yanında diz çökerek.

"Hayır, ama ihtiyacım yoktu." Ve kesinlikle bana yardım etmek zorunda hissetmesini istemiyordum. Ayağa kalkmaya başladım ama Neeve sünger ve elimi almış, tırnaklarımdaki kiri parlatmaya başlamıştı.

"Burnunu kırdın, değil mi?" diye mırıldandı, bakışlarımla buluştu.

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için nefesimi tuttum. "Sorun yok," d i y e fısıldadım diğer elime uzandığında. "Bana yardım etmene ihtiyacım yok."

"Eğer Liam'ın hepimize bildirdiği gibi MacQuinn'in Leydisi olarak muamele görecekseniz..." Sanki tedirgin olmuş gibi tırnaklarımı şiddetle ovalamaya başladı. "O zaman hepimiz elimizden geldiğince size hizmet etmeyi teklif etmeliyiz."

Rahatlamaya çalıştım ama sırtım ağrıyordu, boynum tutulmuştu ve ağlayacak gibi hissediyordum. Sonunda, "Senin dokuma evinde olman gerekmiyor mu, Neeve?" diye sordum.

Süngerini bulanık suya daldırdı ve sabun kekini eline aldı. "Evet, şu anda her şey yolunda değil."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Neeve sustuğunda küvette döndüm, böylece bakışlarımı ona yöneltebildim. Parçaları birleştirirken birden midemde garip bir ağırlık hissettim. Jourdain kızlardan biriyle ilgili bir sorun olduğunu iddia etmişti, ben de beni eve götürmek için söylediği bir yalan olduğunu düşünüp önemsememiştim. Ama sonra Dillon beni görünce şok olmuş gibi göründü ve özellikle Thorn üzgün görünüyordu, çünkü Luc'un geri dönmesini ve her neyse halletmesini istemişti. . .

"Ne oldu?"

Neeve içini çekerek dikkatini saçlarımdaki nemli buklelere odakladı. "Bunu yakında duyacaksın."

"Neden senden duyamıyorum?" "Çünkü

dedikodudan hoşlanmam."

O bana gülümseyene kadar dudaklarımı büzdüm. Çok güzel görünüyordu, saçları örgüsünden dökülmüştü, gözleri koyu kehribar rengindeydi. Yüzündeki yara izlerini, boynundaki yara izlerini, beni yıkarken ellerinin arkasındaki yara izlerini, hayatını alması gereken bir hastalığa karşı savaştığının ve kazandığının kanıtlarını neredeyse hiç fark etmedim.

"Endişelenmeli miyim?" Beni küvetten çıkarıp üzerime bir havlu sararken sordum.

Neeve tıraşına uzanarak, "Hayır," diye cevap verdi. "Ama söz konusu genç kızın Lord Lucas yerine sizin dönmenize sevindiğini söylememe izin verin."

Jourdain'in sezgileri, diye düşündüm. Ve babamın kardeşimin yerine beni göndermeyi nasıl olup da içgüdüsel olarak bildiğini hayal ederek sessizce hayret ettim.

"Sen yokken harflerimi çalışıyordum," diye gururla açıkladı ve konuşmanın akışını değiştirdi.

Gülümsedim ve ona daha fazlasını sordum, konuşmasına izin vermek için bir tabureye oturdum ve nemli saçlarım pürüzsüz olana ve ipek bir pelerin gibi sırtımdan aşağı dökülene kadar düğümlerimi taradım.

Neeve giyinmeme yardım etti, elbisemin arkasındaki bağcıkları, günün geri kalanını geçirmeme yetecek kadar uzun süre beni bir arada tutacağından emin olana kadar çekti. Saçlarımı ördü ve ben

Terliklerimi giydim ve omuzlarıma bir şal çektim, Thorn'u bulmak için odamdan çıktım.

Uzun süre aramama gerek kalmadı. Onu Jourdain'in ofisinde beni beklerken buldum.

Babamın koltuğuna oturdum, meşeden oyulmuş ve koyun postuyla örtölmüş küçük bir taht.

"Ne için yardımına ihtiyacın var, Thorn?"

Kâhya oturmamayı tercih ederek burnunu çekti. "Sadece rehberliğe ihtiyacım var. Uzun zamandır böyle bir durumla karşılaşmamıştık."

"Pekâlâ. Durum nedir?"

Açıklama yapma şansı yoktu. Ofisin kapısı çarparak açıldı ve içeriye baş dokumacı Betha girdi, yüzü kıpkırmızı ve yağmurdan ıslanmıştı. Jourdain'in sandalyesinde oturan bana şöyle bir baktı ve anında başını sallamaya başladı.

"Lord Lucas'ın döneceğini sanıyordum," dedi Thorn'a.

"Lord MacQuinn onun yerine kızını göndermiş."

Betha bana baktı. Yüzümdeki sıcaklığın arttığını

hissettim. "Sana nasıl yardımcı olabilirim, Betha?" diye sordum.

Thorn'a, "Onunla bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," dedi.

Thorn telaşlanmış görünüyordu. "Korkarım bunu ya Hanımefendi Brienna'ya götürmeniz ya da Lord MacQuinn dönene kadar beklemeniz gerekecek."

"O zaman ben beklerim." Betha gitmek için döndü. Neredeyse eşığe varmıştı ki gölgelerin arasından genç bir kız belirdi ve yoluna çıktı. "Gel, Neeve."

İlk başta yanlış duyduğumu ya da başka bir Neeve olduğunu düşündüm.

Ta ki kız kardeşimin saçlarının kremiini görene, sesinin tınısını duyana kadar.

"Hayır, Betha," dedi Neeve. "Bunu Hanımefendi Brienna'nın önüne getirmek istiyorum."

Söz konusu genç kızın kız kardeşim olduğunu öğrendiğimde nabzım hızlandı. Neeve ellerini ovuşturarak odaya girip gergin bir bakışla önümde dururken şaşkınlığımı bastırmaya çalıştım.

Odama geldiğinde neden daha önce bir şey söylemediğini merak ettim. Acaba söylemek istedi de cesaretini mi kaybetti diye düşündüm.

"Neeve," dedim nazikçe. "Anlat bana. Ne oldu?"

Sözcükler yine solmuş gibiydi, çünkü dudaklarını araladı ama ses çıkmadı.

"Çalışmayı reddediyor," dedi Betha, sesinde keskin bir hayal kırıklığı vardı. "Neeve her zaman en iyi iplikçilerimden biri olmuştur. Bu konuda doğal bir eğilimi var; becerisiyle diğerlerine öncülük ediyor. Ve geçen hafta çalışmayı reddetti. Ve şimdi diğer kızlardan bazıları da ona katıldı. . . direniş."

Bu hiç de beklediğim bir şey değildi. Şaşkınlığımı gizleyemeyerek ona baktım. "Bunun bir nedeni var mı, Neeve?"

Betha homurdandı ama ben onu duymazdan gelerek tamamen kız kardeşime odaklandım. "Evet, Bayan Brienna. İyi bir neden," diye yanıtladı kız kardeşim.

"Sadece inat ediyorsun, genç kız," diye karşılık verdi Betha, ama bu çatışmada bile Betha'nın sesinin tonundan Neeve'e ne kadar düşkün olduğunu duyabiliyordum. Genç kıza bakışından bile...

Betha'nın sert tavırları yumuşamış gibiydi. "Aradaki farkı kapatmak için iki kat daha fazla çalışmak zorunda olan diğer iplikçilerin işini daha da zorlaştırıyorsun."

"Diğer iplikçiler de bu işi yapmak zorunda kalmamalı."

Neeve kararlılıkla söyledi. Betha onu lordun kızının önüne getirdiğinde bile boyun eğmeyecekti.

"Bana bu işin ne olduğunu söyle," diye rica ettim.

"Bu bir goblen siparişi," diye başladı Neeve, "Pierce Halloran tarafından." Adını duymak bile beni germiştir.

"Ve ben de buna katkıda bulunmayı reddediyorum," diye devam etti kız kardeşim, gözlerinde meydan okuyan bir parıltıyla. "Geçen hafta senden üstün olduğunu düşünürken sana nasıl davrandığı yüzünden ona dokunmayı bile reddediyorum."

Buna, onun direnişine ve bana olan bağlılığına hayret ediyordum. Ve üvey kardeşi olduğumu bilmese bile aramızdaki akrabalığı hissedip hissetmediğini merak ettim.

"Bunu anlıyorum Neeve," dedi Betha sert bir sesle, "gençsin ve yaptıklarının *tüm* MacQuinn Hanesi'ni nasıl etkileyeceğini anlamıyorsun."

"Lütfen gerekçeni açıkla Betha," dedim.

Betha cahilliğime içerlemiş gibi bana ters ters baktı. "Eğer Lord Pierce'ın yaptırdığı bu duvar halısını reddedersek

işleri bizim için çok zorlaştırıyor. Geçtiğimiz yirmi beş yıl boyunca Halloranlar bizim en büyük destekçilerimizdi."

"Destekçiler mi?" Dehşetim artmaya başladı. . . .

"Evet. Bizi himayeleriyle hayatta tuttular. Eğer onlar olmasaydı, Brendan Allenach'ın altında açlıktan ölürdük. Leydi Halloran'ın çok abartılı bir zevki var ve *sadece* gardırobu için yünümüzü ve ketenimizi satın alıyor. Son birkaç on yıldır siparişleriyle bizi meşgul etti ve tabii ki oğullarını da. Şimdi onları aniden reddetmek ... Bence bu ileride başımıza büyük dertler açacak."

Kalbimi sakinleştirmek ve vereceğim yanıtı düşünmek için bir an durdum. "Endişelerini anlıyorum Betha. Ama Brendan Allenach gitti.

Davin MacQuinn yeniden tek gerçek lordunuz. Ve Halloranlar gibi insanlara boyun eğmek zorunda değiliz. Halloranlarla bir ittifakımız yok, bu yüzden onları memnun etmek zorunda hissetmemize gerek yok."

Betha kıkırdadı ama bu kıkırdama inattan kaynaklanıyordu. "Ah, gördün mü? Nasıl anlayabilirsin ki? Her sabah gün batımını görecektene kadar yaşayıp yaşamayacağımdan emin olmadan uyandığım o karanlık yıllarda hayatın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Sözleri beni alçalttı; haklıydı. Bilmiyordum. Ama aynı zamanda bana güvenmesini, karanlık yıllardan çıktığımızı görmesini de istiyordum.

"Seninle yalnız konuşabilir miyim, Betha?" diye sordum.

Bana küstahça baktı - isteğimi reddedeceğini düşünmüştüm - ama Neeve'e başını sallayarak beni şaşırttı.

Tamamen unuttuğum Neeve ve Thorn, beni Betha ile yalnız bırakarak ayrıldılar.

Bir an sessiz kaldık, ikimiz de rahatsızdık. Ocaktaki ateşin çıtırtısını dinledim; ışığına baktım, dansında cesaretimin kabzasını bulmak için. Ama ben daha tek kelime edemedim Betha konuştu.

"Neeve benim torunum," diye söze başladı ve itirafıyla beni daha da şaşırttı. "O benim kızım Lara'nın tek çocuğu. Bu yüzden Neeve'i korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım, çünkü sonuçta annesini koruyamadım. Ve eğer bu onu Halloran gobleninde çalışmaya zorlamam anlamına geliyorsa, o zaman bunu sevgimden dolayı, onu korumak için yaparım.

zarar vermekten. Sizden de bu direnişten, bu aptallıktan vazgeçmesi için onu uyarmanızı rica ediyorum."

Sessizdim, isteğinin etkisindeydim.

"Onun senin gibi olmasını istemiyorum," diye homurdandı dokumacı, sözleri böğrüne saplanmış bir bıçaktan daha keskindi. "Onun kafasında büyük fikirler oluşmasını, etrafta dolaşıp bazı kişileri kızdırmasını istemiyorum."

"Unutma Betha," dedim ve Tanrılara şükür sesim sakın çıkıyordu, "Pierce bana geldi. Ben ona gitmedim."

"İşte anlamadığın şey bu, Brienna!" Ellerini havaya kaldırdı. "Tam olarak nereden geldiğini bilmiyorum ama belli ki ne istersen yapabiliyorsun ve hiçbir sonuçla karşılaşmıyorsun. Burada durum . . . çok daha farklı."

"Yani Neeve'e vicdanına karşı gelmesi için bir emir vermemi mi istiyorsunuz?" Ben de karşı çıktım. "Bunun doğru olduğuna inanmıyorum, Betha."

Betha ofladı, ama sessiz kaldı ve acaba beni biraz olsun dinliyor mu diye merak ettim. Sonunda babamın sandalyesinden kalkıp gözlerimi ona diktim.

"Korkularınızı anlıyorum," diye mırıldandım. "Bir zamanlar böylesine korkunç bir kötülükle karşı karşıya kaldığınız bir zamanda yaşadığınızı duymaktan nefret ediyorum. Ama lordunuz geri döndü. Kraliçeniz geri döndü. Ve o karanlığın içinde çarpıcı bir ışık. Ve Halloranlar bunu biliyor ve böyle bir ışıktan titriyorlar, çünkü bu onları açığa çıkarıyor. Sana sahip değiller. Asla da olmayacaklar.

Ve eğer bu sefer onlara karşı durursanız, misilleme geldiğinde yanınızda olacağıma söz veriyorum. Babam da öyle, kardeşim de öyle."

Bana ters ters bakıyordu. Ama gözlerinde bir damla yaş görebiliyordum, sanki sözlerimi içine çekmiş, onların içine yerleştiğini hissetmiş gibiydi.

"Bence Pierce, duvar halılarınızdan biri onu utandırdıktan hemen sonra bu istekte bulunarak sizi sınıyor. Burada hiç gücü olmamasına rağmen gücünü göstermeye çalıştığından hiç şüphem yok," diye fısıldadım. "Peki onu mu seçeceksin, yoksa beni mi?"

Betha hiçbir şey söylemedi.

Arkasını döndü ve kapıyı çarparak odadan çıktı.

Ama ben orada kaldım, ateş sönmeye başlayana ve karanlık yerde çiçek açana kadar babamın ofisinde tek başıma oturdum.

Haberi ertesi gün öğlene kadar duymadım. Ama mırıltılar başladı, dokuma evinden kale koridorlarına yayıldı, bir sarmaşık gibi bir binadan diğerine dolandı, ta ki aşçıya kuruması için ot dallarını asmasına yardım ettiğim kilerde bana ulaşana kadar.

Pierce duvar halısı askıya alınmıştı.

Turşu kavanozlarının, soğan ve patates sepetlerinin, önlüğümde buruşmuş otların arasına oturdum ve sevincimi gölgelere gülümseyerek anlattım.

YİRMİ İKİ

ROSALIE

Lyonesse Kraliyet Şehri, Lord Burke'ün Bölgesi Cartier

Gece çöktüğünde, kalenin siperlerinde yıldızlara olabildiğince yakın durdum, düşüncelerim lekelenene ve yüzüm soğuktan yanana kadar rüzgârın beni dövmesine izin verdim. Lyonesse şehri, karanlık sırlarla yazılmış bir parşömen gibi altımda açıldı, evler mum ışığında parlıyordu.

Declan Lannon'ı bulamamıştım.

Jourdain de öyle. Ya da Luc. Ya da Lord Burke.

Prens aradığımız dört güvenli evde saklanmıyordu ve Tomas'ın Declan'ın bir sonraki adımında nereye gideceğine dair hiçbir bilgisi yoktu.

Sürekli benden bir adım öndeydi.

İçimi çektim, odama çekilmeye hazırlanırken bir başkasının varlığını hissettim. Karanlıkta Isolde birkaç adım ötemde duruyordu, gözleri altımızdaki şehrin güzelliğine takılmıştı. Benimle omuz omuza durmak için bir adım öne çıktı, ellerini korkuluk duvarına dayamak için uzattı.

"Kızlar nasıl?" diye sordum.

"Bedenlerini elimden geldiğince iyileştirdim," diye karşılık verdi Isolde.

"Şimdilik dinleniyorlar." Durakladı ve ben başka bir şey olduğunu anladım.
"Aodhan ... bu altı genç kadının hepsi Kavanagh."

Bunun böyle olduğundan şüphelenmiştim. Beni yönlendirmek için sarmaşıkların illüzyonunu yapan genç kız. Onun bir Kavanagh olduğunu, Isolde'nin adamlarından biri olduğunu biliyordum. Bu sonuca varmışım.

Diğer beş kız da aynıydı ve belki de büyüleri hâlâ kanlarının derinliklerinde saklıydı, henüz ortaya çıkmamıştı.

"Sana böyle mi söylediler?" Sessizce sordum.

"Hayır, zorunda değillerdi," diye yanıtladı kraliçe kederli bir sesle. "Ellerini elime aldığım anda bunu anladım. İçlerindeki ateşi hissettim, bugün neredeyse kül olmak üzere olan ateşi. Ruhumun onlara seslendiğini ve onların da karşılık verdiğini hissettim. Beşi bu konuda masum - sanırım kendilerini güvende hissettiklerinde ve dinlenebildiklerinde sihirleri onlara yavaş yavaş gelecek. Ebeveynleri ve aileleri öldü. Gilroy kızları genelevde zincirlenmeleri için canlı bıraktı."

Görüntüsünü, kokusunu, karanlığı, kanı ve zincirleri hatırladıkça kendimi kötü hissettim. Bu kızlar ne kadar süredir tutsaktı? Ailelerine ne olduğuna tanık oldular mı?

"Tanrılar merhamet etsin, Isolde."

Bir süre sessiz kaldı. Sonra mırıldandı, "Hanedanımın neredeyse yok olduğunu, Lannon'un son yirmi beş yıldır onları kasıtlı olarak hedef aldığını biliyordum. Halkımı bulmanın biraz zaman alacağını tahmin ediyordum, tabii hâlâ yaşayan birilerini bulabilirsem. Ama beklemediğim şey, sadece ellerini tutarak, onlara dokunarak onları teşhis etmektir."

Onu rahatlatmak için ne söyleyeceğimi bilseydim keşke diye düşündüm.

Isolde bana baktı. "Tüm bunların size garip geldiğini biliyorum ama babam ve ben birbirimize teorilerimizi aktarmaya devam ediyoruz."

Büyü kurallarını daha iyi tanımak için bir el kitabına sahip değilim." "Bu garip değil, Isolde," diye cevap verdim.

Kaşlarını indirirken düşüncelerinin değiştiğini görebiliyordum.

"Kasap bize Declan'ın bu sabah nereye gittiği dışında her şeyi anlattı. Prens için bir sonraki güvenli evi bilmediğini ama Lannon'ları taşımak için kasabın deposunda bir araba görüldüğünü iddia ediyor. Böyle aşağılık bir adamı dövüp işkence etmekten başka bir şey istemesem de. Bu kaleden temizlemeye çalıştığım şeyin ta kendisi olmayacağım."

Sessiz kaldım, çünkü o anda benden tavsiye isteseydi, konuşana kadar kasabı döv derdim. Ve böyle bir arzunun içimde bulunabileceğine inanmakta güçlük çekiyordum.

Valenia'da adalet her zaman ölçülür ve hesap sorulurdu.

"Hiç merak ediyor musun," diye başladı Isolde titreyerek, "sen, ben ve Luc öldürülmemiz gerekirken, kemiklerimiz annelerimiz ve kız kardeşlerimizle birlikte otların altında olması gerekirken neden hayatta kaldık? Hiç kendinden nefret ettin mi?" diye devam etti, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, "Valenia'da büyüdüğün için? Bakıldığın, korunduğun ve sevildiğin için, halkımız korku ve vahşet içinde yaşarken cahilce bir mutluluk içinde yaşadığın için? Ben sıcak ve güvenli bir yatakta uyurken, bu kızlar esaret altında zincirlenip her gece istismara uğradıkları için mi? Ben okuma yazma öğrenmekten ve kılıç kullanmaktan yakınırken, bu kızlar dövülmekten ve sakat bırakılmaktan korktukları için tek bir kelime bile edemiyorlar mıydı?" Isolde gözyaşlarını sildi, saçları yüzüne dolanmıştı. "Ben kraliçe olmayı hak etmiyorum. Bu insanların neler çektiği hakkında hiçbir fikrim yokken bir tahtta oturmayı hak etmiyorum. Karanlığın gününden sağ çıkmamalıydım."

Yüzünü bana dönmesi için yavaşça omzundan tuttum. "Hayatımda kanalı asla geçemeyeceğimi düşündüğüm bir an vardı, Valenia'da kalıp Cartier Évariste'mişim gibi davranacağımı, bir bilgi ustası olduğumu ve hiçbir insan, Morgane Evi, kuzeydeki bir çayırdaki gömülü bir anne ve kız kardeş olmadığını düşündüğüm bir an." Durakladım, çünkü o anda kendimden nefret ediyordum.

Hayatımı istediğim gibi yaşamaya çalıştığımı kabul etmekten nefret ediyordum.

"Ama yapmadım. Sen yapmadın. Sahip olduğumuz azıcık gücü toplayıp kanalı geçtik ve bu toprakları geri aldık. Savaşık ve kanımızı akıttık. Evet, ben de cahil ve naiftim. O kızları keşfettiğim güne kadar her şeyin ne kadar karanlık ve yozlaşmış olduğunu fark etmemiştim.

Ve eğer sen ve ben şimdi geri adım atarsak, eğer bu mücadeleden çekilmeye karar verirsek, o zaman daha fazla kız çocuğu ailelerinden koparılıp zincirlenecek ve daha fazla erkek çocuğu zalim olarak yetiştirilecek."

Sonunda bakışlarımla buluştu.

"Sen ve ben ilerlemeye devam etmeliyiz," diye fısıldadım. "Karanlığı ve yozlaşmayı kökünden söküp atmaya ve yerine iyilik ve ışığı koymaya devam etmeliyiz. Bu zaman alacaktır. Tüm kalbimizi ve hayatımızın genişliğini alacak, Isolde. Ama ölmüş olmayı dilemeyiz.

Azizlerin ya da tanrıların bizim için buyurdıklarına rağmen farklı bireyler olmayı dilemiyoruz."

Gözlerini kapattı ve içten içe bana lanet mi okuyordu yoksa benimle aynı fikirde miydi, sadece merak edebiliyordum. Ama bana tekrar baktığında bakışlarında farklı bir ışık vardı, sanki sözlerim onu yenilemişti.

Isolde'yi dualarını yıldızlara yükseltmesi için bırakarak şatonun sıcaklığına dönen ilk kişi ben oldum. Ve önümde ne olduğunu biliyordum: uykusuz bir gece daha. Lannon defterlerini karıştıracağım, umutsuzca Declan'ı çekecek başka bir yozlaşma yeri arayacağım bir gece daha.

Hiçbir sonuç vermeyen aramalar ve kovalamacalarla dolu iki gün geçti.

Hala Fechin'i kurtarmaya çalışırken vagon hareketlerini ve şifacıları takip ettik. Ancak izlediğimiz her yol bizi başka bir cevap ya da ipucu bırakmadan sona erdi.

Ve geçen her gün Declan'ın güçlerini toplaması için yeni bir gün demekti.

Isolde'nin tutuklamalara başlamaktan başka çaresi yoktu. Yarım ay işaretini barındıran herkes sorgulanmak ve Declan kurtarılana kadar gözaltında tutulmak üzere kaleye getirildi.

Luc ortaya çıktığında böyle bir röportaj yapıyordum, zindanda inatla sorularıma cevap vermeyi reddeden meyhanecilerden biriyle oturuyordum.

"Çabuk, Morgane. Konseyde sana ihtiyacımız var."

Kâğıdımı ve tüy kalemimi görüşmeye devam etmesi için Burke'ün adamlarından birine verdim ve Luc'ü dolambaçlı merdivenlerden yukarı kadar takip ettim. Luc'ün görülmemiş bir hızla hareket ettiğini, saçlarının sanki parmaklarını içinden geçirmiş gibi her açıdan yukarı doğru çıktığını fark ettim.

"Bir ipucumuz var mı?" Ayak uydurmaya çalışarak sordum.

"Sean Allenach'ın uşağının bir mektubu daha var. Çabuk, buraya gel."

Luc, masanın ortasında ateşin yandığı ve diğerlerinin toplandığı konseyin kapısını açtı.

Bana baktığında Sean'ın yüzünde garip bir solgunluk vardı.

Ateş ışığından olduğunu, gölgelerin oyun oynadığını düşündüm.

Yüzünü. Ta ki Jourdain'in kararlılığını kaybetmiş gibi yüzünü ellerine gömdüğünü fark edene kadar.

İlk korkum Ewan ve Keela'nın cesetlerini bulmuş olmalarıydı.

Bir heykel gibi sessiz duran Isolde'ye baktım ve "Ne oldu? Çocuklar mı?"

Lord Burke bana sadece bir mektup verdi.

Herhangi bir sorunla karşılaşmadık, ancak planlarda bir değişiklik oldu. Daha önce belirtilen seçilmiş kişi bu sonbaharda ziyarete gelmeyecek. Onun yerine Rosalie'yi ağırlayacağız. Bol miktarda şarap ve ekmek göndermeye hazırlanın.

Omuz silktim, tekrar okudum. "Pekâlâ. Neden herkesin keyfi kaçtı?"

Jourdain hâlâ kıpırdamıyordu, ben de Luc'e baktım ama o da arkasını dönmüş, duvara bakıyordu. Isolde bile gözlerime bakmıyordu, babası da öyle. Lord Burke, bakışlarımı Sean Allenach'a dikmekten başka çarem kalmayana kadar mektubu sert parmaklarımdan nazikçe aldı.

"Sean?"

"Bildiğini sanıyordum," diye homurdandı.

"Neyi biliyordun?" Sabırsızca tersledim.

"Rosalie'nin kim olduğunu."

Zihnim anında isimleri, yüzleri, Valenia'da tanıdığım insanları sıralamaya başladı. Çünkü Rosalie bir Valenia ismiydi.

Sonunda sinirli bir şekilde ellerimi uzattım ve "Hiçbir fikrim yok. Kim o?"

Sean hâlâ hareketsiz duran Jourdain'e baktı. Yavaşça, sanki Sean benden korkuyormuş gibi, gözlerini bana çevirdi ve fısıldadı,

"Rosalie, Brienna'nın annesinin adıydı."

İlk başta bunu inkâr etmek istedim -Sean Allenach *hiçbir şey*

bilmiyordu- ta ki Brienna'nın annesinin adını bilmediğimi fark edene

kadar.

Ve ben böyle bir ismi bilmeliydim, ona kimin hayat verdiğini, kimi özlediğini, kimi hatırlamak istediğini bilmeliydim.

Ama Sean bunu nereden bilebilir ki?

Öfkeliydim, ta ki Brienna'nın hayatının iplikleri çılgın zihnimde bir araya gelmeye başlayana kadar.

Sean bu ismi biliyordu çünkü Rosalie bir keresinde Damhan Kalesi'ni ziyaret etmişti. Sean biliyordu çünkü Rosalie Brendan Allenach'a aşık olmuştu. Sean biliyordu çünkü Rosalie, Brendan Allenach'ın evlenmek istediği kadındı, çünkü bir kız çocuğu taşıyordu.

Aksine, Rosalie'yi ağırlayacağız. . .

Rosalie, Brienna'nın kod adıydı.

"Hayır." Kendimi masaya sabitlemek için uzandım, inkârım hızlı ve acı vericiydi. Boğazıma bir kemik takılmış gibi hissettim. "Hayır, olamaz.

Brienna'yı kastetmiş olamazlar."

"Aodhan" dedi Isolde ve bu bir teselli sesiydi, sanki biri ölmüştü ve benim kaybım için ne kadar üzgün olduğunu ifade etmeye çalışıyordu.

Jourdain'e bakarak, "MacQuinn güvende olması için onu eve, Fionn'a gönderdi," diye geveledim.

Jourdain sonunda ellerini yüzünden indirdi ve kan çanağına dönmüş gözlerle bana baktı.

"MacQuinn. . . ." diye fısıldadım ama sesim soluklaştı çünkü o anda Declan Lannon'u neden bulamadığımızı biliyordum. Çünkü Declan Lannon artık Lyonesse'de değildi.

Declan Lannon, Brienna'yla aynı sabah şehirden kaçmıştı. Ve şimdi yarı ayların onu esir almak için planları varmış gibi görünüyordu.

"Evet," diye fısıldadı Jourdain. "Onu eve gönderdim. Güvende

olması için." Ama güvende değildi. Eğer bu çalıntı mesaj

doğruluk payı taşıyorsa...

yeni hedef oydu. Ve eğer Declan ve onun yarım ayları onu ele geçirirlerse, o zaman onu koz olarak kullanmaya çalışacaklardı, hayatı için bizimle pazarlık yapmak için.

Düşüncelerim çılgınca dönüyordu; Declan onun karşılığında ne isteyebilirdi? Ailesini mi? Özgürlüğünü mü? Kraliçe mi?

"Daley Allenach nerede?" Dikkatimi Sean'ın üzerinde yoğunlaştırarak sordum. "Uşağım kaçtı Lord Aodhan," diye yanıtladı Sean kederle.

"Onun yazışmalarının bende olduğunu biliyor."

Bunu duymak için Sean'ın yüzünü duvara çarpabilirdim.

"Brienna'dan haber aldın mı?" Jourdain'e döndüm. "Fionn'a ulaştı mı?"

"Dün kendisinden haber aldım," diye yanıtladı Jourdain. "Eve sağ salim varmış."

Yavaşça nefes aldım, eğer evdeyse gerçekten de güvende olacağına inanıyordum. Eski akınlara ve klanlar arasındaki çatışmalara dayanmış bir kaledeydi. Etrafı Lannonlardan nefret eden insanlarla çevriliydi. Kurnazdı ve güçlüydü.

Ama yine de bilmiyordu. Declan'ın Lyonesse'den kaçtığını bilmiyordu. Buna hazırlıksız yakalanacaktı; yarı-aylar onu yakalayacaklarsa gafil avlamak zorundaydılar.

Ve belki de bundan da fazlası... Yarım aylar sadece Lannonlar, Allenachlar, Halloranlar ve Carralılarla sınırlı kalmayıp her yere yayılmış gibi görünüyordu. Ya MacQuinn'lerden biri ona ihanet etmeye hazır bir yarım aysa?

Jourdain'e baktım; o da bana baktı ve aramızdaki boşluk korku, öfke ve endişeyle doldu. Aklımın bir köşesinde tek duyabildiğim Brienna'nın sesi ve bana söylediği veda sözleriydi. *Burada olmam gerektiğini bildiğin halde neden gitmeme izin veriyorsun?*

Jourdain ve ben onu eve göndererek büyük bir hata yapmıştık.

Eğer Declan onu geçmeyi başarırrsa, kalbim onun ellerinde olacaktı. Beni yok edebilirdi; her şeyi isteyebilirdi ve ben de tereddüt etmeden teslim olurum.

Masadan kalkıp kapıya doğru yürüdüm, konuşamıyordum, acele edip Fionn'a gitme, Declan'dan önce ona ulaşma arzusuyla dolup taşıyordum.

"Aodhan. Aodhan, bekle," diye emretti Isolde.

Dik durdum, elim kapının demir halkalarında, ahşaba k a r ş ı nefes alıyordum.

"Brienna MacQuinn tanıdığım en zeki kadınlardan biri," diye devam etti. "Declan'ın pençesinden kurtulabilecek biri varsa, o da odur. Yine de harekete geçme zamanı m ı z geldi."

Döndüm. Diğerleri bir çember oluşturmuş, benim de onlara katılmamı bekliyorlardı. Ateş ışığına doğru geri adım attım. Dışarıdan bakıldığında soğukkanlı ve soğukkanlıydım ama içim parçalanıyordu. Parçalara ayrılıyordum.

"Declan Lannon Brienna'yı almayı planlıyor, şüphesiz onu bir pazarlık piyonu olarak kullanacak," dedi Isolde. "Eğer biz oraya varmadan önce

Fionn Kalesi. . . onun hayatına karşılık benim hayatımı isteyecektir. Böyle bir adamla pazarlık yapmamaya yemin ettim, bu yüzden Lannon'un nerede saklandığını bulmalı ve onu olabildiğince çabuk kurtarmalıyız."

"Onu Fionn'da ele geçiremeyecek," diye itiraz etti Jourdain. "Adamlarımı geçemeyecek."

Isolde başını salladı. "Elbette Lord MacQuinn." Ama kraliçe bana baktı ve ikimizin de aklından aynı düşünce geçti. Brienna kanla doğmuş bir Allenach'tı. MacQuinn'ler, lordun kızı da olsa, onu henüz kendilerinden biri olarak kabul etmemişlerdi.

"Baba, sizden Lord Burke ile birlikte Lyonesse'de kalmanızı, şehri tutmanızı ve kalan Lannon esirlerini korumanızı rica ediyorum."

Isolde dedi ki. "Lord MacQuinn, Lord Aodhan, Lord Lucas ve Lord Sean benimle birlikte hemen Fionn Kalesi'ne gelecekler. Oradan Declan'ın nerede olduğuna dair olası ipuçlarını ortaya çıkarmaya başlayacağız ama yarım ay bölgelerinden birinde saklandığına dair şüphelerim var."

Kraliçe ellerimizi kalplerimizin üzerine koymamızı izlemek için her birimize baktı. Bakışları benimkine değdiğinde, içindeki ateşin kıpırdadığını gördüm, sanki yeni uyanmış bir ejderhaymış gibi kadim bir ateş. Yükselmek, kanatlarıyla yarım ayı karartmak ve dehşet yağdırmak üzere olan bir ejderha.

Elimi kalbimin üzerine koydum, avucumun içinde düzensiz atışını hissettim ve öfkemin onunla birlikte sessizce yükselmesine izin verdim.

YİRMİ ÜÇ

CANAVAR

Lord MacQuinn'in Bölgesi, Fionn Brienna

Kalesi

"Bir kaza oldu, Hanımefendi!" Thorn hışım ile ofise girerek bağırdı.

Sertleştım ve MacQuinn defterlerinden başımı kaldırıp Thorn'un ceketine bulaşmış kanı gördüm. "Ne tür?"

"Bir av kazası. Korkarım adamlardan ikisi öldü ve bir diğeri de-

O sözünü bitiremeden sandalyeden kalkıp koridora çıktım ve salondaki kargaşayı takip ettim. Ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama Liam'ın içeri taşınıp bir masaya yatırıldığını, yüzünün parçalandığını ve sağ göğsünden bir ok çıktığını gördüğümde kararlılığım azaldı.

Onu taşıyan adamlar varlığını hissettiler ve panikle açılmış boş gözlerle bana bakmaya başladılar. Yaklaşmama izin vermek için kenara çekildiler ve ben de parmaklarımı hafıfçe Liam'ın boynuna koydum, nabzı hâlâ atıyordu.

"Benim için Isla'yı çağır," diye mırıldandım, bu yara için şıfacının yardımına ihtiyacım olacağını biliyordum. Kadınlardan biri çılıgınca koşarak uzaklaşırken

Şifacıyı bulmak için adamlara döndüm ve "Onu yatak odalarından birine taşımama yardım edin" dedim.

Liam'ı dikkatli bir şekilde kaldırdık ve koridorlardan birine geçerek en yakın boş yatak odasına yöneldik. Liam yavaşça yatağa uzandığında, gövdesini ortaya çıkarmak ve okun konumunu değerlendirmek için ceketini ve gömleğini kesmeye çalıştım. Göğsüne hafifçe dokunarak kaburgalarını yokladım. Ok ucunun dördüncü kaburgasına saplandığına inanıyordum. Çıkartmak zor olacaktı.

Öğrenciyken Cartier ile birlikte ok yaralarına bakmıştım ve daha önce hiç ok yarasına müdahale etme fırsatım olmamış olsa da, akciğer etkilenmişse göğüs yaralarının neredeyse her zaman ölümcül olduğunu biliyordum. Ayrıca kemiğe saplanmış bir ok ucunu çıkarmanın son derece zor olduğunu da biliyordum.

Sonra yüzünü inceledim, bir sıra pençe tarafından parçalanmış gibi görünüyordu. Eti yanağından şeritler halinde sarkmış, dişleri ortaya çıkmıştı. Neredeyse gözlerimi kaçıracaktım, gördüğüm manzara karşısında midem bulandı.

"Temiz suya, gül balına ve bol miktarda sargı bezine ihtiyacım var," diye mırıldandım, beni odaya kadar takip eden kadınlardan birine dönerek. "Ve kızlara söyle bu ocakta bir ateş yaksınlar.

Çabuk, lütfen."

Kadın ayrılır ayrılmaz, acil çağrıları koridorda yankılanırken, dikkatimi Liam'ın içeri taşınmasına yardım eden adama verdim, karanlık gözleri bana sabitlenmiş, bir sonraki emrimi bekliyordu.

"Ne oldu?" Fısıldadım.

"Hanımefendi ... bilmiyoruz. Liam'ın yanındaki diğer iki adam öldürüldü." "Hangi adamlar?"

"Phillip ve Eamon."

Phillip ve Eamon. Lyonesse'den eve dönerken bana eşlik eden iki silah arkadaşım.

Isla odaya girerek şaşkınlığını dağıttı. Onu salonda yemek yerken görmüştüm ama daha önce hiç konuşmamıştım. Uzun beyaz saçları ve deniz rengine gözleri olan yaşlı bir kadındı. El çantasını yere bıraktı ve Liam'ın yaralarını inceledi.

Bir süre sonra bana baktı ve "Kan seni etkiliyor mu?" diye sordu. "Hayır," diye cevap verdim. "Ve yaraları nasıl tedavi edeceğimi biliyorum."

Isla yanıt vermedi, çantasını karıştırıyordu. Yaşlı ağaçtan yapılmış, çeşitli uzunluk ve genişlikteki küçük sondaları yerleştirmeye başlamasını izledim. Ardından pürüzsüz ve dar olan, özellikle bir ok ucunu çıkarmak için tasarlanmış maşalar geldi.

İki adama Liam'ı tutmalarını işaret etti. Hareket etmedim, henüz değil ve sadece oku çevirmeye çalışmasını izledim.

Şaft. Şaft dönmeyi reddetti ve beklenmedik bir şekilde ellerinde kırıldı.

"Ok ucu kemiğinin içinde," dedi Isla, sapı ateşe atarken. "Onu bulup çıkarabilirim," diye önerdim, öne doğru bir adım atarak.

Onun yanında çalıştım, sondaları ketenle sardım ve uçlarını gül balına batırdım. Bizimle birlikte odada kalan iki adamdan Liam'ı biri omuzlarından, diğeri belinden tutmaya devam etmelerini istedi ve şifacı ile ben s o n d a l a r l a ok yarasını yavaş yavaş açmaya başladık. Liam'ın kaburgasına saplanmış, kanla kaplanmış koyu bir metal parıltısı olan ok ucunu bulduğumda terden sıırılsıklam olmuşum.

Maşayı aldım ve ok ucunu bulana kadar ucunu yarasına doğru indirdim. Kendimi destekledim, yatağın yan tarafına doğru süründüm ve havaya kaldırdım. Metal gevşedi ve ben de uçarak yere, masanın üzerine yuvarlandım.

Ama maşayı kaldırdım ve kısıkaçlarının içinde ok ucu vardı.

Ah, keşke Cartier burada olup bunu yaptığımı görseydi. Bunu kaçırdığı için çok üzülürdü.

Isla bana sertçe başını salladı ve sondaları çıkarıp yarasını temizlemeye başlamak için Liam'a döndü. İki adam hâlâ Liam'ı tutuyordu ama daha önce burada hiç görmediğim ya da hissetmediğim bir saygıyla başlarını bana doğru eğdiler.

Ayağa kalktım ve maşayı yere bıraktım, bal kavanozunu tutarken Isla'ya çarşafı uzattım.

"Akciğerinin etkilenip etkilenmediğini bekleyip görmemiz gerekecek," dedi Isla, iyileştirici lapasını bitirirken. "Yüzüne gelince... Onu tekrar bir araya getirmeye çalışmam gerekecek. Bitkilerinizi biliyor musunuz, Bayan Brienna?"

"Evet. Neye ihtiyacınız var?"

"Yıldız devedikenini," diye cevap verdi. "Doğu ormanlarında, nehir kenarında yer yer yetişir."

"Gidip biraz toplayacağım." Odadan hızla çıktım, koridordan aşağıya, salona doğru yürüdüm.

Kalabalığın toplanmasını beklemiyordum, masalarda sessizce oturan kadın ve erkekler Liam'dan gelecek haberi bekliyorlardı. Hepsi girişte durdu ve ben kısa bir süre durdum.

bakışları ellerimdeki kana, elbiseme ve yüzüme bulaşan kana gitti. Bana yaklaşan tek kişi Thorn'du.

"Öldü mü?" diye sordu odabaşı.

"Hayır. Ok çıkarıldı." Fuayeye doğru devam ettim, MacQuinn'ler önümde ayrılıyordu. Aralarında yürüdüğümde, geçmeme izin vermek için hareket ettiklerinde, gözleri beni takip etmeye devam ettiğinde yine saygılarını hissetmeye başladım. O zaman anladım ki benden emir bekliyorlardı.

Ne tür bir emir vermem gerektiğini düşünerek eşikte durdum. Topuğumun üzerinde döndüm, bugünlük işi bırakmaları gerektiğini, MacQuinn topraklarında bir şeyler döndüğünü ve bunu çözmeye çalışmam gerektiğini söylememe bir nefes kalmıştı ki Thorn o anı çaldı.

"Herkes işinin başına dönsün," dedi oda görevlisi sert bir sesle. "İş gününün geri kalanını boşa harcamanın bir anlamı yok."

Erkekler ve kadınlar salonu terk etmeye başladı. Thorn bana bakana kadar kemerin altında durdum.

"Döndüğümde seninle konuşmam gerek Thorn," dedim.

İsteğim karşısında telaşlanmış gibi göründü ama başını sallayarak, "Elbette, Bayan Brienna," dedi.

Fuayeye doğru yürüdüm, çıkarken bir sepet kaptım. Öğleden sonra erken saatlerdi ve gökyüzü kapalıydı. Bir an durup alnımdaki saçları taradım, sırtım ağrımaya başlamıştı.

"Bayan Brienna!"

Döndüğümde Neeve'in bana doğru koştuğunu gördüm, köpeğim Nessie birkaç adım arkamdaydı ve dili dışarı sarkıyordu.

Neeve üzerimdeki kanı görünce durdu ve ellerini ağzına götürdü.

"Sorun değil," dedim. "Biraz yıldız devedikenini toplayacağım."

Neeve korkusunu yutarak ellerini indirdi. "Nerede yetiştiğini biliyorum. Sana yardım etmeme izin ver."

Birlikte, nehir kıyısı boyunca ağaçların sıklaşmaya başladığı yerde, kalenin görüş alanından epeyce uzaklaştık. Dikenlere dokunmadan devedikenlerini kesebilmesi için Neeve'e dirgenimi verdim ve telaşlı bir sessizlik içinde sepeti doldurmaya çalıştık.

Çalılıkta bir dalın kırıldığını duyduğumda dizlerimin üzerine çökmüş, inatçı bir devedikenisiyle b o ğ u ş u y o r d u m . Ve düşündüm ki

Nessie yanımda hırlamaya başlamasaydı, tüyleri diken diken olmasaydı, dişlerini göstermeseydi bunların hiçbirisi olmayacaktı.

"Nessie," diye fısıldadım, ama alıllıkların gölgelerine, alılların ve ağaçların sık karmaşasına baktım. Gizli gözlerin dik dik bakışlarını hissettiğimde soğuk bir uyarı omurgamdan aşağı süzöldü.

O alıllığın içinde biri vardı ve beni izliyordu.

Nessie keskin ve öfkeli bir şekilde havlamaya başladı ve alıllığa bir adım daha yaklaştı.

Vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu ve tökezleyerek ayağā kalktım.

"Neeve?"

Neeve! "

Kız kardeşim solumdan koşarak açıklığā girdi. Onu gördüğümde rahatlayarak ürperdim, dirkim hâlâ parmaklarındaydı.

"Ne var? Ne oldu?" Nefes nefese kalmış, Nessie'nin hırlamaya ve gölgelere doğru yaklaştımaya devam ettiğini fark etmişti. "Canavar mı o?"

"Canavar mı?" Yankıladım.

"Liam'a saldıran canavar mı?"

alıllığā doğru baktım. Canavar değildi, ona söylemek istedim. Bir adamdı.

Devedikeni sepetini koluma aldım ve diğer kolumla kız kardeşimi tuttum. "Gel, geri dönmemiz gerek. Nessie? *Nessie!* "

Köpek ancak benim tehlikeden uzaklaştığımdan emin olunca itaat etmeye razı oldu. Üçümüz de ağaçlardan açık havaya, gri ışığā ve ince güneş ışığı parçalarına doğru koştuk.

Şatonun girişine vardığımızda nefes almakta zorlanıyordum.

"Kendi dirkin var mı, Neeve?" Küçük bıçağı bana geri vermeye çalıştığında sordum.

"Hayır," diye cevap verdi. "Lord Allenach onlara sahip olmamızı yasakladı."

"Bu artık senin." Bacağıma bağlı kını açmak için eteklerimi kaldırdım. Kını ona uzattım, kalçasına bağladığından emin olana kadar bekledim, dirsek elbisesinin altına gizlenmişti. "Bunu her zaman tak. Ve eğer biri seni tehdit ederse, onu buradan ya da şuradan kesmeni istiyorum." Boynunu ve koltuk altını işaret ettim.

Gözleri büyüdü ama başını sallayarak emrimi kabul etti. "Peki ya

siz, Hanımefendi?"

"Başka bir bıçak getireceğim." Koluna dokundum, onu rahatlatmak için hafifçe sıktım. "Tezgâh evinden kaleye yürürken bile hiçbir yerde yalnız dolaşma. Her zaman sana eşlik edecek birini iste. Lütfen."

"Canavar yüzünden mi?"

"Evet."

Neeve korkusunu bastırmak ve cesur görünmek için elinden geleni yapıyordu. Ama ne kadar solgun ve endişeli olduğunu görebiliyordum. Yavaşça, alnına bir öpücük kondurmak için onu öne doğru çektim. Sevgi karşısında hareketsiz kaldı ve ben de fazla ileri gittiğim için kendimi azarladım. MacQuinn'in Leydisi böyle davranmazdı ve kafasını karıştırdığımı görebiliyordum.

"Şimdi git," diye fısıldadım nazik bir dürtmeyle ve Neeve koridorlardan birine doğru geri çekildi, gözlerinde karanlık bir parıltıyla bana baktı, sanki bizi bağlayan görüşsüz ipleri hissetmeye başlamıştı.

Liam'ın odasına döndüm ve şifacıya devedikenini sepetini uzattım. Birlikte sessizce çalıştık, çiçekleri ezerek ince bir toz haline getirdik, o da balla karıştırarak merhem haline getirdi. Ben yokken Liam'ın yüzünü tekrar bir araya getirmişti ve ben de merhemi thane'nin çapraz dikişlerinin üzerine silmesine yardım ettim. Ben ellerimi yıkarken, şifacı yüzünü taze keten şeritlerle nazikçe sardı.

Şifacı ciddiyetle, "Bu yaraları hiçbir hayvan yapmadı, Bayan Brienna," dedi.

"Evet, biliyorum." Nefes almakta zorlanıyordum, sadece bir saat önce ormanda birinin beni izlediğine dair hissettiğim ürpertiği hatırlıyordum. "Bir süre onunla oturabilir misin? Gün batımında gelip seni rahatlatabilirim."

"Elbette, Hanımefendi." Başını salladı ve ben de Thorn'a Jourdain'in ofisinde benimle buluşmasını söyleyerek hemen oradan ayrıldım. Kâhya önümde durmuş kıpırdanırken ben babamın koltuğuna oturdum.

"Bu sabah ben Liam'la ilgilenirken neler olduğuna dair bilgi topladığınızdan eminim," dedim.

"Evet, Hanımefendi. Liam, Phillip ve Eamon'la birlikte ava gitti," diye başladı Thorn. "Bu alışılmadık bir durum değil. Üçü birbirine çok yakın ve geçtiğimiz üç hafta boyunca birçok kez birlikte avlandılar. Liam ata binerek geldi

bir okla vurulmuş ve yüzü parçalanmış bir halde, güçlkle eyer üzerinde kaleye geri döndü. Liam'ın avluya taşınmasına yardım eden adamların söylediğine göre tek bir kelime söyleyebiliyordu. *Canavar*. Siz gelmeden hemen önce bilincini kaybetmeden önce iki kez söylemiş, Hanımefendi. Siz ve Isla onunla ilgilenirken, ben de diğer iki adamın yerini bulması için bir gözcü gönderdim. Kuzeydeki çayırdaki ölü bulundular, yüzleri de parçalanmıştı ama karınlarında derin yaralar vardı. Korkarım ki ..." Tereddüt etti.

Bekledim, kaşlarım çatılmıştı. "Neden korkuyorsun, Thorn?"

Üzerimdeki kan lekelerine baktı ve iç geçirdi. "Korkarım bağırsakları çimlerin üzerine dökülmüş."

Bir an sessiz kaldım, odanın gölgelerine baktım. Bu iki adamın böylesine acımasız bir şekilde öldüğünü bilmek beni dehşete düşürmüştü. Şoka girmek istesem de bunu göze alamayacağımı biliyordum.

"Bir canavar iç organlarıyla oynamaktansa insanları yemez mi?" Thorn

sanki bunu hiç düşünmemiş gibi sessiz kaldı. "Ayrıca, ne tür bir canavar

ok atar, Thorn?"

Kâhya kızardı, öfkелendi. "Bana neden böyle şeyler soruyorsunuz, Hanımefendi? Nereden bilebilirim ki? Ben sadece ortaya çıkardıklarımı söylüyorum!"

"Ben sadece bu korkunç gizemi çözebilmemiz için sizinle sohbet etmeye çalışıyorum."

"Gizem mi? Burada gizem falan yok," diye karşı çıktı. "Bu trajik bir kazaydı! Adamların çoğu Eamon ya da Phillip'in canavar saldırdığında onu vurmaya çalıştığına ve oklarının yanlışlıkla Liam'a isabet ettiğine inanıyor."

Bu olabilir diye düşündüm. Ama yine bir şeyler ters gidiyordu. Arkama yaslandım ve Lyonesse'den ayrıldığımdan beri bir şeylerin yolunda gitmediğini düşündüm.

"Ok yivleri sende mi?" Thorn sorarak beni şaşırttı.

"Eğer bana vermek istersen, bunun bizim oklarımızdan biri mi yoksa başka bir Haneden gelen bir ok mu olduğunu söyleyebilirim."

Umudum arttı, sonra şifacının kazara kırdığı için sinirlenerek sapı ateşe nasıl attığını hatırlayınca hızla düştü. "Hayır. Yiv yok."

"O halde size başka ne söyleyebilirim bilmiyorum, Bayan Brienna. Bunun dışında, bununla başa çıkmak zorunda olan kişi siz olduğunuz için çok üzgünüm. Sizin

Babam Lord Lucas'ı eve göndermeliydi."

Sinirimi bastırmak zorunda kaldım.

"Phillip ve Eamon'un cesetleri şimdi nerede?" Ağrıyan şakaklarımı ovuşturarak sordum.

"Eşleri tarafından gömülmek üzere hazırlanıyorlar."

O eşlere gitmem, hazırlıklarında onlara yardımcı olmam gerekiyordu.

Ayağa kalkarak, "Bir grup savaşçıyı çevredeki topraklarda, bölge sınırlarına kadar keşif yapmaları için göndermeni istiyorum. Doğudan başlayın

"Yıldız devedikeninin yetiştiği ormanda."

Bana kaşlarını çattı. "Ama Hanımefendi ... neden?"

"Neden?" Neredeyse gülecektim. "Çünkü arazide başıboş dolaşan bir canavar var ve insanlarımızı öldürüyor."

"Yani onu indirmek için daha fazla insanımızı riske atmamı mı istiyorsun? Büyük ihtimalle bir ayıdır ve mağarasına geri kaçmıştır. Zaten keşif yaptım ve size Phillip ile Eamon'un cesetlerinden başka bir şey bulamadığımızı söyledim."

"Thorn. Bu canavar bir ayı değil. Bir insan. Büyük ihtimalle bir Halloran ve büyük ihtimalle yanında bir grup ahababı var. Onları bul ve bana getir. Anladın mı?"

"Halloranlar mı?" Bana bön bön baktı. "Bu çok saçma! Savaş mı başlatmaya çalışıyorsun?"

"Eğer bir savaş başlatmaya çalışıyor olsaydım, bana sormak zorunda kalmazdınız. Bunu bilirdin," dedim soğuk bir ifadeyle. "Şimdi git ve sabrımın son kırıntısını da test etmeden önce senden istediğimi yap."

Ayrılırken gözlerinde hala o şok parıltısı vardı, sanki emirlerime inanamamış gibiydi.

Kapı kapanana kadar bekledim ve sonra bacaklarım titreyerek bir kez daha oturdum.

Halloran'lar olmalı.

Pierce'ı, onun aşağılanması, onun duvar halısını yerine getirmeyi nasıl reddettiğimizi düşündüm. Bu onun için bir misilleme miydi?

Arkanı kolla, Brienna.

Grainne'in uyarısı bir kez daha çınladı ve onun ve Dermott'ların Halloran'ların baskınlarına yıllarca nasıl katlandıklarını düşündüm.

Thorn Halloran'ları geri getirse ne yapardım? Onlara ne yapardım?

Hiçbir fikrim yoktu. Ve belki de bu beni her şeyden daha çok korkutuyordu.

Thorn beni bulduğunda o akşam Liam'ın odasındaydım ve havayı temizlemek için ateşin üzerinde bir tencere ot kaynatıyordum. Yaşlı adamın üstü başı çamur içindeydi ve bana yaklaşıırken bitkin görünüyordu.

"Hiçbir şey bulamadık, Bayan Brienna. Kuşlar, sincaplar ve tavşanlardan başka bir şey bulamadık," dedi, sanki "*Ben size söylememiş miydim?*" der gibi.

Onunla tamamen yüzleşebilmek için ayağa kalktım. Odada sadece ben, o ve Liam vardı. Biraz soluklanmak için Isla'yı yemeğe göndermişim.

Thorn, Liam'ın yatakta yatmaya devam ettiği yere baktı. "O nasıl?"

"Hâlâ nefes alıyor," diye cevap verdim ama kelimelerim ağırdı. Durum Isla ve benim korktuğumuz gibiydi: Liam baygın düşmüştü ve nefes alış veriş zorlaşmıştı. Isla onun bu geceyi atlatabileceğinden şüpheliydi.

Ama bunu Thorn'a söylemedim. Kaynayan tencereme bir dal nane daha attım ve nefesleri zayıflasa da bitkilerin reisin ciğerlerini temizlemesi için dua ettim.

"Yemeğe git, Thorn. Bugün için yeterince şey yaptın."

İç çekerek gitti ve Isla beni rahatlatmak için dönene kadar Liam'ın yanında oturdum.

Ön avluya çıkıp Nessie için ısıklık çalana kadar ne kadar yorgun olduğumu fark etmemişim.

Kurt köpeğim sanki onu çağırmamı bekliyormuş gibi itaatkâr bir şekilde ortaya çıktı. Nessie'yi odama getirdim ve yanımdaki yatakta uyuması için davet ettim.

O yorganlarımın arasında yuvarlanırken, ben de geniş kılıcımı elime aldım. Kılıcı kınından çıkardım ve yatağa girmeden önce hayranlıkla inceledim. Kılıcı yanımdaki şiltenin üzerine koydum, kabzası her an kavranmaya hazırды.

Sonra u z a n d ı m , bir yanımda köpek, diğer yanımda çelik, ve ateş ışığının tavanımda oluşturduğu şekilleri izledim.

Uykuya daldığımı hatırlamıyorum. Yavaş yavaş dalıp gitmiş olmalıyım, çünkü bir sonraki bildiğim şey Nessie'nin hırladığı.

Gözlerim karanlığı içmek için ardına kadar açıldı, ateşim kor haline geldi. Orada donmuş bir şekilde yatıyordum.

Nessie tekrar hırladı ve o zaman duydum. Kapıma yumuşak, tereddütlü bir vuruş.

"Sakin ol, Nessie," diye emrettim ve sustu.

Elimde kılıçla yataktan kaydım ve kapıma doğru sürünmeye başladım.

"Hanımefendi Brienna?"

Arayan Thorn'du. Sinirli bir şekilde içimi çektim ve kapımı açtığımda oda görevlisinin elinde bir mumla cevap vermemi beklediğini gördüm.

"Şimdi ne var, Thorn?"

"Görmen gerektiğini düşündüğüm biri var," diye fısıldadı. "Acele et, benimle gel. Sanırım bunun saldırıyla bir ilgisi var." Ve sonra Nessie'nin hırlamaya devam ettiği yere, benim öteme baktı. Gözleri endişeyle hafifçe aralandı.

"Bana bir dakika verin." Botlarımı giyebilmek için kapıyı kapattım ve tutkulu pelerinimi yakama çektim. Kılıcımın kuşağını göğsüme geçirdim, kılıcın kürek kemiklerimin arasına rahatça yerleşmesine izin verdim, kabzası arkamdan yukarı bakıyordu, kavranmaya hazırды.

Kapıyı tekrar açtığımda Thorn birkaç adım ötede bekliyordu.

"Köpekten korkacak," diye mırıldandı bana ve ben de eşiğimde durakladım.

"O mu?"

"Evet. Kızlardan biri saldırı hakkında bir şeyler bildiğini söylüyor. Bu konuda sizinle konuşmak istiyor."

Bu beni şaşırttı ama sızlanmalarına rağmen Nessie'yi odamda bırakmaya razı oldum.

Thorn'u kale boyunca takip ettim, koridorlar karanlık ve sessizdi. Beni depolardan birine yönlendirmesini bekliyordum, bu yüzden beni ön avluya çıkardığında, taşlar ve yosunlar ay ışığında yaldızlanmıştı, tereddüt ettim.

"Nerede bu genç kız?" Nefesim bir bulut gibi ortaya çıkarken

sordum. "Ve o kim?"

Thorn bana bakmak için döndü. O anda çelimsiz ve yaşlı görünüyordu. "O dokuma evinde. Onu başka türlü ikna edemedim."

"Dokuma evi mi?" Yankıladım. Bir anlık tereddüt oldu

-Bu bana garip ve tuhaf geldi ama sonra Jourdain'in ne kadar

Thorn'a güveniyordum, kale işlerine rehberlik etmesine ve denetlemesine izin verecek kadar güveniyordum. Bu yüzden tepeden aşağı inen patika boyunca onu takip etmeye razı oldum, altımızdaki uzun ve bitkin otlar çizmelerimize dolanıyordu. Rüzgâr mumunu söndürdü, biz de ayın ve yıldızların ışığında ilerledik.

Gecenin ipeğine karşı mürekkep gibi bir leke olan dokuma evi görüldüğünde, pencerelerde hiç ışık olmadığını fark ettim. Bina da diğerleri gibi uyuyordu.

Durakladım, kalbimi karnıma doğru çeken bir korku ipliği vardı.

"Thorn?"

Kâhya durdu ve dönüp bana baktı. Arkamda birinin olduğunu yüzünden anlayabiliyordum ve kılıcımı çekmek için hareket edemedim, bir bıçağın uyarısının boynuma değdiğini hissettim.

Pierce kulağıma, "Kıpırdama, Brienna," diye fısıldadı.

Yapmadım. Ama kalbim parçalara ayrılıyordu. "Neden?" Thorn'a söyleyebildiğim tek şey buydu, ihanet boğazımı sıkıyordu.

"Lucas'ı istiyorduk," dedi Thorn. "Ben de Lucas'ın geri dönmesini istedim.

Ama baban onun yerine seni gönderecek kadar aptaldı. Özür dilerim, Brienna. Gerçekten üzgünüm."

"Kendi efendine nasıl ihanet edersin?" Homurdandım ama sonra gerçek göğsüme bir darbe gibi çarptı. Thorn'un ne olduğunu çok iyi biliyordum.

Ve kendi tavsiyemi dinlemediğim için kendime kızarak gülmek istedim.

Sean'a işaretini test etmek için yedi adamının kollarını yukarı çekmesini söylememiş miydim?

Hiçbir MacQuinn'in yarım aylara katılmadığına inanmıştım, ama yozlaşmanın sadece belirli Hanelere yayıldığını düşünmekle ne kadar aptallık etmişim.

Pierce'ın kolu belime dolandı. Baldric'imi çözdüğünü hissettim, tek silahım bedenimden kayıyordu. Çeliğin çimlere düştüğünü, benden uzaklaştığını duyabiliyordum.

"Babam bunu öğrendiğinde seni öldürecek," dedim, sesimin bu kadar sakin çıkmasına şaşırarak.

Thorn sadece başını salladı. "Lord MacQuinn asla bilmeyecek."

Pierce beni yere yatırdı, bileklerimi arkadan bağlarken ağzıma bir bez tıkadı. Hâlâ Thorn'u görebiliyordum, üzerime doğru geliyordu, arkasında gecenin içinde yanan yıldızlar vardı. Pierce'ın ona bir kese dolusu para uzatmasını izledim; Thorn'un paraya uzanırken kolunun kaydığını gördüm, bileğindeki mürekkepli yarım ay belirgindi.

"Değişim başarılı olana kadar geri kalanı alamayacaksınız."

Pierce söyledi. Ve sonra tutku pelerini çekip aldı; Thorn sanki mavi kumaş onu ısıracakmış gibi isteksizce pelerini eline alırken soğuk üzerimde dalgalandı.

Pierce beni kaldırdı ve sanki bir tahıl çuvalından başka bir şey değilmışim gibi omzunun üzerinden fırlattı. Çığlık attım ama sesim tıkaç yüzünden boğuk çıkıyordu; dizimi karnına sokmaya çalışarak tekme attım ve ayağı takıldı. Yere yığıldık ve ben sürünerek ondan uzaklaşmaya çalışırken dizimi bir taşa çarptım. Pierce ben daha ayağa kalkamadan üzerime geldi ve yüzüme vurdu. Görüşüm bulanıklaştı, yanağım acıyla sızlıyordu; beni ormana doğru sürüklerken nefes almak için mücadele ettim.

Yönümü bulmaya çalışırken hâlâ sersemlemiştim. Küçük bir açıklıktaydık ve bir araba vardı; Pierce'ın dört adamı arabanın etrafında toplanmış, gözleri soğuk bir şekilde bana bakarak bekliyorlardı. İkisinin ceketinde kurumuş eski kan vardı. Phillip'in ve Eamon'un kanı olduğunu biliyordum ve boğazımda safra biriktiğini hissettim.

Pierce'ın vagon brandasını geri çekmesini izledim.

Arkada tahıl çuvalları vardı. Ama başka bir şey daha vardı: Tahıl çuvallarının altında zekice gizlenmiş bir bölme. Onu gördüğümde, Pierce'ın beni tabuttan ilham alan karanlığa kaydırmak üzere olduğunu fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ellerimin dengesi olmadan beceriksizce tökezleyerek ayağa kalktım ve çılgınca koşmaya başladım. Pierce beni yakalamadan önce iki çalı parçasından geçtim, parmakları saçlarıma dolandı ve beni kollarına geri çekti.

"Kurnazın tekisin, tamam mı?" diye alay etti. "Fechin öyle olduğun konusunda beni uyarmıştı, seni yakalamanın zor olacağını söylemişti. Ama bu sefer seni alt ettim, Brienna." Beni arabaya geri getirdi ve adamları kıkırdayarak onu alkışlarken gizli bölmeye soktu. Sonra arabaya yaslandı, sanki küçük alanda sinmemden zevk alıyormuş gibi başını eğerek beni izledi.

"Prens MacQuinn kanı istiyordu, Allenach değil. Ama sanırım yeterince iyi olacaksın."

Üstümdeki tahıl çuvallarından biriyle oynadı. Cam şingirtisini duyabiliyordum ve tepki veremedim Pierce nemli bir bezi yüzüme bastırarak beni asidik bir şeyin dumanını solumaya zorladı.

Direndim, kompartımda daha da geriye çekildim ama parmaklarım karıncalanmaya başladı ve dünya yavaşlamaya başladı. Pierce'ın konuştuğunu duyduğumda neredeyse boşluğa yenik düşmüştüm.

"Biliyorsun... eğer beni babanın Hanesi'nin önünde küçük düşürmeseydin, benimle ittifak yapmayı seçseydin... Halloranlar senin tarafını seçerdi. Lannon'ları kirli çamaşır gibi atardık. Benim olurdun ve seni korurdum Brienna. Ama şimdi kendine bir bak. Gücün nasıl değiştiği çok eğlenceli, değil mi?"

Ağızımdaki tıkaçı çıkardı ve ben tekrar çığlık atmaya çalıştım.

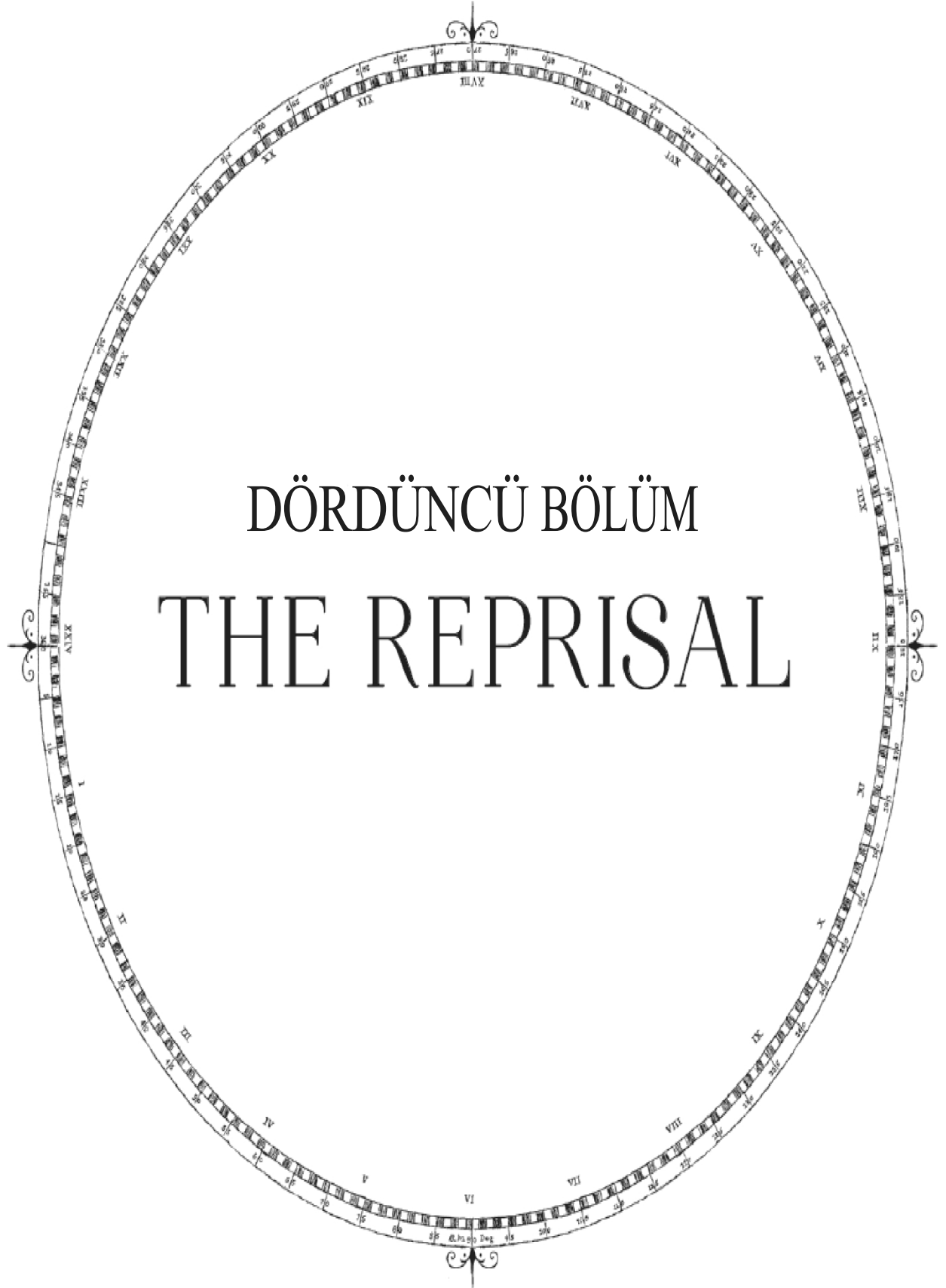
Ama sesim azalıyordu. Sadece "Beni nereye götürüyorsun?" diye mırıldanacak gücüm vardı.

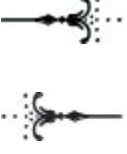
"Seni eve götürüyorum," dedi gülümseyerek. "Preense."

Beni karanlığa kapattı. Vagonun gümbürdeyerek hareket ettiğini hissettim ve aklımın başımda kalması için mücadele ettim.

Bilincimi kaybetmeden hemen önce son düşüncem alevlendi.

Declan Lannon'a teslim edilmek üzereydim.

YİRMİ DÖRT

ULTIMATUM

Lord MacQuinn'in Bölgesi, Fionn Cartier

Kalesi

Jourdain'in kalesinin fırtına sisinin arasından görüldüğünü gördüğüm an anlamıştım. Brienna gitmişti.

Atımı avluda, Jourdain'in hemen arkasında durdurdum. Çok geç kalmıştık ama Jourdain bunu fark etmemişti.

Isolde atını benimkinin yanında dizginledi; yüzü çamur ve yağmurla kaplanmıştı. Fionn Kalesi'ne ulaşmak için gece boyunca neredeyse hiç durmadan at sürmüştük. Ama yine de zamanında varamamıştık.

Kraliçe bana baktı ve sessizce Jourdain'i salona kadar takip etmemi söyledi. Ben de itaat ettim, attan inerken göğsüm çukurlaştı, Jourdain ve Luc fuayeye doğru koşarken onları takip ettim.

Grubumuzun geri kalanı -Sean, Isolde ve muhafızları- yavaşça, tereddütle içeri girdiler.

"Brienna? *Brienna!* " Jourdain'in sesi kalenin içinde yankılandı.

MacQuinn'ler toplanmış, kahvaltılarını yeni bitirmişlerdi. Ocakta yanan ateşin MacQuinn sancaklarının üzerine ılık bir parıltı düşürdüğü yerde ışık bile zorlanıyordu. İnsanlar solgun yüzleri, geniş ve ciddi gözleriyle kümeler halinde duruyordu. Altın sarısı saçları ve yüzündeki yara izleriyle ağlayan genç bir kız vardı; gergin sessizliği bozan tek ses onun hüznüydü.

"Kızım nerede?" Jourdain sordu ve sesi korkutucuydu, kalbinden yarılmak üzere olan bir ağacın çatırtısı gibiydi.

Sonunda kâhya öne çıktı. Başını eğerken, elini kalbinin üzerine koyarken onu izledim.

"Lordum MacQuinn. . . Size söylemekten korkuyorum. . ."

"Kızım nerede, Thorn?" Jourdain tekrarladı.

Thorn ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde boş olarak uzattı ve başını salladı.

Jourdain başını salladı ama çenesi sıkılmıştı. Luc'ün yanında durdum ve Jourdain'in en yakındaki masayı tutup devirmesini izledim. Kalaylar, yemek tabakları, içecekler yere döküldü, takırdadı ve kırıldı.

"Onu buraya güvende olsun diye gönderdim!" diye bağırdı. "Ve sen Declan Lannon'in onu almasına izin verdin!" Başka bir masayı devirdi ve Jourdain'in çözüldüğünü, halkının yüzündeki acıyı görmek için suskunluğum sonunda bozuldu.

Uzanıp Jourdain'in koluna girdim ve onu kalabalığın arasından kürsüye doğru yönlendirdim.

"Biraz şarap ve ekmek getir," diye emrettim kâhyaya, mutfaklara doğru koşuştururken taş kesilmiş gibiydi. Sonra Jourdain'i zorla sandalyesine oturttum; başını masanın üzerine koydu, şokun etkisiyle kararlılığı kaybolmuştu.

Luc babasının yanında oturuyordu, yüzü kül rengiydi ama Jourdain'in omzuna dokunmak için uzandı.

Isolde sonunda salona adım attı. MacQuinn'ler sıırılsıklam ve fırtınadan hırpalanmış bir halde ona bakarken sessizlik geri geldi. Ama o salonda zarafetle yürüdü ve sonunda kürsü basamaklarına geldi.

Erkeklerle ve kadınlara bakmak için döndü ve onlara nasıl hitap edeceğini merak ettim, Jourdain'in yaptığı gibi ateşe mi tutuşacaktı yoksa

benim gibi buza dönüşecekti.

"Brienna MacQuinn ne zamandır kayıp?" Isolde sordu ve cevapları ikna etmek için sesi nazıktı.

"Bu sabahtan beri kayıp," diye cevap verdi bir kadın. Saçlarında bir tutam ak vardı ve yüzünde sanki ç o k şey görmüş gibi bir sertlik vardı. Kolunu ağlayan kıza dolamıştı.

Bu sabah.

O zamanlar çok yakındık.

"Yani gece mi kaçırıldı?" Isolde sordu. "Onu en son gören kimdi?"

İnsanlar mırıldanmaya başladı, sesleri alçak ve aceleliydi. "Belki

de oda hizmetçisi? Dün gece onunla kim ilgilendi?" Isolde ısrar

etti.

Yine bir sessizlik oldu. Parmaklarımın avuçlarımın içinde kıvrıldığını fark ettim.

"Hanımefendi, onu yatak odasına gönderdim."

Hepimiz yaşlı bir kadının kalabalığın kenarında durduğu yere baktık. Önlüğünde kan vardı, gözlerinde bir pişmanlık parıltısı vardı.

Jourdain sonunda başını kaldırıp gözlerini kısarak kadına baktı. "İsla?"

"Lordum MacQuinn," dedi Isla, sesi boğuklaşarak. "Kızınız dün reisinizle ilgilenmeme yardım etti. Kaburgasından bir ok çıkardı."

"Hangithane?" Jourdain ayağa kalkmaya çalışarak sordu. Omzuna ağır bir el koyarak onu yerde tuttum. Asık suratlı kâhya nihayet şarapla döndü ve Jourdain için bir kadeh doldurdum, parmaklarını kadehin sapına doladı.

"Liam, lordum. Bir av kazası oldu....."

Hikâye ortaya çıkmaya başladı. Jourdain ben dürtükleyene kadar şarabını içmedi ve ancak lordun yüzüne renk geldiğinde onu bıraktım ve küçük grubumuz Isla'yı Liam'ın nefes almak için çabaladığı, bilincinin yerinde olmadığı, yaralarının ketenle örtülü olduğu bir yatak odasına kadar takip etti.

"Onu iyileştirebilir misin, Isolde?" Jourdain sordu.

Kraliçe, Liam'ın yaralarını değerlendirmek için çarşafı nazikçe kaldırdı.

"Evet ama görünüşe göre ateşi ve enfeksiyonu var. Kanından temizlemek için büyüümün onu birkaç gün derin bir uykuya yatırması gerekecek."

Birkaç gün mü? Saatlerimiz bile yok, diye düşündüm. Jourdain'in de aynı şeyi düşündüğünü söyleyebilirdim ama sözlerini tuttu.

"Lütfen leydim. Onu iyileştirin."

Isolde kollarını sıvadı ve Isla'dan yardım istedi.

Kadınlar Liam'ı iyileştirmeye başlarken, geri kalanımız kazada ölen iki adama bakmaya devam ettik. Hala defin için hazırlanıyorlardı, yaraları dehşet vericiydi.

Luc küfrederek burnunu kapattı ve gözlerini kaçırdı ama ben onları tanıyarak onlara baktım. Onlar Brienna'ya eve kadar eşlik eden iki silah arkadaşıydı. Liam'la birlikte.

Sesimin sertliği karşısında irkilen Thorn'a aniden, "Odasını görmek istiyorum," dedim.

Jourdain başıyla onayladı ve kâhyayı takip ederek merdivenlerden Brienna'nın odasına çıktık.

İlk fark ettiğim şey yatağıydı. Sanki gecenin köründe uyandırılmış gibi buruş buruştu. Sonra köpek tüylerini fark ettim.

Kurt köpeğiyle birlikte uyumuş olmalı. Eşyalarına bakmaya devam ettikçe, karanlıkta onu koruyacak bir köpekten başka bir şey olmadan yattığını hayal ettikçe, kalbimdeki buzlar çözülmeye başladı ve çılgınca atmaya başladı.

"Köpeği nerede?" Thorn'a bakarak sordum.

"Korkarım köpek kayıp lordum. Tazı zaman zaman dolaşmaya meyilli olsa da."

Brienna'nın köpeğinin ölmüş olabileceğine dair içimde korkunç

bir şüphe vardı. "Pencereden mi girdi?" Sean sordu.

Luc üç pencereden birine doğru yürüdü ve camlardan aşağıdaki uzak yere baktı. Fırtına ışığı onu yıllarca yaşlı, bitkin ve yıpranmış gösteriyordu. "Bu pek olası değil. Bu pencerelerden güvenli bir şekilde dışarı çıkmak için hiçbir yolu yok."

Jourdain'in gözlerinin beni takip ettiğini hissederek odasında dolaşmaya devam ettim.

Brienna, Brienna, lütfen ... bana bir işaret göster. Kalbim acıyordu.

Seni nasıl bulacağımı söyle.

Gardırobuna yaklaşıp kapağını açtım. Onun kokusunu alabiliyordum; lavanta, vanilya ve çayır güneşi. Kıyafetlerine bakarken ellerim titredi. . .

"Tutku pelerini burada değil," diye mırıldandım sonunda. "Demek ki odasını tanıdığı biriyle terk etmiş. Güvendiği biriyle." Adamlara bakmak için döndüm. "İhanete uğradı, MacQuinn."

Jourdain, Brienna'nın yatağının kenarına otururken yüzü kızardı.

Sean hâlâ pencerelerin imkânsızlığını inceliyordu ve Luc odanın ortasında boş boş durmaya devam ediyordu. Ve işte Thorn, dinlerken ellerini sıkıyordu.

Kâhyayı odadan dışarı çıkardım ve kapıyı kaba bir şekilde yüzüne kapattım. Sonra tekrar yakın çevreme, güvendiğim tek insanlara döndüm. Ve evet, artık garip bir şekilde Sean da buna dahildi.

"Burada Lannon'a sadık biri mi var?" Luc fısıldadı.

Jourdain sessizdi. Bilmediğini ya da isim vermek istemediğini söyleyebilirdim.

"Şifacı mı?" Sean önerdi.

Jourdain hemen "Hayır," diye reddetti. "İsla değil. Lannon'ların elinde çok acı çekti."

"Peki kim, MacQuinn?" Yumuşakça bastırdım.

"Bir dakika bekle," dedi Sean. "Declan'ın *buraya* geldiğini, Brienna'nın ihanete uğrayarak doğrudan Declan'ın eline düştüğünü düşünmeye devam ediyoruz.

Ama Declan şu anda bir kaçak. Saklanıyor olmalı." Haklıydı.

Hepimiz tek bir yönde düşünüyorduk.

"Gelin," dedi Jourdain, bizi takip etmemizi işaret ederek. "Ofisime gidelim."

Onu koridorda takip ettik, burada ocakta bir ateş yakılmasını ve masaya konulmak üzere yiyecek içecek getirilmesini istedi. Hizmetkârlar gider gitmez Jourdain Maevana haritasını duvardan söküp önümüze serdi.

"Declan'ın nerede saklanıyor olabileceğini düşünmeye başlayalım," dedi ve nehir taşlarını haritanın dört köşesine yerleştirdi.

Dördümüz toplandık, onu seyrediyorduk. Gözlerim önce MacQuinn'in bölgesine gitti. Toprakları diğer altı toprakla birleşiyordu: Kavanaghs dağları, Morgane çayırları, Allenach vadileri ve tepeleri, Lannon ormanları, Halloran meyve bahçeleri ve Burke nehirleri.

Jourdain eliyle işaret ederek, "Şüphe altında olan ilk kişi," dedi.

"Lannon. Carran. Halloran. Allenach."

Sean bir şeyler söylemek üzereydi ki Isolde nihayet bize katıldı, yüzü belirgin bir şekilde solgun ve çizgiliydi, sanki acı çekiyormuş gibiydi. Büyüsünün onu zayıflatıp zayıflatmadığını merak ettim, çünkü başı ağrıyormuş gibi görünüyordu.

"Liam'ın yaralarını iyileştirdim, ancak daha önce de söylediğim gibi, ateşi yüzünden büyük olasılıkla birkaç gün daha uyuyacak," dedi ve haritaya bakarken şakağını ovuşturdu.

Jourdain ona hain MacQuinn hakkındaki şüphelerimizi anlattı ve kızgınlıkla kaşlarını indirdi.

Isolde, Lannon bölgesine bakarak, "Açıkçası Lannon Hanesi'nden şüphelenmeliyiz," dedi. "Declan kendi sınırları içinde herhangi bir yerde saklanıyor olabilir. Ve buradan çok uzakta değil, MacQuinn."

"Bu çok açık bir ifade," diye itiraz etti Luc. "Peki ya Allenach'lar? Alınma Sean. Ama senin uşağın sadık bir

yarım ay."

Sean ciddiyetle başını salladı. "Evet. Adamlarımdan şüphelenmekte

haklıyız." "Burke'ten şüpheleniyor muyuz?" Luc sormaya cesaret

etti.

Kalan Lannon'ları korumak ve düzeni sağlamak için kraliçenin babasıyla birlikte geride kalması emredilen Lord Burke'ü düşündüm. Son yirmi beş yıldır halkımı elinden geldiğince nasıl koruduğunu, haftalar önce bizimle birlikte savaşmak için nasıl ayaklandığını.

Jourdain, "Lord Burke bizim yanımızda savaştı ve kanını akıttı," diye mırıldandı ve onun da benimle aynı şeyleri hissetmesi beni rahatlattı. "Ayrıca Isolde'ye bağlılık yemini etti. Bize ihanet edeceğini düşünmüyorum."

Geriye Halloran'lar kaldı.

Bakışlarımla bölgelerini izledim. "Buradan Lerah Kalesi ne kadar uzakta MacQuinn?"

"Yarım günlük yol," diye yanıtladı Jourdain. "Sence ..."

Jourdain'in düşüncelerinin eğimini okuyarak, "Bu çok iyi bir olasılık," dedim.

Kapı çalınarak sözümüz kesildi. Jourdain cevap vermek için odayı geçti ve ben de Thorn'un lordun eline bir paket tutuşturmasını izledim.

"Bu az önce seyislerden biri tarafından ahırda bulundu lordum."

Jourdain paketi aldı, kapıyı Thorn'un suratına kapattı ve masaya dönerek kâğıdı yırttı.

Önce kısa bir mektup uçtu. Masanın üzerinde, haritanın üzerinde

duruyordu. Mesajı okudum, kalbime çarptığını hissettim.

Brienna MacQuinn, Isolde Kavanagh'ın yedi gün sonra, gün batımında, Mairennan Ormanı'nın Kemikler Vadisi'yle buluştuğu yerde tek başına teslim edeceği Gelgit Taşı karşılığında.

Declan'ın ultimatomu. Sonunda gelmişti.

Ama paketin içinde ne olduğunu görene kadar bu sözlere inanmadım. Jourdain onu ellerinin arasına aldı ve ışığa doğru kaldırdı,

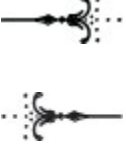
Ve sonunda şokun beni yutmasına izin verdim; sonunda soğukkanlılığımın dağılmasına izin verdim.

"Hayır," diye fısıldadım. Dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimdeki şarabı döktüm. Kan gibi yere yayıldı.

Mavinin o tonunu, o yıldızları onun için seçmiştim.

Ve o anda içinde bulunduğu korkunç tehlikeyi, takası kabul etsek bile Declan Lannon'un ona işkence edeceğini biliyordum, çünkü onu seviyordum. Tıpkı kız kardeşime yaptığı gibi onu da benim yüzümden yavaş yavaş kıracaktı.

Gözlerimi ışığa, Jourdain'in titreyen ellerinde Brienna'nın tutkulu pelerinin görüntüsüne kapattım.

YİRMİ BEŞ

ENGELLEMEK VE UMUT ETMEK

Brienna

Yavaşça uyandım. Başım çatlıyordu ve ağzım acı verecek kadar kuruydu. Suya, sıcaklığa hasret kalmıştım.

Soğuk ve metalik zincirlerin kayışını duydum ve sonra bana tepki olarak hareket ettiklerini, bileklerimi göğsümde kaydırduğımda bir ağırlık olduğunu fark ettim.

Gözlerim gölgeler ve zayıf ışıklarla, eski kanla sıçramış karanlık taş duvarlarla açıldı.

Birisi nefes alıyordu, ağır bir şekilde, bana yakındı.

Dar ve seyrek bir şeyin üzerine uzanmıştım. Bir hapishane karyolası.

"Sonunda, Brienna Allenach. Sonunda uyandın."

Declan'ın sesi olduğunu biliyordum, çünkü derin ve hırıltılıydı. Sesi eğleniyor gibiydi ve başımı çevirdiğimde onu karyolamın yanındaki taburede oturmuş, bana gülümserken gördüğümde yutkunmakta zorlandım, kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Kumral saçları dikkatsizce arkaya doğru düğümlenmişti. Sakalı yüzünü kaplıyordu ve parmaklarında kabuklar, alnında bir kesik vardı. Ter kokuyordu ve bitkin, yarı vahşi görünüyordu.

Sarsılarak doğruldum, zincirlerim taşın üzerinde sürükleniyordu. Her iki bileğimden ve her iki ayak bileğimden zincirlenmiştim. Sonra karyolanın demir direklerine bağlı olduğumu fark ettim.

Hiçbir şey söylemedim, çünkü onun önünde korkmuş gibi görünmek istemiyordum. Bu yüzden küçük yatağında ondan olabildiğince uzaklaştım, gözlerim onun üzerinde keskinleşti, zincirlerim bir bitkinin dalları gibi benimle birlikte çekildi.

Declan iri kollarını gererek, "Danışmanım sana çok güçlü bir doz verdi," diye açıkladı. "Saatlerdir burada oturmuş

uyanman için."

Akıl hocası mı? Pierce Halloran, Declan Lannon'un akıl hocası mıydı?

O beni izlerken burada bilinçsizce yattığımı bilmek tüylerimi diken diken ediyordu.

Düşüncelerimi okudu ve bana gülümsedi. "Ah, evet. Merak etme. Sana dokunmadım."

"Benden ne istiyorsun?" Sesim kısık ve zayıftı.

Declan karyolamın yanındaki masada duran bir bardak suya uzandı ve bana uzattı. Kabul etmedim ve bir süre sonra omuz silkip kendisi içti, su sakalından damarlar halinde akıyordu.

"Senden ne istediğimi sanıyorsun, Brienna *MacQuinn*?"

"Senin için Allenach mıyım yoksa MacQuinn mi?" diye sordum.

"İkiniz de öylesiniz. Allenach kan bağıyla, MacQuinn ise seçimiyle. İtiraf etmeliyim ki kararın ilgimi çekti. Çünkü ne kadar uzağa kaçarsan kaç, kanından kaçamazsın genç kız. Aslında, gerçek babanın Hanesi'ni benimsersen sana karşı daha nazık olurum. Allenach'lar ve Lannon'ların birlikte iyi bir geçmişi var."

"Benden ne istiyorsun?" Sabırsızlıkla tekrarladım.

Declan boş fincanı bir kenara bıraktı ve iri ellerini birbirine sürttü. "Uzun zaman önce, babam kendisini devirmeye çalışan üç Haneyi cezalandırmak için yola çıktı. Kavanagh'ların, Morgan'ların ve MacQuinn'lerin nasıl yükselmeye çalıştıklarını ve başarısız olduklarını elbette biliyorsunuz. Darbedeki başarısızlıklarına rağmen,

üç soylu çocuk korkak babalarıyla birlikte kaçtı . . . Isolde. Lucas. Aodhan. Öldürülmesi gereken üç çocuk."

Kendimi onu dinlemeye zorlayarak çenemi kilitledim. Ellerimi yumruk yaparak sakın kalmaya çalıştım.

"Isolde'yi sürekli muhafızlarıyla yakalamak artık imkânsız olurdu. Ne kadar zeki ve öfkeli olduğunu fark ettikten sonra Aodhan da öyle. Ama Lucas? Onu ele geçirmek kolay olurdu. Ve hayatta kalan üç çocuktan birini elime geçirebilirim, istediğim her şey için takas yapabileceğimi biliyordum."

Hâlâ gülümsüyordu, zincirler içinde darmadağınık halimi görmenin

tadını çıkarıyordu. "Ne istediğimi biliyor musun, Brienna?"

Bekledim, onun oyununu oynamak istemedim.

Declan, "Bir zamanlar bulduğunuz, ortaya çıkardığınız şeyin aynısını istiyorum," dedi. "Isolde Kavanagh'ın Eventide Taşı'nı bana teslim etmesini istiyorum. Buna inanmak senin için çok mu zor?"

Öyleydi. Birden nefes alamadım.

"Görüyorsun ya Brienna, bu topraklarda büyü eninde sonunda yozlaşmaya dönüşüyor," diye devam etti. "Maevana'nın tarihini inceleyen herkes bunu bilir. Büyü Kavanagh'lara korkunç bir avantaj sağlar. Taş kaybolduğunda, son kraliçe 1430'da savaşta öldürüldüğünde görkemli bir gündü. Bizim için asil bir dönemdi, çünkü artık dengesiz, lekeli bir kraliçe tarafından yönetilmediğimiz anlamına geliyordu. Büyü olsun ya da olmasın, kraliçe olsun ya da olmasın herkes tahta çıkabilirdi."

Sustu ve bana bakmaya başladı. Titriyordum, tepkimi sıralamaya, buna bir anlam vermeye çalışıyordum.

"Sana söylemeliyim," diye devam etti ve ben onun sesini bastırmak istedim. Kulaklarımı kapamak ve gözlerimi kapatmak istedim, çünkü sözleri küçük kancalar gibi içime batmaya başladı. "Haftalar önce senin ve ayak takımı isyancı grubunun toparlanıp savaşmanızdan oldukça etkilenmiştim. Taşı bulduğun için, babanı kandırıp topraklarından çıkardığın için senden hâlâ çok etkileniyorum. Benim

Oğul, kız kardeşine Eventide'ı nasıl bulduğunu, ona dokunursak senin ya da benim gibi birini nasıl yakacağını, bu yüzden onu elbisenin cebinde sakladığını, Isolde Kavanagh'ın boynuna nasıl yayıldığını anlata anlata bitiremiyor."

Gözlerimi kapattım, ona bir an daha bakamadım.

Kıkırdadı. "Ben de düşündüm ki, bu değiş tokuş için uygun kişi Lucas değil. Brienna. Bir taşı ortaya çıkaran genç kız, büyüü ve bir kraliçeyi ülkeye geri getiren genç kız."

"Taş senin için ne yapabilir, Declan?" Sesimin sabit olması, sakın çıkmam beni rahatlatmıştı. Ona bakmak için gözlerimi açtım.

"Çok açık değil mi, Brienna?" diye karşı çıktı. "Isolde Kavanagh o olmadan cazibesini ve gücünü kaybeder. O ve babası zayıf düşecek. Ama belki de bundan daha fazlası. İnsanları arkama alacağım. Çünkü isyancı grubunuz bunu göremeyecek kadar gururlu ama insanlar büyüden korkuyor. Bizi yönetmesini istemiyorlar. Bu yüzden onların korkularını bastıracak, onlara gerçekten istedikleri şeyi verecek kişi ben olacağım."

"Neymiş o?"

"Halkını dinleyen bir kral. Haksız bir avantaja sahip olmayan bir kral. Onlardan biri olan, bir vizyonu olan bir kral. Ve benim vizyonum yeni bir krallık, büyüün ve Evlerin olmadığı yeni bir Maevana. Sadece tek bir Ev, tek bir yönetici aile ve tek bir halk var."

Buna söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki. Ona, Isolde'den korkan tek Maevalıların Declan'ın ailesiyle yıllardır yatakta olan yarı-moonlar, Maevalılar olduğunu söylemek istedim. Bu toprakları büyü bozmamıştı; ailesi bozmuştu. Ve onu tahtta görmek isteyecek tek Maevanlılar, Declan'ın bildiği türden şeytani zevkleri arzulayan, kalpleri ve zihinleri kararmış olanlardı. Ama belki de tüm bu öfkeli düşüncelerden daha fazlası, onun tek bir Ev, tek bir aile vizyonuna misilleme niteliğinde olanıydı. Böyle bir vizyonu nasıl gerçekleştirmeyi planladığını tam olarak biliyordum ve bu da ona karşı çıkan herkesi öldürmek, Gilroy'un Kavanagh'lara yaptığı gibi Evleri ortadan kaldırmaktı.

Ona bağırmak ve öfkelenmek istedim ama onu kızdırırsam bana zarar vereceğini bildiğim için hepsini yuttum. Ve onu alt etmek için tüm gücüne ve zekâma ihtiyacım vardı.

Declan ayağa kalktı, boyu korkutucuydu, küçük hücremi bir dağ gibi dolduruyordu. "Isolde Kavanagh'ın senin karşılığında taşı bana vermesini istiyorum. Yalnız gelecek, önümde diz çökecek ve taşı teslim edecek.

Ve bunu yapacağını biliyorum. O sadece bir taş ve senin hayatın onlar için ondan daha önemli. MacQuinn'in sana kendi canından biriymişsin gibi değer verdiğini biliyorum. Ama özgürlüğün için baskı yapacak olan MacQuinn olmayacak. Her şeyi bildiğini sanan Swift'in gururlu lordu Aodhan Morgane olacak. Çünkü onun kalbi senin ellerinde. Çünkü o annesini ve kız kardeşini kaybetti ve bu yüzden seni kaybetmemeye kararlı."

O anda, Cartier ne isterse istesin Isolde'nin bu takası asla kabul etmeyeceğini biliyordum. Taşı benim için teslim etmesinin hiçbir yolu yoktu. Declan Lannon'la pazarlık yapmayacaktı. Yapmasını da istemezdim.

Uzun, yavaş bir nefes aldım. Ve konuşmayı, ona ne düşündüğümü açıklamayı reddettim. Çünkü Isolde ve Cartier'ye kendi çabalarıyla beni kurtarmaları için mümkün olduğunca çok zaman vermem gerekiyordu. Önce

Declan planının nafile olduğunu anladı ve beni öldürmekten başka çaresi yoktu.

"İsteklerime uydukları sürece sana zarar vermeyeceğim," diye söz verdi. "Ama beni engellemeye çalıştıkları anda ... bu hücreden girdiğiniz gibi çıkamayacaksınız diyelim."

Arkasından demir parmaklıklı kapıyı çınlatarak giderken titrediğimi gizleyemedim. Karyolamın ayakucuna süründüm ve içim boşalana ve kulaklarım çınlayana kadar kustum. Yüzüstü yatıp sakın kalmaya çalışırken gözlerim bulanıklaşıyordu.

En büyük zorluğum Jourdain ve Cartier'ye gizlice bir mesaj gönderip nerede olduğumu açıklamanın bir yolunu bulmaktı. Şimdiye kadar muhtemelen Declan'ın Lyonesse'den kaçtığını ve benim de kayıp olduğumu öğrenmişlerdi. Ama ben bile emin değildim.

yerimi bilmiyordum. Lerah Kalesi'nin kalesinde, Halloran'ların pençesinde tutulduğuma inanıyordum ama emin değildim.

Yorulana kadar düşündüm ve bunun umutsuz olduğunu fark ettim. Ve böylece en güzel anılarımı, Magnalia House'da geçirdiğim zamanın çiçek açmış anılarını düşündüm. Merei'yi, müziğini, onunla nasıl çek ve senet oynadığımızı ve bu oyunda beni her zaman nasıl yendiğini düşündüm. Yaz gündönümünü hatırladım, o ve ben odalarımızda durmuş, gecenin nasıl gelişeceğinden emin olamasak da heyecanlanmıştık, öğrencilerdik ve metres olmuştuk. Cartier'yle kütüphanede oturduğumuz o öğleden sonraları, soğuk, mesafeli ve sert görüldüğü zamanları ve sonunda onu kafasında bir kitapla bir sandalyenin üzerinde durmaya davet ettiğimi düşündüm. İlk kez kakhaha attığını duyduğumda odayı nasıl güneş ışığı gibi kapladığını hatırladım.

Uyuyakalmış olmalıyım, ama altımda yankılanan seslerle uyandım. Sesler, atlar, demir şingirtıları.

Daha iyi duymak için başımı kaldırdım ve bir zamanlar inandığım gibi bir zindanda olmadığımı fark ettim.

Bir kuledeydim.

Hücremin zemininde bir şey sıçradı. Bir fare olduğunu düşündüm, ta ki tekrar gelene kadar ve bir çakıl taşı olduğunu fark ettim. Ve sonra küçük, sevgili bir fısıltı geldi.

"Bayan Brienna."

Parmaklıkların diğer tarafında Ewan'ı gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Ewan?" Karyolamdan tırmanırken homurdandım. O bana uzanırken ben de ona uzansam da zincirler ancak bir yere kadar gidebiliyor, beni hücrenin ortasında yakalıyordu. Aramızdaki hava yumuşaktı, parmaklarımız birbirine dokunmaktan çekiniyordu.

"Ewan, iyi misin?" Duygularımı zapt edemeyerek ağladım.

"Ben iyiyim," dedi gözyaşları arasında, eliyle yüzünü ovuşturarak. "Çok üzgünüm, Hanımefendi. Babamdan nefret ediyorum."

"Şşş." Onu sakinleştirmeye, odaklamaya çalıştım. "Dinle, Ewan. Bana nerede olduğumuzu söyleyebilir misin?"

"Lerah Kalesi."

Halloran'ların holdingi.

"Keela senin için endişeleniyor," diye fısıldadı Ewan. "Senin onun için yapmaya çalıştığın gibi, o da seni özgür bırakmaya yardım etmek istiyor. Yarın gece muhafızdan anahtarı alabileceğimizi düşünüyoruz."

Altımızdan yine seslerin yankısı geliyordu.

"Gitmem gerek," dedi ve gözlerinde yeniden yaşlar birikmeye başladı.

"Sen ve Keela ne yaparsanız yapın," diye fısıldadım, "dikkatli olmalısın Ewan. Lütfen yakalanma."

"Benim için endişelenmeyin, Bayan Brienna." Elini cebine atıp bir elma çıkardı ve yerde yuvarlayarak bana doğru uzattı.

Eğildim, parlak kırmızı meyveyi yakalarken zincirlerim şingırdadı.

Ewan elini kalbinin üzerine koyarak, "Seni özgür bırakacağım," diye söz verdi. Eksik bir dişini göstererek gülümsedi ve sonra gitti.

Karyolama oturdum ve elmayı burnuma götürerek vaat ettiklerini içime çektim.

Soğuk karanlığa, zincirlere ve hapisanemin köşesinde gıcırdayan farelere rağmen umut etmeye cesaret ettim. Çünkü Declan Lannon'un çocukları beni serbest bırakması için ona meydan okuyacaklardı.

YİRMİ ALTI

GİZLİ İPLİKLER

Lord MacQuinn'in Bölgesi, Fionn Cartier

Kalesi

Yedi gün.

Declan'ın Brienna'yı nerede tuttuğunu bulmak için yedi günümüz

vardı. Çünkü Eventide Taşı'nı teslim etmeyecektik.

Isolde'nin yakın çevresiyle oturdum ve gecenin derinliklerine kadar tartıştık: taşı değiştirelim mi değiştirmeyelim mi? Ama sonunda aynı fikir birliğine vardık: Declan'a güvenilemezdi. Bizi kandırması, taşı alması ve ne seçersek seçelim Isolde ve Brienna'yı öldürmesi için büyük bir şans vardı. İsteddiği yer

-Mairenna Ormanı'nın Kemikler Vadisi'yle buluştuğu yer Allenach topraklarındaydı ve Declan'ın ağaç hattının korumasında duracağından hiç şüphem yoktu, orada arkasına müthiş bir güç saklayabilirdi.

Yükselişimizin başından beri onunla pazarlık yapmamaya karar vermiştik ve şimdi de yapmayacağız. Dahası, taşı ona bırakmak büyük bir yenilgi adımı atmak demekti ki bu da kaçınılmaz olarak kendi yıkımımıza yol açacaktı.

Öyle bile olsa. Taşı Brienna'yla değiştirmek istedim. Bunu o kadar çok istiyordum ki gecenin büyük bir bölümünde ağzım kapalı oturmak zorunda kaldım.

Sonunda, daha fazla plan yapamayacak kadar yorulmuştuk.

Jourdain bizim için misafir odaları ayarlamıştı ama kimse beni Brienna'nın odasına dönmekten alıkoymadı. Çizmelerimi ve pelerinimi çıkardım, onları yerde bir iz olarak bıraktım ve soğuk battaniyelerinin i ç i n e girdim, bedenimi onunkinin olduğu yere bastırdım, onun anısını içime çektim.

Seni nasıl bulabilirim?

İçimde kemiklerden ve donuk kalp ağrısından başka bir şey kalmayınca ve rüyalara dalıncaya kadar bunu tekrar tekrar dua ettim.

Onu annem ve kız kardeşimle birlikte Brígh Kalesi'nin çayırlarında dururken gördüm. Saçlarında çiçekler, sesinde kahkahalar vardı, arkasındaki güneş o kadar parlaktı ki yüzünü seçmekte zorlandım. Ama Lîle ve Ashling Morgane ile yürüyenin Brienna olduğunu biliyordum. O olduğunu biliyordum çünkü yürüyüşünü, hareketlerini ezberlemiştim.

"Umudunu kaybetme Cartier," diye fısıldadı bana, aniden arkamda durdu, kolları bana dolandı. "Benim için ağlama."

"Brienna." Onu kucaklamak için döndüğümde, güneş ışığı ve toz haline geldi ve ben umutsuzca rüzgârı yakalamaya, yerdeki gölgesini yakalamaya çalışmak zorunda kaldım. "*Brienna.*"

Adını yüksek sesle söyledim ve irkilerek uyandım.

Hava hâlâ karanlıktı. Ve bir an daha burada yatıp Brienna'nın anneme ve kız kardeşime benden daha yakın olduğunu söyleyen rüyanın üzerinde duramazdım.

Ayağa kalktım ve huzursuzca şato koridorlarında yürümeye başladım. Ortalık sessizdi ve sonunda loş ışıklı salona ulaştım. Jourdain'in yarattığı dağınıklık temizlenmiş, masalar düzeltilmiş, yerler süpürülmüştü. Thane Liam'ı hatırlayana kadar sıcaklığını içime çekmek için ocaktaki közlerin yanında oyalandım.

O adamın tamamen iyileşmesine, uyanmasına ve gördüklerini bize anlatmasına ihtiyacımız vardı.

Liam'ın iyileşme odasına doğru yürümeye başladım, koridorun diğer ucundan gelen Thorn'u gördüğümde bir gölgeye saklandım, bir mum huysuz yüzünü aydınlatıyordu. Oda görevlisinin Liam'ın odasına girip kapıyı sessizce arkasından kapatmasını izledim.

Böylece ikimiz de aynı düşüncayı paylaştık.

Kapıya yaklaştım, kulağımı tahtaya dayadığımda nefesim kesildi.

Bir itiş kakış oldu, bir adam tısladı.

Kapıyı açtığımda kâhyanın Liam'ın yüzüne bir yastık bastırıldığını ve boğulma tehlikesi atlatmak üzereyken ayaklarının seğirdiğini gördüm.

"Thorn! Ne yapıyorsun?" Ona doğru yürürken bağırdım.

Thorn sıçradı, bana bakarken gözleri şişmişti. Hızla bir dirsek çekti ve bana doğru hamle yaptı, neredeyse beni gafil avlıyordu.

Refleks olarak ön kolumla kesiğini engelledim ve Thorn'u odanın diğer tarafına ittim. Uçuşunu, yan masaya çarpışını ve şifacı malzemelerini devirişini izledim. Thorn çırpınırken şifalı ot kavanozları yere saçıldı, dirk hâlâ parmaklarında parlıyordu. Bana çarpık dişlerini gösterdi ve adamın huysuz, yaşlı bir kâhyadan zorlu bir rakibe dönüştüğünü görmek beni şaşırttı. Bileğini kavradım, acı dolu bir çığlık atıp parmakları çaresizce bıçağı bırakana kadar kolunu döndürdüm. Onu yere kadar yatırdım ve üzerine çıktım.

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye mırıldanmaya cesaret etti.

Kolunu yırttım ve yarım ay izini ortaya çıkardım. Onu aradığımı bildiği için şokla ürperdi ve dondu kaldı.

"Nerede o?" Ben sordum.

"I . . . Bilmiyorum."

"Aradığım cevap bu değil." Bileğini kırmaya devam ettim.

Kaleyi ayağa kaldıracak bir çığlık attı. Ve tek düşünebildiğim, bu yarım ayın altındaki kırılğan kemikleri nasıl kırdığım ve Brienna'nın nerede olduğunu söyleyene kadar bunu yapmaya nasıl devam edeceğimdi.

"Nerede. Nerede. Nerede?"

"Onu nereye götürdüğünü bilmiyorum!" diye feryat etti, bocalayarak. "Lütfen, Lord Aodhan. I . . . Gerçekten bilmiyorum!"

"Onu *kim* aldı?" Tısladım. Kelimeleri bir araya getiremeyerek kekelediğinde, kırık bileğini geriye doğru büküm.

Tekrar ılık attı ve bu sefer koridordan gelen sesleri duyabiliyordum. Jourdain'in sesi, yaklaşıyordu. Beni durduracaktı. Beni odabaşının yanından sürükleyerek uzaklaştıracaktı. Bu yüzden Thorn'un diğır bileğine uzandım ve onu kırmaya hazırlandım.

"*Kim*. Aldı. Onu?"

"Kırmızı Boynuz!" Thorn bağırdı. "Onu Kızıl Boynuz aldı. Size söyleyebileceğim tek şey bu."

Mum ışığının odayı aydınlattığını hissettim, Jourdain'in şaşkınlık lanetini duydum, bana yaklaşırken zeminin titrediğini hissettim.

Thorn ağılıyordu, "Lord MacQuinn! Lord MacQuinn!" diye ağılıyordu, sanki ona saldırmışım gibi, iğrenç bir korkaktı.

"Aodhan! Aodhan, tanrılar aşkına!" Jourdain beni mabeyincinin üzerinden çekmeye çalışıyordu.

Ama zihnim yarışıyor. Kırmızı Boynuz. Kızıl Boynuz kimdi? "Kızıl

Boynuz kim, Thorn?" Bastırdım.

Jourdain'in omzumdaki tutuşu sıkılaştı. Thorn'a sanki onu yeni bir ışık altında görüyormuş gibi göz kırptı.

Luc aceleyle odaya girdi, Isolde de peşindeydi. Etrafımda toplandılar ve ben Thorn'un kırık bileğini yarım ayı ortaya çıkaracak şekilde yukarı doğru çevirene kadar bana iri gözlerle baktılar.

"Az önce faremizi buldum."

Jourdain bir an Thorn'a baktı, yüzünde bir dizi duygu belirdi. Sonra düzgün bir sesle, "Onu bir sandalyeye bağlayın," dedi.

Etrafında durduk, cevapları ikna etmeye çalıştık. Özellikle Jourdain ona hayatını teklif ettiğinde, yaşlı adamın yumuşayacağını düşünmüştüm.

Ama Thorn inatçıydı. Kızıl Boynuz'un bu işe karıştığını ifşa etmişti ama ifşaatları bu kadarla sınırlı kalacaktı. Onu konuşturmanın tek yolu onu dövmeye devam etmek olacaktı ve Jourdain buna izin vermeyecekti.

"Luc ve Sean'a Kırmızı Boynuz bilmecesini çözmelerinde yardımcı olmanı istiyorum," diye mırıldandı bana. "Şu anda ofiste bu işi çözmeye çalışıyorlar."

Bir an sessiz kaldım. Jourdain gözlerinde endişeyle bana bakmaya devam etti.

"Cevabı ondan alabilirim," dedim. "Eğer bana izin verirsen." "Öyle

biri olmana izin vermeyeceğim, Aodhan."

"Brienna'nın hayatı buna bağlı MacQuinn," dediğimde öfkem alevlendi. "Kızımın hayatının neye bağlı olduğunu bana söylemeye cüret etme."

Jourdain homurdandı, soğukkanlılığı nihayet kaybolmuştu. "Sanki onun için acı çeken tek kişi senmişsin gibi davranma."

Jourdain'in beni küçümsemesini izlerken, birbirimize düşman olmaya başladığımızı düşündüm. Yorgun, yıkılmış ve çaresizdik. Taşı vermeliydik. Taşı vermemeliyiz. Biz

Thorn ile uzlaşmalıyız. Thorn'u yenmeliyiz. Herkesin kollarını sıvama lıyız. Başkalarının mahremiyetini ihlal etmemeliyiz.

Doğru olan neydi, yanlış olan neydi?

Ellerimizi kirletmekten korkarsak Brienna'yı nasıl kurtaracaktık?

Jourdain'i koridorda bırakıp, Luc ve Sean'ın kahvaltı tabaklarında yarısı yenmiş hamur işleriyle haritanın üzerine yayıldıkları ofise doğru yürüdüm,

bana saçmalık gibi gelen bir konuşma yaptı.

"Bana bütün kırmızıları anlat," dedi Luc, tüy kalemmini mürekkebe batırıp yazmaya hazırlanırken.

Sean haritayı inceleyerek, "Burke'de kırmızı var," diye söze başladı. "MacFinley'de kırmızı var. Dermott, Kavanagh ve ... Fitzsimmons."

"Siz neden bahsediyorsunuz?" diye sordum ve bana bakmak için durakladılar.

"Hangi evler kırmızı renkle övünür," diye yanıtladı Luc.

Onlarla birlikte oturmak için masaya doğru yürüdüm. "Bence evin renkleri çok belirgin."

"O zaman ne varsayıyorsun?" Luc tersledi.

"Doğru yoldasın Lucas," dedim sakince. "Kırmızı rengin bir önemi var. Ama bu sadece Kırmızı Boynuz hangi Haneye aitse onun için önemli olacaktır."

Luc tüy kalemmini yere attı. "O zaman bunu neden yapıyoruz? Zamanımızı boşa harcıyoruz!"

Sean sessizdi, derlemekte oldukları bir yığın nota uzanıyordu. Okumak için şöyle bir göz attım, boynuzlarla ilgili notlar, boynuzların çizimleri, boynuzlara üflenilen notaların ardındaki farklı anlamlar.

Trompetler, borazanlar ve çuvaldızlar. Tüm enstrümanlar. Tabii ki Luc korno kelimesini duyunca aklına enstrüman gelirdi, çünkü o bir müzisyendi.

Ama benim düşündüğüm bu değildi.

Tam düşüncelerimi paylaşmak üzereydim ki, ofis pencerelerinin hemen ötesindeki avluda bir tıkırtı duydum. Ayağa kalkarak camların arkasına bakmak için yürüdüm.

"Tanrılar aşkına," diye fısıldadım, nefesim camı

buğulandırıyor. "Ne oldu, Aodhan?" Luc bana olan öfkesini

unutarak sordu.

Bakışlarını karşılamak için döndüm. "Ben Grainne Dermott."

Grainne Dermott, Jourdain'in ofisinde kraliçe ve yakın çevresiyle konuşma talebinde bulunduğunda hiçbirimiz ne bekleyeceğimizi bilmiyorduk. Buraya aceleyle geldiği belliydi ve bizimle buluşmaya gelmeden önce çamur sıçramış binici derilerini değiştirmeye vakit bulamadı.

"Leydi Grainne," diye selamladı Isolde şaşkınlığını gizleyemeyerek. "Umarım her şey yolundadır."

"Leydi Isolde," dedi Grainne, sesi yorgun geliyordu. "Lyonesse'de her şey olması gerektiği gibi ve bunu sizi rahatlatmak için söylüyorum. Babanız iyi ve kaleyi ve kalede kalan Lannon'ları elinde tutmaya devam ediyor. Buraya geldim çünkü rahatsız edici haberler duydum."

"Ne duydun?" Isolde sordu.

"Brienna MacQuinn esir alındı."

Jourdain kıpırdandı. "Böyle bir şeyi nereden duydunuz Leydi Grainne?"

Grainne Jourdain'e baktı. "Kraliyet şehri sürekli dedikodularla dolup taşıyor Lord MacQuinn. Bunu duymak için sokaklarda ve tavernalarda fazla dolaşmama gerek kalmadı."

Sessiz kaldık ve Isolde'nin gerçeği saklayıp saklamayacağını merak ettim.

"Söylentiler doğru gibi görünüyor," dedi Grainne. "Çünkü Brienna MacQuinn aranızda değil."

"Bu kız kardeşimin esir alındığı anlamına gelmiyor," dedi Luc ama Jourdain elini kaldırıncaya sustu.

"Bu doğru, Leydi Grainne. Kızım gece kaçırıldı. Aramızda değil ve şu anda nerede tutulduğunu da bilmiyoruz."

Grainne bir süre sessiz kaldı ve sonra sesi kısıldı. "Bunu duyduğuma içtenlikle üzüldüm. Öyle olmamasını dilerdim." İçini çekti ve parmaklarını saçlarının bukleleri arasında gezdirdi. "Herhangi bir ipucuna rastladınız mı?"

Göz ucuyla Jourdain'in Isolde'ye baktığını gördüm. Kraliçenin Grainne'i iç çembere alıp almayacağını merak ediyordu ve Isolde konuşmadan önce cevabı zaten biliyordum.

"Gel ve bizimle otur, Grainne," dedi Isolde, masanın etrafında toplanmış sandalyeleri göstererek.

Jourdain herkese çay servisi yaparken, Grainne'e bizi bu ana getiren olaylar zincirini anlatmaya başladı.

Grainne **o n u** dinlerken öne doğru eğildi, dirseklerini masaya dayadı, parmak uçları dalgınca fincanının kenarını çiziyordu.

"Kızıl Boynuz," dedi ve sonra homurdandı. "Yukarıdaki Tanrılar. Bu o olmalı."

"Kim?" Jourdain sordu.

"Pierce Halloran," diye yanıtladı Grainne.

İsmi bana bir ok gibi saplandı. Ve üzerinde düşündükçe kendimi daha da güçlü hissettim.

"Pierce Halloran mı?" Luc ağzından kaçırdı. "O köpek yavrusu mu?"

"O bir yavru değil," diye düzeltti Grainne. "Son birkaç yıldır halkıma korku salmak için baskınlar düzenliyor. Brienna bana MacQuinn'lerle nasıl ittifak kurmaya çalıştığını ve sonunda onu nasıl küçük düşürdüğünü anlattı. Bu onu bir hedef haline getiriyor; onun moralini bozmak için elinden geleni yapacaktır. Ama aynı zamanda Pierce Halloran bir yarım ay."

Ona sadece bakakaldık.

"Brienna sana söylemedi mi?" diye sordu bana bakarak. "Lyonesse'e giderken bana Pierce'ın bileğinde yarım ay dövmesi gördüğünü söyledi. Ve aramızdaki konuşma böyle başladı, ona sembolün ne anlama geldiğini bu yüzden söyledim. Çünkü Pierce'ın neler **y a p a b i l e c e ğ i n d e n** habersiz olmasını istemedim."

Brienna bize Pierce'ın işaretli olduğunu söylememişti. Bu bir dikkatsizlik miydi yoksa Pierce'ın tehdidiyle kendi başına mı başa çıkmaya çalışıyordu, emin olamadım.

"Neden Red Horn?" Sean kaşlarını çatarak sordu. "Bu ismi nasıl almış?"

Grainne gülümsedi. "Halloran'ların mührü nedir biliyor musun?"

"Dağ keçisi" dedi Luc, hepimizin sonunda fark ettiği gibi boynuzun koça karşılık geldiğini anlayınca sesi kesildi. "Bunca zamandır onun bir çuvaldız olduğunu sanıyordum!"

Bize verdiği bu parçaları bir araya getirmemiz için bize bir an verdi. Isolde bakışlarıyla buluşana kadar bekledi ve sonra şöyle dedi,

"Leydi Isolde. Dermott Hanesi alenen sizi destekleyecek ve sizinle ittifak kuracaktır. Ayrıca MacCarey'leri de ittifaka dahil edeceğim, bu da diğer iki Mac Hanesi'nin de size katılmaları için güçlü bir şekilde etkileneceği anlamına geliyor. Kraliçemiz olarak size sadakat yemini edeceğiz. Ama sizden tek istediğim Lerah Kalesi'ne yapılacak saldırıyı yönetmeme izin vermeniz."

Isolde hasta görünüyordu. "Başka bir eve saldırı düzenlemek için ..." dediğinde sesini tanımakta güçlük çektim. Kesinlikle emin olmalıyım.

-Suçlu olduklarından hiç şüphem olmamalı."

"Görmüyor musunuz leydim?" Grainne hararetle fısıldadı. "Onlar suçlu. *Yıllardır* suçlular ve sizi devirmek için plan yapıyorlar! Brienna MacQuinn'i esir tutuyorlar ve büyük olasılıkla Declan'a yataklık ediyorlar."

Isolde adım atmaya başladı. İki kadın arasında garip bir akım vardı; fırtınadan önceki an gibiydi, aynı anda hem sıcak hem soğuk, rüzgâra dönüşüyordu.

Kraliçe sonunda ocağın önünde durdu ve "Herkes bizi yalnız bıraksın. Lütfen."

Hepimiz dışarı çıkmaya başladık ama sonra Isolde ekledi, "Aodhan, bizimle kal."

Eşikten hemen önce durdum. Luc bana gergin bir bakış attı ve sonra kapıyı kapattı.

Duvarın yanında durarak döndüm ve kraliçe ile Grainne'in birbirlerine bakışlarını izledim.

"Eğer saldırıyı senin yönetmene izin verirsem, Grainne. . . ." diye başladı Isolde ama sözünü bitirmedi.

"Sana yemin ederim, Isolde. İş o noktaya gelmeyecek. Bu sadece benim kılıcım olur."

Bu konuşma beni tamamen şaşırtmıştı. Isolde'nin neden kalmamı istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kraliçe bana bakıp yaklaşmamı işaret edene kadar varlığımı unutmuş gibi görünüyordu.

Kraliçe hiçbir şey söylemeyen Grainne'e baktı ama ben onların zihin zihin konuştuklarını hissettim. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Aodhan, Grainne de benim gibi," dedi Isolde. "Onun da büyüğü var."

Grainne'e baktım, sanki bir gülümsemeyi saklıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "O zaten biliyor. Rowan ve beni Brígh Kalesi'nde ağırladığında bunu hissetti."

"Ondan pek bir şey kaçmıyor." Isolde iç çekti.

Gerginliği azaltmak için onlara "Hâlâ burada duruyorum," diye hatırlattım.

"Yine de, bu konuşma için neden kalmamı istediğinizi anlamış değilim."

Kraliçe sandalyesine oturdu ve bacak bacak üstüne attı. "Çünkü tavsiyeni istiyorum. Saldırı hakkında." Çay fincanını eline aldı ama içmedi. Sanki cevapları yüzeye çıkabilecekmiş gibi sadece içine baktı. "Grainne zihin büyüğü barındırıyor. Kelimeler olmadan konuşabilir, düşünceden düşünceye."

Saldırı sırasında büyüümün yoldan çıkacağından endişeleniyor.

Grainne'in sesi düşüncelerime girdiğinde irkildim, sanki kelimeleri yüksek sesle söylemiş gibi netti. Ona baktım, alnımda boncuk boncuk terler oluşmaya başlamıştı.

"Büyü savaşta bozulur," dedi Isolde. "Bunu tarihimizden, büyüyle savaşan ve neredeyse dünyayı parçalayan son kraliçeden biliyoruz. Ve eğer onunla Lerah Kalesi'ne yürürsek kontrolümüzden çıkacağından endişe ediyorum."

"Hanımefendi," dedi Grainne, sabırlı görünmek için elinden geleni yaparak. "Kaleyi kılıç ve kalkanla alacağım. Büyüyle değil. Savaşta büyüü nasıl kullanacağımı bile bilmiyorum. Daha önce de konuştuğumuz gibi, büyülerimiz yok. Bununla ne yanlış gidebilir ki?"

Isolde sessizdi ama korkularını, endişelerini okuyabiliyordum. Böyle hissetmesi doğrudu; bunu benim de hissettiğimi inkâr edemezdim. Büyü hakkında hâlâ bilmediğimiz çok şey vardı.

Ama Brienna gerçekten Lerah Kalesi'nde olsaydı, çelik ve zırhımı kuşanıp Grainne'i oraya kadar takip etmekte tereddüt etmezdim.

"Bunu çok ironik buluyorum," diye fısıldadı kraliçe. "Declan'ın Brienna'yı taşla takas etmek istemesine neredeyse inanamıyorum. Haftalar önce Brienna'dan beni sorumlu tutmasını, taşla birlikte karanlığa gömülürsem onu benden almasını istemiştım. Ve şimdi o bizden alındı ve ben bu taşla ne yapacağıma karar vermeliyim."

Grainne ve ben sessizdik, ne diyeceğimizi bilemiyorduk.

"Biz saldırıya uğrarken taşı takması için bir başkasına vermek ister misin?" diye sordum. "Tıpkı Brienna'nın yaptığı gibi onu senin için ahşap madalyonun içinde taşıyabilirim. Çatışma bitene kadar büyü bir süreliğine uykuda kalır."

"Evet, bence bu akıllıca olur. Ancak Halloranların suçlu olduğundan hâlâ emin değiliz," diye devam etti Isolde. "Onlardan ne kadar hoşlanmasam da, kanıt olmadan bir saldırıya öncülük edemem. Bunu yapamam."

Aodhan, Grainne bana dedi ki. Aodhan, onu rahatlat. Yoksa bu kanıtı asla elde edemeyebiliriz.

Gözlerimi Grainne'e kaldıramıyordum, çünkü onun ve benim kana susamışlığımızın birleşmesinden korkuyordum.

Kraliçe yorgun bir şekilde iç çekti. "Liam'ın uyanmasını beklemeliyiz.

İyileştikten sonra uyandığında bize ihtiyacımız olan teyidi verebilir."

Liam birkaç gün daha uyanmayacaktı. Ve biz zaman kaybedecektik.

Ama ben bu kelimeleri tükettim, mideme taş gibi çökmelerine izin verdim, umudumu da beraberlerinde götürdüler.

Sonraki iki gün sefil bir şekilde geçti. Thane Liam hâlâ uyuyordu ve her şafakta rengi ve solunumu düzelmesine rağmen, huzursuzlaştık, kaleyi adımlamaya, haritayı incelemeye ve MacQuinn'ler arasında görüşmeler yapmaya başvurduk, birinin Isolde'ye istediği onayı verebilecek bir şey görmüş olmasını umuyorduk.

Kanıtımız nihayet öğleden sonra geç saatlerde geldi.

Thorn'la oturmuş, onu konuşmaya ikna etmeye çalışıyordum ki, Isolde eşikte belirdi.

"Aodhan."

Ona bakmak için döndüm. Sessiz kaldığında ayağa kalktım ve koridorda ona katıldım.

"Thane Liam uyandı," diye fısıldadı. "Grainne'in şüphelendiği gibi. Pierce Halloran ve dört adamı hatalı."

"O zaman haklı gerekçelerimiz var," dedim.

Kraliçe başını salladı, gözleri obsidyen kadar karanlıktı. "Saldırıyı planlayalım."

Hemen diğerklerini çağıldık, Jourdain'in masasının etrafında canla başla toplandık, elimizde güveç kaseleri ve bir şişe şarap vardı ve sonraki adımlarımızı planlamaya başladık.

Sean incelememiz için Lerah Kalesi'nin bir şemasını çizdi. Daha önce babasıyla birlikte birçok kez kaleye gitmiş ve bir delikanlı olarak kalenin tasarımını incelemiştii, çünkü kale ne yazık ki tüm Maevana'daki en büyük ve en eski mülklerden biriydi.

Dört kuleyi, kapı evini, iç ve dış duvarlar arasındaki çimen şerit olan orta koğuşu ve en büyük mücadelemiz olacak hendeği çizmesini izledim. Sonra kuleleri etiketlemeye başladı; güneydeki hapishaneydi,

Brienna'nın bulunduğu yer, doğudaki zırhçı kulesi, kuzey ve batıdaki kuleler ise Declan ve çocukların büyük olasılıkla bulunduğu aile ve misafir odalarıydı.

"Bildiiğim kadarıyla iki kapı var," diye açıkladı Sean. "Dış kapı ve kuzey postern. Şimdiye kadar kaleye sadece dış kapıdan asma köprüden girdim. Eğer bu yönden gelseydik, orta koğuştan geçer, kapı kulesini geçip avluya girerdik. Burada bir bahçe, ahırlar, şapel, fırın ve benzeri yerler var. Büyük salon burada."

"Hapishane kulesi hakkında bize başka ne söyleyebilirsiniz?" Parşömen üzerindeki çarpık çizime bakarak sordum. "Brienna'yı nasıl dışarı çıkaracağız?"

Sean iç geçirdi, ona bakıyordu. "Eğer Brienna hapishane kulesindeyse ...

Bence ilk muhafız dizisini aşabilirsen, korkuluk duvarına ulaşabilirsin. Onu kurtardıktan sonra ya merdiven boşluğundan insanlarla dolu olan iç koğuşa inebilir ya da duvarı tırmanarak orta koğuşa inebilir ve belki de gizlice kuzey posternasına, hatta zırhçı kulesine gidebilirsiniz."

"Neden zırhçı kulesi?" Isolde sordu.

"Çünkü burada bir dizi demir ocağı var," diye yanıtladı Sean, haritasına mürekkepli bir çizgi çizerek. "Buna demirhane sırası diyorlar. Ve demirhanelerin suya ihtiyacı vardır, değil mi? Dış duvarda hendeğe ulaşmak için bir kapı olacağını neredeyse garanti edebilirim, böylece tembel demirci çırakları iç koğuşa, kuyunun olduğu yere kadar gelmek yerine oradan su çekebilirler."

Sessizdik, onun bilgeliğini düşünüyorduk ki Sean aniden güldü, parmaklarını saçlarında gezdirdi ve şakağında bir mürekkep izi bıraktı.

"Tanrılar adına. Elbette." Kollarını kavuşturdu ve kale çizimine başını salladı. "Lerah Kalesi kırmızı taştan inşa edilmiştir. *Kırmızı* Boynuz."

Planlamamız daha sonra en büyük zorluğa yöneldi: hendeğin ötesine geçmek.

Luc, "Asma köprüyü indirmenin bir yolunu bulmalıyız," dedi.

"Dokumacılar." Jourdain'in ani cevabı dikkatimizi çekti.

"Dokumacılarım her ay Lerah Kalesi'ne yün ve keten gönderir."

"Bu ay çoktan teslim ettiler mi?" Isolde sordu. "Kendimizi gizlice içeri sokabilmemiz için teslimat arabasını sürmeye razı olurlar mı?"

"Emin değilim. Betha'ya sorayım." Jourdain hızla ayrıldı ve o yokken biz haritayı incelemeye ve yemeğimizi bitirmeye devam ettik, o dönene kadar daha fazla plan yapmaktan kaçındık.

On dakika sonra geri geldi. "Betha teslimatı kabul etti. Dördümüzü

vagon yatağına sokabileceğini söylüyor."

"O halde hangimiz gideceğiz?" Luc sordu.

"Bence arabanın arkasında Aodhan, Lucas, Sean ve ben olmalıyız," dedi kraliçe. "Sean ve Lucas asma köprüden sorumlu olacak. Aodhan Declan'ı kurtaracak, ben de Brienna'yı kurtaracağım. Grainne, sen ve kuvvetlerin burada bekliyor olacaksınız" -haritada küçük bir ormanı işaret etti- "bu ormanın örtüsü altında, doğrudan

Asma köprünün manzarası. Jourdain otuz silahlı adamı ve kadınıyla birlikte burada bekliyor olacak" -şatonun k u z e y i n d e k i meyve bahçelerini işaret etti- "Brienna ve iki Lannon çocuğunu hemen Fionn'a götürmek için bir araba getirecekler."

Ben Declan'ı görevlendirmişken onun Brienna'yı kurtarmaya gitmesini tuhaf buldum. Bunun tam tersi olacağını düşünmüştüm ve acaba benim için bu anı mı kehanet ediyordu, Declan Lannon'u öldürmem için bana izin mi veriyordu diye merak ettim.

Bakışları benimkilerle buluştu ama o kısacık anda düşüncelerimiz aynı hizaya geldi. Gerçekten de bana intikamımı alma şansı veriyordu. Ve belki de başka bir şey vardı, Brienna'yla ilgili bir şey. Brienna'ya işkence yapıldıysa, onu sağ salim çıkarabilecek miydim, yoksa gördüğüm manzara karşısında yıkılacak mıyım?

Emin değildim; dürüst olmak gerekirse bu düşünceyi aklıma bile getiremiyordum.

"Lord MacQuinn," diye devam etti kraliçe, bakışlarını Jourdain'e çevirerek. "Bu saldırı sırasında Eventide Taş'ını benim için korumanı, onu b i r zamanlar Brienna'nın kullandığı madalyonda taşımanı ve şiddet sona erdikten sonra bana geri vermeni istiyorum."

Bunu Jourdain ile çoktan konuşmuştu. Bunu söyleyebilirdim çünkü en ufak bir şaşkınlık göstermedi. Elini teslimiyetle kalbinin üzerine koydu.

"Leydi Grainne," dedi Isolde, şimdi emirlerini yanımdaki kadına yöneltiyordu. "Size Lerah Kalesi'ni almanız için bu fırsatı veriyorum çünkü halkınızın Halloran'ların elinde büyük acılar çektiğini biliyorum. Tüm bunlar söylenirken, sizden tek bir şey istiyorum. Eğer kan dökerseniz, b u sadece size doğrudan zarar verenlerin kanı olacaktır. Kendilerini ani bir savaşın içinde bulacak olan Halloran kadınlarını, çocuklarını ve bu konuda masum olan erkekleri korumanızı istiyorum."

Grainne'in gözleri ateş ışığında parlıyordu. Elini kalbinin üzerine koydu ve şöyle dedi: "Size yemin ederim leydim. Eğer kılıcımınla ölen olursa, bu Pierce Halloran ve onun yarım ayları olacak. Başkası değil."

Kraliçe başını salladı. "Lord MacQuinn, dokumacılarınızın bize çabucak Halloran kıyafetleri tedarik edebileceğini düşünüyor musunuz? Bu lacivert ve altın rengi şallar kadar basit bir şey olabilir, çünkü Aodhan ve ben kaleye girdiğimizde sadece renklerin uyum sağlamamıza yardımcı olacağını düşünüyorum."

"Evet leydim," dedi Jourdain. "I-" Ofis kapısı patlayarak açıldı ve hepimiz irkildik.

Genç bir kadındı. Onu Fionn'a ilk geldiğimizde salonda ağlayan kadın olarak tanıdım.

Yanakları kızarmış, gözleri kızarmıştı. Jourdain'e bakarken bakışlarında öfke ve merak vardı.

"Neeve?" Jourdain şaşkınlıkla ayağa kalktı. "Ne oldu genç kız?"

"Lordum," diye fısıldadı Neeve, Jourdain'e yaklaşırken. Parşömen elindeydi, kalbine doğru buruşmuştu. "Lerah Kalesi'ne giden dokumacılardan biri olmak istiyorum."

"Neeve, gitmene izin veremem," dedi. "Bu çok tehlikeli." Neeve

sustu ve sonra gözlerini bana çevirdi.

"Lerah'a gitmeyi ben *istemiyorum*," dedi titreyerek. "Sana *söylüyorum*. Lerah'a gidiyorum ve Brienna'yı kuleden çıkaracak kişi ben olacağım."

Bir süre bakışlarını üzerimde tuttum ama sonra gözlerim elindeki kâğıtlara kaydı. Üzerlerindeki Brienna'nın el yazısını tanıdım.

Bunu görmek bile etrafımdaki her şeyi yavaşlattı, sanki zaman durmuş gibiydi.

"Neden gitmek zorundasın, Neeve?" Mırıldandım ve ona yaklaşabilmek için masadan uzaklaşarak ayağa kalktım. Brienna'nın sözlerini, Neeve'in gözyaşlarıyla lekelediği kelimeleri okumaya çalıştım.

Ağlamaya başladı.

Ne yapacağımı, onu nasıl teselli edeceğimi bilemedim. Jourdain şaşkın görünüyordu ve Isolde kıza yaklaşmak için ayağa kalktı. Ama kraliçe ona ulaşmadan Neeve gözlerini sildi ve kararlı bir ifadeyle tekrar bana baktı.

"Lord Aodhan." Neeve, kelimeleri okumak için can attığımı bildiğinden kâğıtları yavaşça bana uzattı. "Brienna benim kız kardeşim."

YİRMİ YEDİ

BIÇAKLAR VE TAŞLAR

Leydi Halloran'ın Bölgesi, Lerah Brienna

Kalesi

Karanlık bir yalnızlık içinde dört gün geçirdim.

Gardiyanlar sabahları ve akşamları bana bir kase çorba ve bir bardak su getiriyorlardı ve aradan dört gün geçtiğini bu şekilde anladım. Zamanımın geri kalanını Ewan ve Keela'nın anahtarı çalmaya çalışırken yakalanıp yakalanmadığını, Jourdain, Cartier, Isolde ve Luc'un nerede olduğunu merak ederek geçirdim.

Kapılarımın çınlaması ve Declan Lannon'un hücreme girmesiyle uyandım.

Karyolamda ondan olabildiğince uzaklaştım.

Declan sessizdi, taburesini yaklaştırıp iri gövdesini üzerine oturttu. Yere bakıyor, dalgınca sakalını sıvazlıyordu ve işte o zaman değiş tokuş olmayacağını öğrendiğini anladım. Misilleme olarak bana zarar vermek üzereydi.

"Kaynaklarım bana Isolde Kavanagh'ın Fionn Kalesi'nde olduğunu ve üç gün sonra vadide benimle buluşmak için hiçbir ayarlama yapmadığını söyledi."

söyledi. Telaşlı görünüyordu, öfkesi gözlerinde yıldızlar gibi parlıyordu. "Yani kraliçen ve baban beni engellemeyi planlıyor, Brienna."

Kalbim çarpmaya başladı. Yutkunamıyordum ya da sesinin ötesini duyamıyordum. Korku içimde yankılanıyordu. "Bundan emin olamazsın."

"Ama ben öyleyim. Onlara Kemikler Vadisi'nde buluşmaları için yedi gün verdim. Oraya gitmek için çoktan hazırlıklara başlamış olmaları gerekirdi." Ağırlığını kaydırıp, altındaki tabure inledi. "Eğer itaat ederlerse size zarar vermeyeceğimi söylemiştim. Ama onlar

beni alt edebilirsin. Sorun şu ki genç kız, seni burada asla bulamayacaklar. Bu da demek oluyor ki acele etmeyeceğim, onlara karar vermelerine yardımcı olmak için parmaklarından birini buraya, bir parmağını oraya, hatta belki ileride dilini bile gönderebilirim."

Ürperdim.

"Ama belki de ... belki de dilini kesmek bir hata olur. Belki sorularıma cevap verirsen, dilinin sende kalmasına izin veririm."

Çaresizce ona cevap vermenin bana zaman kazandırıp kazandırmayacağını ya da sadece benimle oyun oynayıp oynamadığını merak ettim. Ama eğer gerçekten dilimi kurtaracaksa ... Ona hafifçe başımı salladım.

"Taşı nasıl buldun genç kız?" diye sordu. Sesi çok nazik ve kibardı, hiç de o deli adam gibi değildi.

Dürüstçe cevap verdim, "Atam."

Declan'ın kaşları çatıldı. "Hangisi?"

"Tristan Allenach. I . . . Onun anılarını miras aldım." Ağzım o kadar kurumuştı ki zorlukla konuşabiliyordum.

"Nasıl? Bu nasıl oldu? Bunlardan daha fazla yapabilir misin?"

Yavaşça ona atalarımın anılarından, kendi zamanım ile Tristan'ın zamanı arasında kurmam gereken bağlardan bahsettim. Ve Tristan'dan kalan tek hatıramın

Eventide Taşı'yla ilgiliydi.

Declan dikkatle dinliyor, eliyle sakalını sıvazlamaya devam

ediyordu. "Ah, Brienna, *Brienna* ... seni ne kadar kıskanıyorum!"

Titriyordum, bunu ondan saklayamıyordum. Korku kalbime derin bir kanca atmıştı; onun heyecanının benim için iyi mi yoksa kötü mü olduğunu anlayamıyordum.

Sanki bir bıçağın ucunda oturmuş, ne tarafa düşeceğimi görmek için bekliyordum.

"Tarihimizdeki en büyük adamlardan birinin soyundan geliyorsunuz," diye devam etti. "Tristan Allenach. Eventide Taşı'nı çalan ve son kraliçeye suikast düzenleyen adam."

"O bir hain ve korkaktı," diye cevap verdim.

Declan kıkırdadı. "Keşke seni dönüştürebilseydim, Brienna. Hayatı diğer taraftan görmeni sağlamak, bana katılmanı sağlamak için."

Ona soğuk soğuk baktım. "Beni yanınızda istemezsiniz. Ne de olsa ben bir Allenach'ım. Sonunda seni ikinci kez deviririm."

Buna güldü. Onun dikkati dağılmışken zinciri elime aldım, kendimi ona doğru fırlatmaya hazırlandım.

boynuna. Yine de o daha hızlıydı. Ben hamle yapamadan boynumdan tutup beni duvara çarptı.

Sersemlemiş bir halde nefes nefese kaldım. Demir gibi kavrayışının altında nabzımın sertçe attığını ve yavaşladığını hissedebiliyordum.

"Sanırım başlamaya hazırız" derken hâlâ bana gülümsüyordu. Beni

bıraktı ve sanki kemiklerim erimiş gibi duvardan aşağı kaydım.

Nefeslerim hırıltılı çıkıyordu, boğazım hâlâ onun boğucu tutuşundan dolayı karıncalanıyordu.

İki muhafız odama girdi. Bileklerimdeki zincirleri çözdüler, demir kelepçeleri yerinde bıraktılar ve beni odanın ortasına sürüklediler. Her bir kelepçeyi tavandan sarkan bir kancaya geçirdiler. Ayak parmaklarımın taş zemine değebileceği kadar yüksekti ama beni rahatlatacak kadar değil. Omuzlarım ağrımaya ve patlamaya başladı, yerçekiminin çekimine karşı savaşıyor, eklemde kalmaya çalışıyordu.

İki muhafız gitti ve ben bir kez daha Declan'la baş başa kaldım. Çığlık atmayı düşündüm ama nefeslerim sık hırıltılardan başka bir şey değildi.

Kemerinden parıldayan bir bıçak çıkarışını izledim. Çeliğe, ışığın hançerden nasıl yansıdığına bakarken tenimde soğuk terler oluştu.

Nefes almakta zorlandım, paniğim artıyordu. Zaman. Jourdain ve Cartier'ye daha fazla zaman vermeliydim.

"Çok basit bir şeyle başlayacağız, Brienna," dedi Declan.

Sesi kulaklarımda yankılandı, sanki ruhum bedenimi çoktan terk etmiş, uçsuz bucaksız bir delikten aşağı yuvarlanıyordu.

Saçlarımdan bir avuç aldığımda nefesim kesildi. Acı veren sarsıntılarla beni kesmeye başladı ve uzun saçlarımdan sürüklenerek yere düşmesini izledim. Sertti, bıçağı beni birkaç kez yaraladı ve kanın boynumdan aşağı süzölmeye başladığını, kirli geceliğime sızdığını hissettim.

Yarısına gelmişti ki, bir çığlık bizi böldü.

Ses beni delip geçti. İlk başta sesin kendimden mi geldiğini merak ettim, ta ki Declan dönüp bakana kadar. Açık hücre kapısının önünde diz çökmüş, histerik bir şekilde hıçkırarak ağlayan Keela'ydı.

"Hayır! Baba, lütfen ona zarar verme! Ona zarar

verme!" Declan hırladı. "Keela. Bu kadın bizim

düşmanımız."

"Hayır, hayır, değil!" Keela feryat etti. "Lütfen, *lütfe*n dur baba! Onu rahat bırakırsan her şeyi yaparım!"

Declan kızına yaklaştı, önünde diz çöktü ve iri elini kızının solgun saçlarında gezdirdi. Kız geri çekilmeye çalıştı ama Declan tıpkı benimkine yaptığı gibi onun saçlarını da yakaladı. Ve kalbim içimde vahşileşti, çaresiz, öfkeli.

"Keela?" Ona seslendim, sesim demirhanede dövülerek sağlamlaştırılmış çelik gibiydi. "Keela, her şey yoluna girecek. Baban saçımı sadece yoluma çıkmasın diye kesiyor. Tekrar uzayacak."

Declan güldü ve bu ses bacaklarımda yılanların gezindiğini hissetmek gibiydi. "Evet, Keela. Tekrar büyüyecek. Şimdi git ve iyi bir kız gibi odanda kal. Yoksa bir dahaki sefere saçlarını keserim."

Keela ondan sürünerek uzaklaşırken hâlâ hıçkırıyordu, tökezleyerek ayağa kalktı. Onun uzaklaşmasını izledim, çığlıkları sonunda gölgelerin içinde, kulenin ağır sessizliğinde kayboldu.

Declan ayağa kalktı ve bıçağındaki kanımı sildi. Saçlarımı kesmeye devam ederken bana çocukluğuyla ilgili hikâyeler anlatmaya başladı; kraliyet şatosunda büyümekten, karısını tüm Maevan kadınları arasında en güzeli olduğu için seçtiğinden bahsetti. Dinlemedim; kaçışıma yardımcı olacak yeni bir plana odaklanmaya çalışıyordum. Çünkü Declan Lannon'un beni yavaş yavaş öldüreceğinden, vücudumun parçalarını aileme ve arkadaşlarıma göndereceğinden hiç şüphem yoktu.

"Bir keresinde karımın saçlarını kestirmiştim," dedi son saçımı keserken. "Bir gece bana ters konuştuğu için." Ve Declan bir adım uzaklaştı, başını eğerek yaptığı işi hayranlıkla seyretti. Beni tıraş etmemişti ama saçlarım acımasızca kesilmişti. Düzensiz ve seyrekmiş gibi hissediyordum ve ağlamamla savaşmak, şimdi yerde ayak parmaklarıma değen saçlarıma bakmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum," diye mırıldandı. "Karanlıktan yapıldığımı, içimde iyi bir şey olmadığını düşünüyor olmalısınız. Ama ben her zaman böyle değildim. Hayatımda bana başkalarını nasıl seveceğimi öğreten tek bir kişi var. Şu anda sana yaptığım gibi, onu tutsak etmek zorunda kalsam da, karşılığında gerçekten sevdiğim *tek* kişi o."

Bunu bana neden anlatıyorsun? Aklım başımdan gitmişti. Başka tarafa baktım ama Declan yüzümü ellerinin arasına alarak beni gözleriyle buluşmaya zorladı.

"Ona hiç benzemiyorsun, ama yine de ... neden şimdi sana baktığımda onu düşünüyorum?" diye fısıldadı. "O benim tek hayatım.

yalvardı."

Bu kadının kim olduğunu sormamı istedi. Sanki kadının adını söyleyince, bana yapmak üzere olduğu şeyden dolayı artık suçluluk hissetmeyecekti.

Parmaklarını yanağıma daha sert bastırdığını hissedene kadar çenemi

sıktım. "Kim?" Homurdandım.

"Bilmen gerekirdi," dedi Declan. "Onun oğlunu seviyorsun."

İlk başta, başka birini düşünüyor olmalı diye düşündüm. Çünkü Cartier'nin annesi ölmüştü. "Lîle Morgane ilk ayaklanma sırasında Leydi Kavanagh ve Leydi MacQuinn ile birlikte öldü."

Yüz ifademi izledi, alnımı kırıştıran çizgileri okudu.

"O gün, o ilk ayaklanmada on bir yaşındaydım," dedi. "Babam savaş sırasında Lîle Morgane'in elini kesti ve sonra onu taht odasına sürükledi, orada tahtının ayakucunda başını kesecekti. Ama ben buna dayanamadım. Onu öldürmesine, hayatımdaki tek iyi şeyi yok etmesine dayanamadım. İsyan etmiş olması, hepimize ihanet etmiş olması umurumda değildi. Kendimi onun üzerine attım ve yaşamasına izin vermesi için babama yalvardım."

Titriyordum, sözlerinin ağırlığı üzerime çökmüştü. Hasta olacaktım. . .

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Fısıldadım.

"Çünkü Aodhan Morgane'in annesi ölmedi. O yaşıyor.

Bunca zamandır *benim* merhametim sayesinde hayattaydı, Tanrım." Sanki beni buna inandırabilecekmiş gibi beni sarstı.

Ama sonra düşündüm... Ya doğruyu söylüyorsa? Ya Lîle Morgane yaşıyorsa? Ya bunca zamandır yaşıyorsa?

Cartier. Bunu, annesini düşünmek bile beni çözdü. "Yalan söylüyorsun.

Yalan söylüyorsun," diye bağırdım, gözlerim yaşarmıştı.

"Bu yüzden babam beni Lîle'den sürükleyerek çıkardı," diye devam etti Declan, meydan okumamı görmezden gelerek. "Ve bana, yaşamasına izin verirse onu zincire vurmam gerektiğini söyledi. Onu susturmak zorundaydım, yoksa gerçek bir yangın gibi yayılacak ve Morganlar yeniden ayaklanacaktı. Onu zindana gönderdi ve dilini kesti, bir başka adil kadının da kafasını kesti-

başlı kadını onun yerine koydu. Kane Morgane, o yaşlı aptal, başaktaki sarı saçı gördü ve onun Lîle olduğunu sandı."

Yalan söylüyorsun, yalan söylüyorsun, yalan söylüyorsun.

Tutunabileceğim tek iki kelime onlardı. İnanabileceğim tek kelimeler.

Declan bana gülümsedi ve sonun yaklaştığını anladım. Bunun bir sonu olmalıydı.

"Sen ve Lîle birbirinize benziyorsunuz. İkiniz de aileme karşı isyan ettiniz.

İkiniz de Aodhan'ı seviyorsunuz. İkiniz de benden korkmamak için çok çabalyorsunuz." Göğsümdeki hıçkırığı tutmak için mücadele ederek inledim.

Kılıcına üfledi, deri ceketinin üzerine silmeden önce çeliğin buğulanmasına izin verdi. "Seni öldürmeyeceğim, Brienna. Çünkü her şeye rağmen Aodhan'ın sana sahip olmasını istiyorum. Ama yüzüne baktığında, sende annesini göreceksin. Onu nerede bulacağını bilecek."

Çenemi tuttuğunda, ne yapmak üzere olduğunu anladığımda çığlık attım. Bıçağının alnımı, sağ şakağımın üstündeki saç çizgisini kestiğini hissettim. Çeliği yavaşça aşağı, aşağı, çeneme doğru sürüklediğini ve yanağımı açtığını hissettim. Gözümü kıl payı kurtardı. Ama artık yapamazdım

Çünkü kan yüzüme hücum ediyordu ve acı derimin altında hapsolmuş bir ateşe dönüşmüştü, çılgınca atan nabzımla birlikte yanıyor, yanıyor, yanıyordu. Sonu neredeydi? Bunun bir sonu olmalıydı. . . .

"Ah, çok güzel bir kızdın, değil mi? Yazık oldu."

Başımı eğdim, kanımın kırılmış saçlarıma düzenli olarak damlamasını izledim.

Declan konuşuyordu ama ses sanki yüzlerce yıla yayılıyormuş gibi soluklaşıyordu.

Kulaklarım patladı. Ayak parmaklarımla üzerinde dengede durmaya çalışarak bocaladım ve sonra yüzümde yine kabarcıklı bir acı hissettim. Sanki yumruk yemiş gibiydim. Ama Declan bana dokunmamıştı; görüşümün bulanıklığı içinde, bıçağındaki kanı silip kınına sokmasını ve geri çekilip bana bakmasını izledim.

Bakışlarıyla karşılaştım, nefesim kesildi, tekrar hissettiğimde boğazım düğümlendi, acı o kadar dayanılmazdı ki çığlık attım.

Declan kaşlarını çatarak bana baktı, verdiğim tepki karşısında kafası karışmıştı ve sonra geçmişten gelen, yabancı, uzak bir ses duyuldu.

"Taşı nereye sakladın?"

Yine kıymık gibi bir acı, ama bu sefer kolumda. Biri kolumu kırıyordu. Göremediğim biri.

"Bize taşı nereye sakladığını söyle, Allenach."

Daha fazla acı, sırtımdan yukarı tırmanıyordu ve ne olduğunu anlayarak hırıltılı bir nefes aldım.

Tristan'ın hafızasına geçiş yapıyordum.

Üstesinden geldiğim için teslim oldum, bir işkence odasından diğerine geçtim.

Bedenim Tristan'ın bedeni oldu ve dünyayı onun gözlerinden gördüm, teninin bir tül gibi benimkinin üzerinde dalgalanmasına izin verdim.

"Nerede Allenach?" diye sordu uzun boylu ve güçlü yapılı genç bir adam. Tristan'ın önünde duruyordu, yeşil çiftetellisine kan sıçramıştı, yeşil çiftetellinin kalbinin üzerinde bir vaşak vardı.

Lannon.

"Diğer kolunu da kırmamı ister misin?"

Tristan inledi. Sadece tek gözüyle görebiliyordu ve ağzı kanla dolmuştu. Başparmakları kesilmişti ve sağ kolu kırılmıştı. Kaburgalarının yarısının da parçalandığından emindi.

"Konuş, Allenach," diye bağırdı Lannon prensi, gözle görülür bir şekilde sinirlenmişti.

Ne zamandır ona işkence ediyordu? "Konuş, yoksa bu çok, çok daha kötü olacak."

Bu kadar uzun süre böyle bir sırrı sakladığını, Lannon kralı ve oğullarının Tristan Allenach'ın Eventide Taşı'nın nerede saklı olduğunu bildiğini ancak şimdi öğrendiklerini düşünerek kıkırdadı.

"Korkuyorsun, değil mi delikanlı?" Tristan kan ve birkaç diş tükürerek konuşmaya çalıştı. "Taşın yüzeye çıkmasından ve saltanatının daha başlamadan sona ermesinden korkuyorsun."

Lannon Prensi'nin yüzü öfkeyle buruştu ve Tristan'a dişleri dökülene kadar bir yumruk daha attı.

"Yeter, Fergus," dedi ikinci Lannon oğlu gölgelerin arasından. "Yaşlı ustayı konuşmadan önce öldüreceksin."

"Benimle alay ediyor, Patrick!" Fergus Lannon çığlık attı.

"Babam için hangisi daha önemli? Senin gururun mu, yoksa taşın yeri mi?"

Fergus yumruklarını sıkı.

Patrick ayağa kalktı ve yaklaştı. Varis kadar yapılı ya da güçlü değildi ama Tristan'ın bulanık bakışlarıyla buluşmak için çömeldiğinde gözlerinde karanlık, huzur bir parıltı vardı.

"Artık yaşlı bir adam olduğumu biliyorum," dedi Patrick. "Burada senin için hiçbir şey kalmadı. Bolluktan payını aldın, karın öleli çok oldu ve çocukların senden miraslarını alabilmek için senin ölümünü bekliyorlar." Başını yana eğerek durakladı. "Her neyse, bunu neden yaptın? Taşı saklamak istemenin sebebi neydi?"

Ah, böyle bir sorunun basit bir cevabı yoktu. Bir zamanlar Tristan bunu insanların iyiliği için, büyüleri bir savaşın yıkımını önlemek için yaptığına inanıyordu. Ama bugünlerde, gerçekten bilmiyordu. Belki de Kavanagh'lara ve kullanabildikleri büyüye içerlemişti. Belki de Kavanagh efsaneleri doğruysa, böylesine cesur bir eylemin yapılması yapılamayacağını görmek için bunu yapmak istemişti. Büyülerinin taş olmadan gerçekten ölüp ölmeyeceğini görmek için.

Gülümsedi. "Biliyorum, sana söyleyeceğimi düşünüyorsun. Eğer bütün kemiklerimi kırarsan taşı nereye sakladığımı söyleyeceğimi sanıyorsun. Beni kırdınız sayılır. Yaklaşın çocuklar. Yaklaşın ki size söyleyebileyim."

Prens Fergus hemen eğildi ama daha akıllı olan Patrick kardeşinin koluna girerek onu geri çekti.

"Bize buradan anlatabilirsin, Allenach," dedi.

Tristan kıkırdadı, kanında boğuldu. "Varis sen olmalısın, delikanlı. Fergus değil."

Fergus eline bir sopa aldı ve Patrick onu durduramadan Tristan'ın diğer kolunu kırdı.

Acı Tristan'ın nefesini kesti, kalbinin göğsünün derinliklerinde çatlamasına neden oldu. Ama dişlerini sıktı ve bilincini kaybetmemek için kendini zorladı, çünkü bu Lannon pisliklerine söylemesi gereken bir şey daha vardı.

"Taşın nerede olduğunu bilen tek kişi ben değilim," dedi nefes almakta zorlanarak.

"O zaman bu diğer adam kim ve nerede?" Fergus sordu. Tristan gülümsedi. "O bir erkek değil."

Fergus hareketsizleşti, şok olmuştu. Ama Patrick hiç şaşırmadan kıkırdadı.

"Nerede bu kadın Allenach? Söyle bize, h e m onun hem de senin yaşamana izin verelim."

Tristan başını son bir haftadır yaşadığı hücrenin taş duvarına yasladı. Görme yetisi kaybolmak üzereydi ve son nefesini almak için mücadele etti.

"Senin için talihsizlik. . . ." Son sözlerini söylemek için son bir kez Lannon çocuklarına bakmak üzere çenesini indirdi. "Çünkü o henüz doğmadı."

YİRMİ SEKİZ

GÜNEY KULESİ

Lerah Kalesi Yolunda, Lord MacQuinn'in Toprakları Cartier

Şafak söktüğünde Luc ve Sean'la birlikte arabanın arkasına tırmandım. Yan yana uzandık, Neeve ve Betha'nın üzerimize keten ve yün yığınları yığmasını izledik. Sıkışık ve rahatsızdı ve önümüzde saatler vardı; şimdiden terlemeye başlamıştım, kalbim endişeli bir şekilde çarpıyordu. Zihnimi sakinleştirmek ve vücudumdaki gerginliği azaltmak için derin nefesler aldım.

Bu işe yarayacaktı. Görevimiz başarısız olmayacaktı.

Neeve ve Betha'nın sürücü koltuğuna oturmasını dinledim; araba gümürdeyerek ilerlemeye başladı. Jourdain, Isolde ve MacQuinn savaşçılarından oluşan küçük bir kuvvet bizi güvenli bir mesafeden takip edecekti.

Leydi Grainne de güçlerini toplamak için iki gün önce yola çıkmıştı.

Akşam olduğunda hepimiz Lerah Kalesi'nde toplanacaktık.

Hiçbirimiz konuşmadık ama vagon sabah boyunca sarsılmaya ve çarpmaya devam ederken diğerlerinin nefeslerini duyabiliyordum. Sessizlik bana Neeve'in kim olduğu gerçeğini düşünmek için zaman verdi. Brienna'nın sözlerini, MacQuinn damadı için kaleme aldığı ve Neeve'in gözyaşları içinde bize getirdiği hikâyeyi tekrar gözden geçirdim.

Ve Allenach kızının ölmeyeceğini, yaralarını gururlu bir sancak olarak taşıyacağını anladığında, aniden çocuk kendisinden değilmiş gibi davrandı ve onu kendi çocukları gibi yetiştirmeleri için dokumacılara bıraktı.

Brienna'nın bir üvey kardeşi olduğuna inanamıyordum. Yine de Neeve'e baktığımda ikisi arasında benzerlikler görmeye başladım. Her iki kadın da annelerini tercih etmişti ve aynı gülümsemeye, aynı çene kesimine sahipti. Aynı durgun zarafetle yürüyorlardı.

Ve Sean . . . Sean anlatılanları okuduğunda neredeyse bayılacaktı. Çalkantılı bir ay içinde babasını ve erkek kardeşini kaybetmiş, lordluk unvanını kazanmış ve ardından iki kız kardeşi olduğunu öğrenmişti. Neeve ile kucaklaştıklarında hemen ağlamaya başlamıştı.

Araba beklenmedik bir şekilde durduğunda saat öğleye geliyordu. Yanımda duran Luc'a baktım. Gözleri büyüdü, alnında boncuk boncuk terler belirdi. İkimiz de Betha'nın arabayı neden durdurduğunu öğrenmek için bekledik. . .

"Bu da ne?" diye alay etti bir erkek sesi.

"Biz MacQuinn dokumacılarıyız," dedi Betha sakince. "Leydi Halloran için bir teslimatımız var."

Başka bir adam konuştu. Ne dediğini anlayamadım ama iyi bir şey olmadığını biliyordum.

"Neden vagonu aramak zorundasınız?" Neeve, sesi kumaşları keserek, adamın bizi uyarmak için söylediklerini açıkça tekrarlayarak konuştu. "Her ay yün ve keten teslim ediyoruz."

Elim yavaşça belime, dirseğimin kınında olduğu yere gitti. Luc ve Sean'a da aynısını yapmaları için başımla işaret ettim.

Botların çıtırtısının yaklaştığını duyabiliyordum. Tam üstümde şimşekler çakmaya başladı; bir güneş ışığı yüzümü buldu. Halloran muhafızı beni görmeden ileri atıldım, dirkim doğrudan boğazına gitti. Geriye doğru düştü, küfrediyordu ama Luc ve Sean diğer muhafızla yüzleşirken ben onu yakalamış ve yere yatırmıştım.

Sadece iki kişilerdi ve etrafımızdaki yol boştu ama kollarımdaki tüyler diken diken oldu; kendimi savunmasız hissettim.

"Çabuk ol," dedim. "Arabayı ağaçların arasına sür Betha. Sean, Halloran atlarını al."

Halloran muhafızımı ormana doğru sürükledim, Luc da diğeriyle beni takip ediyordu.

Ağaçlar tarafından korunduğumuzda, muhafızların ağzını bağladık ve onlarla ne yapacağımızı merak ettik.

Ama sonra düşündüm... ikimiz zırhlarını giyip atlarına binebilecekken neden arabada saklanmak zorundayız?

Luc da aynı düşünceyi paylaşıyordu, çünkü bana yaklaştı ve "Lerah'a doğru sürmeliyiz" diye fısıldadı.

Ben cevap veremedim Sean iki muhafızı da bayıltmıştı. Zırhlarını çözmeye çalıştık ve sonra Luc ve ben

kendimizi giydirdik. Lacivert tuniklerimiz, sarı pelerinlerimiz ve göğsüne dağ keçisi kazınmış bronz zırhımızla tıpkı Halloranlara benziyorduk.

Muhafız miğferini başıma geçirirken kadınlara, "Luc ve ben size eşlik edeceğiz," diye mırıldandım. "Kalenin avlusuna varır varmaz Sean'ın fark edilmeden arabadan inmesine yardım edeceğiz."

Betha başını salladı, Neeve Sean'ı tekrar ketenin altına saklarken vagonun bankına geri tırmandı. Luc ve ben baygın muhafızları ağaçlara bağladık.

Maiyetimiz tekrar gün ışığına çıktı ve yolu altımıza aldı. Tüm bunlar dakikalar içinde çok çabuk olmuştu. Şimdi Betha'yı arabayı daha hızlı sürmesi için teşvik etmek istesem de, bu küçük gecikmenin lehimize işleyeceğini biliyordum.

Gün batımında Lerah Kalesi'nin demir asma köprüsüne ulaştık, hendeğin yuvarlak kulübesinin önünde durduğumuzda alacakaranlık etrafımızda koruyucu bir örtü gibiydi.

Tıpkı Sean'ın tarif ettiği gibiydi: zirvede, geniş bir hendekle korunan heybetli bir kale. Gözlerim dört kuleyi izledi, en sonunda güneydekinde, günbatımında yaldızlanmış olanda, Brienna'yı tutanda durdu.

Ve doğuda, Isolde, Jourdain ve kuvvetlerinin beklediği meyve bahçelerini görebiliyordum ve arkamdaki meşe, yosun ve nemli balçıktan oluşan ormanın kokusunu alabiliyordum. Leydi Grainne ve savaşçıların gölgelerin arasında saklandıklarını, izlediklerini ve beklediklerini bildiğimden, arkamdaki ormana bakma isteğime karşı koydum.

Bir muhafız, elinde meşaleyle yuvarlak avlunun eşiğinde belirdi ve bize baktı. Neeve ve Betha saçlarına şal takmışlardı ama içimde ani bir panik parlaması oldu.

Muhafız, kapı kulübesine işaret vererek yuvarlak kulübeye geri adım attı.

Asma köprünün indirilişini izledim, köprü tamamen indirilene kadar demir zincirler şingirdadı, önümüzde karanlık bir davetle uzandı. Betha dizginleri kırdı ve araba tahta ve demir üzerinde gümbürdeyerek ilerlemeye başladı. Luc ve ben de atlarımızı takip ettik.

Toynak sesleri çukurdan geliyor, su altımızda yıldız ışığıyla benekleniyor.

Umut etmeye cesaret edemedim. Henüz değil. Üzerimizde paslanmış dişler gibi asılı duran portcullis'i aştığımızda bile

Dev gibi. Orta koğuşun çimenlik alanını geçerken ya da kapının önünden geçerken bile. Betha arabayı iç koğuşa, meşalelerle aydınlatılmış geniş bir avluya g e t i r d i ğ i n d e bile henüz umutlanmamıştım.

Tıpkı Sean'ın tarif ettiği gibiydi. Önümdeki bahçeleri belli belirsiz görebiliyordum; sağımda bir yerdeki fırının maya kokusunu alabiliyordum. Büyük olasılıkla doğuda, uzaktaki bir demirhanenin gürültüsünü ve ahırlardan gelen at kişnemelerini duyabiliyordum. Etrafımızdaki duvarların yüksekliğini hissedebiliyordum; kemerli kapılarla oyulmuş kırmızı taş ve tirizli camlarla parıldayan küçük pencere yarıkları.

Luc'la bakiştık, ateş ışığında gözlerini zar zor seçebiliyordum.

Seyis atlarımızı almak için ahırdan çıkarken, önce o attan indi. Ahırlar arkamızda, güney kulesinin dibindeydi. Hapishane kulesi. Boynumu bükerek bir kez daha baktım ve değerlendirdim.

"Atınızı alacağım, efendim."

Eyerimden kaydım, dizlerim çarpmanın etkisiyle zonkluyordu ve atımı delikanlıya teslim ettim. Neeve çoktan arabadan aşağı atlamış, Sean'ın gizlice çıkabilmesi için kumaşların yerini değiştirmeye hazırlanıyordu. Ben de onun yanına gittim ve cıvatalardan birini tuttum. Sean sessizce kaldırım taşlarının üzerine düştü ve yüzünü gölgelemek için başına lacivert bir şal sardı.

"Güney kulesi tam burada, arkamızda," diye fısıldadım Neeve'e.

Omzumun üzerinden ona baktı, aniden bunun imkânsızlığını hissetti. Bir kuleye girecek ve sonra da bir mahkûmla kaçacaktı.

"Bunu yapabilir misin?" Ben sordum.

"Evet," diye cevap verdi, neredeyse sert bir sesle.

"Çabuk, bir cıvata alın ve buraya yürüyelim," diye araya girdi Sean. O ve Betha'nın kollarında zaten bir yün demeti vardı. Neeve ve ben de ketenleri almak için acele ettik ve Sean'ı ahırların hemen kenarındaki açık bir kemere kadar takip ettik.

Bizi güney kulesinden doğu kulesine uzanan bir koridora götürdü, fener ışıkları demir apliklerinde tışıyordu. Kalenin diğer tarafına, batı-kuzey yönüne doğru ilerlemem gerekiyordu.

koridorlar. Yine de Sean ve Luc kapıya doğru yola çıktıklarında Neeve ve Betha'yı terk edemeyeceğimi anladım.

"Gitmelisiniz lordum," diye fısıldadı Neeve.

"En azından kuleye girmene yardım edeyim," diye cevap verdim.

Neeve itiraz edecekmiş gibi görünüyordu. "Acele edin, biri geliyor."

En yakın kapıya yöneldik ve fırının arka kapısından içeri girdik. İlk başta çok büyük bir hata yaptığımızı, umzn de kendimizi ifşa edeceğimizi düşünerek irkildim. Ama şans eseri boş bir odayla karşılaşmıştık. Un serpilmiş uzun bir masa, ısıtılmış bir taşın üzerinde yükselen somunlar, toprak kaplardan oluşan raflar ve un çuvalları vardı. Bitişik odada fırıncıların kahkahalarını duymama rağmen burada kimse yoktu.

Fırından yeni çıkmış ve tereyağlanmış bir tepsi dolusu ekmek vardı. arşafımı yere bıraktım ve tahta bir sipere uzanarak üzerine üç ekmek koydum. Ayrıca küçük bir bal küpü ve birinin unuttuğu bira fincanını alıp ekmeklerin arasına yerleştirdim.

"Ne yapıyorsun sen?" Betha tısladı.

"Güven bana," dedim ve koridora açılan kapıyı açtım.

Betha oflayıp puflayarak yere düşen çamaşır bohamı aldı ve umz güneye doğru yürümeye başladık. Koridor sonunda ikiye ayrıldı, bir yarısı kıvrımlı bir merdiven boşluğunda yükseliyordu.

Yükselmeye başladım, kadınlar glgemdeydi, elimde kendiliğinden oluşan yemek tabağım tıkırdıyordu.

Sean'ın tarif ettiği gibi parapet yürüyüşüne açılan sahanlığa ulaştık. Kulenin kapısı yakınlarda bir yerde olmalıydı ve açık alana adım attım, hava aşağıdaki ahırların kokusunu taşıyordu. Ahır kokusu

g ü b r e bana bir zamanlar onun içinde nasıl saklandığımı, gübre yığınının hayatımı nasıl kurtardığını düşündürdü. Pis kokuyu takip ederek korkuluğun kenarına d o ğ r u yürüdüm ve gübre yığınının orta koğuşta, duvarların arasındaki zeminde buldum.

"Eğer bu duvardan atlaman gerekiyorsa," dedim Neeve'e. "Şunu hedefle."

Neeve başıyla onayladı. "Ve işte kapı." Demir kafesli bir kapının duvara kazınmış olduğu, gölgelerle örtülü kuleyi işaret etti. Korunmuyordu, bu beni şaşırttı. Ta ki korkuluk boyunca yürüyen bir devriye olduğunu ve bize rastlamak üzere olduğunu görene kadar.

"Tanrılar merhamet etsin," diye mırıldandı Betha ve ben onun bize yaklaşan muhafızdan bahsettiğini düşündüm, ta ki gevşek çakıl taşlarının damladığını duyana kadar.

Kuleye baktığımda Keela Lannon'dan başkasının duvara tırmanmadığını gördüm. Taşların arasındaki harcı çatlatmış bir sarmaşığı takip ediyor, mazgallardan hapisane kulesinin duvarındaki tek pencereye doğru sürünüyordu. Ve o anda Keela'nın Brienna'ya gidiyor olması gerektiğini, Keela'nın bizim takip etmemiz için bir işaret olduğunu anladım.

Neeve'e, "Bu senin giriş yolun," dedim. "Acele et ve onu takip et."

Neeve tereddüt etmedi. Çarşafını korkuluğun kenarından aşağıya, çamur yığına fırlattı ve Keela'nın yolunu takip etmek için acele etti.

Şok olmuş gibi bir ses çıkaran Betha oldu.

"Buna tırmanamayacağım," dedi dokumacı, Neeve'in ilk ayağını basmak için verdiği mücadeleyi izlerken kızarmış yüzü soldu.

"Hayır, o halde dikkat dağıtmak için burada bekliyor olmalısınız," dedim ve bir yandan ketenini ve yününü alırken bir yandan da ona yemek tepsisini uzattım.

Tıpkı Neeve'in yaptığı gibi kumaşları aşağıdaki pislik yığına bıraktım ve sonra Betha'nın akşam yemeğiyle birlikte muhafızlara doğru yürümeye razı olmasını izledim. Sonra da Neeve'in tırmanmaya devam etmesini izleyerek gölgede kaldım. Keela bizim burada olduğumuzdan, onu takip ettiğimizden habersiz pencerenin içinde gözden kaybolmuştu bile.

Neeve kendini kule koridoruna atmak için çırpınarak taş kanada ulaşana kadar bekledim. Bana el sallarken ay gibi solgun yüzünü görene kadar pencere onu yutmuş gibiydi.

Ancak o zaman umutlandım, harekete geçtim.

Güney koridorunu takip ederek kalenin batı çeyreğine ulaştım. Asma köprüünün indirilişinin tanıdık ınlamasını duyduğumda koşmaya başladım, botlarım taşlara çarparak gölgelerin arasından geçiyordu. İlk alarm çığlıklarını duyabiliyordum ve asma köprüyü görebildiğim en yakın pencereden dışarı bakacak kadar durdum.

Asma köprü tamamen aşağı inmişti ve Grainne ile kuvvetleri geliyordu, ay ışığı elik göğüs zırhlarına vuruyor, yıldızlar kılıçlarına takılıyordu. Sessizdiler; köprüden sürünerek g e  e n bir yılan gibi tek vücut halinde hareket ediyorlardı.

Batı kulesine tam da kapıdan çığlıklar yükselmeye başladığı sırada ulaştım. Bunu taşlarda hissedebiliyordum; şok, saldırının yarattığı sarsıntı.

Kılıcımı çektim ve Declan Lannon'u aramak için kulenin merdivenlerini çıkmaya başladım.

YİRMİ DOKUZ

HIZLI TUTUNMAK

Leydi Halloran'ın Bölgesi, Lerah Brienna

Kalesi

"Hanımefendi? Bayan Brienna, uyanın. Lütfen, lütfen uyanın."

Küçük, titrete bir sestir, avuçlarımla içine almak, bağırlarıma basmak, bir güle dönüşmesini izlemek istiyordum. Korkmuş bir kızın sesiydi, sözleri fırtınayı dağıtan güneş ışığı gibiydi.

"Onu görmek istiyorum, Keela. *Keela!*"

Öfkeli, hararetle bir yanıt, kararlı ve cesur bir çocuğun sesi, sözleri bir nehre düşen yağmur gibi.

"Hayır, Ewan. Sakın bakma. Orada kal.

Orada kal." "O benim leydim ve ne istersem

yapabilirim."

Botların sürtünmesini duyabiliyordum, sonra sessizlik, karanlık, acı verici bir sessizlik, içinde boğulacak bir boşluk. Çocuk ağlamaya başladı, ağlamaya, ağlamaya. . . .

"Şşşt, seni duyacaklar, Ewan. Sana bakmamamı söyledim!" Ama sonra o da ağladı.

"Onu öldürdü! Onu öldürdü!" diye inledi çocuk, sesi öfkeyle bulanıklaşmıştı.

"Hayır, kardeşim. O yaşıyor. Baba dönmeden onu aşağı indirmeliyiz. Onu saklamalıyız."

"Ama nereye? Saklanacak hiçbir yer yok!"

"Ben anahtarları alayım, sen de onu saklayacak bir yer bul."

Sesleri dağıldı ve duyabildiğim tek şey bir uğultu, bir hırıltı, alacakaranlıkta erimek isteyen bir şeyin sesiydi.

Gözlerimi açtığımda, bunun nefesimin sesi olduğunu fark ettim, sık ve güçlükle.

Hâlâ bileklerimden, artık hissedemediğim kollarımdan asılıyordum.

Tristan'ı düşündüm, bana aktardığı o son anı hala kalbimde yankılanıyor, acımız yüzyıllar boyunca birbirine bağlanıyordu. O inanmıştı

Son Kavanagh prensesinin onun üzerine kurduğu laneti -onun soyundan bir kızın doğacağını ve anılarını çalacağını; onun kanından geleceğimi, onun yanlışlarını düzelteceğimi biliyordu.

Ayak parmaklarım yeri sıyırdı. Bir yığın saç. Kimin saçıydı bu? Çok güzeldi, asla böyle kesmemeliydiler.

Ve sonra kan. Kanın izini tersten takip ettim, yerden bacağıma, üstüme ve köprücük kemiğimin çukurunda kuruduğu yere kadar.

Benim kanımdı. Benim kanım.

Kollarımı hissetmek için çaresizce yer değıştirdim ama sadece yüzümün yan tarafına değdi.

Ve hatırladım. Bir bıçağın acısı. Declan'ın yarama yerleştirdiği kelimeler. *Her şeye rağmen Aodhan'ın sana sahip olmasını istiyorum. Ama yüzüne baktığında, sende annesini görecek. Onu nerede bulacağını bilecek.*

Nefes nefese kaldım, zincirlerin içinde çırpındım, yüzümdeki acı acı yıldızların geri dönmesine neden olana kadar, sanki takımyıldızlarla dolu bir gökyüzünün altında dönüyormuşum gibi, bulanık ve başım dönüyordu. Tekrar o karanlık sisi, bilinçsiz varoluş halini istiyordum.

Líle Morgane öldü. Bana yalan söylüyor. O yaşıyor olamaz. . . .

Yine de tek düşünebildiğim Líle Morgane idi. Ne

kadar zaman geçtiğinden emin olamadan dalıp

gitmiştim.

Demir kapının gıcırdayarak açıldığını duyduğumda irkildim ve yüzümü bir kez daha çarptım. Acı kemiklerime kadar yayıldı ve öksürerek elbisemin ön kısmına doğru öğürdüm.

Declan'ın tehditkâr kahkahasını duymayı, beni nerede sakatlayacağına karar verirken ellerinin sertliğini hissetmeyi bekledim. Ama narin bir şey tarafından kuşatıldım. Birinin beni nazikçe, sevgiyle hizaladığını hissettim. Eller kollarımda ilerledi ve kancayı buldu.

"Buradayım, kardeşim."

Gözlerimi açtım. *Neeve*. Neeve beni sabit tutmak için bedenini bedenime bastırılmış, elleri beni serbest bırakmaya çalışıyordu. Yüzünden yaşlar akıyordu ama bana gülümsedi.

Rüya görüyor olmam gerektiğini biliyordum.

"Neeve?" Mırıldandım. "Seni daha önce hiç rüyamda görmemiştim." "Rüya görmüyorsun, kardeşim."

Sonunda prangalarımı kancadan çözdü. Yere yığıldım, onun içine düştüm ve sonra Keela vardı, kolları ikimizi de sarmıştı.

Daire şeklinde durduk, Neeve ve Keela ağırlığımı taşıyordu.

Neeve'in bana ne dediğini ancak o zaman fark ettim.

Kardeşim.

"Kim söyledi sana?" Keela ayak bileklerimdeki zincirleri çözmek için diz çöktüğünde homurdandım.

"Eve gider gitmez sana anlatacağım," diye söz verdi Neeve. "Benimle yürüyebilir misin?" Parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve hafifçe çekti. Bir adım atmak için mücadele ettim.

"Sanırım onu saklamamız gerekiyor," dedi Keela endişeyle. "Babam bir şeylerin ters gittiğini biliyor. Onu aramaya gelecektir."

"Zamanımız yok. Kaçmamız gerek," dedi Neeve. "Brienna, beni takip edebilir misin?"

Yüzümdeki yarayı hissetmek için elimi kaldırmaya çalıştım. Neeve parmaklarımı çabucak yakaladı.

"Yüzüm, Neeve," diye fısıldadım. Konuşmak zordu, çünkü her kelime yanağımı çekiştiriyordu. "Ne kadar kötü-?"

"Leydi Isolde'un iyileştiremeyeceği hiçbir şey yoktur," diye sertçe karşılık verdi Neeve. Ama ben gördüm: gözlerindeki dehşeti, üzüntüyü ve öfkeyi.

"Kardeşim," dedi Neeve, çaresizliğini hissederek. Beni kendine yaklaştırdı.

"Kardeşim, benimle gelmelisin. Leydi Isolde seni eve götürmek için meyve bahçesinin ötesinde bekliyor. Seni ona götüreceğim."

"Isolde?"

"Evet. Hazır mısın?"

Başımı salladım, elini sıkıca tuttum.

Neeve, "Keela, diğer elini tut," diye işaret etti ve Keela'nın küçük, soğuk parmaklarının benimkilerle örüldüğünü hissettim. "Bana sıkıca tutun, Brienna."

Beni hücreden çıkarıp koridora çekmelerine izin verdim. Başım dönüyordu; duvarlar sanki daralmaya, üzerimize kapanmaya başlıyor gibiydi, sanki bir ejderha gibi tırmanan, nefes alıp veren canlı bir yaratık gibiydiler.

Etrafımızda dönüp durduk, dar bir daire çizerek aşağı indik.

Uzaktan bir çığlık duyabiliyordum. Ve sonra bağırışlar daha acil ve daha yüksek sesle büyüdü, acı sesleri.

"Pencereden çıkabileceğimizi sanmıyorum," dedi Neeve, nefesi kesilmiş bir halde merdivenlerde durarak. "Kapıdan yürüyerek çıkmamız gerekecek."

"Ama biri bizi görebilir," diye fısıldadı Keela.

Sessizdik, duvarların ötesinde cereyan eden savaşın seslerini dinliyorduk.

"Sanırım dışarı çıkmamız için yeterince kargaşa var," diye devam etti Neeve. "Anahtarları bana verebilir misin, Keela?"

"Neler oluyor?" Keela anahtar halkasını uzatırken sesi titreyerek sordu. "Bir savaş mı olmak üzere? Peki ya kardeşim? I

nerede olduğunu bilmiyorum. Onu saklamak için benimle odalarımızda buluşması gerekiyordu."

"Lord Aodhan onu bulacaktır," diye yanıtladı Neeve. "Buradan çıkmamız gerek."

Bir anlık işkenceli sessizlikten sonra, beni de kendisiyle birlikte çekti ve ben de hâlâ her ikisinin ellerine bağlı olan Keela'yı çektim. İnişimize devam ettik, bacaklarım titriyordu. Ateşin yüzüme ve boynuma sıcak tüyler fırçaladığını hissettim. Neeve'i çekiştirirken dişlerim takırdıyordu.

"Neeve, ben Koşabileceğimi sanmıyorum."

"Neredeyse vardık," dedi Neeve, beni daha hızlı çekerek.

Kulenin fuayesine ulaştık, sadelikten oluşan bir odaydı. Duvarda Halloran mührü, bu sıkıcı yerdeki tek renk, bir masa ve bir sandalye vardı. Burada görevli olması gereken muhafız gitmişti ama yarısı yenmiş akşam yemeği hâlâ tabağındaydı.

"Dinleyin, planımız şu," dedi Neeve, Keela ve beni yanına çekerek. "Parapetin merdivenlerinden orta koğuşa ineceğiz. Bu bizi savaşın şiddetinden uzak tutacak.

Duvar boyunca doğu kulesine, demir ocaklarının olduğu yere doğru

koşacağız. Orada hendeğe girebileceğimiz küçük bir giriş olmalı."

Beline bağladığı şalı çözdü ve nazikçe başımın üzerine örttü. "Tek yapman gereken beni takip etmek, tamam mı kardeşim?"

Bunu yapacak gücüm olduğuna inanmasam da başımı salladım. "O

zaman gidelim."

Dönüp kapıya yaklaştı ve kilitleri açmak için uğraştı.

Sonunda kapıyı fırlatıp açtı ve bizi hemen bir gece havası ve siperde kavga eden iki adamın çarpışması karşıladı.

Bir an için üçümüz sadece eşikte durduk ve biri Halloran, diğeri Dermott olan savaşçıların kesip savuşturmalarını izledik. İşte o zaman neler olduğunu anladım: Leydi Grainne kaleye bir saldırı düzenlemişti.

Göğsümde böyle bir umut yeşerir yeşermez Halloran kılıcını Dermott'un göğsüne sapladı, neredeyse kabzasına kadar.

"Acele et," dedi Neeve, sanki yaklaşan ölüm onu uyandırmış gibi. Halloran bizi durduramadan beni peşinden sürükledi, korkuluk merdivenlerine ulaşmaya çalışırken kaos peşimizi bırakmıyordu. Gölgelelerin arasından kılıçlarını çekmiş bir Halloran sürüsü yükseliyordu. Bize doğru geliyorlardı ve Neeve aniden durarak Keela'nın sırtına çarpmasına neden oldu.

"Çabuk. Atlamalıyız," dedi kız kardeşim sert bir sesle ve duvara doğru geri çekildi.

Ciddi olamayacağını düşündüm. Bizi ölüme terk etmek üzereydi. Ama Halloran savaşçıları bir höyükten çıkan karıncalar gibi siperin üzerine yayılmışlardı; bizi fark ettiler, ikisi üzerimize hücum etti.

Onlar tarafından tekrar ele geçirilmektense atlamayı tercih ederdim. Neeve'le birlikte mazgalın kenarında dururken kalbim göğsümde gümbürdüyordu, Keela arkamızda direniyordu.

"Güven bana," dedi Neeve kıza. "Hep birlikte atlamalı ve aşağıdaki çamura nişan almalıyız."

Keela'yı yanıma çektim. Taş kesilmiş gibi görünüyordu ve ona gülümsemek istedim ama yüzümün uyuştüğünü fark ettim.

"Şimdi," diye nefes aldı Neeve ve üçümüz de sanki kanatlarını rüzgâra açmış yavru kuşlarmışız gibi zıpladık.

Düşüş sonsuz gibiydi; belime kadar gübrenin içine batana kadar karanlık yüzüme doğru uluyor gibiydi.

Yine de kız kardeşim nefes almam için bana bir an bile vermedi. Beni de peşinden sürükleyerek çamurdan çıkmaya çalışıyordu, ben de Keela'yı sürükledim.

"Duvarın gölgesinde kal," diye emretti ve ben de ona ayak uydurmak için çabaladım. Orta koğuşun çimenli kanalındaydık, ürkütücü derecede boş ve sessizdi, çatışmanın büyük kısmı holdingin kalbinde yaşanıyordu.

İç duvar sol omzumuza sürtünerek, çimleri takip ederek koştuk. Zor nefes alıyordum, ayaklarımı hissetmiyordum. Kız kardeşim beni sürükledi, ilerlememi sağladı, yoksa yere yığılırdım. Doğu kulesine ulaştık. Hapishane kulesinden çok daha yoğun görünüyordu.

Gölgede durduk, yukarıya baktık ve Halloran'ların siperde başımızın üzerinde sürünüyor gibi görünmesini dinledik.

"Neden hepsi burada?" Ani bir mide bulantısı dalgasıyla savaşıarak sordum.

"Çünkü burası zırhçı kulesi," diye yanıtladı Neeve. "Ve ben demirci sırası görmüyorum. Sanırım Sean yanılıyor. . . . Kalenin içinde, orta koğuştaki değil."

Bana ve Keela'ya döndü. "İkinizin de burada, gölgelerin arasında kalmanızı istiyorum," dedi Neeve. "Ben gidiyorum-"

Keela irkilerek bir çığlık attı. Dönüp ne olduğunu görecektim gücüm yoktu ama Neeve'in gözleri kısıldı, bakışlarını kaydırırken burun delikleri alevlendi. Botların çimenlere vuruşunu, zırh şingirtisini duydum, bize doğru yaklaşıyordu.

Saklanacak hiçbir yerimiz yoktu. Onlardan kaçmak zorundaydık ve ben kendimi zorlukla dik tutabiliyordum.

Titreyerek kendimi duvara yasladım. Görüşüm bulanıklaşmaya ve kararmaya başladı, ama Neeve elbisesinin altından bir dirsek çıkarırken bir ışık sütunu gibiydi. Bir zamanlar ona verdiğim dirk. Keela ve benim önümde durdu, elinde bıçak, bekliyordu.

Ama orta koğuştaki koşuşturanlar Halloran'lar değildi. Onlar

Dermott'lardı.

Neeve zırhın üzerindeki mührü benimle aynı anda fark etti ve çaresizce onlara seslendi. "Lütfen, dış duvarın ötesinde bir yol bulmamıza yardım edebilir misiniz?"

Dermott savaşçılarından biri yavaşladı, bizi içine aldı. Kim olduğumuzu bilip bilmediğini bilmiyorum ama kılıcıyla ileriye işaret etti.

"Kuzeye doğru ilerlemeye devam edin. Masumları dışarı çıkarmak için kuzey kapısını açtık."

Tek kelime etmeden Neeve ve Keela ellerimi tuttu. Ayağa kalkmak ve gözlerimi açık tutmak için mücadele ettim.

"Neeve, yapamam-"

"Evet, yapabilirsin, Brienna," diye emretti Neeve, teslim olmama fırsat vermeden. "Benimle kal." Beni peşinden sürükleyip Dermott'ları takip ederken tutuşu demir gibiydi. Gözlerimi zorla açtım. Savaşçılar zırhçı siperlerine çıkan merdivenleri kıvrıla kıvrıla çıktılar ve biz de çimlerin üzerinde ilerleyerek açık bir kapıya dair o zor umuda ulaşmaya çalıştık.

Ama bulduk, dış duvara oyulmuş küçük bir giriş.

Birkaç Dermott savaşçısı kapıyı ardına kadar açmıştı ama ortada köprü yoktu. Sadece hendek suyunun karanlık kucağı vardı.

Dermott'lardan biri bileklerimizde yarım ay olup olmadığını kontrol ettikten sonra, "Yüzerek karşıya geçmeniz gerekecek," dedi. Sonra gözleri yüzüme takıldı. "Yaralı o l m a s ı n a rağmen ... suyun içinde olmamalı."

Neeve'in öfkesi yüzüne yansırken hırladı: "O benim kız kardeşim ve onu iyileşmesi için kraliçeye götürüyorum. Bu yüzden kenara çekil."

Dermott sadece kaşlarını kaldırdı ama yoldan çekildi.

Ama şimdi bile buradayız. . suya bakarken üçümüz de tereddüt ettik. Sanki başka bir duvardan atlıyormuşuz gibi hissediyorduk ama bu sefer dibi göremiyorduk.

"Lord Aodhan'ın kardeşimi bulacağından emin misin?" Keela ellerini ovuşturarak sordu.

Neeve, sesinde bir çatlak olmasına rağmen, "Eminim," diye cevap verdi. "Önce ben atlayacağım, sonra da Keela Brienna'ya yardım edecek."

Kız kardeşim zarifçe suya girmeye çalıştı ama bir sıçramayla kaydı. Karanlığın onun sarı saçlarının üzerine kapanışını izledim; bir solukla su yüzeyine çıkışını izledim ve yüzümü suyun dışında tutmamın mümkün olmadığını biliyordum.

İçeri girmeye çalışmadım bile. Sıçradım ve suyun üzerimden akmasına izin verdim. Yanıt olarak yüzüm zonkladı ve yandı ve bir an için batıyor gibi göründüm, Neeve'e tekme atana kadar yüzeyi bulamadım. Beni yukarı çekerken elleri çok güçlüydü ve ben yarama dokunma dürtüsüyle savaşıarak nefes nefese kaldım ve **b o ğ u l d u m** .

Üçümüz yüzdük, su karanlık ve soğuktu. Sanki altımızda fersahlarca sır yatıyordu, derinliklerden hızla çıkıp ayak bileklerimizi ele g e ç i r e b i l e c e k sırlar. Çırpınırken Cartier'i düşündüm.

Yüzmek için. Neeve burada olduğunu, Ewan'ı bulmaya gittiğini söylemişti ama Cartier'yi düşündüğümde aklıma annesi geliyordu ve bu yüzden ikisini de zihnimden uzaklaştırmak zorunda kaldım. Declan'ın sözleri hâlâ üzerimdeydi, o kadar ağırdı ki beni hendeğin dibine çekebilirlerdi.

Diğer tarafa ulaştık ve sudan çıktık, parmaklarımız vıcık vıcık balçığa battı. Neeve ve Keela beni çimlere doğru sürüklediler, çünkü bunu kendi başıma yapamazdım. Yerde sürünürken inledim; tek istediğim uzanıp uyumaktı.

"Neredeyse vardık, Brienna," diye fısıldadı Neeve. "Bana sıkıca tutun, kardeşim."

Yere yığılmama fırsat vermeden beni tekrar ayağa kaldırdı, ayaklarımın üzerinde sallanıyordum. Çimenler yerini bir tepeye bırakana kadar birlikte koştuk. Gücümün son damlalarını buldum, bir ayağımı diğerinin önüne koymaya devam etmek için kendimi zorladım, sona ulaşmak için kendimi zorladım. Arkamdaki kalede kaynayan kaosu ve öfkeyi artık duyamayana, yıldızlar ağaç dallarının arkasına saklanana ve üzerime sinen pis koku kaybolana kadar koştuk.

Bir meyve bahçesinin tatlılığı. Nefesimiz kesilene ve ciğerlerimiz kabarana kadar, ateşim eklemlerime yerleşene ve attığım her adım sırtıma keskin bir ağrı gönderene kadar koştuk.

Neeve, Keela ve ben sanki yıllarca koşmuşuz gibi hissettik.

Onu uzaktan gördüğümde neredeyse yere yığılıyordum, daha fazla ilerlemeyi reddediyordum, kız kardeşimin uzanıp uyumama izin vermesi için ısrar ediyordum.

Bir tarlada duruyordu, ay ışığı zırhını aydınlatıyordu. Ve beni beklediğini biliyordum. Beni eve götürmek için bekliyordu.

Neeve ve Keela yavaşça parmaklarımı bıraktılar, gerçek olup olmadıklarını bile merak edene kadar kayboldular.

Ben ona doğru koşarken Jourdain de bana doğru koştu.

Henüz yüzümü görmemişti, diye düşündüm beni kucaklarken, kolları kırılmaz bir zincir gibi üzerime geliyor, beni ayakta tutuyordu.

"Sana sahibim," diye fısıldadı babam ve kırılmış saçlarımı okşarken ağladığını biliyordum. "Artık sana sahibim."

Neden bu kadar kötü kanadığımı görmek için çenemi nazikçe tuttuğunda, sarsıldım. Onunla mücadele ettim, kollarından kurtulmak ve kendimi saklamak için çırpındım.

"Hayır, hayır," diye nefes nefese kaldım, beni sevgiyle tutmasına rağmen mücadele ediyordum. Bana bakmasını istemiyordum.

"Ne oldu? Yaralı mı?" Başka bir ses, tanımadığım bir ses.

"Brienna, Brienna, her şey yolunda," diye fısıldadı Jourdain, hâlâ beni sakinleştirmeye çalışıyordu, ben ondan uzaklaşırken parmakları yanlışlıkla yarama değdi.

Acı, zihnimde patlayan bir yıldız gibiydi. Dizlerimin üzerine çöktüm ve
k u s t u m .

"Kraliçeyi bulun!"

"Yaralı nerede?" "Arabayı

çağırın. Çabuk!"

Akbabalar gibi etrafımda dolaşan kelimeleri duyabiliyordum. Birkaç adım süründüm ve sonra kendimi çimlere indirmeye çalıştım. Ama Jourdain oradaydı, önümde diz çökmüştü. Yüzümü ay ışığına, onun bakışlarına doğru eğmekten, çenemden kan damlamasına izin vermekten başka çarem yoktu.

Yaramın ciddiyetini içine çekmesini izledim.

Ve o bir şey söyleyemeden, öfkesi onu yiyip bitiremeden, son gücümü kullanarak uzandım, kolunu tuttum ve ona doğrudan bir emir verdim.

"Baba . . . Baba, beni eve götür."

[OTUZ](#)

[NEREDESİN, DECLAN?](#)

Leydi Halloran'ın Bölgesi, Lerah Cartier Kalesi

Bu Declan Lannon'ı son kez avlayışım olacaktı.

Bu sözü dişlerimin arasında sıkarak batı kulesine çıktım. Karşıma çıkan her kapıyı açtım; çoğu kilitli değildi ve ellerimin altında kolayca açıldı. Ve onun bu batı kulesinde bir yerde olması gerektiğini biliyordum, çünkü açtığım her oda karanlıktı ama döşenmişti, misafir odaları tozdan korunmak için çarşaflarla örtülüydü.

Yukarı tırmandıkça daha da endişeleniyor, arıyor, arıyordum. Şimdiye kadar, iç koğuştaki yaygara, kule taşıyla çevrili olsa bile belirgindi.

Declan bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmalı ve kaçacağını tahmin etmişim.

Tek tesellim, bu kuleden aşağıya inmenin tek bir yolu olmasıydı ve ben de merdiven merdiven iniyordum. Sonunda Declan ve ben birbirimize rastlayacaktık.

Neredesin, Declan?

Sonunda aydınlık bir odayı ortaya çıkaran bir kapı açtım. Bir kütüphane. Mekânı aydınlatmak için bir dizi mum vardı ve masalardan birine yayılmış kitapları görebiliyordum, yakınlarda bir tabak çörek vardı.

Az önce buraya biri gelmişti, bunu hissedebiliyordum ve bu kişinin Ewan olup olmadığını merak ediyordum. Tam odanın derinliklerine doğru adım atacaktım ki, tepemde bir takırtı duydum. Bir kapı çarpıldı. Uzaktan gelen seslerin mırıltısı.

O olduğunu biliyordum. Merdivenlerin kıvrımlarını takip ederek, karanlıkta ve meşale ışığında adımlayarak, nefesim kesilmiş bir halde, ses çıkarmadan yükselmeye devam ettim. İçindeki yanmayı hissedebiliyordum.

Bacaklarım, kaslarım gerildi ve yoruldu ama yine de derin nefesler alarak kendimi sakin ve zinde tuttum.

O gücünün avantajına sahip olacaktı, ama ben de sürprizin avantajına sahip olacaktım.

Sesler giderek yükseliyordu. Neredeyse onlara ulaşmıştım. Bir kapı daha açıldı ve çarptı, taşlarda bir ürperti.

Bir sahanlığa ulaştım. Daireseldi, zemini ateş ışığında parlayan bir mozaikle kaplanmıştı. Üç kemerli kapı vardı, hepsi kapalıydı ama acil seslerin uğultusunu duyabiliyordum. Hangisinin arkasında saklanıyordu?

Soldakine doğru ilerledim, ortadaki kapı beklenmedik bir şekilde açıldığında yolu yarılamıştım.

Declan beni gördü ve gözlerini bana dikerek durdu.

Tabii ki beni tanımadı. Halloran zırhı giyiyordum ve başımda hâlâ miğfer vardı.

Prens bana "Ne istiyorsun?" diye bağırdı. "Eşlikçim nerede?"

Yavaşça, miğferimi çıkarmak için elimi kaldırdım. Yüzümü açtım, pirinç miğferin yere düşmesine izin verdim, aramızda boş bir şangırtı oldu.

Ve Declan bana sadece bakabildi, sanki mozağin parıltısından yeni yükselmişim, sanki kendimi burada hayal etmişim gibi.

Yaşadığı şoku atlattı ve kıkırdadı. "Ah, Aodhan. Sonunda beni yakaladın."

Ona bir adım daha yaklaştım, bakışlarım onunkilere kilitlendi. Yanağındaki seğirmeyi, vücudundaki hafif kaymayı gördüm. Kaçmak üzereydi.

"Sadece an meselesiydi," dedim ona doğru bir adım daha atarak. "Arkanda bıraktığın pis kokunun izini takip etmek zorundaydım." Ve burada durdum, çünkü benden kaçmadan önce bunu ona söylemem gerekiyordu. "Vücudundaki her kemiği kırmak istiyorum Declan Lannon. Ama kırmayacağım çünkü ben senden çok daha fazlasıyım. Ama şunu bil: Kılıcımın kalbini deldiğimde, bunu kız kardeşim için yapıyorum. Annem için yapıyorum. Morganlar için yapıyorum."

Declan gülümsedi. "O gece gerçekten ne olduğunu bilmek ister misin, Aodhan? Kız kardeşinin öldüğü gece?"

Onu dinleme, diye öfkeleni ruhum ama yine de ayakta durmaya devam ettim, devam etmesini bekledim.

"Evet, babam bana bir emir verdi," dedi Declan, sesi alçalıp boğuklaşarak. "Ellerinden başlayarak kız kardeşinin kemiklerini kırmamı emretti. Tokmağı elime aldım ama yine de yapamadım. Emirlerini yerine getiremedim, çünkü kız kardeşin bana bakıyor ve hıçkırarak ağlıyordu. Bunun üzerine babam bana, 'Zaten bir can için yalvardın, şimdi de kendini güçlü göstermek için bir can almalısın,' dedi. Eli benimkini sardı ve kız kardeşinin kemiklerini benim aracılığımla kırdı. Ve onun ölümünü izlerken ruhumun parçalandığı andı."

Yalan söylüyor, diye düşündüm, neredeyse çılgınca. Aileen bana farklı bir şey söylemişti. Gilroy'un Declan'ın elini kendi elinin altına alıp darbeleri kontrol ettiğini söylememişti.

"Kız kardeşini bir dolapta saklanırken bulduğumda," diye devam etti, "babamın ona işkence edeceğini düşünmemiştim. Bu yüzden onu ona getirdim. Çünkü Ashling'i kaleye geri götüreceğimizi, bizimle yaşamasını ve onu bir Lannon olarak yetiştireceğimizi sanıyordum. Onu öldüreceğini bilseydim, saklanmasına izin verirdim."

K a f a m ı karıştırmaya çalışıyordu. Kararlılığımı zayıflatmaya çalışıyordu ve işe yaramaya başlamıştı. Kılıcımın kabzasının elimde, terli tutuşumda kaydığını hissettim.

"Evet, ben senin ışığına karşı karanlığım Aodhan," dedi Declan, artık etkileşimimizi tamamen kontrol eden kişi. "Ben senin şafağın için akşamım, güllerin için dikenim. Sen ve ben onun aracılığıyla birbirimize kardeş gibi bağlıyız. Ve o benim sayemde yaşıyor. Beni öldürmeden önce bunu bilmeni istiyorum. O yaşıyor çünkü ben onu seviyorum."

Kimden bahsetti? Brienna mı?

Yeterince katlanmışım. Artık onun zehrini dinlemeyecektim.

Odasına geri döndü ve kapıyı aramıza sokmaya çalıştı. Ama ayağımla yakalayıp tekmeleyerek açtım ve tahtanın sallanıp Declan'ın suratına çarpmasını izledim.

Prens tökezleyerek geri çekildi, ilk kan dudağından damlıyordu. Yemek yediği yuvarlak mermer masanın üzerinde dengesini sağlamak için uzandı. Kalaylar takırdadı; bir fincan şarap döküldü ama Declan'ın şaşkınlık anı sona ermişti. Kıkırdadı ve bu ses içimdeki karanlığı uyandırdı.

Ona o kadar odaklanmışım ki neredeyse kaçıyordum. Gözümün ucuyla çelik üzerinde bir ışık bulanıklığı geldi, bir kılıç bana doğru savruluyordu.

Dikkatimi prensten başka yöne çekmek zorunda kaldığım için öfkeyle döndüm. Bıçağı kendi bıçağımla yakaladım, tam alt tarafıma batacakken

ve yeni rakibimi duvara doğru savurdum. Fechin'di.

Fechin'in gözleri açıldı, savuşturmamın şiddetini hissetti, ben olduğumu anladı. Muhafız soğukkanlılığını geri kazanmak için çabaladı, çırpındı ama ben ona doğru ilerledim ve onu kolaylıkla etkisiz hale getirdim.

Fechin'i saçından tuttum ve "Brienna MacQuinn'in burnunu kıracak kadar aptal olan adamlara ne yaptığımı biliyor musun?" dedim.

"Lordum," diye kekeledi, yakalandıklarında hepsinin yaptığı gibi korkusundan boğuluyordu. "O ben değildim."

Yüzüne tükürdüm ve kılıcımın karnını deldim. Kılıcımı çekip yere yığılmasına izin verdiğimde titredi, gözleri parladı.

Gözlerimi kaldırdığımda oda boştu.

Oda üç basamakla bölünmüştü; odanın bir tarafı balkona açılıyordu, çift kapısı hâlâ kilitliydi ve camları gecenin soğüğünden buğulanmıştı. Ancak odanın diğer tarafında, dört kemerli kapıyla oyulmuş bir duvar vardı ve hepsi de karanlıkla esniyordu.

Yemek masasından bir şamdan aldım. Kılıcı ve ışığı taşıyarak ilk kapıya doğru ilerledim, gözlerim karanlıkta zorlanıyordu.

"Neredesin, Declan?" Alay ettim, adımlarımın her biri ölçülü ve hesaplıydı. "Yüzleş benimle. Sakın bana küçük Aodhan Morgane'dan, çamur yığınının içine saklanarak parmaklarının arasından kayıp giden çocuktan korktuğunu söyleme."

Karanlığa rağmen ilk odaya girdim, kılıcım hazırды, ışığım görüşümü bulanıklaştırmayacak şekilde kaldırılmıştı.

Burası bir yatak odasıydı, zemin kabuk bebekler ve kurdelelerle doluydu. Keela burada kalıyordu. Ve boştu.

Sessizce geri çekildim, bir sonraki kapıya ilerledim ve eşikten adımımı attım.

Ağır sessizlik bir iniltiyle bozuldu ve dikkatim keskinleşti, bakışlarım odayı keserek Declan'ın bir taburede oturduğunu ve önünde Ewan'la birlikte çocuğın boğazına bir dirsek dayadığını gördü.

Ewan şiddetle titriyordu, bana bakarken gözleri korkuyla parlıyordu.

O anda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Kendime hakim olmak, soğukkanlılığımı korumak için mücadele etmek zorunda kaldım. Ama güvencemden bir parça koptu; dilimde kaybın ilk tadı vardı, kendimi ve Ewan'ı bu karşılaşmadan sağ salım çıkaramayabilirdim.

"Bir adım daha yaklaşma Morgane," diye uyardı Declan.

Hareket etmedim. Sadece nefes aldım, Ewan'a baktım ve bakışlarımla onu rahatlatmaya çalıştım.

"Işığını ve kılıcını bırak, Aodhan," dedi prens. "Yoksa delikanlının boğazını keserim."

Titrememi gizlemeye çalışarak yutkundum. Silahlarımı ona teslim edeceğimi, onları onun önüne bırakacağımı, beni yeneceğini hiç düşünmemiştim. Ama tek düşünebildiğim Ewan'ı güvende ve bütün tutmam gerektiğiydi ve Declan'ın kendi çocuğunun boğazını keseceğinden bir an bile şüphe etmedim.

"Kendi canını ve kanını mı öldüreceksin?" Sadece kendime daha fazla zaman kazandırmak için sordum.

Declan alaycı bir tavırla, "Ama o artık benim değil," dedi. "Son duyduğumda Ewan bir Morgane idi. Öyle değil mi?" Çocuğu kavrayışını sıkılaştırdı ve Ewan irkildi.

Lütfen, *lütfe*n, Declan'a bağırmak istedim. *Bırak çocuğu gitsin.*

Declan, "Sana bir soru sordum, Ewan," diye üsteledi. "Sen hangi Ev'densin?"

"I . . . Ben bir ... bir ... Lan . . . Lannon'um."

Declan bana gülümsedi. "Bunu duydun mu, Aodhan?"

"Ewan, annemin bir Lannon olduğunu biliyor muydun?" Sakince konuştum, hâlâ ona bir parça cesaret vermeye, kendisini koşturamaz hazırlamaya çalışıyordum. "Ben yarı Lannon, yarı Morgane'ım. Ve eğer istersen sen de olabilirsin."

"Lîle'den bahsetme," diye hırladı Declan bana, verdiği yanıtın öfkesi beni şaşkına çevirdi.

"Neden Ewan'ın gitmesine izin vermiyorsun?" diye sordum, "Sen ve ben de sonunda bu ayrılığa bir son verebiliriz Declan."

"Beni sınama, Aodhan. Kılıcını ve ışığını bırak ve duvara doğru geri çekil."

Başka seçeneğim yoktu. Şamdanı ve kılıcımı yere indirdim. Duvara doğru geri adım atarken nasıl ilerleyeceğimi düşündüm. Dirkim hâlâ sırtımda saklıydı ama Declan'ın elindeki uzun kılıca karşı ne kadar hızlı çekip başarılı bir şekilde kullanabileceğimi bilmiyordum.

"Kılıcını getir delikanlı," dedi Declan, Ewan'ı ileri doğru iterek.

Ewan tökezledi, sol botu ayağından kaydı. Ama onu bıraktı ve kılıcımı teslim ettiğim yere doğru sürünerek ilerledi. Çocuğun bana bakmasını, gözlerimdeki emri görmesini her şeyden çok istiyordum.

Kılıcı bana getir, Ewan. Ona değil.

Ama Ewan kabzayı tutarken inliyordu; kılıç onun için çok ağırdı. Kılıcın ucu Declan'a doğru yürürken sürüklendi ve saatler önce oynamış olması gereken birkaç misketi etrafa saçtı.

Declan kılıcımı eline alarak, "Ah, ne iyi bir delikanlı," dedi.

"O zaman sen gerçekten bir Lannon'sun, Ewan. Şimdi git yatağa otur. Sana bir adam nasıl öldürülür göstereceğim."

"Baba, baba, lütfen yapma," diye hıçkırdı Ewan.

"Ağlamayı kes! Kız kardeşinden daha kötüsün."

Ewan aceleyle itaat etti, yatağın üzerine oturdu ve elleriyle yüzünü kapattı.

Nefeslerimi ölçülü tuttum, kendimi hazırlamak için içime çekebildiğim kadar çok hava çektim. Ama gözlerim Declan'ın yüzünden hiç ayrılmadı.

"Sana anlatmaya çalıştım, Aodhan," diye devam etti Declan, etkileyici boyuna doğru yükselerek. Benden bir baş kadar uzundu. "Bir kez Lannon olan, her zaman Lannon'dur. Buna annen de dahil."

Cevap vermedim; Declan'ın ben konuşur konuşmaz, k o n u ş a r a k gardımı düşürür düşürmez saldıracağını bildiğim için alayının sırtımdan kaymasına izin verdim.

Prens, "Beni burada nasıl buldunuz?" diye mırıldandı.

Yine de konuşmadım. O tabureye ulaşmak için atmam gereken adımları saymaya başladım. . . .

"Keşke buna tanık olabilseydim," diye mırıldandı Declan, sonunda bir kol boyu ötede durdu. Gölge yüzünün üzerinde geziniyor, hayalet gibi kıvrılıyordu. "Brienna'ya ne yaptığımı gördüğün an."

Zayıflığımı biliyordu.

Ve gücüm parçalandı. Nefes alamıyordum, en büyük korkum canlanırken acı beni su gibi dolduruyordu. Brienna'ya işkence etmişti.

Declan kılıcı savururken sadece refleksle hamle yapmayı başardım.

Prens beni yanımdan, göğüs zırhımın çukurundan yakaladı. Ama bıçağın ısırığını hissetmedim bile; gözlerim önümde duran şeye odaklanmıştı: yerdeki misketlere, Ewan'ın atılmış botuna.

Tabure, tabure, *tabure* . . .

Kılıcı ellerime aldım ve Declan beni tekrar kesmeye çalışırken onu bir kalkan olarak kullanarak döndüm. Kılıç ahşap bacakları temiz bir şekilde kesti ve

parçalar. Ama sonunda "Kaç Ewan!" diye bağırarak kadar sesimi bulabildim. Çünkü bu arbedede bile Ewan'ın babasını öldürdüğümü görmesini istemiordum.

"Ewan, kal!" Declan karşı çıktı ama delikanlı çoktan odadan dışarı fırlamıştı.

Declan'ın yüzündeki öfkeyi görmek beni neşeyle doldurdu. Elime bir tahta parçası aldım ve Declan'ın uyluğuna saplayarak atardamarını kesmeye çalıştım. Bu bana eğilip odadan kaçmak ve ana odaya geri dönmek için bir an verdi.

Fechin'in ölü yattığı merdivenlerden aşağı uçarak indim, muhafızın uzun kılıcını alırken ellerim titriyordu. Declan'ın bana fırlattığı şişeyi ıskalamak için tam zamanında döndüm. Duvar da paramparça oldu, yere cam ve şarap yağdı. Cevap verdiğimde botlarımın altında çatladı, masayı devirdi, yemek ve kalaylar Declan'ın ayaklarının dibine saçıldı.

Öfkeyle tekmeleyerek yolundan çekti ve bıçakların çarpışmasıyla odanın ortasında karşılaştık.

Darbe üstüne darbe yedim, çelik gıcırdıyordu. Zayıflıyordum, bunu hissedebiliyordum, yorgunluğum ayak bileklerimi bağlayan bir ip gibi beni yavaşlatıyordu. Savunmada kaldım, Declan'ı geriye, basamaklara doğru yönlendirmeye çalıştım. Ellerim uyuştı ve sonunda yan tarafımdaki acıyı hissettim, arkamda kan izi bıraktığımı fark ettim.

Declan umduğum gibi merdivenleri unutmamıştı. Merdivenleri çıktı, parçalanmış tahta hâlâ kalçasına saplıydı. Dönüp vurmaya, dönüp engellemeye, dünyanın güneş etrafındaki yörüngesi gibi dönmeye devam ederken kanımız yere karıştı. Sonunda hücumu ele geçirdim ve omzuna bir kesik attım.

Declan böğürdü ve kendimi tekrar savunmada buldum, onun hızlı ve istikrarlı saldırılarına karşı kendimi korumak için mücadele ettim. Ve düşündüm ki, *bu diyar ikimizi birden kaldıramaz*. Declan gibi insanların yaşadığı bir diyarda yaşayamazdım.

Ya ben olacağım ya da o. Ve bu yemin beni bir arada tuttu, hareket etmemi sağladı, beklediğim ana ulaşmak için yeterince uzun süre engellememi sağladı

için.

Sonunda gelmişti: Declan tökezlediğinde, Declan gardını indirdiğinde ince bir aralık.

Ve o anı doldurmak için ayağa kalktım.

Onu deldim, çeliği prensin göğsünün derinliklerine sapladım. Bir kemik çatırdaması ve bölünen bir kalbin gürültüsü duyuldu ve Declan bağırdı, kılıcı parmaklarından yuvarlanmadan hemen önce göğüs zırhına çarptı.

Yine de işim bitmemişti. Annemi düşündüm, saçlarında olması gereken gümüşü, gözlerinde olması gereken kahkahayı. Kız kardeşimi, ona miras kalması gereken toprakları, onunla paylaşmam gereken gülümsemeleri düşündüm. Ve Brienna'yı, ruhumun diğer yarısını düşündüm. *Brienna*.

Declan'ın gömleğini tuttum ve onu balkon kapısına doğru fırlattım. Cam yüzlerce yanardöner parçaya ayrıldı, kırılan yıldızlar, hayaller ve bu adam ve ailesi yüzünden asla olamayacak hayatlar.

Declan karanlığın içinde sırtüstü yatmış, cam ve kanla kaplanmış, hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu.

Sert gözlerinde sadece sönük bir parıltı kalana kadar tepesinde durup hayatının sönmeye başlamasını izledim. Prens yüzünü buruşturdu, konuşmaya çalışırken dişlerinin arasındaki kan fokurduyordu.

Yanına çömelip, "İşte Lannon Hanesi düşüyor," derken sesim onunkini bastırıyordu. Artık vahşi değiller. Aslında hiçbir zaman da olmadılar. Aksine, onlar korkaktı ve toza dönüşecekler; hakarete uğrayacaklar. Ve Declan Lannon'un

çocuklar Morganes olacak. Bir zamanlar Lannon muydun? Bir daha asla. Yavrularınız, yaşlı Gilroy'un yok etmeye çalıştığı ve başaramadığı şeyin ta kendisi olacak. Çünkü ışık her zaman karanlığın üstesinden gelir."

Declan kekeledi. "Ona sor," demeye çalışıyor gibiydi ama kelimeler

ağzında dağıldı.

Öylece öldü, kalbinde bir kılıçla, gözleri üzerimde, boğazında yarım kalan kelimelerle.

Yavaşça ayağa kalktım. Yan tarafımdaki yara zonkluyordu; dizlerime cam saplanmıştı. Tökezleyerek odaya geri dönerken her kasım ağrıyordu.

Yere yığılacak gibi oldum, heyecan benden uzaklaştı ve geride bir kor vasiyeti bıraktı.

"Lord Aodhan."

Başımı kaldırdığımda Ewan'ın dağılmış **k a l a y l a r ı n** arasında, yarıda kesilen akşam yemeğinin kemikleri arasında durduğunu gördüm.

"Ewan," diye fısıldadım ve çocuk acı dolu bir hıçkırığa boğuldu.

Diz çöktüm ve kollarımı açtım. Ewan bana doğru koştu, ince kollarını bana doladı ve yüzünü boynuma gömdü.

"Her şeyi yaparım Lord Aodhan," diye hıçkırdı, kelimeleri zorlukla anlaşılıyordu. "Sadece lütfen, *lütfe*n beni göndermeyin! Sizinle kalmama izin verin."

Ewan'ın çaresiz yakarışını duyunca gözlerimin yaşardığını hissettim.

Ewan'ın benimle yaşamayı hak etmediğine inandığını, onu kabul etmeyeceğimden endişelendiğini. Gözyaşlarının en kötüsünü dökene kadar ona sarıldım ve sonra Ewan'ı da yanıma alarak ayağa kalktım.

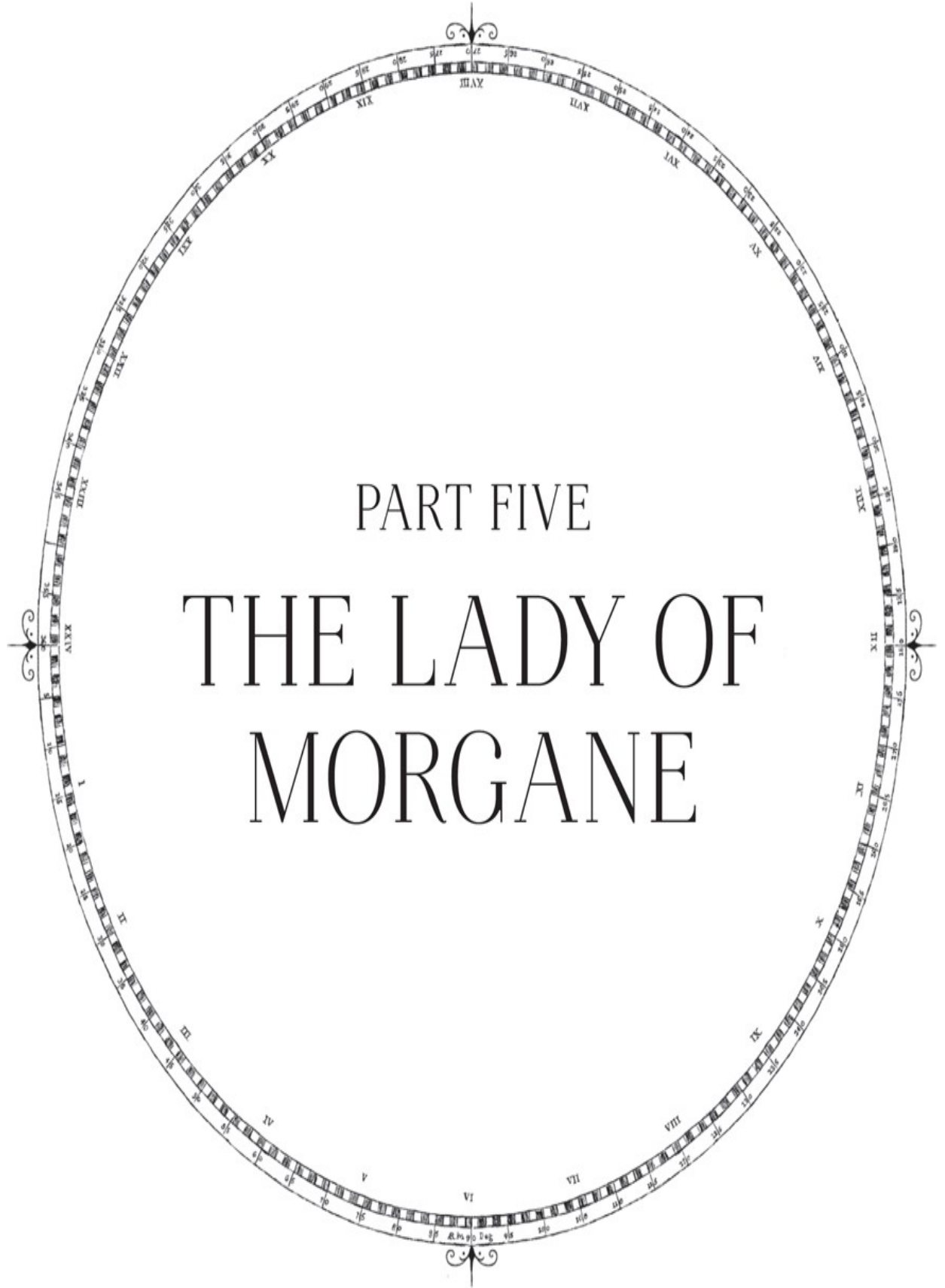
"Ewan," dedim, kendi sessiz gözyaşlarımdan arasından ona gülümseyerek. "Benimle istediğin kadar kalabilirsin. Ve benim koşucum olman için sana para ödeyeceğim."

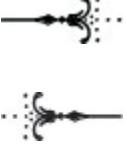
Ewan yanaklarını ve sümüklü burnunu koluna sildi. "Gerçekten mi lordum? Peki ya kız kardeşim?"

"Keela da."

Bana gülümsedi, güneş gibi parlaktı.

Ve onu taşıyarak ikimizi de o kanlı odadan çıkardım.

OTUZ BİR

VAHIYLER

Lord MacQuinn'in Bölgesi, Fionn Brienna

Kalesi

Eve dönüş yolculuğunda hatırladığım sadece birkaç an vardı.

Jourdain'in beni bir arabanın arkasında tuttuğunu, dua ederken nefes alıp verişinin sesini hatırladım.

Yanımdaki Neeve'i hatırladım, mırıldanırken sesinin müzikal ritmi beni uyanık tutuyordu.

Mum ışığında yarama bakarken Isolde'nin keskin ama kararlı sesini hatırladım. *Bu biraz zamanımı alacak. Onu sakın, temiz ve rahatlayabileceği bir yere götürmeliyim. Onu hızlıca eve götürmeliyiz.*

Onlar benim üç sınıırımdı; baba, kız kardeş, kraliçe. Bir noktada, Jourdain'in kolunun kıvrımında, yüzümün iyi tarafını göğsüne, kalbine bastırarak uykuya daldığımı biliyordum, çünkü acı yeniden parlak ve dayanılmaz bir şekilde alevlendi.

"Uykuya dalıyor. Uyandırayım mı?" Neeve endişeyle sordu.

Parmaklarının sevgi dolu izini hâlâ elimin üzerinde hissetmeme rağmen sesi çok uzakta geliyordu.

"Hayır," diye karşılık verdi Isolde. "Bırakın uyusun."

Tekrar uyandığımda yatağımda uzanıyordum ve penceremden güneş ışığı süzülüyordu. Temizdim, pis koku ve kan üzerimden temizlenmişti.

ve yumuşak bir yorganla rtlydm. Ama her şeyden çok ... Yüzümde bir bandaj hissettim.

Yavaşça, korkuyla kprdandım. Sağ yanağımı kaplayan keteni sıyırmak için elimi kaldırdım.

"Günaydın."

Döndüğümde Isolde'nin yanımda oturduğunu görünce şaşırdım. Güneş ışığı koyu kumral saçlarını evcilleştirilmiş ateş buklelerine dönüştürmüştü ve gözlerinin kenarları kırışarak gülümsedi.

"Susadın mı?" Bana bir bardak su doldurmak için sandalyesinden kalktı. Sonra çok nazik bir şekilde yatağa yanıma oturdu ve sırtımın arkasına birkaç yastık koyarak beni rahatlattı.

Sesimi bulabileceğimi hissetmeden önce üç bardak su içtim. "Lerah Kalesi'nde ne oldu?"

"Liam'ı iyileştirdikten sonra Halloranlara karşı bir saldırı planladık." Bana detayları anlattı; planlarının nasıl bir araya geldiğini, Leydi Grainne'in saldırıyı nasıl yönettiğini, Cartier, Sean, Luc, Neeve ve Betha'nın kılık değiştirerek kaleye nasıl gizlice girdiklerini. "Halloran yarım ayları Dermott'ların kılıcı tarafından temizlendi. Pierce düştü. Fechin ve Declan Lannon da yle."

Bu haberin içime tamamen işlemesi için bir an bekledim. Pierce ve Declan lmşt. Onları dşşnnce içimi kaplayan rpertiye bastıramadım ve Isolde elini benimkinin üzerine koydu.

"Artık sana -ya da başka birine- zarar veremezler, Brienna."

Gzyaşlarımı kırıpştırarak başımı salladım. "Peki ya Ewan ve

Keela?"

"ocukların ikisi de güvende. Keela burada, Fionn Kalesi'nde Neeve ile birlikte kalıyor ve Ewan da Aodhan ile birlikte Brğh'de."

"MacQuinn'ler Keela'ya nazik davrandılar mı?" Onu nasıl karşılayacakları konusunda endişelenerek sordum.

"Evet. Lord MacQuinn çocukların hayatınızı nasıl kurtardığı konusunda çok kararlı. Sözüm söz, Keela artık MacQuinn'in, Ewan da Morgane'in vesayeti altında. Her iki çocuk için de af talep etmem için yeterli kanıt var."

"Peki ya Thorn?" Saçmalamaya devam ettim. "O bir yarım ay."

"Demek Aodhan keşfetti," diye yanıtladı Isolde. "Thorn şu anda kalede ama o da ölümle yüzleşecek."

Sessizliğe gömüldük ve salondaki sesleri, evin seslerini duyabiliyordum. Kahkahalar, neşeli bağırışlar ve tabak çanak şingirtıları.

Yine de bir türlü rahatlayamıyordum; yastıklarına daha çok gömülmeye, güneşin tadını çıkarmaya çalışıyordum ama kanımda huzursuz bir şarkı vardı ve bunu görmezden gelemiyordum.

Ruhumdaki bu dikenin ne olduğunu biliyordum. Cartier'in annesinden şüphe ettiğimi biliyordum.

"Brienna? Canını acıtan bir şey mi var?" Isolde alnı endişeyle kırışarak sordu.

"Hayır, hanımefendi." Ona söylemeyi düşündüm. Declan'ın bana söylediği sözleri paylaşırsam belki huzursuzluğum azalırdı. Belki de doğrulama bulabilirdim; Isolde bana Declan'ın beni daha fazla üzme, zihnimde bir şüphe ağı oluşturmak için yalan söylediğini söyleyecekti. Declan'ın Cartier'ye daha fazla acı çektirmek için benimle bir oyun oynadığını. Çünkü Cartier'e söylersem. . . Declan'ın söylediklerini ona söylersem, Cartier aklını kaçırdı. Lile Morgane'ı bulana kadar rahat etmeyecekti. Ve eğer Lile gerçekten öldüyse, o zaman bir hayalet arıyor olacaktı.

Kraliçe nazıkçe, "Küçük de olsa herhangi bir rahatsızlıkla karşılaşırsan bana söylemelisin," dedi. "Sihrimin seni tamamen iyileştirmesi üç gün sürdü. Oldukça aç hissettiğinizi tahmin edebiliyorum."

Gülümsedim, bu da bana anında yaramı hatırlattı. Yanağım garip bir şekilde gerildi ve bunun ketenin altındaki yara izi olması gerektiğini biliyordum. "Açlıktan ölüyorum."

Ani bir viyaklama sesi duydum ve kaşlarımı çatarak Nessie'nin yatağın yanında yerde yattığını ve bana göz kırptığını görmek için eğildim.

"Ah, evet," dedi Isolde. "Onu ağzı bağlanmış ve eski depolardan birine kilitlenmiş halde bulduk."

Nessie'yi yatağa davet ettim, Thorn'un ona zarar vermemiş olmasından dolayı rahatlamıştım. Sanki hâlâ iyileşmekte olduğumu biliyormuş gibi ağırbaşlı bir tavırla yanımda top gibi kıvrıldı.

Isolde ayağa kalkarak, "Şimdi size kahvaltı hazırlamama izin verin," dedi.

"Gerçi kardeşiniz uyandığınızda sizi ilk görmek isteyen kişi olmak istediğini söylemişti. Ona biraz yulaf lapası ve çay göndereceğim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve Isolde odamdan ayrılmadan önce bana gülümsedi.

Bir an bekledim, bakışlarım odamı tararken biraz bulanıktı, elim dalgınca Nessie'nin kürkünü okşuyordu. Ama orada, çalışma masamın üzerinde el aynam duruyordu.

Bacaklarım karıncalanarak yataktan sürünerek çıktım. Yürümek, ayaklarımın altındaki zeminin soğuk pürüzsüzlüğünü hissetmek tuhaf geliyordu. Acele etmeden, midemde bir endişe tohumuyla çalışma odama vardım.

Kendime bakmak istedim ama bakamadım.

Sonunda yüzümdeki sargıyı açtım ve aynamın sapını elime alıp yüzüme tuttum.

Isolde beni iyileştirmek, dağılan yüzümü toparlamak için elinden geleni yapmıştı. Ama alnımdan çene çizgime **k a d a r** uzanan gümüşü pembe bir yara izi vardı. Ve saçlarım. Gitmişti, şiddetli tutamlar halinde kesilmişti.

Başka tarafa baktım. Ama gözlerim yeni yansımama takıldı ve kendimi tekrar inceledim.

Ne de olsa Aodhan'ın sana sahip olmasını istiyorum. Ama yüzüne baktığında, sende annesini görecek. Onu nerede bulacağını bilecek.

Aynayı yere bıraktım, kalbim küt küt atıyordu.

Declan ne demek istemişti? Sadece bana acı çektirmeye, Cartier'den uzaklaşmamı sağlamaya mı çalışıyordu? Gerçekten de yüzümü kesebileceğini ve beni sinmiş hale getirebileceğini, tüm değerimin bu tür şeylere dayandığını mı düşünüyordu?

Zehrini zihnimde bırakmış olması içimi öfkeyle doldurdu. Aynamı elime aldım ve çalışma masamın köşesine çarptım. Parçalara ayrıldı, düşerken ışığı yakalayan parçalar prizmalar halinde yere yuvarlandı.

Aynayı kırmak beni biraz **r a h a t l a t t ı**, sanki görmek için kırmam gereken şeylerin sadece başlangıcıymış gibi. Çünkü kendimi onsuz, zincirlenmiş, tıraş edilmiş ve yaralanmış bir kız olarak değil, hayatta kalmış bir kadın olarak **g ö r ü y o r d u m**.

Bandajımı alıp yüzümü tekrar sararken sakindim. Sonra diz çöküp camı temizledim ve tam kardeşim kapıyı **ç a l a r k e n** çekmeceme sakladım.

Sanki başka bir günmüş gibi gülümseyerek onu selamlayarak cevap vermek için yürüdüm. Çünkü acımak istemiyordum; ağlamak ve üzölmek istemiyordum.

Luc bir tepsi çay ve yulaf lapası taşıyordu ve benim için melankolik, endişeli ya da ağlamaklı olmadığı için minnettardım.

"Birisi senin çok aç olduğunu ve seni doyurmazsam savaş çıkabileceğini söyledi," dedi neşeyle ve ben de gülerek onu odama gönderdim.

Ocağımın önündeki sandalyelere oturduk, karnım o kadar yüksek sesle gurulduyordu ki bana bir fincan çay doldururken kıs kıs güldü. Ben yerken

Ağzımı her açtığımda yara izimin tuhaf çekimine uyum sağlamaya çalışarak ballı yulaf lapasını yudumlarken, kardeşim bana her şeyi yeniden anlattı. Anlattıklarının oldukça abartılı olduğunu fark ettim, özellikle de Lerah Kalesi'nin asma köprüsünü indirme macerasını anlatırken, ama umursamadım. Her şeyi içime çektim.

"Yani dört Halloran muhafızını tek bir kılıç darbesiyle indirdin," dedim tutkuyla. "Sonra da köprüyü indirecek demir kola ulaşmak için ceset yığınının üzerine bastın. Olağanüstü, Luc."

Yüzü kulaklarının ucuna kadar kızardı. "P e k â l â , sadece mütevazı bir müzisyen olduğum halde beni güçlü bir savaşçı gibi gösteriyorsun."

"Neden ikisi birden olamıyorsun kardeşim?"

Luc gülümseyerek bakışlarımı karşıladı. Ve işte oradaydı, bana bakarken gözlerindeki ilk duygu parıltısı.

Ağlama, diye gizlice yalvardım ona. *Lütfen benim için ağlama*.

Kapıma bir kez daha vurulunca o an bozuldu. Luc dizimi okşadı ve gözyaşlarını içine çekerek cevap vermek için ayağa fırladı. Isolde'nin sesini duydum, karanlık bir mırıltı ve Luc'ün cevap olarak fısıldadığını.

Luc dönüp yanıma oturduğunda kendime üçüncü fincan çayı dolduruyordum.

"Bu neyle ilgiliydi?" Ben sordum.

"Arayan Isolde'ydi," dedi Luc. "Aodhan Morgane burada. Sizi görmek istiyor."

Donup kaldım, emin değildim. "Ah." Cartier'yi görmeyi o kadar çok istiyordum ki kalbim ağrımaya başlamıştı. Ama henüz kararımı vermemiştim. Ona ne söyleyeceğime, bir şey söyleyip söylemeyeceğime karar vermemiştim. Huzurunu bozmak, Declan'ın zehrini ona bulaştırmak istemiyordum. İzlemem gereken yolu bulmak için bir güne, belki de daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Ben de dedim ki, "Bugün dinlenmem gerektiğini hissediyorum."

Luc bunu beklemiyordu. Kaşları kalktı ama hemen başını salladı. "P e k â l â . Ona yarın gelmesini söylerim."

Kardeşim, ben onu durduramadan ve yarın Cartier'i görmekten büyük olasılıkla kaçınacağımı söyleyemedim sandalyesinden kalkmıştı. Söyledim.

her sabah gelmesini istemiyorum, hevesli

Beni görmek istedi, ama ben ona ne söyleyeceğime karar vermeye çalışırken onu geri çevirdim.

Ayağa kalktım ve yazı masama doğru yürüdüm, parşömenimi, tüy kalemimi ve mürekkebimi buldum. Mektubu kısa tuttum ama yine de sanki tüm kalbim yazdığım kelimelerin içinde parçalanıyor gibiydi.

Cartier,

Birkaç gün daha iyileşmem gerektiğini hissediyorum. Seni görmeye hazır olduğumda haber göndereceğim.

-Brienna

Sonunda onu çağırmadan önce dört gün geçmesine izin verdim.

Kuşluk vaktiydi ve Keela ile Neeve odamda benimle birlikte oturuyorlardı; üçümüz eski Maevan efsanelerinden oluşan bir kitabın etrafında toplanmış, Neeve'in okuma becerilerini geliştiriyorduk. Isolde iyileşme sürecimden memnun kalmış ve Lannon infazlarına hazırlanmak için Lyonesse'ye dönmüştü. Cartier'nin davet mektubumu gönderdikten bu kadar kısa bir süre sonra gelmesini, Brígh Kalesi'nde yaptığı her şeyi bırakıp bana gelmesini beklemiyordum. Ama geldi.

Beni hazırlıksız yakaladı, habersizce odama geldi.

Üçümüz de onun aniden ortaya çıkışıyla irkildik -kapı onun girişiyle alışılmadık bir şekilde duvara çarptı- ve sonra Neeve ve Keela ikisi de ayağa kalktı ve kapıyı arkalarından kapatarak sözsüz bir şekilde ayrıldılar.

Hâlâ masada oturuyordum, masal kitabı parmaklarımın arasında yayılıyordu, kalbim onu gördüğümde çarpıyordu.

Cartier yatak odamın güneş ışığında durmuş, sanki haftalardır değil de yıllardır ayrıymışız gibi bana bakıyordu. Saçları dağınık ve karışık, hatta birkaç yaprak bile saçlarına takılmıştı, sanki topraklarımızı ayıran ormanı yırtıp geçmişti, sanki hiçbir şey onu benden uzak tutamazdı. Yüzü

Soğuktan kızarmıştı ve gözleri ... gözleri benimkilere dikilmiş, beni içine çekiyordu.

Bandajım hâlâ üzerimdeydi. Henüz yara izini göremiyordu ve ona göstermem, her şeyi anlatmam gerektiğini biliyordum

Declan bana söylemişti. Yanlış olsa bile bunu ondan saklayamazdım.

Nefeslerimi düzene sokmaya çalışarak ayağa kalktım. Ama sanki çözülmek üzereymişim, elime bir hançer alıp kalbine saplamak üzereymişim gibi hissediyordum.

"Cartier, ben . . . Seni çağırمام bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

"Brienna." Sadece adım söyledi ama bundan çok daha fazlasını ifade etti.

Bunun için planladığım konuşmayı hatırlamaya çalışarak önümdeki kâğıt ve kitap yığınınına baktım. Tam olarak söylemek istediğim sözleri.

Yaklaştıkça ayak seslerini duyabiliyordum. Ve eğer bana dokunursa, gerçekten çözüleceğimi biliyordum.

"Declan beni esir aldığında bana bir şey söyledi."

Bu sözler onu durdurdu, ancak gölgesi yerde benimkine doğru uzanıyordu.

Ona bak, diye tembihledi kalbim. *Ona bakmalısın.*

Bakışlarımı onunkilere kaldırdım.

Cartier'nin gözleri benimkiler üzerindeydi; bir kez olsun gözlerini benden kaçırmamıştı. Ve bir an için onun gözlerinin maviliğinde dinlendim, gökyüzüne rakip bir mavilik.

"Declan bana annenin hayatta olduğunu söyledi, Cartier," diye fısıldadım, vahiy sonunda sesimden çiçek açarak beni hapishanesinden kurtardı. "O

Bana ilk başarısız ayaklanma sırasında Gilroy Lannon'un onun elini kestiğini ve ardından onu taht odasına sürüklediğini söyledi. Kral onun kellesini uçurmadan önce Declan hayatını kurtarmak için kendini Lile'nin üzerine atmış. Onun yaşamasına izin vermesi için babasına yalvarmış, çünkü anneni kendi annesiymiş gibi seviyormuş."

Cartier beni dizlerimin üzerine çöktürebilecek bir yoğunlukla bana bakmaya devam etti.

"Yani Gilroy annenin yaşamasına izin verdi," diye devam ettim, sesim titreyerek.

"Onu zindana attı ve avludaki çiviye başını koymak için başka bir güzel başlı kadının başını kesti."

Yine de hiçbir şey söylemedi. Sanki onu büyülemiştim, sanki onu taş çevirmiştim.

"Ve Declan. . . Declan bana dedi ki ..." Söyleyemedim. Kelimeler eridi ve sandalyemin arkasına tutundum.

"Sana başka ne söyledi?" Cartier sesinin keskin olduğunu söyledi.

Derin bir nefes aldım, sanki bu son ifşayı ciğerlerimin derinliklerinde saklı tutabilecekmişim gibi. Ama bunu daha fazla tutamadım.

"Declan yüzümü kesmeden hemen önce, beni senin almanı istediğini söyledi. Ama yüzüme baktığında ... bende anneni göreceksin. Onu nerede bulacağını bileceksin."

Sözlerimin ona ok gibi saplanışını izledim. Sonunda gardını düşürdü; yüzü acıyla kazınmıştı. Ve düşündüm *ki, bu bizi yok edecek. Bu onu yok edecek.* Ama sonra alnındaki çizgiler hafifledi, sanki ilk kez nefes alıyormuş gibi, sanki bir şeyin farkına varıyormuş gibi, göremediğim bir ışığın içine giriyormuş gibi. . . .

"*Brienna.*" Sanki bir duaymış gibi, sanki içinden yanıyormuş gibi adımı yeniden soludu.

Dönüp kapıya doğru ilerlerken, eşikte durduğunda kalbim parçalanarak onu izledim. Aramızda hiçbir şey kalmayana kadar sandalyeyi iterek bana doğru geri geldi.

Bandajımı çıkarmam ve yaramı göstermem için bana zaman bile vermemişti.

Yüzümü nazikçe avuçlarının arasına aldı ve beni öptü, dudaklarımız yumuşak bir şekilde birbirine değdi.

Sonra kapıyı açık bırakarak odamdan çıkıp gitti. Ayak seslerini dinledim, aceleyle merdivenlerden aşağıya, alt kata doğru koşuyordu. Pencereme doğru yürüdüm, camdan baktığımda onun avluya çıktığını ve çılgınca atını istediğini gördüm.

Onu bana geri çağırmak, ne fark ettiğini sormak istedim.

Doğru olmalı, diye düşündüm, titreyerek. *Declan yalan söylememişti*.

Cartier atına bindiğinde, onun uzaklaşmasını izledim.

Onu eve götürecek olan batıya değil. Güneye at sürdü. Lyonesse'e.

OTUZ İKİ

HESAP

Lord Burke'ün Bölgesi, Cartier Kraliyet

Kalesi

Gecenin derinliklerine doğru at sürdüm, dişlerim rüzgârı kesiyor, kalbim atımın toynaklarının vuruşuyla eşleşiyordu. *Bu olamaz*, diye düşündüm ve yine de yıldızlar ve ay yukarıda beni izlerken, gümüş ışıklarıyla bana rehberlik ederken Lyonesse'e doğru at sürdüm.

Kalenin kapıları sürgüyle kapatılmıştı. Kapılara vurdum, parmak eklemlerimi derileri kırılana kadar çatlattım, tahtayı ve demiri kana buladım. Ama Burke'ün adamlarından biri gözetleme kulesinden aşağı bakana kadar kapıya vurmaktan vazgeçmedim.

"Ne oldu? Yatağına git, seni ayyaş," diye hırladı adam bana.

"Kapılar geceleri sürgülü kalır."

"Ben Aodhan Morgane. Kapıları açın."

Burke'ün elinde bir meşale vardı ama gözlerini kısarak bana bakarken yüzünü görebiliyordum, ay ışığında mührümü okumaya çalışıyordu. Kulenin içinde kayboldu ve kapılar ben ve atımın içeri girmesine y e t e c e k kadar açıldı.

Avluya kadar at sürdüm, seyislerin hepsi uyuduğu için attan indim ve iğdişimi kaldırım taşlarının üzerinde bıraktım.

Sonra ana kapılara yaklaştım, onlar da sürgüyle kapatılmıştı ve kapılara vurdum.

Kapıdaki gözetleme ızgarası kayarak açılana ve kale kethüdası bana bakana kadar sonsuza kadar dövünmüşüm gibi hissettim, gözleri bir mumla aydınlanmıştı, kızgınlıkları belliydi.

"Ne oldu?"

"Kapıları açın," diye emrettim.

"Kapıları açmıyoruz."

"Derhal kapıları açın, yoksa kraliçenin sizi derhal kovmasını sağlayacağım."

Kâhya birden beni tanıyarak yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, Lord Morgane. Bir dakika lütfen."

Kapılar açıldı ve beni zindanın girişine kadar saran koridorları takip ederek kalenin içine daldım. Burke'ün iki adamı tarafından korunuyordu ve aynı isteği üçüncü kez dile getirdim.

"Kapıları açın ve geçmeme izin verin."

"Bunu yapamayız Lord Morgane," dedi adamlardan biri. "Zindanlara tüm girişler yalnızca kraliçe tarafından yapılmalıdır."

Haklıydılar. Declan kaçtıktan sonra bu kuralı koymuştuk ve ben de dönüp merdivenlere yöneldim, ikişer ikişer çıktım ve kraliçenin odasına yaklaşıp kadar üst koridoru takip ettim. Tabii ki kapısı çok sıkı korunuyordu ve çalmak için bile ulaşamadım.

"Uyandır onu," diye rica ettim, çaresizce. "Kraliçeyi benim için

uyandırın." "Lord Morgane," dedi kadınlardan biri, beni geri

çekerek. "Kraliçe çok yorgun. Bu sabaha kadar bekleyebilir mi?"

"Hayır, hayır, bu bekleyemez. Isolde'yi uyandır." Beni duymasını umarak bağıırıyordum. "Gece boyunca at sürdüm ve onu görmeliyim."

"Lord Morgane, sakın olmalısınız, yoksa size eşlik etmek zorunda kalacağız."
_"

"Bırakın geçsin."

Isolde'nin sesi kargaşayı böldü ve hepimiz dönüp eşiğinde duran ona baktık. Elinde bir mum vardı ve üzerine bir şal sarmıştı; gerçekten de bitkin görünüyordu. Muhafızlar ayrılarak kraliçeye yaklaşmama izin verdiler.

"Isolde, bana zindanlara giriş izni vermeni istiyorum," diye fısıldadım.

Benden beklediği hiç de bu değildi. Gözlerini kırıştırdı, konuşmak için dudaklarını araladı ama sonra kapattı. Ve cevaplar için bana baskı yapmayacağını gördüm. Bana güveniyordu, en eski arkadaşına.

Bir zamanlar yabancı bir ÷lkede bir dolapta onunla birlikte oturmuş ve elini tutarak ona kuzeyin en büyük kraliçesi olacağını söylemiş olan kişi.

Başını salladı ve benimle birlikte zindanın kapısına doğru yürüdü, muhafızlara emri verirken mum ışığı yüzünden süzölüyordu.

"Aodhan'ın zindanlara girmesine izin verin ve size dönmesini bekleyin."

Muhafız, anahtarlarını çekip ana kapıların sürgülerini açmaya başlamadan önce elini kalbinin üzerine koydu.

Birden titremeye başladım, rahat bir nefes alamıyordum.

Isolde duymuş olmalı. Uzandı ve elimi sıktı.

-Parmakları benimkilerde çok sıcaktı. Beni serbest bıraktı ve ben de gardiyanı zindanların ağzına kadar takip ettim. Her ikimiz de fuayedeki parantezlerden birer fener aldık ve inişe başladık.

Zindanların acı soğuşunu, karanlığın etrafımda yükseldiğini hissettim.

Merdivenlerin dibine vardığımızda muhafız, "Sizi burada bekleyeceğim lordum," dedi.

Başımı salladım ve el fenerim duvarlara kararsız bir ışık saçarak tünellerde yolumu bulmaya başladım. Kaybolmam kaçınılmazdı; yolumu bilmiyordum ama yine de tünellerin derinliklerine doğru yürüdüm.

Kısa süre sonra o kadar yorulmuştum ki durup duvara yaslanmak zorunda kaldım. Gözlerimi kapattım ve ilk kez belki de yanıldığımı düşündüm. Belki de Declan beni daha da yaralamak için yalan söylüyordu.

Ama sonra uzaktan bir ses duydum: bir süpürgenin süpürme sesi.

Duvardan uzaklaştım ve sesi takip ettim. Önce silikleşti, sonra taş duvarlarda yankılanarak yükseldi ve yerini bulmakta zorlandım. Tamamen döndüğümü, daireler çizerek yürüdüğümü düşündüğümde, koridorlardan birinin ağzından titreyen bir ışık gördüm.

Işığı takip ettim ve demir apliklerdeki birkaç meşalenin aydınlattığı bir tünele geldim.

Bir de kemik temizleyicisi vardı.

Süpürgelerini kemirgen kemiklerinden oluşan bir yığına götürüp onları süpürmelerini izledim. Siyah peçeleri hareketle dalgalanıyordu; beni görmemişlerdi, henüz değil.

Ve sanki yirmi beş yılın karanlığından çağırılmışım gibi onun adını söyledim. "Lîle."

Kemik süpürücü durdu, dondu kaldı. Ama sonra doğruldular ve bana bakmaya başladılar.

Bu ana geldiğime göre ne bekliyordum bilmiyorum. Ama kemik süpürücünün dönmesini, topallayarak uzaklaşmaya başlamasını beklemiyordum.

Bu o olmamalıydı. Declan beni kandırmış, sonunda beni paramparça etmişti. Sözlerini zihnimde duyabiliyordum, düşüncelerimi döndürüyordu. *Sen ve ben onun sayesinde birbirimize kardeş gibi bağlıyız. Ve o benim sayemde yaşıyor. Beni öldürmeden önce bunu bilmeni istiyorum. Onu sevdiğim için yaşıyor.*

Ve kalbim çılgınca atmaya başladı, tekrar konuşurken boğazıma kadar yükseldi. "Anne."

Kemik süpürücü durdu. Bir zamanlar Declan'ın hücresinde zincirlenmiş olan sağ elin duvara dokunmak, dengesini bulmak için uzanışını izledim.

Ona yaklaştım, tekrar tekrar fısıldadım. "Anne."

Peçesinin altından boğuk bir ses çıktı. Ağlıyordu.

Ellerimi, kollarımı uzattım, onları doldurmasını arzuluyordum. Duvara yaslanmıştı ama elleri şimdi kalkmış, peçeli yüzüne dayanmıştı.

"Bu Aodhan," diye fısıldadım. "Senin oğlun."

Ve ne kadar sürerse sürsün kollarımı açıp bekleyeceğim, diye düşündüm. Onlara adım atmaya hazır olana kadar burada bekleyeceğim.

Kemik temizleyicisi bana doğru ilk adımı attı. Elini benimkine uzattı ve parmaklarımız birbirine dolandı. Kollarıma girdi ve ben de onu kalbime bastırdım. Tüllerin arasından sırtındaki sert yara izlerini hissedebiliyordum. Ne kadar zayıf olduğunu hissedebiliyordum. Gözyaşlarımın yükselmesine neden olan da buydu.

Kucağımda geriye yaslandı ve ben de elinin tüllerini bir avuç alıp çekmek için kalkışını izledim.

Babam haklıydı. Lîle Morgane çok güzeldi.

Saçları mısır ipeği gibiydi, yakasına kadar dökülüyordu ve içinde birkaç gümüş iplik parlıyordu. Gözleri çarpıcı bir mavilikteydi. Teni solgundu, yıllar boyunca zindanlarda kaldığı için neredeyse yarı saydamdı. Yanağında, alnında uzun yara izleri vardı ve bunları ona Declan'ın verdiğini biliyordum.

Eli tekrar kalktı, zarifçe hareketler oluşturdu. Harf olduklarını fark ettim. Adımı heceliyordu.

Aodhan, imzaladı.

Ve düşündüm ki, Declan onu esaret altında hayatta tutmuş olabilir ve Gilroy onun sol elini kesmiş ve onu dövmüş olabilir, ama ikisi de onun sesini ya da gücünü alamadı.

Aodhan, dedi yine bana gülümseyerek. Onu

kendime çektim ve saçlarına sarılıp ağladım.

Annemi Morgane topraklarına getirdiğim gün sanki bir rüyadan fırlamış gibiydi. Kâhya Aileen'e bir mektup yazarak ona haberleri vermiş ve geldiğimde halkı sakinleştirmesini rica etmiştim. Ama elbette bizi bekleyen bir kutlama olacağını bilmeliydim. Çok duygusal insanlar olarak tanınmayan Morganlar, onu arabadan inerken gördüklerinde dizlerinin üzerine çöktüler. Ağladılar, güldüler ve annemin eline uzandılar ki bu onu kesinlikle ürkütmüştü. Annemin paniğe kapılmaktan bir nefes uzakta olduğunu görebiliyordum.

İnsanları salona çağırdım, masalarda sessizce oturmalarını istedim ve onu onlara getireceğimi söyledim. Ewan bile çok duygusal görünüyordu, ben ona Derry ve taş ustalarıyla gitmesini söyleyene kadar bana yapıştı.

Hâlâ avluda durmuş Brígh Kalesi'ne bakan Lîle'ye, "Bu sana fazla gelirse söyle," diye fısıldadım. Aklından neler geçtiğini, babamı, kız kardeşimi düşünüp düşünmediğini merak ediyordum.

Benimle eli aracılığıyla konuştu, henüz anlayamadığım uzun ve zarif bir hareketler zinciri. Ne kadar bunaldığını, salondaki insanları görmek istemediğini ifade ediyor olabileceğini düşündüm.

"Sizi hemen odalarınıza götürebilirim," dedim nazikçe, ama başını salladı ve parmaklarıyla kelimeleri yeniden şekillendirdi. "O halde salona gitmek istiyorsunuz?"

Başını salladı ama söylemeye çalıştığı şeyin özünü hâlâ kaçırdığımı hissettim.

Elini tuttum ve onu Brígh'e götürdüm. Aileen fuayede bizi bekliyordu, Lîle'yi görünce kendini zor tutuyordu.

Eğildi ve "Leydim" dedi. Ağlamamak için elinden geleni yaptığı belliydi.

Lîle elini uzatarak Aileen'e sevgiyle gülümsedi ve iki kadın kucaklaştı. Gözlerimi kaçırdım, onlara özel bir an verdim.

Salona birlikte girdik ve Morganlar sessiz ve sakin kalmak için ellerinden geleni yaptılar. Ama yine de onu görünce durdular, gözleri kürsüye kadar onu takip etti, ben de masadaki sandalyemi ona verdim.

Annemin yanına oturdum ve onu dikkatle izledim, bir sıkıntı var mı diye. Ama o sadece salona baktı, eski dostlarını tanıdıkça yüzü şefkatle yumuşuyordu.

Bana yazma hareketi yaptı.

Ben daha sandalyemden kalkıp kâğıt, tüy kalem ve mürekkep getiremeden Aileen kâğıt, tüy kalem ve mürekkep almak için fırladı. Oda görevlisi hemen dönüp kâğıtları Lîle'nin önüne koydu ve annem yazmaya başladı. Artık el yazısının neden bu kadar kötü olduğunu biliyordum. Solaktı, Gilroy'un kopardığı elini kullanıyordu. Acele etmiyor, bir paragraf yazdıktan sonra kâğıdı bana uzatıyor ve okumam için işaret ediyordu.

Parşömeni aldım ve sesimin sabit kalmasını isteyerek ayağa kalktım.

"Morganlara. Sizi bir kez daha görmek içimi sevinçle dolduruyor ve size olan hayranlığımı ifade e t m e k istiyorum, karanlık bir dönemde tahammül ettiniz, efendinize sadık kaldınız. Ağzımla konuşamam ama ellerimle konuşabilirim ve önümüzdeki günlerde her birinizle konuşmayı umuyorum. Ama sizden tek bir şey istiyorum: bana Leydi diye hitap etmemeniz. Ben artık Morgane'ın Leydisi de ğ i l i m . Ben sadece Lîle'yim."

Boğazımdaki yumruyu yutarak kâğıdı yere bıraktım. Morganlar kadehlerini ona doğru kaldırdılar, başlarını sallayarak onayladılar, ancak birkaçının yüzünde sanki unvanı onun adından ayıramıyorlarmış gibi şaşkın bakışlar vardı.

Ve avluda bana söylemeye çalıştığı şeyin bu olduğunu i ç i m acıyarak fark ettim.

Ben artık Morgane'ın Leydisi değilim. Ben sadece Lîle'yim.

Bir sonraki hafta zorluklar ve küçük zaferlerle geçti.

Anneme odasını geri vermek istedim, bir zamanlar babamla paylaştığı odasını. Ama o bir adım bile atmadı.

Ashling'in odalarını istiyordu. Bir zamanlar üzerine büyü bir orman çizdiği duvarları; bir zamanlar kızını barındıran duvarları. Aileen ve ben, Brígh'i onardığımızdan beri temiz ve boş olan odaları döşemek için çalıştık. Ben marangozuma güzel bir karyola yaptırdım, Aileen de kadınlara hemen bir şilte hazırlatıp içini tüylerle doldurdu. Annem için giysiler diktirdik, pencerelere perdeler astık, yerlere kilim ve koyun postu serdik. Rafları kitaplarla doldurdum ve masasını istediği kadar kâğıt, mürekkep ve tüy kalemle doldurdum.

Líle odalardan memnundu ve bunun beni ne kadar rahatlattığını anlatamam.

Ama sonra Aileen bir sabah bana geldi ve dedi ki, "Lord Aodhan, anneniz yatakta uyumuyor. Yerde, ocağın önünde uyuyor."

Ve bu beni çok etkiledi. Elbette Líle son yirmi beş yıldır yerde uyuyordu. "Bırak istediği yerde uyusun, Aileen."

"Ama, lordum, yapamam-"

Anlamadığımızı hatırlatmak için sadece kolunu tutup sıktım.

-Annemin katlandığı onca şeyi asla anlayamayabilirdik. Eğer Líle tekrar peçe takmak ve yerde uyumak istiyorsa, benim de istediğim buydu.

Bir sonraki zorluk ise Líle'nin çalışmak istemesiydi. Süpürmek, temizlik yapmak, ot bahçelerindeki yabani otları sökmek, fırıncılarla birlikte hamur yoğurmak, seyislerle birlikte atları terbiye etmek istiyordu. Basit ev kıyafetleri giyiyor, saçlarını bir şalla örtüyor, Aileen'in kendisi için diktiği daha güzel elbiselerden kaçınıyor ve Morgan'ların yanında çalışıyordu. Bu olay ilk gerçekleştiğinde, salonu temizleyen kadınlar panik içinde bana gelmişlerdi.

Kadınlardan biri ellerini ovuşturarak bana, "Süpürmek, örümcek ağlarını yıkmak ve ocaklardaki külü temizlemek istiyor," dedi. "Buna izin veremeyiz. O bizim leydimiz."

"O Líle ve eğer seninle omuz omuza çalışmak istiyorsa, izin ver ve hoş geldin," diye cevap verdim, umarım sinirim belli olmuyordur.

Sonra annemi izledim, uyanır uyanmaz çalışmaya başladığını ve güneş batana kadar çalıştığını, o kadar çok çalıştığını gördüm ki, insanlarımdan herhangi birini geride bırakabilirmiş gibi görünüyordu. Yorgunluktan bitap düşene kadar çalıştığından, bazı şeyler üzerinde duracak zamanı ya da gücü olmadığından şüpheleniyordum.

Yine beni alçalttı. Hepimizi alçalttı.

Belki de beni en çok şaşırtan Ewan oldu. Ewan anneme çekilmişti, annem de Ewan'a. Delikanlı annemi takip ediyor, onun işaret dilini hepimizden önce öğreniyordu. Annem ona nasıl çalışılacağını öğretecekti, diye düşündüm alaycı bir tavırla, Ewan'ın faraşla onu takip edişini, yeni yıkanmış bir yığın çarşafı onu takip edişini, elbiselerine un bulaştırarak onu takip edişini izlerken.

O ilk hafta içinde sadece ekmek ve peynir yemek istedi.

Et istemiyordu, hatta fazla bira bile istemiyordu. En çok ballı ve bir damla kremalı çay içmek için heyecanlanıyordu. Onunla geçireceğim zamanın akşamları, yatak odasında ona bir tepsi çay getirdiğimde ve ikimiz de - dikkatinizi çekerim - ocağının önünde oturup ateşin altında çayımızı yudumlarken şekillendiğini fark ettim. Çünkü gerçek şuydu

. . . o ve ben birbirimize yabancı gibiydik. Ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum, o da benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu.

İşte böyle bir gecede bana kendi sözleriyle dolu bir kağıt getirdi.

"Bunu şimdi okumalı mıyım?" Ona sordum.

Hayır. Bekle.

Başımı salladım ve bir kenara koyup çayımın geri kalanının tadını onunla birlikte çıkardım. Ama aklımın bir köşesinde, o gün Lyonesse'de olmam gerektiğini, Lannon'ların idamına tanıklık etmem gerektiğini biliyordum. Gilroy ve Oona o sabah kraliçenin, soyluların ve halkın önünde diz çöküp kellelerini kaybetmeleri için doğrama tahtasına getirilmişlerdi.

Gelmeyen tek lord bendim. Isolde bana gelmememi, evde annemle kalmamı söylemişti. Öyle de yaptım, çünkü ayrılmayı hayal bile edemiyordum. Ama beni endişelendiren şey

Ewan ve Keela'nın hâlâ affedilmesi gerekiyordu ve ben çocuklar lehine tanıklık etmek için orada değildim.

Brienna onlar için tanıklık edecek, Isolde bana yazmıştı. Ewan ve Keela Lannon'ın hayatını kurtardığına dair tanıklık edecek.

Lannon'ları zihnimden sildim ve "Seni nerede bulacağımı bilmemin bir nedeni var anne. Onun adı Brienna."

Lîle elini kalbimin üzerine koydu. Ah, bunu hissetti. Ya da belki Brienna'nın adını söyleme şeklimden duydu.

"Evet, kalbim onda. O Davin MacQuinn'in evlatlık kızı."

Ve onun adı gözlerinde yaşlar uyandırdı. Gülümsedi ve imzaladı, *onu görmek ve onunla tanışmak istiyorum.*

"Isolde'nin taç giyme töreninde olacaklar," dedim. "Benimle ve Morganes'le birlikte kutlamaya gelir misin?" Jourdain ve Brienna'ya yazdığım mektuplar üzerinde düşündüm, annemin hayatta olduğu haberini onlarla paylaşmışım. Gelip onu görmek için ne kadar hevesli olsalar da, önce Morgane'larla yeniden tanışmak için zamana ihtiyacı olduğunu anlamışlardı.

Evet, sizinle geleceğim.

Gülümsedim ve yanağından öptüm, düşündüm ... buna nasıl dayanabilirdim, kalbimdeki tüm insanları bir arada görmeye, buluşmaya ve yeniden bir araya gelmeye?

Çayımızı bitirdikten sonra bana verdiği kâğıtları alarak annemin yanından ayrıldım. Ewan odamda çoktan uyumuş, ateşin önündeki karyolasında horluyordu. O gün çok çalışmış, Lîle'yi taş ustalarıyla birlikte takip etmişti.

Ben de sessizce masamda Lîle'nin kâğıtlarıyla oturdum. Bunun onun anlattıkları, hikâyesinin bir kısmı olduğunu biliyordum. Bir an tereddüt ettim, kâğıt parmaklarımda kırışıyor, mum ışığı üzerinde geziniyordu. Bunu okumaktan neredeyse korkuyordum, ama sonra düşündüm *ki, Lîle bunu paylaşmaya hazırsa, ben de dinlemeye hazır olmalıyım.*

Aodhan,

Yükselen savaştan ve esaret zamanımdan nasıl kurtulduğuma dair sorularla dolu olduğunuzu biliyorum. Öncelikle şunu bilmenizi isterim ki

Seni, babanı ve Ashling'i düşünmediğim zamanlar geçti. Sen ve kız kardeşin

Seni bir daha asla göremeyeceğimi düşünerek karanlığa gömüldüğümde bile hep kalbimdeydin.

Belki başka bir gece sana daha mutlu şeyler yazabilirim, örneğin doğduğun gün ve kız kardeşinin başını belaya sokmaktan ne kadar hoşlandığı gibi. Ama şimdilik seni yirmi beş yıl öncesine götürmeme izin ver.

Savaş sırasında babanla ben ayrıldık. Arkamda savaşçılardan oluşan bir falanks, etrafımda da Allenach ve Lannon'lardan oluşan bir deniz vardı ve Gilroy Lannon atını sürüp elimi kesti. Kılıcım da onunla birlikte gitti. Beni önüne katıp atına bindirdi ve avluya geri götürüp taht odasına sürükledi. Ne yapacağını biliyordum.

Bir Lannon olarak doğduğum için beni ibret olsun diye tahtın ayak ucunda başımı kesmek istedi.

Çok büyük acı çekiyordum ve tüm çabalarımıza rağmen savaşı kaybedeceğimizi biliyordum. Yine de diz çökmüş, kılıcını boynuma indirmesini beklerken bile ... Yaşamak istiyordum. Sen, Ashling ve evet, sevdiğim baban için yaşamak istedim. Ama karanlığın içinden Declan çıktı. Karanlıktan sesi geldi, babasına merhamet etmesi için bağıırıyordu, yaşamama izin vermesi için. Ve sonra kendini üzerime attı, Gilroy beni öldürürse Declan'ı da öldürmek zorunda kalacağını iddia etti.

Ama belki de size Declan hakkında daha fazla şey anlatmalıyım.

Declan yedi yaşındayken benden ona nasıl resim yapılacağını öğretmemi istedi. Bazı resimlerini görmüştü ve öğrenmek istiyordu.

Babası elbette sanatın zaman kaybı olduğunu düşünüyordu. Ama ben bu anlaşmanın değerini anladım, Declan'ı Gilroy ve Oona'nın altında büyük bir kötülüğün yeşerdiğini bildiğim kaleden uzaklaştırabilirdim. Geleceğin kralını korumaya çalışabilir, onu babası gibi değil, iyi bir adam olarak yetiştirebilirdim. Ama elbette Gilroy bunun karşılığında bir şey istiyordu. Ashling'i Declan'la nişanlayarak Lannon'lara bağlılığımı göstermemi istiyordu. Ashling sadece bir yaşındaydı ve ben buna kesinlikle karşı çıktım. Ta ki baban

"Declan'a resim yapmayı öğretebilirsen, geleceğin kralını şekillendirebilirsin. Kızımız da onun yanında kraliçe olur."

Ben de kabul ettim.

Declan yılın birçok haftası gelip bizimle kalıyor ve resim yapmayı öğreniyordu. Onu bir evlat olarak sevmeye başlamışken, içindeki karanlığı da görmeye başladım. Yavaş yavaş, yıldan yıla daha da sertleşti, daha da saldırganlaştı ve onu kurtaramayacağımı anladım. Onu kurtaramazdım. Onu bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığım halde beni hala seviyor olması içimi büyük bir umutsuzlukla dolduruyordu. Benim için iyi olmaya çalışıyordu.

Ama çok geçmeden sadece onun için değil, ondan da korkmaya başladım.

Nişanı bozdum. Baban ve ben bir darbe planlamaya başladık, çünkü Gilroy ve Oona'ya yeterince tanık olmuştuk.

Hikayenin geri kalanını zaten biliyorsunuz.

Taht odasında Declan hayatım için yalvardı.

Şaşırtıcı bir şekilde Gilroy bunu kabul etti. Beni zindanların en alt katına gönderdi ve orada aylarca acı içinde zincirlendim. Bileğim iyileşene kadar bekledi ve sonra dilimi kesti, böylece artık konuşamıyordum. O ilk yıl en zoruydu. Acı hiç dinmeyecek gibiydi ve tek merak ettiğim babanın hayatta kalıp kalmadığı, senin ve Ashling'in zarar görüp görmediği idi. Hiçbir şey bilmiyordum ve muhafızlara ne olduğunu soramıyordum.

Ama sonra muhafızlardan biri bana acıdı. Evet, o bir Lannon'du ama benimle ilgilenirdi. Bana yemeğin en iyisini, suyun en temizini ve iyileşmeme yardımcı olacak otları getirdi. Bana başarısız darbeden sonra neler olduğunu anlattı. Senin ve babanın Davin, Lucas, Braden ve Isolde ile birlikte kaçtığını söyledi. Morgane halkının Lord Burke'e verildiğini söyledi. Bir Lannon derebeyi olan babamın ikinci bir isyanı kışkırtmaya çalıştığını ve başarısız olduğunu, Gilroy'un bu yüzden tüm ailemi yok ettiğini söyledi. Bunu, yani ailemin ölümünü öğrendiğimde ağladım ama aynı zamanda senin ve babanın hayatta kaldığını öğrendim. Bu bana hayatta kalmak ve kartlarımı oynamak için ihtiyacım olan umudu verdi. I

yaşayarak Lannonlara meydan okuyacaktım ve sen ve baban döndüğünüzde hazır olacaktım.

Beş yıl boyunca zindan hücresinde kilitli kaldım. Declan sık sık gelip beni ziyaret ederdi. Bu ziyaretlerin ne kadar üzücü ve korkunç olduğunu tarif bile edemem, zalim olduğu için değil

Çünkü onun gittikçe benden uzaklaştığını, içine ekmeye çalıştığım tüm iyilik ve erdemlerin solup öldüğünü biliyordum. Ama onunla yazılı olarak konuşabilmem için bana kağıt, mürekkep ve tüy kalem getirmeye başladı. Bana sürekli adımdan Morgane'ı çıkarmamı, Evimi ve babanı tamamen inkâr etmemi söylüyordu, çünkü bunu yaparsam beni zindandan çıkarabilirdi. Bana kalede bir yer bulabilirdi.

Bir ay boyunca neredeyse her gün hücreme geldi ve inkârımı yazmamı bekledi.

Yapmadığım zaman da bana karşı daha da sinirli oluyordu.

"Yaşamayı arzulamıyor musun Lile?" diye bağıırırdı bana. "Rahat içinde yaşamak istemiyor musun? Seni koruyabilirim. Sana bundan çok daha iyi bir hayat verebilirim."

Yine de Morgane isminden vazgeçmeyi reddettim.

Bu yüzden bir yıl gibi gelen bir süre boyunca beni ziyaret etmeyi reddetti. Bu süre zarfında, Lannon muhafızı kaçmama yardım etmeye çalıştı. Bana yeraltı nehrinden bahsetti, körfeze açıldığını söyledi.

Planlar yaptık ve gün geldiğinde beni hücremden gizlice çıkarıp nehre götürdü. Ama Lannon'un yönettiği bir zindandan kaçmak zordur. Oona'nın kendisinden başkası tarafından keşfedilmedik. Benden hep nefret etmişti, çünkü Declan'ın beni ondan daha çok sevdiğini biliyordu. Beni kırbaçlattı ve gardiyanı işkenceyle öldürttü.

Declan beni ziyaret etmek için döndüğünde hücreme geri dönmüştüm, büyük bir acı içindeydim. Kaçmaya çalıştığımı, annesinin beni neredeyse ölene kadar kırbaçladığını fark etmemişti. "Onu öldürmemi ister misin?" diye sordu, o kadar sakindi ki önce dalga geçtiğini sandım. Ama Declan ciddiydi. Sadece on altı yaşındaydı.

ve benim için annesini bile öldürebilirdi. İşte aileleri bu kadar karanlık ve yozlaşmıştı.

Özel odasında iyileşmem için beni zindandan yukarı çıkardı. Sanırım artık rahatça iyileşebileceğim için Morgane ismini bırakacağımı umuyordu. Senin ve babanın, Kane'in, Davin ve Lucas'ın, Braden ve Isolde'un, Morgane'in

intikam almak için. Declan da dönmen durumunda onu sana tercih edeceğime dair güvence istedi.

Ona böyle bir güvence veremezdim ve bu onu kızdırdı. Yüzümü yaraladı ve beni zindanlara geri gönderdi. Beş yıl boyunca hiçbir insanla konuşmadım. Karanlıkta sadece kendim vardım.

Bunu yazmaktan nefret ediyorum ama o beş yıl sonunda ruhumu kırdı. Bu noktada toplam on yıldır tutsaktım.

Eğer Maevana'ya dönseydin, Aodhan, sadece on bir yaşında olacaktın. Ve Kane'in seni bu karanlıktan uzak tutması, güvenli ve iyi bir diyarda büyütmesi için dua etmeye başladım. Belki de Kane yeniden evlenmişti, çünkü benim öldüğüme inanıyordu ve böylece seni seven başka bir kadın tarafından büyütülecektin. Bunu o kadar çok düşündüm ki inanmaya başladım.

Declan nihayet beni ziyarete geldiğinde artık bir erkekti ve ben de ezilmiştim. Morgane soyadımdan vazgeçtim. Soyadım olarak Hayden'ı almak istedim ama Declan Hayden'ların hepsinin öldüğünü ve benim bir Lannon olmam gerektiğini söyledi.

Lîle Lannon oldum.

Declan beni örttü ve karısının oda hizmetçisi olarak hizmet etmem için şatoya getirdi. Ondan, Gilroy ve Oona'dan başka kimse gerçekte kim olduğumu bilmiyordu. Birkaç yıl boyunca her şey yolundaydı, başımı öne eğip sessiz kaldım, böylece artık beni fark etmiyorlardı ama Declan karısını dövmeye başladığında onunla yüzleştim ve bundan daha iyi olduğunu bildiğimi söyledim. Ve Declan'ın tek yaptığı bana gülmekti, sanki aklımı kaçırmışım gibi gülüyordu. Şimdi daha da zordu, çünkü Keela ve Ewan doğmuştu ve sadece

Çocuklar. Üçünü de koruyamadım-Declan'ın karısı, oğlu ve kızı.

Karısı öldüğünde, Declan beni zindana geri gönderdi. Sanırım çocuklarıyla kaçmaya çalışacağıma inanıyordu.

Beni bir yıl boyunca bir hücrede tuttu ve sonra tünellerdeki kemikleri temizlemem için serbest bırakmaya karar verdi. Sonunda zamanı takip etmeyi bıraktım. Ne günü, ne yılı, ne de kaç yaşında olduğumu biliyordum. Darbe sonunda gerçekleştiğinde ve Lannonlar hapsedildiğinde. Ne yapacağımı bilmiyordum. Ben bir

Bu kadar uzun süre tutsak kaldıktan sonra, zindanın kapısından geçip ışığa çıkmaya korkarak kemikleri süpürmeye devam ettim.

Ve sonra seni gördüm, Aodhan. Sen ve ben tünellerde neredeyse çarpışıyorduk ve kalbimin patlayacağını sandım. Sen olduğunu biliyordum. Yine de kendimi sana açıklamaktan çok korktum, Declan beni hücrelerinde zincirlediğinde ve sen beni Davin ve kraliçeyle bir kez daha gördüğünde bile. İsmimi verdiğim için utanıyordum. Senin için en iyisinin ne olduğunu bilmiyordum, bu yüzden olduğum yerde, o tünellerde, karanlıkta kaldım.

Ta ki sen benim için dönene kadar. Ve seni geri getiren şeyin ne olduğunu, benim olduğumu nasıl bildiğini hep merak edeceğim.

Bir gün, kaçırdığım onca yılla ilgili hikâyeyi dinlemek istiyorum. Babanın seni nerede büyüttiğini bilmek istiyorum; gördüğün yerleri, tanıdığın ve sevdiğin insanları bilmek istiyorum. Maevana'ya dönüp Isolde'yi tahta oturtmayı nasıl planladığını anlatırken seni dinlemek istiyorum.

Ama şimdilik seni sevdiğimi söylemem yeterli sanırım. Seni seviyorum Aodhan, oğlum, kalbim. Ve karanlıkta benim için geri döndüğün için çok mutluyum.

OTUZ ÜÇ

EJDERHA VE ŞAHİN

Lyonesse'deki Kraliyet Kalesi, Lord Burke'ün Toprakları Kasım 1566 Brienna

"Aodhan ile konuştun mu?"

Isolde'nin sorusu gözlerimi onunkilere çevirdi. Şatodaki solaryumunda tüm eski kayıtlarla birlikte oturmuş, gelecek hafta yapılacak taç giyme törenini planlıyorduk. Ona ne kadar bunaldığımı ve dikkatimin dağıldığını söylemek istemiyordum, çünkü hepimiz çok yorgunduk. Ama Cartier ve annesiyle ilgili düşünceler, Keela ve Ewan'la ilgili düşünceler ve iyileşmemle ilgili düşüncelerle dolup taşıdığımı da inkar edemezdim.

Artık bandajımı takmıyordum. Bir gün önce, Lannon'un idamında bandajı resmen çıkarmayı seçmiştim. Gilroy ve Oona'nın darağacında diz çöküp başlarını kaybetmelerini ve yüzümün açıkta kalmasını izlemiştim. Güneş ışığının, rüzgârın ve yüzlerce kişinin bakışlarının yara izimi takip ettiğini hissetmiştim. Ama bu beni, Ewan ve Keela'nın affedilmesi için Lyonesse halkının karşısına çıkmaktan alıkoymamıştı.

Bu artık benim yüzümdü. Yaşadıklarımı kelimelerden çok daha iyi ifade ediyordu. Ve insanlar artık bunu gördüğünde -beni gördüğünde- rahatlamıştı; kardeşlerim, kız kardeşim, babam, krallığın tüm soyluları görmüştü. Cartier hariç hepsi, çünkü o idamlara gelmemişti.

Yaklaşık iki hafta önce ona annesinden bahsettiğim günden beri onu görmemişim. Ve her geçen gün bulduğum cesarete rağmen bunu inkâr edemiyordum. Yara izimi görmemişti.

"Sadece mektuplarla," diye cevap verdim. "Annesinin durumunun iyi olduğunu söylüyor."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Isolde, sessizleşerek. Lile Morgane ile tanışmıştı. Kraliçe o gece Cartier'nin zindandan dönmesini bekliyordu. Isolde onunla ilk konuşanlardan, onu ilk kucaklayanlardan biri olmuştu.

Lîle hakkında daha fazla soru sormak istiyordum ama kelimeler yükselmek için çok ağırdı. Isolde aklımı okuyabiliyor gibi görünse de -Cartier'yi tekrar görmekten endişe ettiğimi biliyordu- dikkatimi tekrar taç giyme törenine vermeyi tercih ettim.

Isolde taç giyme töreninin kendisinden önceki kraliçeler gibi olmasını istiyordu - geleneklerle iç içe bir kutlama - ama aynı zamanda ilerlemeyle aydınlatılmasını da istiyordu. Maevana çok karanlık bir dönemden çıkıyordu ve bu yüzden Isolde'nin tüm arzularını yazmaya çalıştım, tüm bunları onun için sadece yedi gün içinde nasıl yerine getireceğimi merak ediyordum.

"Başka ne istiyoruz?" Tüy kalemimi tekrar elime alarak sordum.

"Müzik de olmalı tabii ki," dedi Isolde. "Bol bol dans ve bol bol yemek."

"Sanırım herkes paylaşmak için kendi yemeğini getirecek," dedim Gilroy'un hükümdarlığından mucizevi bir şekilde kurtulmuş olan eski kâğıtları karıştırırken. "Ah, evet. Burada her Evin en iyi yemeğini getireceği yazıyor."

Kraliçe, "O zaman bu da davetiyeye eklenmeli," dedi.

Davetiyeler. Doğru, diye düşündüm ve eski bir örnek bulabilir miyim diye defterleri karıştırdım.

"Davetiyelerin güzel olmasını istiyorum," dedi Isolde, neredeyse hülyalı bir sesle. "Bir hattat tarafından kırmızı ve altın mürekkeple çizilmiş olmalılar."

Yukarıdaki azizler, diye düşündüm. Bütün bunları nasıl uygulayacaktım? Maevana'da bir hattat var mıydı? Gilroy böyle bir güzelliğe izin vermiş miydi?

"Pekâlâ hanımefendi. Ne yapabileceğime bakacağım," diye cevap verdim. "Bütün evleri davet etmek istiyor musunuz?"

Isolde gözlerini bana dikti. "Lannon'ları ve Halloran'ları davet etmek istediğimi mi söylüyorsun? Evet. Hanelerinin soyluları ne yapmış olursa olsun, onlar da bu diyarın bir parçası."

Yapılacaklar listemdeki işleri bitirdim ve Isolde sessizleşince başımı kaldırdığımda önüne küçük bir kutu koyduğunu gördüm

Ben.

"Nedir bu?" Sürprizlere karşı temkinli davranarak sordum. Güzelce oyulmuş küçük ahşap bir kutuydu. Yavaşça açtığımda içinde kırmızı kadife üzerine yerleştirilmiş gümüş bir broş buldum. Biri batıya, diğeri doğuya bakan, kanatları birbirine değen bir ejderha ve şahin şeklinde işlenmişti. İlk başta bunun önemini fark etmemiştim, ta ki Isolde'nin bakışlarıyla karşılaşp bana gülümsediğini görene kadar.

"Bir danışmanla birlikte yükseldiğimin bilinmesini istiyorum," dedi. "Ve bu s e n s i n , Brienna, eğer seçersen."

Söyleyecek söz bulamıyordum. Tek yapabildiğim başparmağımla güzelliğinin izini sürmektir. Ejderha oydu, Kavanagh kraliçesi. Ama şahin bendim, MacQuinn'in kızı.

"Pekâlâ dostum," diye mırıldandı Isolde. "Ne diyorsun?"

Broşu gömleğime, kalbimin hemen üzerine ilıştirdim. "Kalkalım derim."

Isolde gülümsedi ve gerçekten rahatlamış görünmesine şaşırdım. "Güzel. Seni bir gün için yeterince bunalttığımı biliyorum.

Ama odanızda sizi bekleyen bir sürpriz var." "Ah, Isolde.

Sürprizlerden hoşlanmam."

"Bunu seveceksin," diyerek listeyi elimden aldı ve beni kapısına doğru yönlendirdi. "Bugün için başka iş de yok."

Ona tuhaf bir bakış attım ama beni solaryumdan çıkarmasına izin verdim.

Benim odam onunkinden çok uzakta değildi ve beni neyle şaşırtabileceğini merak ederek yavaşça onlara doğru yürüdüm. Kapımı neredeyse utangaç bir şekilde açtım, gözlerim kabul odamı taradı.

"Brienna!" Ben daha gözümü bile kırpamadan Merei üzerimdeydi. Kollarını bana doladı ve o kadar sıkı sıkı ki bir kakhaha patlattım, bizi dik tutmak için mücadele ettim.

"Seni benden nasıl gizlice geçirdi?" Merei'nin yüzüne bakabilmek için geri çekilerek ağladım, ellerim mor tutku pelerinine dolanmıştı.

"Kraliçenin büyüsü var, değil mi?" Merei gözleri yaşlarla parlayarak konuştu. "Ah, Bri, seni çok özledim! Ve sen beni ağlatacaksın."

"Ağlama," demek için acele ettim ama onu görünce benim de boğazım düğümlendi. Beni şimdi olduğum gibi kabul ediyordu-yaralı,

Kırılmıştım ama kendimi hiç o anki kadar güçlü hissetmemiştim.

"Biliyorum. Daha iyi görünüyordum."

"Çok güzel görünüyorsun, Brienna." Bana tekrar sarıldı ve bir an için sadece birbirimize sarıldık, ta ki bukleleri ağzıma girene ve ayak parmaklarına basana kadar. "Ama senin için tek sürpriz ben değilim."

"Mer," dedim, neşeyle yatak odamın kapısına yaklaşırken yarı yalvarır, yarı uyarır bir sesle. "Sürprizlerden *nefret* ettiğimi biliyorsun."

"İşte bu yüzden hepimiz sana sürpriz yapmaya karar verdik," dedi Merei sırıtarak. Durakladı, eli kapının üzerindeydi, bu anı kasıtlı olarak uzatıyordu. "Hazır mısın?"

Evet ya da hayır dememi bile beklemedi. Kapıyı açtı ve Oriana dışarı fırladı. Onu kucakladığımda içimden bir sevinç çığlığı yükseldi ve sonra üçümüz bir çember oluşturduk, kollarımız birbirine dolandı, alınlarımız birbirine yaklaştı, kız kardeşler yeniden bir araya geldi. Hayatımın yedi yılını onlarla birlikte Magnalia Evi'nde geçirmiştik. Merei müzik tutkusunu, Oriana sanat tutkusunu ve ben de bilgi tutkusunu öğrenmiştik. Ve şimdi onları görünce ... Ağladım. Onları ne kadar özlediğimi fark etmek için onlara sarıldım ve ağladım.

Sonra gözyaşlarımız kakhahaya dönüştü ve Oriana bizi bir şişe Valenya şarabının üç gümüşle birlikte beklediği ocağıma götürdü.

Kadehler.

Oriana ikimize de birer bardak doldururken, "İkiniz de bana neden burada olduğunuzu söylemelisiniz," diye yalvardım. "Ve sizinle ne kadar zaman geçireceğimi."

"Kraliçenin yükselişini kutlamak için buradayız," diye yanıtladı Merei.

"Ve," diye ekledi Oriana, Merei'ye bakarak, "birisi taç giyme töreni için bir müzisyen ve bir hattat bulman gerektiğini söyledi. Sana yardım etmek için buradayız, Brienna. Valenian olduğumuzu biliyoruz ama bu anı seninle ve Maevana'yla paylaşmak istiyoruz."

Sevincimi gizleyemedim. Kraliçeye kadeh kaldırırken, kız kardeşliğimize ve tutkularımıza kadeh kaldırırken içimden yayılıyordu. Sonra ateşimin önüne oturduk ve saatlerce konuştuk, zamanın üzerimizde hiçbir etkisi yokmuş gibi görünüyordu. Oriana bana şu anda eğitimlik yaptığı tutku evinden, öğrencilerinin ne kadar korkunç ve harika olduklarından, Merei ise eşinden, yakın zamanda oynadıkları yerden ve gördüğü tüm güzel şehirlerden bahsetti.

Kraliçe akşam yemeğini odama getirdi ve dördümüz oturup Valenia'dan, en güzel anılarımızdan ve gelecek heyecan verici günlerden bahsettik. En sevdiklerimle, kızlığımın dostlarıyla ve geleceğimin kraliçesiyle aynı sofrayı paylaştığım bu geceden daha güzelini isteyemezdim.

Isolde masanın karşısından gözüme çarptı. İhtiyatlı bir şekilde kadehini bana d o ğ r u kaldırdı. Merei ve Oriana'ya taç giyme töreni için değil, benim hatırım için ulaştığını biliyordum. Tutkulu kız kardeşlerimi buraya getirmişti çünkü onları görmeye ihtiyacım olduğunu, kalbimin onlar tarafından yenileneceğini biliyordu.

Önümüzdeki günleri düşündüm, ellerimizle, zihinlerimizle ve kelimelerimizle yontacağımız günleri, şüphesiz belirsiz ve zor ama bir o kadar da güzel olacak günleri.

Isolde bana içti, ben de ona, ateş ışıǵı aramızda parıldıyordu, ejderha ve şahin.

OTUZ DÖRT

KARANLIK VE AYDINLIK ARASINDA

Mistwood, Lord Burke Cartier'in

Bölgesi

Isolde Kavanagh'ın taç giyme töreni günü, son yapraklar da kıpkırmızı, altın sarısı ve umber rengine düşerken geldi.

Sırtımı rüzgâra vermiş, kraliyet kalesi ile Mistwood arasında uzanan, daha birkaç hafta önce yükseliş gününde savaştığımız alanda duruyordum. Büyük bir kutlama ziyafetine hazırlanmak için masaların çimenlere dizilişini izledim.

Kızlar masaları cilalı kalaylar, nehirler dolusu beyaz mumlar ve sonbaharın son kır çiçeklerinin taç yapraklarıyla donattı. Erkekler kızartma çukurlarıyla ilgilenirken, kadınlar da en iyi yemeklerini hazırlıyor, süt domuzlarını ve yeni yolunmuş kümes hayvanlarını şişlere geçiriyorlardı.

Hava, kokulu duman, ezilmiş yonca ve hasat edilmiş çiçeklerle heyecanla doluydu. Çünkü Maevana onlarca yıllık karanlığın ve onlarca yıllık değersiz kralların ardından bir kraliçe kazanmak üzereydi.

Ve hepimiz bir somun ekmek ya da bir tekerlek peynir, bir fiç bira ya da bir kase erik gibi bir şeyler getirdik. Herkes kendi Hane'sinin renklerini ya da i ş a r e t l e r i n i taktı ve böylece alan, ışık azalmaya başladığında birlikte dokunmuş bir renk goblenine dönüştü.

Üzerimdeki peygamber çiçeği mavisi cekete baktım. Otuzuncu kez, giysilerimde biriken kırıksıklıkları, kalbimde biriken kırıksıklıkları fırçaladım ve birbirlerini alt etmeye çalışan bir grup delikanlıyla dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Yine de onu, giyeceğini bildiğim MacQuinn lavanta ve altın şahini aramaktan kendimi alamıyordum.

"Lordum! Lordum, beni izleyin!" Ewan bağırdı ve ben de bu kutsanmış dikkat dağınıklığına gülümsedim. Ewan'ın üç topunu fırlatışını izledim, diğer delikanlılar kadar uzağa değil ama yine de küçük boyuna göre etkileyiciydi. "Bunu gördünüz mü Lord Aodhan?"

Alkışladım ve Ewan'ın izlemek için toplanan bir grup kıza gösteriş yapma heyecanı içinde hemen unutuldum.

Adamlarımın çoğunun son dakika yemek hazırlıklarına yardım ettiği kalabalığın arasına karıştım. Taş ustası Derry'nin kıkırdayarak bira ve elma şarabının tadına baktığını gördüm. Annem ve Aileen de hazır olan tabakların üzerindeki birkaç asi yaprağı süpürüyorlardı. Seamus da kızartma ocağının başına geçmiş, alnındaki teri siliyordu. Aşçı da otlu patatesleri ve elmalı tartları nereye koyacağını düşünüyordu.

Onları görünce gülümsedim.

Göz ucuyla Jourdain'i gördüm, lavanta ve altın rengi giysileri içinde, kararsız bir şekilde kenarda duruyordu. Çimlerin üzerinde annemi izleyerek bekliyordu. Ve bir zamanlar onunla nasıl bir devrim planladığını düşündüm, başarısızlıkla sonuçlanan bir devrim, annemin yirmi beş yıldır ölü olduğuna inanmasına neden olan bir devrim.

Líle onun bakışlarını hissetti, yukarı doğru baktı. Onu tanıdığı anda, ona doğru yürürken yüzündeki sevinci izledim. Kucaklaştılar, güldüler ve ağladılar.

Onlara özel bir an yaşatmak için arkamı döndüm.

Sonra düşündüm *ki, Jourdain buradaysa, Brienna da yakınlarda olmalı.*

Beni Fionn'a çağırdığı, bana annemden bahsettiği o sabahtan beri onu görmemiştim. Brienna'nın saçları kesilmiş, yüzü sargılanmış, teni solgun ve morarmıştı. Onu gördüğümde içim parçalanmıştı; nelere katlanmıştı ve neden ona daha önce ulaşamamıştım?

Beni çağırması için günlerce nasıl beklediğimi, koridorlarda nasıl volta attığımı ve Brígh'in çayırlarında nasıl yürüdüğümü, ondan başka bir şey düşünemediğimi, beni neden görmek istemediği konusunda nasıl endişelendiğimi hatırladım. Ve

Sonra beni Fionn'a çağırdığında, ona doğru nasıl hareket ettiğimi, ona sarılmak için nasıl yanıp tutuştuğumu ve onun sesiyle ve gözleriyle aramızdaki mesafeyi nasıl koruduğunu. Ona dokunmamı istemiyordu. Ve ben hala bunun onun verdiği haberler yüzünden mi olduğunu bilmiyordum.

yoksa aniden benden uzaklaşmak istediği için miydi?

Ormana doğru yürüdüm, insan kümelerinin arasından, ağaçların arasından geçerek onu aradım. Neredeyse vaktin geldiğini biliyordum; alacakaranlıktı. Ve geleneklere uyulmalıydı; kraliçeler her zaman alacakaranlıkta Mistwood'da taç giyerdi.

Flütler çalmaya başladığında bir grup Burke'ün arasında duruyordum, insanları kraliçenin gelişine hazırlamak için ormana götürüyorlardı.

Ve işte o zaman onu gördüm.

Brienna büyük meşenin altında duruyordu. Üzerinde şafak rengine, karanlıkla aydınlık arasında duran mor bir elbise vardı.

Eventide Taşı parmaklarındaki zincirden sarkıyordu ve alnında kır çiçeklerinden bir taç duruyordu. Tutku pelerinini giymemişti ama ben de giymemiştim, ikimiz de o gece Maevana'yı yalnız temsil etmeyi seçmiştik.

Yüzünün sağ tarafını kaplayan yara izini gördüm, benim ruhumdaki yara iziyle eşleştiğini bildiğim bir yara iziydi bu. Yine de ona baktıkça yara izi kayboluyordu, çünkü onun tarafından tamamen tüketilmiştim.

Bu tarafa bakmasını, kalabalığın içinde beni bulmasını istedim.

Neredeyse başarıyordu da; Lord Burke'ün omzuma dokunduğunu hissettiğimde bakışları ateş ışığını süzüyordu.

"Morgane! Halkınla birlikte olacağını sanıyordum."

"Ah, evet, şey." Nerede olduğumu zorlukla hatırlayarak ona baktım. Tek bakabildiğim şeyin Brienna olduğunu fark etmiş olmalı ki gülümseyerek, "Onunla gurur duyuyor olmalısın."

Gerçi o senden açık ara önde delikanlı."

Ne demek istediğini sormak istedim ama sonra Brienna'nın göğsündeki gümüş iğneyi fark ettim, kayan bir yıldız gibi parlıyordu ve kim olduğunu ilan ediyordu.

Ve işte o zaman fark ettim, nefesim sessiz bir telaşla kesildi. Brienna kraliçenin danışmanıydı.

OTUZ BEŞ

KRALİÇE YÜKSELİYOR

Mistwood, Lord Burke Brienna'nın

Bölgesi

Işık solmaya, gölgeler tatlanmaya başlıyordu ve kraliçenin yakında geleceğini biliyordum. Etrafımızdaki ormana, yüzyıllar önce kraliçenin taç giyme törenine ev sahipliği yapmış olan bu yaşlı ağaçlara hayranlıkla baktım. Dallardan sarkan fenerler omuzlarımıza ılık bir ışık damlatıyordu. Hava serin ve tatlı kokuyordu. Çiçeklerden oluşan çelenkler ağaçtan ağaca ip gibi örülmüştü.

Onu beklemeye devam ettim, büyük meşenin altında duruyordum, yargıç yanımdaydı.

Kraliçeye taç giydirecekti. Ve ben de onu taşla onurlandıracaktım.

Bir an için gözlerimi kapatıp zihnimi sakinleştirdim. Birçok yönden bu, beş ay önceki yaz gündönümüne benziyordu, tutkulu olacağım ve bir patron kazanacağım geceye. Ve o gece nasıl da yoldan çıkmıştı; hiçbir şey plana göre gitmemişti.

Yine de o gece bu geceye ilham verdi, çünkü başarısız olmasaydım, burada duruyor olmazdım.

Gözlerimi açtım, bakışlarım doğruca halkımın toplandığı yere gitti. Neeve, Sean, Keela, Ewan, Oriana, Merei ve Luc.

Konuşuyor, gülüyor ve bu anın tadını çıkarıyorlardı. Onları görünce kalbim kabardı; ben onlara aittim, onlar da bana. Yine de babam neredeydi? Cartier neredeydi? Onu görmek için sabırsızlandığımı inkâr edemezdim. Onun beni görmesi için.

Böyle düşünür düşünmez Jourdain'in kalabalığın arasından ağır ağır ilerlediğini gördüm, yanında da bir kadın vardı. O olduğunu biliyordum. Lile'ydi

Morgane. Çünkü Cartier onun suretiydi; buğday sapı zarafeti, keten saçları ve yakacak kadar mavi gözleriyle.

Yine de onu merak edecek vaktim olmadı çünkü flütler çalmaya başladı ve Isolde ile Braden sanki sihir onları getirmiş gibi nihayet geldiler. Isolde hiç bu kadar güzel, bu kadar ışıltılı görünmemişti. Babasıyla birlikte benim ve yargıcın huzuruna çıkarken gözlerimi ondan alamıyordum.

"Braden ve Eilis Kavanagh'ın kızı Isolde, Maevana tahtına çıkmak için karşımızda duruyorsun," dedi yargıç ve sesi yaşlı ve yıpranmış olmasına rağmen ormanda yankılandı. "Bu unvanı kabul ediyor musun?"

"Evet, efendim," diye cevap verdi Isolde, kararlı ve tereddütsüz.

"Bu tacı aldıktan sonra" - eski yeminleri okumaya başladım

-"Hayatınızın artık size ait olmadığını, bu topraklarla, bu toprakların insanlarıyla evli olduğunuzu, tek sorumluluğunuzun onları korumak ve onlara hizmet etmek, onları yüceltmek ve onurlandırmak ve her şeyden önce yarattığınız büyü'nün zarar vermek için değil, iyilik için olmasını sağlamak olduğunu kabul ediyorsunuz. Bu yemini kabul ediyor musunuz?"

"Evet, hanımefendi."

"Evlerin lordları ve leydileri ile Maevana'nın erkekleri ve kadınları bu akşam burada sizin yemininize tanıklık etmek için toplanıyor," diye devam etti yargıç. "Bunun karşılığında size hizmet edeceğimize, sizi onurlandıracağımıza, sizden başkasının önünde diz çökmeyeceğimize ve verdiğiniz kararların bu toprakların iyiliği için olduğuna güveneceğimize yemin ediyoruz. Hayatınızı kendi hayatımızla koruyacağımıza ve **g e l e c e k t e k i** oğullarınızın ve kızlarınızın hayatlarını koruyacağımıza yemin ediyoruz."

Yargıç gülümsemesini gizleyemeyerek durakladı. "Gel kızım ve önümüzde diz çök."

Isolde babasını bıraktı, dizlerini köklerin arasından toprağa dikti. Önce taş geldi.

Kolyeyi zincirinden tutup kaldırırken, herkesin görebilmesi için Eventide Taşı'nı yukarıda tutmaya dikkat ettim. Sonra onu kraliçenin başının üzerinden geçirdim ve fısıltısını duydum, Eventide'in Isolde'nin kalbinin üzerinde durmasını izledim. Onu yakmadı, çünkü ateşi kanında taşıyordu. Aksine, taş onun için parlıyor, yanardöner renklerle canlanıyordu. Işığını ellerimde görebiliyordum, parmak eklemlerimde kızıl, turkuaz ve kehribar renkleri dans ediyordu,

elbiseme yansıyor ve ben ona, kuzeyin kraliçesine, arkadaşşıma hayret ediyordum.

Sırada Isolde'nin tacı vardı.

Yargıç, mum ışığının elmasları öpmesi için onu havaya kaldırdı.

Ve sonra onu yavaşça Isolde'nin başına koydu, gümüş koyu kumral buklelerinin arasında yıldızlar gibi parlıyordu.

En son pelerin geldi.

Isolde'nin muhafızlarının komutanı onu öne çıkardı, kraliyet cübbesi kolunun üzerine örtülmüştü; siyah iplikler, inciler ve güneş taşlarıyla süslenmiş kırmızı ve altın kadife. Savaşçı onu omuzlarına doladı ve içindeki tütünün kokusunu alabildim; karanfil, kakule ve vanilya, baharatlı ama tatlı. Pelerin, kraliçenin sarayda giymesi için ejderhanın güzel bir gösterisiydi.

"Ayağa kalk Kraliçe Isolde, Kavanagh Hanesi," dedim avuç içlerim gökyüzüne bakacak şekilde ellerimi kaldırırken.

Isolde ayağa kalktı, sanki gölgelerin arasından, sisin içinden yükseliyordu.

Flütler ve davullar neşeli bir melodi çalmaya başladı ve Braden Kavanagh geri çekildi, Isolde'nin artık onun olmadığını biliyordu; o bizim kızımızdı.

Isolde doğrudan bana baktı. Bir gülümseme yüzünü aydınlattı; benim yüzüm de onunkini yansıttı. Döndüğünde onu alkışladık, ellerimizle sesimizi yükselttik, oğlanlar ve kızlar yoluna çiçekler fırlattı.

Isolde'nin altı Kavanagh kızı - Cartier'nin kasap dükkanında bulduğu kızlar - evlerinin renkleri olan kırmızı ve siyah giysiler içinde onun etrafında toplandılar. Onları geniş geniş sırtırken görmek, saçlarındaki çiçekleri ve kraliçeye duydukları sevgiyi görmek içimi sevinçle doldurdu. Isolde onları kız kardeşleri olarak kabul etmişti; şatosunda, onun yanında her zaman bir yerleri olacaktı. Ve kızların sihirlerinin uyanmaya başladığını görmek için sabırsızlanıyordum.

Meşe köklerinin arasında bir süre daha durdum, o anın heyecanına, ihtişamına kapıldım. Jourdain yanıma geldi, Isolde ağaçların arasından geçerken ellerini omuzlarıma koydu, uzun pelerini arkasında toprağı sürüklüyordu.

"Bugünü göreceğimi hiç düşünmemiştim," diye mırıldandı babam ve sesindeki duyguyu duydum.

Sadece Isolde'den bahsettiğini sanıyordum, o yüzden saçıma bir öpücük kondurup "Seninle gurur duyuyorum Brienna" dediğinde beni şaşırttı.

Elimi onun elinin üzerine koydum, ilk tanıştığımız anı düşündüm, ondan şüphelendiğim, atalarımın kalma anılarımın ilgisini çektiği, ikimizin birbirimize güvenmeye ve kraliçenin dönüşü için plan yapmaya karar verdiğimiz zamanı. Onun taç giyme törenine katılacağımı, ona kadim yeminleri edeceğimi, onun sağ kolu olacağımı asla hayal edemezdim. Hem huşu hem de coşkuyla doluydum.

"Tanışmanı istediğim eski bir arkadaşım var."

Jourdain omuzlarımı sıkarak fısıldadı.

Döndüğümde Lîle'nin bir adım öne çıktığını gördüm. Bana gülümsedi ve sonunda onunla yüz yüze geldiğim için ağlayabileceğimi düşündüm.

Ne söyleyeceğimi bilemedim ve sonra bunun için hiçbir kelime olmadığını fark ettim. Ve böylece ona sarıldım; beni tutmasına izin verdim ve hayatımda ilk kez bir anne tarafından tutulmanın nasıl bir his olduğunu anladım.

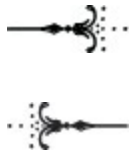
Yavaşça geri çekilip elini yaramın üzerine koydu, sanki acımın ona neşe getirdiğini biliyormuş gibi. Birbirimizin yansımasıydık; aynı nefeste hem güldüm hem ağladım. Ve gözyaşlarım döküldüğünde, onları şefkatle sildi.

Orada ne kadar durduğumuzu bilmiyorum ama birden ışığın azaldığını fark ettim. Jourdain hâlâ yanımdaydı ama diğer herkes çoktan çayıra gitmek üzere ormandan ayrılmıştı ve uzaktan davul seslerini duyabiliyordum.

"Gelin canlarım. Kutlama bizi bekliyor," dedi Jourdain, kollarını bize eşlik etmek için uzatarak.

Parmaklarımı dirseğine koydum, Lîle de diğer kolunu tuttu. Babam, Cartier'nin annesi ve ben birlikte yürüdük. Çayırlara varmadan hemen önce Jourdain'e baktım ve "Tüm bunlar bir rüya gibi geliyor baba," dedim.

Bana sadece gülümsedi ve karşılığında fısıldadı, "O zaman hiç uyanmayalım."

OTUZ ALTI

EVİNİZİN EN İYİSİ

Mistwood, Lord Burke Cartier'in

Bölgesi

Ziyafet resmen başlamıştı ve kızartma çukuruna ve yemek masalarına doğru çılginca bir koşuşturma vardı. Ben hâlâ Burke'lerin arasındaydım ve akıntıyla mücadele etmek yerine onlarla birlikte çayıra doğru yürüdüm. İlk yıldızlar karanlığı yarmıştı ve bir grup genç tarafından itilip kakılana kadar bir süre durup onları seyrettim. Masaların arasında dolaşmaya başladım, tabaklarını doldurmaya ve Isolde'yi bir an olsun görmeye çalışan insanların arasından sıyrıldım.

Brienna'yı aradım; lavanta rengi elbisesinden bir anlık bir görüntü, cümbüşün arasında zarafetinden bir anlık bir iz aradım. Ama onu göremedim. Aradıkça daha da endişelenmeye başladım.

Yavaş yavaş alanın kalbine doğru sürüklendim, yabancılarla dolu bir denizde yüzüyormuşum gibi hissettim, ta ki Brienna'nın Merei'yle birlikte ayakta durduğunu görene kadar, ikisi de ellerinde uzun kurdeleler tutuyordu. Merei önce bakışlarımı hissetti, Brienna'nın omzunun üzerinden gözlerimle buluştu. Bakışları tekrar arkadaşına kaydı ama Merei'nin uzaklaşmak için bir neden yarattığı belliydi. Bir şeyi işaret etti ve kalabalığın içinde eriyerek Brienna'yı yalnız bıraktı. Onunla konuşmak için tek şansımın bu olabileceğini bilerek ilerledim.

Brienna sessizce durdu. Ama Merei ona geleceğimi söylemiş olmalıydı çünkü Brienna yaklaştığımı hissettiğinde nefes alıyor gibi görünmüyordu. Umduğum gibi beni karşılamak için dönmedi de. Sırtını bana dönük tuttu ve bu sadece benden kaçtığı yönündeki endişelerimi artırdı.

"Brienna."

Sonunda dönerek benimle yüz yüze durdu, gözleri ateş ışığında parlıyordu. Bir an için konuşmadı. Bakışları benimkilere dokundu ve sonra yakındaki bir eğlence düşkününün dikkatini dağıtarak uzaklaştı.

Ama yara izini benden kısmen gizlemek için yüzünü nasıl eğdiğini gördüm. Sanki onu görmem için endişeleniyordu.

Kalbim acıyordu ve şimdi konuşamayan bendim. "Lord Morgane,"

dedi, hâlâ dikkati dağınmıktı.

Lord Morgane. Cartier değil. Aodhan bile değil.

Aramıza mesafe koyuyordu ve ben de bundan etkilenmemeye çalışıyordum.

"Isolde'nin taç giyme törenini gördün mü?" diye hızla ekledi ve onun da benim kadar gergin olduğunu fark ettim. "Seni aradım."

"Ben de oradaydım. Yemin ettiğini gördüm." Tekrar bakışlarımla buluşmasını bekledim. Yavaşça gözlerini benimkilere kaldırdı. Kalbindeki gümüş broş ışığı yakaladı. Gururumu ve hayranlığımı gizleyemeyerek ona gülümsedim. "Kraliçe'nin Danışmanı."

Bir gülümseme yüzünü ısıttı. Onun güzelliğine dayanamıyordum.

"Ah, evet. Size yazıp bundan bahsetmek istiyordum ama ... burada işler oldukça yoğundu."

"Tahmin edebiliyorum. Yine de Lyonesse'de geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarabildiğinize inanıyorum."

Son birkaç gün ve haftadan bahsettik. Brienna bana idamlardan, Ewan ve Keela'nın affedilmesinden ve planlamadan bahsetti. Ben de ona kısaca Lile'nin dönüşünü anlattım. Bazı açılardan, Brienna ve ben sanki yıllardır ayrıymışız gibi hissediyordum. Birbirimizi son gördüğümüzden beri çok şey olmuştu. Ama sohbet ettikçe daha da rahatlıyor, daha çok gülümsüyordu.

"Peki bu nedir?" Elinde tutmaya devam ettiğı kurdeleyi göstererek sordum.

"Bir ortak arıyordum." Benden uzaklaşıp kalabalığın içine baktı, sanki kendisine katılması için rastgele bir yabancı seçmek üzereydi.

"Ne için bir ortak?"

"Nefret edeceğin bir oyun, Cartier." Bakışları benimkilere döndü ama beni iyi tanıdığını belli eden alaycı bir bakışla.

"O zaman öğrenmeli miyiz?" Meydan okudum.

"Pekâlâ." Brienna yürümeye başladı ve ben de zaten ona bağılymışım gibi onu takip ettim. Omzunun üzerinden bana baktı ve

"Ama seni uyarmıştım." dedi.

Beni oyun alanına getirdi. Ve dehşetle gördüm ki bu, iki kişinin bileklerinden birbirine bağlandığı, bira fiçılarının etrafında koşturulduğu ve tam bir aptal gibi görünmeye zorlandığı yarış oyunlarından biriydi.

Brienna haklıydı. İçten içe bu fikre karşı çıktım ama ondan uzaklaşmadım, uzaklaşmadım. İtiraz etmemi bekleyerek kaşlarını kaldırdığında bile.

Merei kızarmış ve gülümseyerek ortaya çıktı, çiçek tacı saçlarından kaymaya başlamıştı.

"İkiniz de acele edin!" diye bağırdı Luc'ün sabırsızlıkla ona işaret ettiği yeşil alana doğru koşmadan önce.

Kurdeleyi aldım ve diz çöktüm. Brienna eteklerini kaldırdı, böylece kurdeleyi ayak bileklerimize sarabildim. Şiddetle düğümledim, böylece hiçbir şey onu koparamayacaktı. Ayağa kalktığımda, sanki düşüncelerimi biliyormuş gibi bana gülümsedi. Kolunu bana doladı ve başlangıç çizgisine doğru beceriksizce birlikte yürüdük.

Luc ve Merei, Oriana ve Neeve, Ewan ve Keela ile birlikte durduk, hepsi de üç bacaklı yarış ihtimalinden heyecan duyuyor gibiydi. Brienna, "Kazanırsak bana ne vereceksin?" diye fısıldayana kadar, hoşnutsuz bir şekilde yarışmamız gereken fiçılara baktım.

Gözlerim onunkilere kaydı. Yine de ona cevap verecek zamanım yoktu. Yarış başladı ve çizgiden en son biz çıktık ama Brienna ve ben eşit durumdaydık. Ewan ve Keela'yı geçtik, Luc ve Merei'yi kovaladık. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Neeve ve Oriana önde gidiyordu. Ama aptalın biri üçüncü fiçıyı bir yamaca yerleştirmişti ve ayağım bir oyuğa girdi. Dengemi kaybettim ve Brienna'yı da yanıma aldım. Tepeden aşağı, gölgelere doğru yuvarlanırken mavi ve lavantadan oluşan bir kol bacak karmaşası içindeydik.

Dizlerimin altında bir şeyin parçalandığını duydum. Bizi, altımdaki Brienna'yı durdurmak için ellerimi toprağa gömdüm ve nefesimi kazanmak, yıldız ışığında yüzünü seçebilmek için mücadele ettim.

"Brienna?"

Titriyordu. Güldüğünü fark edene kadar yaralandığını düşünmüştüm.
Ve ona doğru sarktım, kahkahasının her tarafa yayıldığını hissettim.

Gözlerim yaşarana kadar göğsünü göğsüme dayadı ve en son ne zaman bu kadar mutlu hissettiğimi hatırlayamadım.

"Sanırım elbiseni yırttım."

"Her şey yoluna girecek." İç çekti, bakışlarımla buluştu.

Bir an için hareket etmedik ama bana karşı nefes aldığını hissedebiliyordum.
Sonra yara izini gölgelerde saklamak için yüzünü tekrar başka tarafa çevirdi.

Gözlerini tekrar kendime çekmek için nazıkçe çenesini

tuttum. "Brienna, çok güzelsin."

Ve ona boyun eğmek istedim. Onu tanımak, keşfetmek istedim. Onun tarafından sevilme istedim. Karanlıkta adım söylediğini duymak istedim.

Ama bekledim. Elini kaldırmasını, bana dokunmasını bekledim. Parmakları yüzümde gezindi, yavaşça saçlarıma dolandı.

Onu öptüm, dudakları benimkilerin altında soğuk ve tatlıydı. Beni kendine yakın tuttu ve uzaklarda bir yerlerde kutlamanın müzik ve kahkahalarını duyabiliyordum. Dansın toprağı titrettiğini hissedebiliyor, ateşin ve kır çiçeklerinin kokusunu alabiliyordum ama yine de sadece o ve ben yıldız ışığında yaldızlanmış çimenlerin üzerinde yatıyorduk.

Ani bir gürültü oldu.

Ona bakmak için geri çekildim ve yine gülmemeye çalıştığını gördüm. Ve midesinin guruldadığını fark etmeseydim utanabilirdim.

"Çok özür dilerim," diye nefes aldı. "Ama şafaktan beri bir şey yemedim."

Sadece gülümsedim ve ayağa kalkarak ona yardım ettim. Brienna elbisesindeki ot parçalarını fırçaladı ve gerçekten de eteklerini yırttığımı gördüm.

Kurdelemizi çözdüm ve yeni bir yarış turunun başladığı ateş ışığına geri döndük.

Arkadaşlarımız bira istasyonunda bizi bekliyordu; Oriana ve Neeve kazanmıştı ve Ewan ben onu sırtımda taşıyana kadar surat asıyordu ve birlikte tabaklarımızı hazırlamak için yemek masalarına doğru ilerledik.

Sırayı geçtikten sonra Brienna'ya "Lile'yi bulmam gerek," dedim.

"Jourdain'le birlikte," diye cevap verdi Brienna. Ve annemin Jourdain'in yanında oturduğunu gördüğüm uzun bir masaya doğru ilerledi.

Ve onun yanında Thane Tomas vardı. Tomas'ın diğer yanında da Sean vardı.

Gözlerim masada, burada toplanan insanların üzerinde dolaştı.

MacQuinn'ler. Lannonlar. Morganlar. Allenachlar. Valenianlar. Hatta birkaç Dermott. Bir zamanlar düşman olan insanlar ekmek kırıyor ve kadeh kaldırıyor.

Annemin karşısına oturdum, onunla bir gülümsemeyi paylaştım, masayı süsleyen konuşmaları ve kahkahaları dinledim. Ve düşündüm *ki, özlemini çektiğim şey buydu. Kraliçenin topraklarımıza, halkımıza getirdiği şey bu.*

Brienna yanımda, Oriana ve Merei ile sohbete dalmışken, Ewan onun kolunu çekiştirdi. Böyle bir gecede onu azarlayamazdım. "Bayan Brienna?" diye soruşunu göz ucuyla izledim. Benimle dans eder misiniz?"

Brienna ben daha nefes alamadan kalkmış, Ewan'la birlikte dans eden yeşile doğru koşuyordu. Sonra masanın yarısı onları takip etti, flütlerin ve davulların siren çağrısına karşı koyamadılar. İzleyebilmek için bankta döndüm ve renklerin ve hareketin bulanıklığı arasında gözlerim onu hiç bırakmadı.

"Kız kardeşim çok güzel, değil mi?" Neeve yanıma oturarak söyledi.

"Öyle."

Neeve ve ben dostça bir sessizlik içinde izlemeye devam ettik. Sonra fısıldadı, "Size bir tavsiye, Lord Aodhan."

Ona baktım, ilgimi çekmişti.

Neeve ayağa kalktı ama dansa katılmadan önce bakışlarımı karşıladı, gözlerinde neşe parlıyordu. "Kız kardeşimin bir MacQuinn olduğunu hatırlasan iyi edersin."

Gece yarısından sonra şatodaki odama geçene kadar sözlerini anlamamıştım. Cebimde bulduğumda yatmaya hazırlanıyordum. Brienna ve beni bağlayan kurdeleyi yavaşça çıkardım.

İşte o zaman anladım.

Morganları düşündüm; evimin en iyilerini düşündüm. Bir lordun

tek kızı olan Brienna'yı düşündüm.

O bir MacQuinn'di. Ve ona layık olduğumu kanıtlamanın tek bir yolu vardı.

OTUZ YEDİ

IŞIKLA BULUŞMAK İÇİN

Lord MacQuinn'in Bölgesi, Fionn Brienna

Kalesi

Isolde'nin taç giyme töreninden iki hafta sonra, hikâyemi yazmanın zamanının geldiğine karar verdim. Çünkü bazı sabahlar Fionn Kalesi'nde, bazı akşamlar da Isolde'yle birlikte taht odasında uyanıyordum ve tüm bunların nasıl gerçekleştiğini merak ediyordum.

Odamda muhteşem bir yalnızlık içinde oturdum, masamı pencereimin önüne ittim ve geçmişime bir şekil vermeye başladım, kâğıt üzerine mürekkep, sayfa sayfa, büyükbabamdan başlayarak ve sonra Magnalia Evi'nde birlikte büyüdüğüm ve kız kardeşlerim olarak sevdiğim kızlar hakkında.

Cartier Usta'dan ve ondan ne kadar **k o r k t u ğ u m u z d a n** bahsettim, çünkü onu benimle birlikte bir sandalyenin üzerine çıkmaya ikna ettiğim güne kadar hiç gülmemişti, ilk kez güldüğünü duyduğum g ü n e kadar.

Luc kapımı çaldığında neredeyse Jourdain'le tanıştığım ve devrimi öğrendiğim ana gelmiştim, pencereimin ötesine ilk kar düşmeye başlamıştı.

"Akşam yemeği, kardeşim."

Bütün gün bir şey yemediğimi fark ettim ve kalemimi yere bırakıp parmaklarımdaki mürekkebi silmeye çalıştım ve koridora doğru yürüdüm.

Jourdain beni görünce gülümsedi ve Luc sağına otururken ben de soluna oturdum. Keela dokumacılarla birlikte Neeve'in yanında oturuyordu.

Burayı ve bu insanları ne kadar çok sevdiğimi düşündüm ve kendime bir fincan elma şarabı doldurdum.

Tam o sırada salonun kapıları açıldı ve Cartier o güne kadar gördüğüm en güzel atın üzerinde içeri girdi.

Hangisi beni daha çok şaşırttı bilmiyorum: Cesurca *ata* binmesi Jourdain'in salonuna girdiğimi ya da başka kimseye değil de bana

baktığını. Elma şarabı doldurduğumu unuttum; fincanımdan taşıtı.

Hepimizi şaşkına çevirdi. Bunu biliyordum çünkü babam da benim gibi donup kalmıştı ve Luc'un ağzı açık kalmıştı. Telaşlı görünmeyen tek kişi Neeve'di. Kız kardeşim gülümsemesini parmaklarının arkasına saklamaya çalışıyordu.

Cartier atı kürsünün basamaklarına kadar yürüttü ve orada dinlenmeye çekildi, tutkulu pelerini sırtından aşağıya sanki bir hayvan yakalamış gibi sarkıyordu.

Gökyüzünün bir parçası karla parlıyordu, yüzü yolculuktan dolayı kızarmıştı, gözleri bana sabitlenmişti.

"Morgane?" Jourdain kekeledi, aramızda ilk toparlanan oydu.

Cartier ancak o zaman babama baktı. "Kendimi Brienna MacQuinn'e talip olarak sunmaya geldim. Teklifimi kabul ederse, evimin en iyisini, dayanıklılık ve hız için yetiştirilmiş bir Morgane atı getirdim."

Kalbim dans ediyordu, çarpıyordu, ağrıyordu.

Jourdain gözlerini kocaman açarak bana döndü.

"Kızım mı?"

Ve Cartier'ye bu imkânsız meydan okumayı yapmam gerektiğini

biliyordum. Yavaşça sandalyemden kalktım ve Cartier'ye baktım.

Bakışlarına karşılık verdi; içinde yanan ateşi gördüm, bunu benim istediğim şekilde yapacaktı çünkü istiyordu, altın kurdeleyi bulmak için ne kadar sürerse sürsün arayacaktı.

"Gobleni getirin lütfen," dedim ve dokumacıların onu getirmek için ayrılışını izledim. Kötü şöhretli goblenle salona döndüler ve adamlar her iki tarafın da görülebilmesi için dört köşesinden ipe dizmeye çalıştılar.

Dillon atı ahıra götürmeyi teklif etti ve Cartier durdu, sabırla duvar halısı kalkana kadar bekledi, bütün gözler ona çevrilmişti.

Ben ona bakarken o da bana baktı.

"Her MacQuinn gobleninin içinde, dokumacının atkılarının arasına gizlediği altın bir kurdele yatar," dedim ona. "Bana bu goblenin içinde saklı olan altın kurdeleyi getir, ben de atını kabul edeyim."

Cartier eğildi ve ardından goblenin önünde durarak, en alt sağdan başlayarak metodik bir şekilde incelemeye başladı

Köşeye.

Otuz dakika geçti. Sonra bir saat. Ama Cartier acele etmedi. Acele etmedi ve Jourdain bunu fark ettiğinde sandalyesine geri oturdu ve yeni mabeyincisine işaret etti.

"Biraz daha bira ve bir yığın ballı kek getirin. Bu uzun bir gece olacak."

Ve uzun bir geceydi.

Sonunda, Ewan parlak gözlü ve kızarmış bir şekilde ortaya çıktı ve dramayı kaçırmaktan korktuğu için buraya kadar koştuğunu biliyordum. Keela'nın yanına oturdu ve tırnaklarını yedi, kardeşler Cartier'nin bulunmak istemeyen bir kurdeleyi aramasını izlerken sessiz kaldılar.

MacQuinn'in adamları da oldukça sessizdi. Arada sırada bir konuşma geçiyordu ama kimse salonu terk etmiyordu. Herkes Swift'in efendisini izliyordu. Bazı insanlar başlarını masaya koyup uykuya daldı.

Sonunda, ayakta durmaktan o kadar yorulmuştum ki yerime oturdum ve Cartier'nin büyük bir izleyici kitlesinin önünde ayakta durup ararken neler hissettiğini ancak hayal edebiliyordum.

Cartier nihayet kurdeleyi bulduğunda doğu pencereleri gün doğumuyla kızarmıştı.

O gece gözlerim ondan hiç ayrılmamıştı ve zarif parmaklarının kurdelenin kenarını açışını, ince bir altın pırıltısı halinde kurdeleden kurtulana kadar nazikçe çekişini -nefes almakta zorlanarak- izledim.

Bana döndü ve kurdeleyi ellerinin arasında tutarak kürsünün merdivenlerinde diz çöktü.

"Siz bir karar vermeden önce," dedi Cartier, "birkaç şey söylememe izin verin."

Sandalyesinde horlamakta olan Luc canlandı. Parmaklarını birleştirip çenesini parmaklarına dayayan ve ağzının kenarlarında beliren gülümsemeyi gizlemeye çalışan Jourdain de öyle.

Başımı salladım, sesim göğsümde tutsaktı. Ama içimde bir şarkı yükseliyordu, Cartier'nin de duyduğunu bildiğim bir şarkı, çünkü bana bakarken gözleri parlıyordu.

"Benden seni eğitmemi istediğin günü dün gibi hatırlıyorum. Sen sadece bilginin metresi olmak istiyordun.

üç yıl. Ve düşündüm *ki, bu kız hayatında bir şeyler yapacak ve ben de onun hayallerine ulaşmasına yardım eden kişi olmak istiyorum.*"

Durakladı ve ağlamak üzere olduğundan endişelendim, çünkü ben de içimde gözyaşlarının biriktiğini hissettim.

"Seni Magnalia'da bıraktığım gün, sana kim olduğumu söylemek, seni benimle birlikte Maevana'ya getirmek istedim. Ama yine de seni getiren ben değildim. *Beni eve sen getirdin, Brienna.*"

Artık ağlıyordum; onu dinlerken gözyaşlarımı tutamıyordum.

"İçindeki kalbi seviyorum," dedi Cartier, gözyaşları dökülürken gülümseyerek. "Senin ruhunu seviyorum, Brienna MacQuinn. Eğer bir fırtına olsaydın, yağmurunda uzanır ve dinlenirdim. Eğer bir nehir olsaydın, akıntılarından içerdim. Eğer bir şiir olsaydın, seni okumaktan asla vazgeçmezdim. Bir zamanlar olduğun kıza tapıyorum ve dönüştüğün kadını seviyorum. Evlen benimle. Topraklarımı ve halkımı yönet ve beni kendine al."

Ayağa kalktım ve gözlerimden akan yaşları sildim, güldüm, ağladım ve onun sözleri yüzünden çözülmek üzereymişim gibi hissettim. Ama sonra nefes aldım, kendimi toparladım ve ona baktım, hala diz çökmüş bekliyordu, elinde hala altın kurdele vardı.

Gelip önünde durdum. Salon sessizdi, o kadar sessizdi ki o anda kimsenin kıpırdamaya cesaret edebildiğini sanmıyorum.

"Aodhan . . . *Aodhan*," diye fısıldadım gerçek adını; yükselişini ve düşüşünü keşfettim ve o da bunu duyunca gülümsedi.

Kurdeleyi ondan almak için uzandım, ellerini tuttum ve onu ayağa kaldırdım. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve dudaklarına doğru nefes aldım,

Sadece onun duyacağı kelimeler. "Seni seviyorum, Aodhan Morgane. Al beni, çünkü ben seninim."

Onu babamın, ağabeyimin, kız kardeşimin, halkımın önünde öptüm. O salondaki her gözün önünde öptüm onu. Alkışlar etrafımızda bir sis gibi yükseldi, kutlamanın vücudumda dolaştığını hissedene kadar, MacQuinn ve Morgane'nin bir araya gelmesine kadeh kaldırmak için masalara vurulan fincanların sesini duyana kadar, Keela'nın sevinç çığlıklarını ve Ewan'ın ona, "Sana söylemiştim! Sana bunun olacağını söylemiştim!"

Ve Aodhan'ın ağzı benimkinin altında açıldığında, elleri beni kendisine bastırdığında, ondan başka herkesi unuttum. Ve

Sesler ve kahkahalar kayboldu, sadece ben ve Aodhan kaldık, nefeslerimizi ve okşamalarımızı paylaştık ve yakında aramızda çiçek açacak gizli sözler ektik.

Sonunda, dudaklarıma doğru fısıldamak için geri çekildi, böylece sadece ben duyabildim: "Leydi Morgane."

Böyle bir ismin güzelliğini duyunca gülümsedim. Ve benden önce bu ismi taşıyan kadınları düşündüm; anneleri, eşleri, kız kardeşleri.

Kendime ait olduğunu iddia ettim.

TEŞEKKÜRLER

Bu devam kitabını yazmak büyüdü ama zorlu bir deneyimdi ve bu kadar çok insanın sevgisi ve desteği olmadan gerçekleşemezdi.

Öncelikle, inanılmaz menajerim Suzie Townsend'e. Suzie, 2015 yılında bir e-posta ile hayatımı değiştirdin. Bazen buna inanamıyorum bile: senin sayende şu anda iki kitabım yayınlanmış durumda.

Hikayelerime verdiğiniz sevgi ve tutku için, iniş ve çıkışlarda bana yol gösterdiğiniz ve bir çocukluk hayalime ulaşmama yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

New Leaf Literary-Kathleen, Mia, Veronica, Cassandra, Joanna, Pouya ve Hilary'deki ekibe. Arkamda böylesine muhteşem bir grup insan olduğu için çok şanslıyım! Burada, Amerika Birleşik Devletleri'nde ve denizaşırı ülkelerde *TQR* için yarattığınız tüm sihir için teşekkür ederim. Ayrıca, bu devam kitabını ilk taslağında okuduğu için Sara'ya ve beni New Leaf ailesine sıcak bir şekilde karşıladıkları için Jackie ve Danielle'e .

Harika editörüm Karen Chaplin'e. Yazarlığımı bir üst seviyeye taşıdınız ve kitaplarım için harcadığınız zaman ve sevgi için minnettarım. Korkusuzca dünyama daldığınız ve parlayana kadar onu cilalamama yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Ayrıca Cartier'i birinci tekil şahıs olarak yazma öneriniz için de teşekkür ederim. Siz yapabileceğime inanana kadar bunu yapabileceğimi düşünmüyordum.

Rosemary Brosnan, bu hikâyeyi sevdiğiniz ve en başından beri ona inandığınız için teşekkür ederim. İnanılmaz ekibinizin bir parçası olmaktan onur duyuyorum ve rehberliğiniz ve desteğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Her iki kitabımın da güzel şeylere dönüşmesine yardımcı olan HarperTeen'deki herkese çok teşekkürler: Harika notlarınız ve anlayışınız için Bria Ragin'e, röportajlar ve seyahatlerde bana sağladığınız tüm harika fırsatlar için Gina Rizzo'ya, Aurora

Hala gözlerimi yaşartan bir değil İKİ muhteşem kapak yarattığı için Parlagreco'ya, satış ekibime (ilk kitabın adını koymama yardım ettiğiniz için teşekkür ederim!), tanıtım ekibime, pazarlama ekibime, tasarım ekibime ve yapım editörlerime. Kitaplarımı hayata geçirirken uzmanlığınıza ve desteğinize sahip olduğum için çok onur duyuyorum. Ayrıca, yarattığınız ve okuyucularla paylaştığınız tüm sevgi, resim ve videolar için Epic Reads'e kocaman bir kucak ve teşekkür.

Jonathan Barkat'a kapaklarım için bu kadar güzel fotoğraflar çektiği için ve Virginia Allyn'e kapak illüstrasyonu ve dünyanın enfes haritasını yarattığı için teşekkür ederim.

Aly Hosch-sen olmasan ben nerede olurdu? Yazar fotoğrafımı çektiğin ve çiseleyen yağmura rağmen beni iyi gösterdiğin için teşekkür ederim. Kitaplarım için duyduğun heyecan bana ışık oldu. *TQR*'ı duyurmama yardımcı olduğun ve tüm bu yayıncılık macerası boyunca yanımda olduğun için teşekkür ederim.

Deanna Washington-Bu kitaba sadece senin için birkaç "şamdan" koyduğumdan emin oldum. Ama dürüst olmak gerekirse, dostluğunuz yazdıklarımdeki pek çok unsura ilham verdi. Kitabın ilk nüshasını okuduğın ve aramızda bir okyanus olsa bile beni ruhen desteklediğin için teşekkür ederim. Beni keskinleştiriyor ve güçlendiriyorsun.

Bri Cavallaro ve Alex Monir, iki Epic Reads tur arkadaşım! İkinizle de tura katıldığım için çok minnettarım. İlk yılımda bana verdiğiniz tüm cesaret, dostluk ve içgörü için teşekkür ederim. Victoria Aveyard, muhteşem *Savaş Fırtınası* turunuzun iki durağında size katılmama izin verdiğiniz, benimle arkadaş olduğunuz ve çıkış heyecanımı paylaştığınız için teşekkür ederim. Benim için bir ilham kaynağısınız. Heather Lyons

-Bana ulaştığınız için çok mutluyum! Dostluğunuz ve yazdıklarımı teşvik ettiğiniz için teşekkür ederim.

Kitaplarımı başından beri destekleyen pek çok harika blog yazarı oldu. Dark Faerie Tales'den Bridget ve My Friends Are Fiction'dan Kristen'a içten bir teşekkür.

TQR'a olan sevginiz ve muhteşem fotoğraflarınız benim için çok değerli. Velaris Reads'ten Heather - 2017'de YALLFest'te karşılaştığım ilk hayranım. Heather, bana verdiğiniz tüm sevgi ve destek için sana ne kadar teşekkür etsem azdır.

Okuyucularıma teşekkür ederim! Böyle harika hayranlarım olduğu için çok onur duyuyorum. Tatlı e-postalarınız ve mesajlarınız, #bookstagrams,

Cosplay, dövmeler ve hayran sanatı yelkenlerimi şişiriyor.

Ailem, her şeyden önce, bu çaba boyunca benim dayanağım oldu.

Annem ve babam, beni hikâye sevgisiyle büyüttüğünüz ve küçük yaşlardan itibaren hayal kurmaya ve yazmaya teşvik ettiğiniz için teşekkür ederim. İlk taslakları okuyan ve heyecanımı paylaşan kardeşlerime -Caleb, Gabe, Ruth, Mary ve Luke-. Kayınvalidem Ted ve Joy'a ve Ross klanına özel bir teşekkür. Büyükbabam ve büyükbabama, teyzelerime, amcalarıma ve kuzenlerime. Hepiniz beni desteklediniz ve size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Cennetteki Babama, bana sözcüklerin sevgisini verdiği ve kitaplarımın arkasına bu inanılmaz insanları getirdiği için. Kupam dolup taşıyor. *Soli Deo Gloria*.

Sierra'ya, çok ihtiyaç duyduğum yürüyüşlere çıkmak için taslak hazırlamaya ara verdiğimden emin olduğu için. Ayrıca frizbi fırlatmalarım için de - bu devam kitabının fikri arka verandada oturup sana frizbi fırlatırken oluştu. Her şey için.

Ve Ben'e. Benimle birlikte hayal kurduğun için, bana inandığın için, teslim tarihleri ve lansmanlar boyunca beni taşıdığın için, dağınık taslaklarımı okuduğun için, bana kitap raflarından bir duvar inşa ettiğin için. Seni seviyorum.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf: Aly H.

REBECCA ROSS lisans derecesini Georgia Üniversitesi İngilizce bölümünden almıştır. Geçmişte Colorado'da bir çiftlikte, okul kütüphanecisi olarak ve bir üniversitede canlı altyazı uzmanı olarak çalışmıştır. Kocas ve köpeğiyle birlikte kuzeydoğu Georgia'da yaşamaktadır. *The Queen's Rising* ilk romanıdır. Bu ikinci romanı.

Onu web'de www.rebeccarossauthor.com adresinde veya Twitter'da ziyaret edin

@_RebeccaRoss.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

[REBECCA ROSS'UN KİTAPLARI](#)

[Kraliçe'nin Yükselişi](#)

[Kraliçe'nin Direnişi](#)

[GERİ AD](#)

KEŞFET

[bir sonraki favori okumanız](#)

BULUŞMA

[sevilecek yeni yazarlar](#)

WIN

[ücretsiz kitaplar](#)

PAYLAŞ

[infografikler, çalma listeleri, testler ve daha fazlası](#)

İZLE

[en son videolar](#)

www.epicreads.com

[TELİF HAKKI](#)

HarperTeen, HarperCol ins Publishers'ın bir baskısıdır.

KRALİÇENİN DİRENİŞİ. Telif Hakkı© 2018 Rebecca Ross LLC tarafından. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCol ins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

www.epicreads.com

Kapak görseli © 2019 Jonathan Barkat Kapak

ilüstrasyonu © 2019 Virginia Al yn Ahşap doku

Shutterstock/Ammak

Kapak tasarımı Aurora Parlagreco'ya ait

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2018966092

Dijital Baskı MART 2019 ISBN: 978-0-06-247140-6

Baskı ISBN: 978-0-06-247138-3

19 20 21 22 23 PC/LSCH 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

İLK BASKI

YAYINCI HAKKINDA

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.

Seviye 13, 201 Elizabeth Caddesi

Sydney, NSW 2000, Avustralya

www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd Bay

Adelaide Centre, East Tower

22 Adelaide Street West, 41. Kat

Toronto, Ontario, Kanada

M5H 4E3

www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India

A 75, Sektör 57

Noida

Uttar Pradesh 201 301

www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand

Unit D1, 63 Apollo Drive

Rosedale 0632 Auckland,

Yeni Zelanda

www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd. 1

London Bridge Street Londra

SE1 9GF, Birleşik Krallık

www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc. 195

Broadway

New York, NY 10007

www.harpercollins.com

Belge Anahatları

- [Başlık Sayfası](#)
- [Adanmışlık](#)
- [İçindekiler](#)
- [Maevana'nın Bölgelerinin Haritası](#)
- [Karakter Kadrosu](#)
- [Allenach Aile Ağacı](#)
- [MacQuinn Aile Ağacı](#)
- [Morgane Aile Ağacı](#)
- [Kavanagh Aile Ağacı](#)
- [Birinci Bölüm-Dönüş](#)
 - [1. Düşmanın Kızı-Brienna](#)
 - [2. Kanlı Bir İz-Cartier](#)
 - [3. Şikayetlerin Ele Alınması-Brienna](#)
 - [4. Swift En Uzun Gece İçin Doğar-Cartier](#)
 - [5. Mum Işığında İtirafı-Brienna](#)
 - [6. Mavi Pelerinli Kadın-Cartier](#)
 - [7. Bana Altın Kurdeleyi Getir-Brienna](#)
 - [8. Neredesin, Aodhan? -Cartier](#)
 - [9. Gerçeğin Keskin Kenarı-Brienna](#)
 - [10. Artık Yetim Yok-Cartier](#)
- [İkinci Bölüm - Duruşma](#)
 - [11. Yarım Aylar-Brienna](#)
 - [12. Acı Porsiyonlar-Cartier](#)
 - [13. Gece Geç Saatlerde Çıkamazlar-Brienna](#)
 - [14. Bir Kez Lannon, Her Zaman Lannon-Cartier](#)
 - [15. Kardeşler ve Kız Kardeşler-Brienna](#)
 - [16. Bırakın Başları Dönsün-Cartier](#)
 - [17. Karanlık Keşifler-Brienna](#)
- [Üçüncü Bölüm-Kapan](#)
 - [18. Akıntılara Kapılın-Cartier](#)
 - [19. Yarım Ayın İşaretinde-Brienna](#)
 - [20. Kanayan Bir Prenses-Cartier](#)
 - [21. MacQuinn-Brienna'nın Leydisi](#)

- [22. Rosalie-Cartier](#)
- [23. Canavar-Brienna](#)
- [Dördüncü Bölüm-Misilleme](#)
 - [24. Ultimatom-Cartier](#)
 - [25. Engellemek ve Umut Etmek-Brienna](#)
 - [26. Gizli Konular-Cartier](#)
 - [27. Bıçaklar ve Taşlar-Brienna](#)
 - [28. Güney Kulesi-Cartier](#)
 - [29. Hızlı Tutunmak İçin-Brienna](#)
 - [30. Neredesin, Declan? -Cartier](#)
- [Beşinci Bölüm-Morgane'nin Hanımı](#)
 - [31. Vahiyler-Brienna](#)
 - [32. Hesap Kartiyeri](#)
 - [33. Ejderha ve Şahin-Brienna](#)
 - [34. Karanlık ve Aydınlik Arasında-Cartier](#)
 - [35. Kraliçe Yükseliyor-Brienna](#)
 - [36. Evinizin En İyisi-Cartier](#)
 - [37. Işıkla Buluşmak İçin-Brienna](#)
- [Teşekkür](#)
- [Yazar Hakkında](#)
- [Rebecca Ross tarafından yazılan kitaplar](#)
- [Geri Reklam](#)
- [Telif Hakkı](#)
- [Yayıncı Hakkında](#)

İçindekiler

[Başlık Sayfası İthaf](#)

[İçindekiler](#)

[Maevana'nın Haritası Toprakları](#)

[Karakterler](#)

[Allenach Aile Ağacı](#)

[MacQuinn Aile Ağacı Aile](#)

[Ağacı Kavanagh Aile](#)

[Ağacı Morgane Birinci](#)

[Bölüm-Dönüş](#)

- [1. Düşmanın Kızı-Brienna](#)
- [2. Kanlı Bir İz-Cartier](#)
- [3. Şikayetlerin Ele Alınması-Brienna](#)
- [4. Swift En Uzun Gece İçin Doğar-Cartier](#)
- [5. Mum Işığında İtiraflar-Brienna](#)
- [6. Mavi Pelerinli Kadın-Cartier](#)
- [7. Bana Altın Kurdeleyi Getir-Brienna](#)
- [8. Neredesin, Aodhan? -Cartier](#)
- [9. Gerçeğin Keskin Kenarı-Brienna](#)
- [10. Artık Yetim Yok-Cartier](#)

[İkinci Bölüm-Dava](#)

- [11. Yarım Aylar-Brienna](#)
- [12. Acı Porsiyonlar-Cartier](#)
- [13. Gece Geç Saatlerde Çıkmazlar-Brienna](#)
- [14. Bir Kez Lannon, Her Zaman Lannon-Cartier](#)
- [15. Kardeşler ve Kız Kardeşler-Brienna](#)
- [16. Bırakın Başları Dönsün-Cartier](#)
- [17. Karanlık Keşifler-Brienna](#)

[Üçüncü Bölüm-Kapan](#)

- [18. Akıntılara Kapılın-Cartier](#)
- [19. Yarım Ayın İşaretinde-Brienna](#)
- [20. Kanayan Bir Prenses-Cartier](#)
- [21. MacQuinn-Brienna'nın Leydisi](#)
- [22. Rosalie-Cartier](#)

[23. Canavar-Brienna](#)

[Dördüncü Bölüm-Misilleme](#)

[24. Ultimatom-Cartier](#)

[25. Engellemek ve Umut Etmek-Brienna](#)

[26. Gizli Konular-Cartier](#)

[27. Bıçaklar ve Taşlar-Brienna](#)

[28. Güney Kulesi-Cartier](#)

[29. Hızlı Tutunmak İçin-Brienna](#)

[30. Neredesin Declan? -Cartier 'Beşinci](#)

[Bölüm-Morganın Hanımı](#)

[31. Vahiyler-Brienna](#)

[32. Hesap Kartiyeri](#)

[33. Ejderha ve Şahin-Brienna](#)

[34. Karanlık ve Aydınlık Arasında-Cartier](#)

[35. Kraliçe Yükseliyor-Brienna](#)

[36. Evinizin En İyisi-Cartier](#)

[37. Işıkla Buluşmak İçin-Brienna](#)

[Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Rebecca Ross tarafından](#)

[yazılan kitaplarBack Ad](#)

[Telif Hakkı](#)

[Yayıncı Hakkında](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

